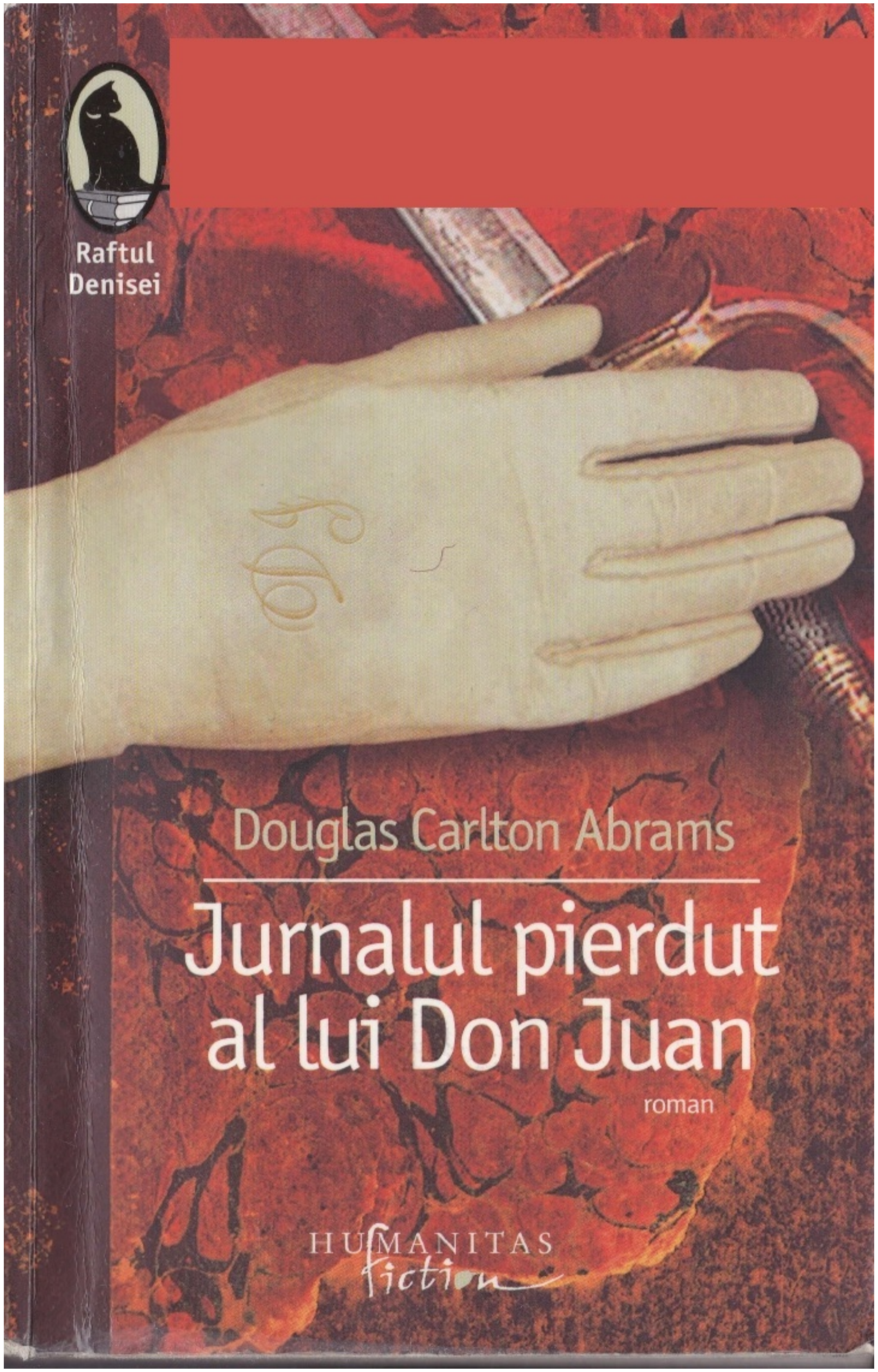

[redacted]

Raftul
Denisei

Douglas Carlton Abrams

Jurnalul pierdut al lui Don Juan

roman

HUMANITAS
fiction

Sunt vremuri tulburi în Sevilla Secolului de Aur. Până și strălucirea bogățiilor care împovărează corăbiile sosite din Lumea Nouă pălește la umbra amenințătoare a Inchiziției. Viața trăită în luxură și moartea căutată înadins cu ascuțișul spadei sunt firele îngemănate din care se țese destinul omenesc. În ceața înșelătoare a acestui ev decadent se naște Juan Tenorio, copil din flori părăsit în hambarul unei mănăstiri. Maicile îl cresc în taină, la adăpost de ochii lumii neiertătoare, și de la ele învață să venereze femeia, piatra de temelie a creației lui Dumnezeu. Nu-și dorește altceva decât să ajungă preot, însă o dragoste interzisă îl silește să fugă în lume, să-și găsească drumul. Destinul îi bate la ușă sub chipul maleficului marchiz de la Mota de la care Juan deprinde rafinata artă a seducției. Dar când o femeie cu păr unduitor și ochi migdalați le tulbură sufletele amândurora, viața devine un joc fără reguli. Patima dezlănțuită îl îndeamnă pe marchiz la trădare, iar Don Juan, îndrăgostit pentru prima oară în viață, e învinuit de păcatul capital al desfrânării și azvârlit în tainițele Inchiziției. Dumnezeirea își află lăcașul în trupul femeii, iar plăcerea e la fel de sfântă precum suferința, le răspunde el torționarilor. Îl va salva crezul statornic în iubire de amenințarea morții?

Raftul Denisei

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

DOUGLAS CARLTON ABRAMS

Jurnalul pierdut al lui Don Juan

Despre adevărata artă a pasiunii
și primejdioasa aventură a iubirii

Traducere din engleză de
SANDA ARONESCU

HUMANITAS
fiction

Coperta de
IONUȚ BROȘTIANU

Redactor
IUSTINA CROITORU

DOUGLAS CARLTON ABRAMS
THE LOST DIARY OF DON JUAN
Copyright © 2007 by Idea Architects
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2007, pentru prezenta versiune românească

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/317 18 19, fax 021/317 18 24
www.humanitas.ro
Comenzi CARTE PRIN POȘTĂ: tel. 021/311 23 30,
fax 021/313 50 35, C.P.C.E. – CP 14, București
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.librariilehumanitas.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ABRAMS, DOUGLAS CARLTON
Jurnalul pierdut al lui Don Juan / Douglas Carlton Abrams;
trad.: Sanda Aronescu. – București: Humanitas Fiction, 2007
ISBN 978-973-689-175-5

I. Aronescu, Sanda (trad.)

821.111-31=135.1

Nota editorului

Ca editor la University of California Press, responsabil de manuscrisele sosite la redacție, am primit multe propuneri de publicare, dar nici una atât de neobișnuită ca manuscrisul pe care-l veți citi. Din scrisoarea care-l însoțea am aflat că îmi fusese trimis în urma unui articol pe care-l publicasem în *Journal of Spanish Literature* despre puținele dovezi că Don Juan, vestitul seducător, a existat cu adevărat și a locuit în sudul Spaniei în secolul al XVI-lea. Expeditorul afirma că manuscrisul conține traducerea unui jurnal ținut chiar de Don Juan, care fusese „păstrat secret câteva zeci de generații". Coletul nu avea altă adresă.

Se spunea că jurnalul fusese scris, chipurile, în Sevilla, în 1593, în Secolul de Aur. Regele Filip al II-lea stăpânea cel mai mare imperiu care existase vreodată și, din ordinul Coroanei, Sevilla era singurul port prin care se descărcau argintul și aurul din cele două Americi. Datorită bogăției și decadenței, Sevilla a fost deseori numită Marele Babilon al Spaniei. *Galanteadores* (bărbați galanți sau seducători) erau mulți pe atunci și faima lor s-ar fi datorat în parte dispariției bărbaților în urma războaielor și a colonizării. Deși acuratețea recensămintelor din trecut este îndoielnică, se estima că în unele comunități jumătate dintre femei erau văduve sau părăsite.

Viața unui om nu poate fi împărțită în capitole și, evident, nici jurnalul lui Don Juan. În scrisoare se menționa că traducătorul împărțise textul în mai multe părți și chiar inserase titluri de capitole. Se pare că Don Juan scria deseori într-o singură însemnare ceea ce va fi cuprins în mai multe „capitole". Le cer scuze colegilor mei erudiți pentru aceste modificări care nu trebuie luate drept originare. Nu sunt originare nici notele și glosarul adăugate ca îndrumar pentru cititorul nefamiliarizat cu multe detalii istorice și cu cuvinte spaniole lăsate ca atare.

Majoritatea erudiților susțin că, deși se bazează probabil pe tradiția populară, Don Juan Tenorio este un personaj fictiv creat de călugărul și dramaturgul spaniol Tirso de Molina. Acest jurnal, dacă este autentic, confirmă opinia minorității, lansată de învățatul spaniol Louis Viardot în 1835, cum că Don Juan era un nobil din Sevilla care a inspirat personajul lui Molina. Îndoiala asupra autenticității jurnalului m-a făcut să amân publicarea, dar am fost convins de colegii mei că cititorul va judeca dacă am făcut bine.

D.C.A., iunie 2006

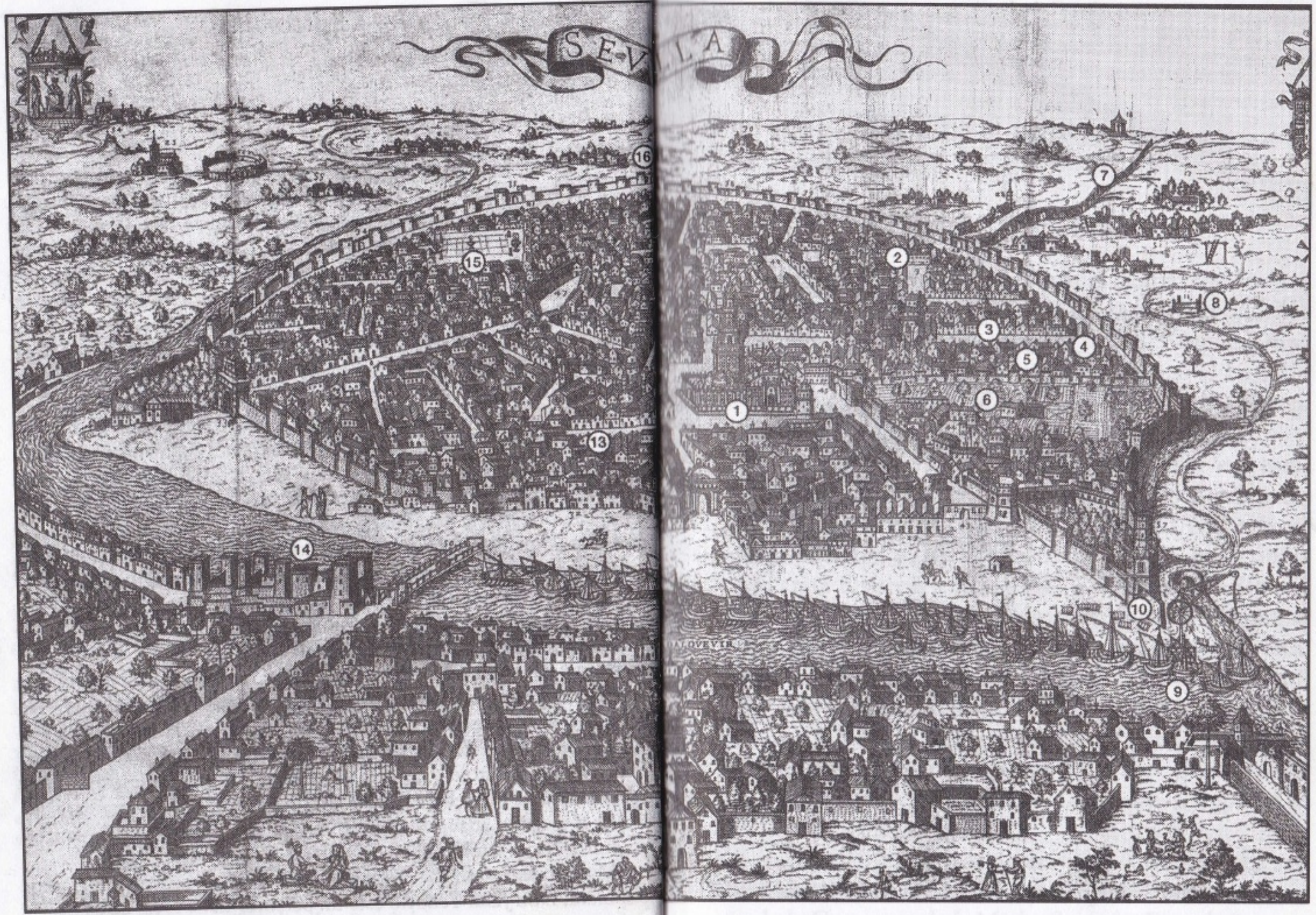

Se an – 1593

1. Catedrala și turnul Giralda
2. Palatul ducesei Cristina
3. Convento de San José
del Carmen
4. Locuința lui Don Juan
din Barrio Santa Cruz
5. Casa Doñei Ana

6. Real Alcazár – Palatul re curge spre Sanlúcar
și grădinile arrameda (Port spre Lumea
7. Drumul spre Carmona – ă)
Convento de Madre Sagr e del Oro – Turnul de aur
și *hacienda* comandorulu al – cartierul unde se afla
8. Prado de San Sebastian rna del Pirata

12. Plaza de San Francisco – Palatul
marchizului și Convento
de San Francisco
13. Locuința Almei
14. Castillo de San Jorge – fortăreața
Inchiziției
15. Alameda de Hércules
16. Hospital de las Cinco Llagas

Zvonuri și minciuni

Scriu pe filele goale ale acestui jurnal pentru ca adevărul să fie cunoscut și soarta mea să nu fie lăsată pradă zvonurilor și minciunilor care se șușotesc deja pe străzile Sevillei. După ce voi muri, mulți vor încerca, sunt încredințat, să facă din viața mea o piesă moralistă, dar viața nici unui om nu poate fi înțeleasă sau tratată cu atâta ușurință.

Nu m-aș fi încumetat să-mi încredințez tainele acestui jurnal, dacă nu m-aș fi lăsat înduplecat de prietenul și binefăcătorul meu Don Pedro, marchiz de la Mota. Am încercat să-l fac să priceapă că nimic din ce aș scrie nu se va putea răspândi atâta timp cât voi trăi, fără a fi osândit de Sfântul Scaun al Inchiziției și ars pe rug. Însuși inchizitorul a însemnat chiar ieri cu fierul roșu această primejdie în închipuirea mea. Poate că această amenințare proaspătă sau ultimatumul regelui m-au îmboldit până la urmă să iau pana și să aștern aceste cuvinte pe hârtie. Marchizul a stăruit că trebuie să scriu acest jurnal pentru viitorime, pentru că doar faima îl face pe om cu adevărat nemuritor. Dar nu m-am apucat să scriu doar din trufie.

Au trecut treizeci și șase de ani de la nașterea mea sau mai bine zis de când mama mea m-a lepădat, într-o boccea, în șura de la Convento de la Madre Sagrada. Faptul că m-am lăsat înduplecat pentru prima dată în viață să mă gândesc cum își vor aminti oamenii de mine este fără îndoială un semn al vârstei mele înaintate. Dar și o altă dorință mă împinge să țin acest jurnal. Este dorința de a le împărtăși urmașilor ceea ce am învățat despre arta pasiunii și despre tot ceea ce are sfânt femeia. Deoarece am jurat să nu mă căsătoresc și nu am moștenitori de sânge, trebuie să-i socotesc pe toți cei ce vor veni după mine drept urmașii mei și să încerc să le împărtășesc ce am învățat de la femeile pe care am avut onoarea de a le cunoaște atât de bine.

Orice om caută să se arate în amintirile sale într-o lumină măgulitoare, deși nu mă voi bizui doar pe mărturia mea, ci voi înfățișa, pe cât de fidel cu putință, nu doar întâmplările, ci și vorbele care s-au strigat în toiul unui duel ori s-au șoptit în vâltoarea unei îmbrățișări pătimașe.

Aceeași mândrie m-a îmboldit să-mi încep povestirea cu cea mai îndrăzneață cucerire pe care am făcut-o vreodată. Aveam nici mai mult, nici mai puțin, ambiția de a o elibera pentru o noapte pe casta și singuratica fiică a regelui din temnița care era pentru ea palatul regal. Știam că, dacă voi fi prins, voi avea dreptul, ca nobil, să-mi pun capul pe butucul călăului pentru fi cruțat de rușinea ștreangului.

Dar omul nu-și cunoaște întotdeauna dinainte ambițiile, cum nu-și cunoaște nici soarta și, de aceea, când m-am desprins din îmbrățișarea văduvei Elvira, nu bănuiam primejdia pe care o voi înfrunta în noaptea aceea.

O scânteie de patimă

— Încă o sărutare, spuse Elvira, trăgându-mă ușor de mâneca tunicii purpurii, pe când mă îmbrăcam la repezeală.

Întârziasem, deși fusesem prevenit de marchiz că însăși viața îmi atârna de înfățișarea la audiența regelui. Dorisem din tot sufletul să sosesc la vreme, dar tăria mea de caracter s-a topit când am descoperit că tânăra care-mi căzuse în brațe în după-amiaza aceea rămăsese văduvă pentru că marea îi răpise soțul. Singurătatea și dorința ei nu fuseseră ostoite în cei cinci ani care se scurseseră de la moartea lui.

— Una singură, adăugă ea, întinzându-și buzele spre mine.

I-am privit chipul surâzător și părul negru, răvășit de îmbrățișările noastre. Ochii ei căprui și limpezi oglindeau flăcăruile lumânărilor care înconjurau altarul patului ei. Cum aș fi putut să spun nu?

I-am prins obrajii cu vârfurile degetelor și mi-am apropiat încet fața de a ei, întrucât așteptarea este totul. I-am atins ușor buzele cu ale mele, apoi mi-am trecut vârful limbii peste colțul gurii ei. Știam că nu trebuie s-o înăbuș cu sărutări ca să nu fie nevoită să se apere de asaltul meu. I-am sorbit nectarul umed al gurii care se deschidea dinainte-mi ca o floare. Buzele noastre s-au unit, îi simțeam setea și răsuflarea întretăiată. Am sorbit unul din celălalt, cu limbile și buzele, o licoare la fel de dulce ca mierea. Când m-am retras în cele din urmă, ea continua să plutească, cu ochii încă închiși, dar cu setea domolită.

Mi-am plimbat degetul pe obrazul ei mătăsos.

— Îmi pare rău că nu pot să-ți dăruiesc decât plăcerea unei singure nopți, dar atât pot oferi eu oricărei femei.

— Don Juan, mi-ai dăruit mai mult decât mi-a dăruit vreodată soțul meu. Am auzit că în ochii tăi o femeie își vede adevărata frumusețe pentru prima oară.

Vorbele i se curmară. Nu era o minciună. Am zâmbit și mi-am înclinat capul, știind că sufletul fiecărei femei este o comoară fără seamăn. Crescând orfan într-o mănăstire, am descoperit acolo pentru prima dată aceste bogății pe care puțini bărbați au onoarea de a le lua în stăpânire. Din vorbele, dar și din sărutările Hermanei Teresa învățasem să aud șoaptele abia rostite ale bucuriilor, temerilor și dorințelor unei femei.

Dangătul clopotelor bisericii din oraș mi-a șfichiuit pielea ca o nuia. Vizitiul meu, Cristóbal, mi-a bătut nerăbdător în ușă. Știam că onoarea de a mă înfățișa regelui și de a-i câștiga sprijinul îmi aluneca iute printre degete.

— Îmi pare rău că trebuie să te părăsesc atât de curând, am spus eu, în vreme ce îmi puneam pe cap pălăria neagră cu pene. Acolo unde mă duc nu e nici pe departe atât de plăcut ca aici.

Ea se întinse din nou pe pat, cu un zâmbet care-mi adeverea spusele. Mi-am luat capa și spada și am ieșit în fugă din casa ei.

Cristóbal era cu un cap mai înalt decât mine, dar mai slab și avea picioarele strâmbe ca ale unei sperietori de ciori. Își făcu neliniștit cruce, ca întotdeauna când mă vedea după vreo cucerire.

— Încă o văduvă, stăpâne? mă întrebă făcându-mi cu ochiul.

— Pesemne îi crezi pe preoți care spun că o văduvă trebuie să trăiască precum o călugăriță până i se alătură soțului ei în ceruri. Dar să-ți împărtășesc o taină, Cristóbal. Dorința femeii nu moare decât odată cu ultima ei suflare.

Roși și zise:

— Audiența, stăpâne.

— Ce mai așteptăm? am spus eu zâmbind și m-am urcat în caleașcă.

— Hai, iute! îndemnă Cristóbal iapa, fără îndoială îngrijorat pentru viața mea, dar nu numai pentru ea: un mort nu mai are nevoie de vizitiu.

Bonita înțelegea graba noastră din forța glasului pe care Cristóbal îl ridica rareori și galopa prin străzile înguste din Lebrija, în vreme ce roțile caleștii negre scrijeleau zidurile văruite. Spre deosebire de alți vizitii, Cristóbal nu folosea niciodată biciul și știa ce să-i șoptească la ureche iepei ca să facă tot ce voia el. Deși se înțelegea atât de bine cu caii, de femei se temea grozav. Avusese întotdeauna această spaimă, încă de când l-am găsit în Arenal, când avea doisprezece ani. Fugise de acasă și căuta de lucru, iar eu căutam un vizitiu, dar nu-l puteam plăti pe unul în toată firea. Pe atunci n-aveam mai mult de douăzeci și doi de ani și am crescut împreună, devenindu-i un fel de frate mai mare.

Caleașca gonea pe drumul plin de hârtoape înapoi spre Sevilla și roțile aruncau praf în toate părțile. După mai puțin de două ceasuri de hurducăială, am zărit prin fereastra caleștii frumoasele ziduri ale Sevillei pe care lumina apusului de soare văratic le colora în trandafiriu și roșu. Înăuntrul orașului, Giralda țâșnea spre cer. În vârful turnului se înălța o femeie de bronz, cu o cruce într-o mână și o frunză de palmier în cealaltă, semnul legământului de credință al orașului nostru. Lângă clopotniță, luna rotundă, la o zi după ce fusese plină, se odihnea deja pe catedrală ca o femeie satisfăcută care se întinde pe patul ei ceresc.

Dintr-odată, un fum negru ascunse luna și ne apropiarăm de o mare mulțime adunată în Prado de San Sebastián, chiar în fața zidurilor orașului. Mirosul de carne arsă îmi înțepa nările și-mi întorcea stomacul pe dos. M-am uitat temător în jur, dar nu aveam pe unde să ocolim și Cristóbal știa că era prea târziu ca să ne mai întoarcem. Bonita a fost silită să se oprească și am fost înconjurați din toate părțile de mulțimea care privea un spectacol de iad, cu gurile căscate de groază și cu ochii scânteind vrăjiți.

Șase oameni erau legați de stâlpii rugului. Doi dintre ei stăteau drepți, sfidători, în vreme ce trupurile celorlalți se chirciseră, lipsite de viață. Morții aleseseră să-și mărturisească erezia și primiseră în schimb îngăduința de a fi strangulați înainte de a fi arși. Sub ei, stive întregi de vreascuri și bușteni hrăneau focul aprig ce-i înghițea, ajungând până la crucile din vârful fiecărui stâlp. Printre flăcări am zărit fața unui băiat, de bună seamă nu mai mare decât eram eu când, la vârsta de șaisprezece ani, sosisem la Sevilla. Fie erau oameni de rând, fie nobili, toți ereticii purtau veșmântul *sanbenito* pictat cu diavoli și flăcări. Deși nu știam ce faptele săvârșiseră, unii erau fără îndoială adepții lui Luther. O femeie avea părul roșcat, ceea ce era destulă pricină pentru a fi denunțată ca vrăjitoare. De alți stâlpi erau legate și ardeau statuile de lemn ale celor care fugiseră sau muriseră în camerele de tortură și acum erau arse efigiile lor. Nici mort nu scăpai de mânia Inchiziției. Statuile împodobite păreau oameni aievea, cum păreau și statuile Domnului nostru Isus purtate în procesiunile din Săptămâna Mare și fuseseră dăltuite de aceiași sculptori. Pentru inchizitori era un lucru de mare însemnătate ca asemănarea să fie desăvârșită; măiestria acestor artiști era atât de mare, încât pe obrajii sculpturilor păreau să se prelingă lacrimi.

Țipetele victimelor îmi pătrundeau în urechi în vreme ce flăcările le lingeau pielea.

— Mergi mai departe! i-am spus lui Cristóbal, nedorind să mai rămân nici o clipă în acel loc diavolesc.

Dar nu ne puteam urni – nu numai din pricina mulțimii dese, dar și pentru că acum soldații Inchiziției ne opreau înaintarea.

Soldații purtau veste roșii întărite cu metal peste cămășile de zale, centuri late, negre, de piele și coifuri de oțel sclipitor. Aveau arbalete din care slobozeau săgeți aducătoare de moarte. Câțiva soldați s-au apropiat de caleașca noastră. Abia atunci am văzut cine era în spatele lor.

— A, Don Juan! Ați venit să vedeți ce soartă vă așteaptă?

Era Fray Ignacio de Estrada. Avea cute adânci brăzdate în obraji și tâmplele îi erau scobite de parcă fuseseră strânse într-o menghină. Nu purta roba neagră și pălăria regală ascuțită, cu pană mov, ca mai toți inchizitorii, ci doar rasa albă cu negru a călugărilor dominicani. Nu avea nimic pe capul chel, înconjurat de nimbul de păr al tonsurii monahale. La gât îi atârna o cruce din lemn de măslin lucrată grosolan. Deși era trecut de cincizeci de ani, avea încă umerii lați ai unui viguros războinic al Domnului.

Acesta era omul căruia i se datorau în cea mai mare parte grozăviile ce se petreceau de jur împrejurul meu. Deși inchizitorii își predau întotdeauna victimele pe mâna autorităților civile pentru a nu-și îngreuna cugetele cu povara execuțiilor, toată lumea știa cine poruncea să se aprindă scânteia.

Fray Ignacio se socotise întotdeauna un sfânt cruciat care îi trimitea la moarte pe toți cei ce aduceau ofense credinței sau ordinii publice. Se ridicase iute în ierarhia Inchiziției și acum mai-marele lui era însuși inchizitorul general. Îl cunoșteam pe Fray Ignacio de când fusese învățătorul meu la mănăstire. Lecțiile lui nu mă făcuseră deloc să-l îndrăgesc.

— Nici cei mai mari păcătoși, adăugă cu un zâmbet răutăcios și disprețuitor, nu pot scăpa la nesfârșit de mânia Domnului.

Am tras adânc aer în piept și am încercat să-mi țin limba. Dar n-am putut:

— Toată lumea știe că viitorul e greu de prevăzut, Sfinția Voastră.

— Nu și al tău, Don Juan, spuse el printre dinții încleștați. De îndată ce nu vei mai fi în grațiile regelui, eu însumi voi avea grijă să fii pedepsit pentru toate păcatele tale.

— Cei mai mari păcătoși sunt întotdeauna pedepsiți ultimii, Sfinția Voastră. Și acum, dacă-mi îngăduiți, sunt așteptat de rege.

— Și eu, spuse inchizitorul și, înclinându-se în fața autorității regelui, le făcu semn străjilor să ne lase să trecem. Soldații și marea de oameni ne făcură loc și Cristóbal mână neliniștit iapa. Marchizul mă învățase cu mulți ani în urmă să nu arăt slăbiciune în fața unui potrivnic, dar, de îndată ce n-am mai fost văzuți, m-am lăsat pe speteaza scaunului și am răsuflat ușurat. Galopam din nou și, în vreme ce coboram ultima colină spre oraș, am zărit porțile urbei primindu-ne în îmbrățișarea lor. Dar dincolo de malurile râului se înălțau zidurile de piatră ale castelului San Jorge, locașul Inchiziției, ca o fiară ce ne lua cu asalt orașul.

— Hai, mai iute, acum! Mai iute! îndemna Cristóbal iapa, scuturând frâiele, pe când treceam prin porțile orașului.

Bonita goni spre Alacázar, hurducăind caleașca pe pietre, până când am ajuns în sfârșit la Puerta del León.

După ce m-am prezentat, mi s-a îngăduit să intru pe ușile grele de lemn, de înălțimea a doi bărbați. Am grăbit pasul și am ajuns în cele din urmă în Salón de Embajadores. Încăperea era întesată de nobili care-și aduceau omagiile și zumzăia de bârfele politice ale curții. Pereții erau îmbrăcați în faianță și împodobiți cu întortocheate desene geometrice maure. Coloane de marmură neagră cu capiteluri de aur mărgineau sala, legate între ele de arcade în formă de potcoavă. Mi-am ridicat privirea pentru a admira cupola de aur care sclipea ca un cer înstelat. Aici, în această sală de primire, cu multă vreme în urmă, regele Pedro cel Crud hotărâse să-și ucidă propriul frate pentru că se îndrăgostise de prințesa cu care urma el însuși să se căsătorească. M-am întrebat dacă nu voi fi și eu condamnat la moarte în această sală.

Dorința unei femei

Audiența se apropia de sfârșit și eu eram chemat pe nume să mă înfățișez dinaintea Coroanei. În vreme ce mă îndreptam spre celălalt capăt al sălii, asupra mulțimii se lăsă tăcerea și toate capetele se înălțară ca să audă cum voi fi primit. Am îngenuncheat în fața regelui nostru îmbătrânit, care m-a privit cu aceiași ochii verzi, bănuitori și aprigi ca întotdeauna, dar fața istovită și barba căruntă arătau că e tot mai aproape de mormânt. Suferea de gută, ceea ce a făcut pesemne ca drumul de la Madrid să-i fie de neîndurat, și își sprijinea piciorul drept pe un scăunel primit în dar de la împăratul Chinei. Numai secătuirea vistieriei lui, ca urmare a războaielor fără număr și a nemărginirii imperiului, îl putuse sili să întâmpine corăbiile cu comori în drum spre Sevilla. Știam că regele disprețuia la fel de mult ca mine înfumurarea și fățărnicia curții și că nu încerca să-și ascundă plictiseala. Stătea gârbovit pe tronul de mahon cu spătar drept, la fel de auster precum Domnia Sa.

Fiica sa, de-acum femeie în toată firea, Infanta Isabel Clara Eugenia, stătea în picioare în spatele lui. Era o taină cunoscută de toată lumea că ea era cel mai apropiat sfetnic al regelui și copilul lui cel mai iubit. Infanta Isabel avea ochii verzi și inteligenți ai tatălui ei, dar fața ei plinuță și tânără era mult mai caldă. Părul șaten îi era strâns într-un coc, iar pe cap purta o bonetă neagră tivită cu perle și împodobită cu o pană albă de struț și un ac bătut cu nestemate.

Stăteam cu capul plecat, de parcă aș fi așteptat să se abată asupra mea spada călăului. Mireasma de portocal și de cais a parfumului infantei mă liniștea. Spulberând tăcerea solemnă din sală, uriașa siluetă a marchizului se desprinse din mulțime ca să mă prezinte. Era ca un urs, cu pieptul puternic, de două ori mai lat decât al unui om obișnuit, dar păși sprinten spre tron. Statura și iuțeala lui îl făceau să fie un adversar de temut în dueluri. Era îmbrăcat în negru, ca și regele, dar veșmintele lui la modă erau tivite cu fir de argint și de aur. Vârfurile mustății ceruite îi erau îndreptate în sus, în vreme ce barba îi șerpuia în jos. La cei cincizeci și ceva de ani ai lui, linia părului începuse să se retragă dezgolindu-i pielea capului, dar nasul și obrajii erau la fel de roșii ca întotdeauna. Avea o față plină ca urmare a multor mese bogate și a nenumărate sticle de vin. Îmi spusese odată că în viața unui bărbat vine o vreme când râvnește mai mult la o mâncare bună decât la o femeie. Mă rugasem atunci ca pentru mine să nu vină niciodată o asemenea zi.

— Maiestate, am onoarea să vi-l prezint pe Don Juan Tenorio, supusul vostru credincios.

— Inchizitorul va cântări credința lui, îngână regele, născând chicoteli amuzate în mulțime și trimițându-mi un fior rece, rău prevestitor pe șira spinării. După vorbele care umblă pe la curte, spuse regele întorcându-și privirea spre mine, socoteam că ești un fel de diavol.

— Sunt doar un om, Maiestate, am spus eu. Vorbele care umblă pe la curte fac din orice om un diavol.

Mi-am ridicat privirea și am văzut că regele nu-și putuse stăpâni un zâmbet. Cădea mai ușor ca oricine pradă bârfelor și meschinăriilor curții.

— Mi s-a spus, a continuat regele, că îți vei anunța logodna astă-seară.

Pesemne că pe fața mea se citea mirarea când m-am uitat la marchiz, care, ridicând din sprâncene, dovedea că nu el fusese la obârșia acestui zvon.

Am fost amăgit?

— Dușmanii mei vă mint, Maiestate. Nu am căzut pradă nebuniei dragostei.

Infanta se aplecă și îi șopti ceva la ureche.

— Căsătoria nu are neapărat legătură cu dragostea, spune fiica mea.

— Fiica voastră vă moștenește înțelepciunea, Maiestate, am spus eu, și ochii mei cătau dincolo de el, spre ochii infantei.

Deși avea deja douăzeci și șapte de ani, ea încă trăia alături de bătrânul său tată. Mama ei, care fusese cununată cu regele nostru la vârsta de cincisprezece ani pentru a uni Spania cu Franța, murise la doi ani după nașterea Infantei Isabel. Chiar și sora ei mai mică și singura ei confidentă, Catalina, se căsătorise în urmă cu opt ani cu ducele de Savoia și plecase de acasă. Infanta ar consimți fără îndoială la o căsătorie lipsită de dragoste, dacă pretendentul ar avea un titlu potrivit, ceea ce eu nu aveam, de bună seamă.

— Curtea este nemulțumită de faptul că nu ai făcut jurământul sfânt al căsătoriei, spuse regele posac, după care își abătu privirea de la mine.

— Singura mea grijă este să fiu pe placul Maiestății Voastre, am răspuns eu, aruncându-i o privire plină de înțelesuri infantei.

Ea îmi întoarse privirea pe deasupra evantaiului și buzele i se desfăcură ușor. Pentru pasiunile de netăgăduit ale unei femei este prea mult să aștepte timp de douăzeci și șapte de ani după interesele politice ale alianțelor regale, mă gândeam eu, și ea își abătu, sfioasă, privirea.

— Atunci coroana îți poruncește, zise regele cu hotărâre în glas, să-ți găsești o soață potrivită. O cere cuviința nobilimii... și Sfânta noastră Inchiziție. Luna viitoare voi auzi în fața curții pe cine ai ales.

Întinse, moale, mâna. Am sărutat-o și m-am retras, cu gândul la vorbele inchizitorului și la plăsmuirea infernului care tocmai mi se înfățișase dinaintea ochilor. Regele nostru suferind era tot mai neînstare să țină în frâu puterea crescândă a Inchiziției.

— Vă mulțumesc, Maiestate, spuse marchizul vorbind în numele meu. Aveți înțelepciunea lui Solomon și răbdarea lui Iov.

Regele înclină ușor capul, silit să fie curtenitor cu un marchiz puternic. M-am retras, fiind înghițit de marea de oameni care se întorceau la bârfele lor la fel de iute pe cât le părăsiseră. Am rămas cu ochii plecați, pentru că nu mă simțeam bine printre mai-marii mei și m-am ascuns în fundul sălii, în vreme ce mulți alții încercau să intre în grațiile regelui.

M-am tras îndărătul unei coloane de marmură neagră, aruncând priviri fugare spre infantă. În rochia ei lungă din brocard argintiu, arăta ca o matroană, și nu ca o tânără fecioară, cum era. Mânecile rochiei se desfăceau ca niște aripi de înger, iar la gât și la încheieturi avea volane de dantelă. În talie purta o cingătoare cu nestemate care cobora într-un vârf ascuțit acoperind-o sfielnic.

O femeie înțelege o privire așa cum pricepe o șoaptă. S-a întors și m-a privit, apoi a răspuns în limbajul secret al evantaiului. Își ținea delicata dantelă neagră sub frumoșii ochi verzi tiviți de gene lungi într-un fel în care parcă-mi spunea că voia să ne vedem numai noi doi. Nu era prima dată când mă privea peste evantai în ziua de primire a regelui și știam că numai teama și slăbiciunea mă împiedicaseră să-i răspund.

Marchizul băgase de seamă pesemne schimbul nostru de priviri și acum se apropia la braț cu vestita curtezană Alma.

— Nu știu dacă regele vorbea de propria-i fiică, șopti el cu un zâmbet răutăcios, când ți-a poruncit să faci jurământul sfânt al căsătoriei.

Sprâncenele lui erau ca întotdeauna arcuite și ochilor lui mici nu le scăpa nimic, ticluind totul. Vedea ce nu vedea nimeni și mă cunoștea ca nimeni altcineva. Buzele lui, atât de prețuite de nobilime pentru stăpânirea lor rece, înfloriră într-un zâmbet, în vreme ce își răsucea barba cu degetele.

— Știți bine că nici nu-mi trece prin cap să mă căsătoresc, am șoptit pe când stăteam amândoi sub arcadă.

Buclele părului negru îi încadrau Almei ochii albaștri arzători ca flacăra. Frumoasa simetrie a chipului ei născuse un zâmbet de mulțumire la auzul acestor vorbe. Deși ne despărțea un deceniu, Alma și cu mine ne născuserăm amândoi în orășelul Carmona. Fusese cea mai bună elevă a mea, așa cum eu fusesem cel mai bun elev al marchizului.

— Căsătoria ar trebui să intre în vederile tale, îmi spuse marchizul, dacă vrei să rămâi în grațiile regelui. Cu toate acestea, știu că ai pus ochii pe infantă, la fel cum știu că și ea a pus ochii pe tine.

— Zău? răspunse Alma în locul meu.

— O, da, șopti marchizul, sărmana Infantă Isabel este nespus de singură și tânjește după companie.

— De unde știți? am întrebat eu.

— Dintr-o scrisoare pe care i-a trimis-o surorii ei, spuse el și mai încet, apoi cită din ea în șoaptă: „Îmi doresc tare mult să mă mărit, să devin femeie, să simt tandrețea mâinii unui soț".

Marchizul punea mâna adesea pe corespondența regală; și eu furasem odată scrisori pentru el, când fusesem iscoada lui. Deși știam că folosea un sigiliu fals ca să lipească la loc scrisoarea și s-o trimită cui îi era adresată, îl mustram pentru că se băga în viața oamenilor.

— Și de ce vă interesează dorințele tainice ale infantei? am întrebat eu.

— Are mare însemnătate pentru un sfetnic credincios al regelui să cunoască toate treburile statului.

Regele și infanta se retrăgeau după lunga lor călătorie și oaspeții plecau încet, încet.

— Această cucerire va fi vrednică de jurnalul pe care ți l-am dat, îmi șopti el la ureche. Dar te rog, fii cu băgare de seamă. Execuția ta m-ar îndurera peste poate.

Marchizul se retrase, nerăbdător să discute cu regele care tocmai pleca.

— Știu că regula ta este să nu oferi niciodată plăcerea supremă unei fecioare la prima întâlnire, spuse Alma, zăbovind în urma celorlalți.

— O regulă care te ajută pentru că te conduce întotdeauna la o a doua întâlnire.

— Și la recunoștință veșnică, adăugă ea, deoarece în trupul ei se trezește plăcerea înainte de durerea de neocolit.

— Într-adevăr, deși plăcerea și durerea sunt adesea cu neputință de separat.

— Taman asta voiam să spun, răspunse ea. După ce te vei îngriji de plăcerea infantei, poate că eu ți-aș putea alina durerea.

Își trecu evantaiul peste umflătura din fața pantalonilor mei, trimițându-mi fiori în tot trupul.

— Știu că ești cea mai mare curtezană a Sevillei și nu doar datorită frumuseții. Cunoști dorințele unui bărbat înainte de a le cunoaște el însuși.

— Tu m-ai învățat să deslușesc dorințele nerostite ascunse sub piele, răspunse ea.

Eram ultimii care părăseau sala de primire și am continuat să șușotim în vreme ce treceam printre colonadele din Patio de las Doncellas.

— Ai fost o elevă înzestrată.

— Să-mi las baltă „angajamentele“ dimineții ?

Am tras în piept parfumul dulce al florilor de magnolie și am răspuns :

— Nu mai sunt învățătorul tău, Doña Alma, așa cum marchizul nu mai este învățătorul meu.

— Un învățător mai are întotdeauna ce să-i învețe pe ceilalți.

— Trebuie să-ți amintesc că o altă regulă a mea este să nu cumpăr afecțiunea care trebuie dăruită de bună voie ?

— Ție, Don Juan, nu-ți cer nimic.

— Sunt măgulit, dar caut ceva ce nu poate oferi nici o prostituată și nici o curtezană. Acum, te rog să mă ierți.

M-am retras în spatele uneia dintre coloanele duble. Alma își feri iute privirea, arcuindu-și sprâncenele și dându-și capul pe spate. Dar n-aveam timp de ea, pentru că toate simțurile mele erau îndreptate spre primejdiile care mă înconjurau. O umbră de îndoială mi se strecură în trup și îmi simțeam picioarele trăgându-mă spre Alma și spre ceilalți

oaspeți care dispăreau după colț. Începu să-mi tremure piciorul drept, ca întotdeauna când îmi primejduiam prostește viața.

Câteva străji trecură prin fața coloanelor-pereche în spatele cărora mă ascundeam. Îmi apăru în minte chipul infantei cu ochii privind rugător pe deasupra evantaiului. Cum aș putea să nu răspund chemării ei ? Erau în joc viața mea de libertin și însăși păstrarea crezului meu. Făcusem un legământ închinat libertății femeilor și nu puteam s-o las pe infantă închisă în turnul singurătății ei.

Mi-am scos masca de piele din mânecă. Nu ieșeam niciodată fără ea. Mă slujise de atâtea ori de-a lungul anilor, mai întâi când eram doar un hoț, apoi când am ajuns spion și în cele din urmă acum, când mă vedeam amestecat în cele mai primejdioase intrigi. Banda neagră, cu două spărturi ovale în dreptul ochilor, îmi putea ascunde chipul dacă s-ar întâmpla să fiu văzut înainte de a ajunge în iatacul infantei. N-a trecut mult și toți oaspeții au plecat, iar în curte s-a lăsat tăcerea. Am ieșit în clarul de lună care lumina *patio*. Palmele mi se încinseseră de înfrigurare și de neliniștea așteptării. Adierea caldă de miez de noapte nu izbutea să-mi răcorească fierbințeala în vreme ce pășeam printre coloane. Din fericire, zilele petrecute furișându-mă în casele bogătașilor își arătau roadele acum și eram bucuros că tălpile de plută ale cizmelor înăbușeau zgomotul pașilor mei șovăitori.

Când am dat colțul, o scânteiere din lumina lunii scăpără de pe coifurile și platoșele de oțel a două străji regale. Am încremenit. Bâjbâind în spatele meu, am simțit zidul rece de piatră și am încercat să-mi lipesc trupul de el ca o umbră. Inima îmi bătea de parcă ar fi ciocănit cineva la o ușă care nu voia să se deschidă.

Santinelele acelea păzeau cea mai de preț comoară a regelui, nevinovăția fiicei lui. Țineau în mâinile înmănușate halebarde, cu care puteau deopotrivă să sfârtece și să reteze capetele nepoftiților. Se uitară spre mine.

Cizmele, capa și masca, toate negre, mă făceau una cu întunericul. Tunica și ciorapii purpurii pe care-i purtam noaptea se făceau de asemenea nevăzuți în beznă. Doar lama argintie a spadei m-ar fi putut da de gol. Străjile se apropiau. M-am furișat într-o încăpere pustie, ascunzându-mă în spatele unei uși de mahon sculptate. Am încercat să-mi domolesc răsuflarea când am simțit și apoi am văzut una din străji vârându-și capul în încăpere. Era atât de aproape, că îi simțeam mirosul acru al năduşelii de sub uniforma scrobită și îi auzeam răsuflarea grea. Ușa scârțâi și mi-am dat seama că mă va descoperi fără îndoială. Am închis ochii, mi-am ținut răsuflarea și am încercat să mă topesc în zid.

— Cred că am vedenii, îi spuse el celuilalt, în vreme ce se îndepărta.

Au continuat să vorbească, iar eu am răsuflat ușurat. Știam că, dacă voi avea răbdare, cei doi soldați vor pleca până la urmă. În afara regelui, nimănui nu-i era îngăduit să înnopteze în palat. Nici măcar străjilor regale nu li se putea încredința neprihănirea fiicei regelui.

N-a trebuit să aștept mult până ce le-am văzut pe cele două străji escortate afară de o a treia. Luna, pe jumătate ascunsă de un nor, îmi făcea încurajator cu ochiul și mi-am văzut de drum spre iatacurile regale. De bună seamă că în față stăteau de pază soldați și știam că mai erau încă multe străji care puteau da alarma, punându-mi astfel viața în primejdie.

Ușa spre scara ce ducea la iatacul infantei era fără doar și poate încuiată. Mi-am scos pumnalul și, încă o dată, deprinderile din tinerețe mi-au fost de folos. Am apăsat mecanismul și am auzit cum se deschide zăvorul.

Am urcat încet fiecare treaptă călăuzit de lumina lumânărilor. Flăcăruile lor din sfeșnicele de aur de pe perete dansau și zămisleau năluci în jurul meu. Am început să cercetez coridoarele, pătrunzând tot mai adânc în palat, mânat de instincte. Toate simțurile mele erau încordate, pândind semne de primejdie și căutând urme ale trecerii infantei. Dacă deschideam ușa care nu trebuia, eram în primejdie să mă pomenesc în iatacul regelui.

Pe când mă furișam după un colț, am simțit mireasma dulce de portocal și cais. Era un parfum oriental rar pe care-l simțisem în sala de audiențe. Parfumul devenea tot mai puternic pe măsură ce mă apropiam de o ușă joasă cu două canaturi. Ca o mare parte a ușilor din Alcazár, avea stucatură ornamentată și înscrisuri arabe lăsate de maurii care umblaseră pe aceste coridoare când haremul sultanului era la fel de bine păzit ca și fiica regelui nostru. Fiecare ușă avea un mâner rotund, de aur, și m-am apropiat de ele cu mâna întinsă, văzându-mi parcă izbânda în fața ochilor.

Am simțit un curent de aer și apoi am auzit balamaua scârțâind când ușa s-a deschis pe neașteptate. M-am clătinat pe picioare, m-am împiedicat, apoi m-am năpustit în încăperea din față. Prin crăpătura ușii, am zărit-o pe *dueña* pitică și slabă de minte a infantei ieșind cu pași mărunți din iatac. Femeia care o păzea cu străşnicie avea capul înfășurat într-o broboadă albă și la gât îi atârna un șirag de mătănii. Ținea în mână două cureluşe roșii de care erau legate cele două maimuțe ale infantei, una cenușie și cealaltă maronie. Cea cenușie avea o coamă de păr alb pe cap, care-i ajungea până în dosul urechilor, făcând-o să semene cu o *dueña* bătrână.

Aceste animale agere la minte sunt cei mai buni paznici ai regelui. Mirosul maimuțelor era mai fin decât văzul *dueñei* și iscoditoarele vietăți s-au oprit la ușa crăpată îndărătul căreia eu stăteam încordat. Țipau și încercau să-și vâre înăuntru mâinile micuțe. Știam că, dacă *dueña* ar fi intrat în odaie, capul meu îi va fi oferit infantei precum capul lui Ioan Botezătorul. Năduşeala mi se scurgea pe șira spinării, în vreme ce mă scotoceam neliniștit în buzunar după o monedă, căreia i-am dat drumul în mâna micuță care bâjbâia prin crăpătura ușii. Maimuța se liniști pentru o clipă, cercetând fără îndoială comoara. Orice santinelă are prețul ei. Cele două maimuțe începură numaidecât să se ciorovăiască pe captură și să țipe una la cealaltă.

— Potoliți-vă! Ce-ați găsit? Dați-mi-o, fiare mici și rele! spuse *dueña*, apoi adăugă ca pentru sine, dar și pentru ele: Nu vrea s-o ajutăm, așa că n-o s-o ajutăm.

Am așteptat până când nu i-am mai auzit pașii, trăgând adânc aer în piept și domolindu-mi tremurul degetelor. M-am strecurat înapoi pe coridor. Apariția *dueñei* – care putea să-mi primejduiască viața – îmi întărea bănuiala că aceasta era odaia pe care o căutam. Clanța ușii de la iatacul infantei era rece și netedă. M-am oprit și m-am uitat cu băgare de seamă în jur ca să mă încredințez că nu fusesem luat la ochi. Am apăsat pe clanță nădăjduind că infanta nu se grăbise să zăvorască ușa. Metalul a țipat sub mâna mea și m-am furișat tăcut înăuntru.

Nimeni nu va ști niciodată

— Magdalena, spuse infanta, crezând că era *dueña*, ți-am spus să pleci...

M-a văzut în oglindă și s-a întors iute; pe chip i se citeau mirarea și teama. Îi fusese scoasă rochia care era atârnată alături. Mai avea pe ea doar jupoanele înfoiate și corsetul alb care îi ascundea sânii și îi strângea talia. Amintindu-și deodată că era dezbrăcată, își acoperi sfioasă pieptul cu o mână, iar cu cealaltă își trase în față un halat alb de baie. Mi-am ferit ochii cu mâna până s-a acoperit. Halatul tivit cu aur nu avea cordon și și-l ținea strâns pe lângă trup.

Mi-am scos masca și am întrebat:

— Să plec atât de curând după chemarea voastră?

Mă gândeam la felul în care își ținuse evantaiul, lăsând să i se vadă doar ochii verzi. Aceiași ochi verzi, luminoși și dornici de viață care mă priveau acum înfiorați. Gestul ei de la curte fusese poate virtuos sau poate îmbietor, după cum fusese privirea ei pe care îmi ceruse s-o tălmăcesc. Mi-am ținut răsuflarea așteptând să văd dacă mă chemase pe mine sau dacă va chema străjile. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Dacă voi trăi sau voi muri atârna de felul în care înțelesesem dorința ei.

— Cum îndrăzniți să intrați în iatacul meu? rosti ea cu șoaptă încărcată de dispreț regesc.

Era de bună seamă o infamie și o ofensă de moarte din partea oricărui bărbat, cu atât mai mult din partea unui umil hidalgo, să se apropie de odaia infantei. Mă înșelasem oare? Începură să mi se pleoștească umerii, căci soarta mea părea pecetluită. Dar faptul că răspunsese în șoaptă îmi dădea de înțeles că nu dorea totuși să mă dea în vileag.

— Vă rog să-mi iertați, Alteță, îndrăzneala.

— Ar trebui să chem străjile!

— Și să porunciți să mi se taie capul... dar asta ar însemna să petreceți încă o noapte... singură.

— Vreți să spuneți... rosti ea, dar nu-și termină vorba și nici nu se duse spre ușă.

— M-ați chemat, nu-i așa?

— Ar fi o rușine...

— Dorința unei femei nu e deloc rușinoasă.

— Dorința unei femei este un păcat.

— Singurul ei păcat este singurătatea.

Infanta îmi întoarse spatele și rămase cu fața spre oglindă. Am așteptat nerăbdător, în tăcere, în vreme ce ea cugeta care este adevăratul păcat. Pe masa de toaletă era o singură lumânare care arsese până la sfeșnic. Mai rămăsese doar o licărire albăstruie în locașul ei auriu, un obiect frumos, la fel de obișnuit și de nebăgat în seamă ca pasiunea șovăitoare a unei femei. Cât de ușor este să ofere plăcere unei femei, cât de mari sunt răsplata și recunoștința pentru un bărbat care face fie și cea mai neînsemnată sforțare! Dar cât de puțini sunt cei care în aceste vremi crude caută să înțeleagă femeia! De aceea, patima mea găsește nenumărate femei care tânjesc după un strop de tandrețe.

Nobilii și preoții furioși întreabă cum de este cu putință ca aceste femei să întineze voit onoarea soțului sau tatălui lor întinându-și fecioria. De bună seamă că ar fi cu mult mai șovăielnice dacă grija mea de a le păstra taina n-ar face ca faptele mele să fie cu neputință de dovedit, dar vă voi spune care este pricina izbânzii mele, și nu este vorba de ce mi-a fost dat la naștere – nu este nici averea, nici titlul nobiliar, nici frumusețea. Singura taină cu care am descuiat iatacurile femeilor este neostoita lor sete de viață. Cea mai mare putere din lume, mai mare decât a regilor și a papilor, este dorința femeilor. Dragostea, ne spun preoții, domnește în ceruri, dar pe pământ nu domnește oare dorința? Cine înțelege cum lucrează dorința înțelege însăși taina vieții – chiar și taina vieții pustii a fiicei unui rege.

Infanta se întoarse spre mine cu răsuflarea tăiată.

— N-am știut că-ți vei primejdui... rosti ea.

Nu mă înșelasem când îi dezlegasem taina din privire și până una, alta viața mea era cruțată.

— N-am putut să nesocotesc chemarea unei femei de a o slobozi din temnița ei, chiar dacă temnița este un palat.

Își coborî din nou privirea.

— Vă pare rău că m-ați chemat? am întrebat eu fără ocolișuri.

— Odaia tatei este în capătul coridorului, răspunse ea privind neliniștită spre ușă.

Nu cuteza să se apropie de mine, necunoscând ce fel de prădător era cel pe care îl poftise în iatacul ei.

M-am dus la ușă și am răsucit cheia până ce s-a auzit clinchetul broaștei încuiate.

— Nimeni nu va ști vreodată, am spus eu, scoțând cheia de fier. O simțeam grea în palmă.

M-am apropiat încet de ea și i-am întins cheia simplă și dreaptă, cu un inel la capăt. Ea strânse cheia în palmă și își retrase mâna.

Știam că trebuia să alung teama pe care o au toate fecioarele, mai cu seamă o fecioară de a cărei puritate atârna onoarea imperiului.

— Nu voi lua nimic de la voi astă-seară, Alteță. Vă veți păstra fecioria pentru soțul vostru.

I-am atins foarte ușor cu degetul pielea goală de la ceafă. Apoi i-am întins mâna. La fel de șovăielnică, a lăsat cheia să cadă în palma mea.

I-am sărutat delicat încheietura mâinii. Toți mușchii mâinii trec prin încheietură spre restul trupului. Scoase încet aerul din piept. Mi-am trecut vârfurile degetelor în lungul brațului ei pentru a-i trezi pielea din somnul simțirii. Se înfioră. Există un fel de a atinge o femeie care ia ceva de la ea, ca un hoț care-i fură gingașa frumusețe, și există un fel de a atinge o femeie care îi dăruiește ceva, prefăcându-i trupul într-o comoară pe care ea o va îndrăgi.

Am făcut semn spre pat. Blazonul tatălui ei era brodat pe draperia purpurie care ascundea patul pe toate părțile. Cei doi lei țesuți cu fir de aur mă priveau cu cruzime. Am tras de catifea, în vreme ce inima mi se zbătea în piept, și am poftit-o să intre. A pășit pe platformă, iar eu am tras de franjurile roșii ale cuverturii de mătase, dând la iveală cearșaful alb de dedesubt. Am pus cheia pe o pernă.

Atingându-i părul cu tandrețe, i-am scos agrafele de fildeș și mi-am trecut degetele prin buclele lungi, castanii. Tremura. La fel ca toate fecioarele care nu-și cunosc pielea, avea nevoie de mângâieri tandre care să îi trezească dorința atâta vreme tăgăduită. Deși primejdia ne pândea din toate părțile, nu voiam s-o grăbesc. Instruirea unei femei în arta pasiunii este o onoare sacră și nu trebuie făcută niciodată în pripă, pentru că amintirea primei legături rămâne pentru totdeauna fie ca un parfum plăcut ce înmiresmează toate celelalte experiențe, fie ca o pată de sânge dureroasă care nu poate fi niciodată îndepărtată de-a binelea de pe cearșaf.

Își strângea halatul pe lângă trup cu o mână, iar cu cealaltă se sprijinea de pat. Corsetul îi strângea pieptul. I-am luat ușor obrajii în căușul palmelor și i-am atins pielea catifelată cu buzele.

— V-ați întrebat vreodată ce ați simți dacă ați fi sărutată de un bărbat? am șoptit eu, știind că întotdeauna închipuirea călăuzește trupul.

Buzele mele pluteau ca o boare deasupra buzelor ei. Își înclină capul și își oferi gura drept răspuns. Am sărutat-o tandru și ea a închis ochii. Gura ei era și mai catifelată decât obrajii și buzele îmi tremurau. Când a deschis încet gura, am simțit dulcele elixir al limbii ei.

Corsetul ei era încheiat în față cu patru nasturi și în spate cu șase panglici. Încet, încet, degetele mele au descheiat primul nasture.

Tremura din nou și de data asta se retrase.

— Mi-e frig, spuse ea.

Zâmbind, am urmat cu vârful degetului un strop de nădușeală care îi șerpuia în josul gâtului. Deși fereastra era deschisă și zidurile palatului erau groase, în cameră era zăpușeală. Totuși mi-am scos capa neagră și i-am înfășurat-o în jurul umerilor. După ce am învelit-o, am continuat să deschei fiecare nasture și să sărut pielea care ieșea la iveală. Cămașa mi se lipea de spinare, udă de nădușeală.

Mi-am strecurat degetele pe sub capă și i-am desfăcut panglicile. I-am apucat corsetul cu mâini lacome și i-am eliberat trupul de la gât până la talie. Plămânii ei se umplură cu aer. În sfârșit, corsetul căzu în mâinile mele. Limba mea îi mângâia pielea de la claviculă până la gât. Când am ajuns la ureche, i-am șoptit:

— V-ați întrebat vreodată ce ați simți dacă v-ar atinge un bărbat... Și fără să mai aștepte să-mi termin vorba, infanta îmi cuprinse degetele și mi le lipi de sânul ei. Mâna mea îi dezmierdă sfârcul prin pânza subțire a cămășii.

Corpul ei se umplea de o nouă viață, iar halatul i-a alunecat pe pat. I-am scos ușor cămașa de pe trupul neted și virginal și i-am sărutat fiecare bucățică de piele dezgolită. Și nu m-am oprit decât atunci când ultimul veșmânt ce o acoperea a fost îndepărtat, iar ea mi s-a arătat în toată splendoarea.

Se întinse pe spate și degetele mele se jucau, ușoare ca o pană, pe pielea ei. Iar buzele mele le urmară. Apucă strâns cearșaful și întunecimile ochilor ei se adânciră, ca două luni pline, negre strălucind cu putere. Ochi în ochi, am coborât cu sărutările spre mijlocul ei, până ce trupul i se ridică spre ceruri în întâmpinarea buzelor mele. Stătea cu capul pe spate și gura deschisă, de parcă ar fi fost gata să cânte, dar nevoia de tăinuire înăbușea orice sunet în pieptul ei.

Toată noaptea, la lumina unei singure lumânări, am stat de veghe la dorința infantei, în vreme ce plăcerea adormită din pielea ei se deștepta. Am atins fiecare părticică a trupului ei; fiecare deget îmi părea o nestemată regească pe care o mângâiam cu vârfurile degetelor și al limbii. Prima rază a dimineții mi-a dezvăluit noul ei trup în care flacăra patimii se împletea acum cu carnea. Era goală, însă eu nu-mi lepădasem hainele.

Mi-am ridicat privirea spre crucifixul atârnat deasupra patului. Era sculptat cu măiestrie în fildeșul unui elefant, iar mușchii picioarelor, ai brațelor și ai pântecului celui crucificat erau încrețiți nu de fiorul morții, ci de fiorul vieții și al frumuseții. Trupul semăna cu cel al statuilor păgâne închipuindu-l pe Apollo și din rănile Lui nu curgea nici o picătură de sânge. O pânză înfășurată în jurul mijlocului era ținută de o sfoară care părea gata să se desfacă. Era un crucifix care închidea în el făgăduiala Învierii.

Infanta Isabel mă privi cu un zâmbet plin de mulțumire. Deși nu dormise, în ochii ei mari se deslușea bucuria de a fi descoperit o bogăție ascunsă. Lumânarea de lângă pat era aproape isprăvită. Se topise și ceara prelinsă atârna de marginea sfeșnicului auriu.

— Când te vei întoarce la mine? întrebă infanta.

— De îndată ce voi fi poftit...

— Ești poftit – ți se poruncește – să te întorci peste două săptămâni. Îmi făgăduiești că vei veni?

— Sunt măgulit, Alteță, dar un libertin nu poate să facă făgăduieli și nici jurăminte.

— Libertin? Vrei să spui seducător fără rușine.

— Alteță, un libertin este mult mai mult decât un seducător, deși poate fi și asta. Libertinul nu se împiedică de obișnuita moralitate...

— De nici un fel de moralitate, vrei să spui. Aș fi putut porunci să fii ucis! spuse ea.

— Ați fi putut, dar atunci nu m-aș mai întoarce niciodată.

— Ești crud, spuse ea, luându-și privirea de la mine. Plăcerea pe care mi-ai dăruit-o în noaptea aceasta îmi va pricinui suferință în toate celelalte nopți în care voi aștepta să mi se redeștepte dorința.

— Dorința voastră, Alteță, vă aparține. Nu vă va părăsi niciodată, i-am spus ridicându-i bărbia și zâmbindu-i.

Mi-a surâs la rându-i.

— Dacă ai fi prinț sau duce..., spuse ea visătoare.

— Nu sunt nici prinț, nici duce, ci un umil hidalgo, înzestrat doar cu o scrisoare de la tatăl vostru care îmi dovedește noblețea.

— Știu cine ești, Don Juan. Toate femeile Spaniei te cunosc.

Am zâmbit măgulit. Mă atinse ușor cu arătătorul pe un umăr, apoi pe celălalt. Avea o căutătură gravă, de parcă slujea la o ceremonie de mare însemnătate. Te numesc pe tine, Don Juan Tenorio, Duce al Aleanului și Cuceritor al Fecioarelor, Nevestelor și Văduvelor, Cel Mai Înfocat Amant din Toate Regatele Spaniei și din Toate Provinciile Imperiului Spaniol.

— Dacă mă cunoașteți, atunci știți că nu doresc să fiu stăpân peste nici o țară și nici o femeie.

Infanta nu izbuti să mai îngaime vreo vorbă. Avea gâtul uscat. M-am dus la lavoar și i-am turnat apă într-un pahar. M-am întors în pat și m-am întins lângă ea. Bău încet.

— Ai putea să mă iubești vreodată?

— Eu nu pot să iubesc nici o femeie.

— E trist...

— De ce e trist să nu vrei ceea ce nu ai?

— Și ce vrei tu, Don Juan?

— Ceea ce vreau eu nu se poate cuceri, se poate doar cultiva.

— Ce anume?

— Este...

— Doña Isabel! strigă vocea *dueñei* prin ușă. Am văzut un bărbat în camera voastră! Prin gaura cheii! Am chemat străjile! Vin împreună cu tatăl vostru!

Ne-am privit cu ochii mari, îngroziți. Doña Isabel trase pe ea halatul de pe pernă, scoțând la iveală cheia de la ușa iatacului. M-am dat tiptil jos din pat și, la adăpostul baldachinului, m-am îndreptat spre fereastră, când mi-am dat seama că îmi lăsasem capa printre cearșafuri. Am băgat mâna printre draperii și am luat-o. Am sărutat-o repede pe Doña Isabel de bun-rămas, dar ea mi-a ținut o clipă mâna șoptindu-mi:

— Pe curând.

Am zâmbit și am dat să plec.

— Isabel !

Era regele. Ușa se zgudui.

— Deschide ! îi strigă el unei străji.

Pesemne că mai avea o cheie.

— Sunt în pat, tată.

Am văzut mânerul ușii răsucindu-se taman în clipa în care am sărit repede de pe fereastră pe balcon. Slavă Domnului, deasupra ferestrei era un acoperiș cu țigle pe care m-am cățărat ca să mă ascund.

Am auzit mare forfotă în cameră, în vreme ce intrau pesemne tatăl ei și straja regală. Am văzut curând părul cărunt al regelui care a ieșit pe balcon, însoțit de comandantul gărzii. O privire în sus mi-ar fi adus moartea. Își întoarseră încet capetele dintr-o parte în cealaltă, scrutând dacă nu era vreo mișcare în grădină. Comandantul gărzii se uită peste umăr spre acoperișul pe care mă ascundeam. M-am tras îndărăt și am văzut îngrozit cum cizma mea împinge o bucată de țiglă peste marginea acoperișului. Am închis ochii și mi-am ținut răsuflarea.

— Ați auzit ? întrebă regele. Acolo, jos ! Nu văzuseră bucata de țiglă căzând, doar auziseră bufnitura, când se lovise de pământ.

— Cercetați grădinile ! îi spuse regele comandantului, după care capetele lor dispărură.

Amândoi se uitară în jos, bănuind că un asalt începe întotdeauna de dedesubt, nedându-și seama că pentru puritatea unei fecioare primejdiile cele mai mari vin dinăuntru.

— Tată, rogu-te ! am auzit-o pe infantă spunând.

Pesemne că se uita după draperiile din jurul patului.

— Iartă-mă, fiica mea, spuse regele, dar apoi vocea i se înăspri. Magdalena spune că a văzut prin gaura cheii un bărbat în iatacul tău.

— Un bărbat în iatacul meu ?

Am auzit-o pe Doña Isabel râzând. Mi-am închipuit-o vorbind din patul cu baldachin cu regele și străjile lui. Draperiile îi ascundeau pesemne neliniștea de pe chip, dar glasul îi rămăsese calm și stăpânit. Bărbații cunosc prea puțin forța de care sunt în stare femeile. Ele au o putere de a-și înfrâna trăirile mult mai mare decât își închipuie bărbații.

— Magdalena, cred că îmi citești visele ! Mântuitorul mi s-a arătat în vis și inima mea a tresărit.

Eram uluit de stăpânirea ei de sine. Zvonurile despre puterea infantei se adevereau. Nu semăna deloc cu sora ei, Catalina, care născuse deja opt copii în opt ani de căsnicie. Știam că Doña Isabel nu va avea aceeași soartă. Ea va conduce fără îndoială într-o bună zi un regat al imperiului și pe soțul ei.

— Copilă cucernică, rosti mândru regele. Tu ești lumina ochilor mei, fără de care eu sunt orb.

Am zâmbit. Știam că flacăra care se aprinsese în Doña Isabel ardea acum cu atâta strălucire, încât lumina și căldura ei vor țâșni într-o bună zi prin crăpăturile din zidurile palatului.

— Ieșiți ! le strigă regele, fără îndoială străjilor care mai rămăseseră acolo. Magdalena ! o strigă el, tăios, adăugând apoi cu o furie cu greu înăbușită: Ai grijă să nu ți se mai năzărească bărbați străini, stârnind astfel bănuieli asupra fiicei mele.

Acum, după ce se văzuse că inocența Doñei Isabel fusese păstrată și toți plecaseră, mă gândeam cum să ies. Dacă săream, îmi puteam rupe lesne un picior sau chiar pe amândouă, dar era cu neputință să mă întorc pe urma pașilor mei. M-au trecut fiori. Am răsuflat adânc și am sărit.

M-am prins în ultima clipă de o creangă din apropiere și am rămas atârnat acolo, scoțând un oftat de ușurare.

Am auzit apropiindu-se niște cai și mi-am dat drumul. Durerea din piciorul înjunghiat cu multă vreme în urmă m-a sfredelit ca o duzină de pumnale. Am șchiopătat câțiva pași, apoi am luat-o la fugă, știind că străjile regale nu erau departe. Înconjurau locul călare și pe jos când am ajuns la casa de vară din grădină. M-am repezit în labirintul din gard viu. Am auzit câteva străji pedestre cercetând grădina și vorbind între ele despre cele întâmplate. Am ajuns în capătul labirintului cu soldații pe urme și i-am auzit tropăind pe pământul moale chiar în spatele meu. M-am uitat în jur ca un animal încolțit. Am simțit că dădeau colțul și chiar atunci am zărit o mică spărtură în gardul viu. M-am târât prin ea și am ieșit, iar ramurile de ienupăr mi-au zgâriat fața și mi-au sfâșiat mâneca.

Mai aveam destul până la zidurile grădinii. Trebuia să mă furișez pe alei și prin tunelurile de verdeață pe unde patrulau zeci de străji. Chiar dacă regele se încredințase de nevinovăția fiicei lui, era limpede că nu oprise căutarea unor nepoftiți.

Fântânile a căror apă țâșnea din pământ erau ciudat de liniștite, dar trupul meu rămânea încordat și simțurile mele, treze. M-am ascuns într-un tufiș, nu departe de zid, și m-am pomenit înconjurat din toate părțile de soldați. Împungeau frunzișul des cu lăncile. Cum stăteam pe vine, m-am ferit de înțepăturile lor, ca să nu fiu străpuns în piept, în măruntaie ori în vintre. Dacă ar mai fi împuns de câteva ori, m-ar fi nimerit și, mai rău, m-ar fi găsit. Gândurile îmi alergau prin minte, căutând o cale să mă salvez. Privirea îmi căzu pe o portocală care putrezea pe pământ. Mi-am scos spada și am încercat s-o străpung, dar nu ajungeam până la ea. Sforțându-mi brațul, am simțit cum spada îi împunge coaja. Am aruncat-o într-un tufiș cât mai departe. Zgomotul atrase străjile într-acolo, așa că am avut vreme să fug.

Am ajuns în cele din urmă la zidul dimprejurul grădinii. Lângă el creștea un palmier uriaș; mi-am înfipt călcâiele cizmelor în trunchiul lui și m-am cățărat ca o maimuță, apucându-mă cu mâinile de scoarța lui aspră. Dar spre deosebire de o maimuță, eu aveam nevoie să-mi sprijin spatele de zid pe măsură ce mă cățăram. Am auzit din nou străjile înapoia mea chiar în clipa în care am ajuns pe coama zidului înalt, de-abia ținându-mă să nu mă prăbușesc. Până jos era cât înălțimea a doi bărbați și nu era nimic care să-mi întrerupă căderea. Jos, dincolo de zid am văzut străji regale alergând spre mine. Deznădejdea m-a copleșit. Chiar dacă aș fi în stare s-o rup la fugă odată ajuns jos, voi fi prins de bună seamă. Nu aveam cale de întoarcere, dar nici înainte nu puteam merge. În clipa aceea, apăru pe stradă o caleașcă roșie. Se apropia din direcția opusă străjilor. Am așteptat și am tot așteptat, rugându-mă să sosească înaintea lor. Când a trecut prin dreptul meu, am sărit pe acoperișul ei încrustat cu negru și m-am furișat înăuntru. M-am prăbușit pe bancheta de piele, cu fața spre spatele caleștii. Persoana care mă salvase ar putea da ușor de știre, așa că soarta mea era acum în mâinile delicate ale frumoasei care mă privea uimită.

Nu orice bărbat cu mască este tâlhar

În caleașcă erau două femei, amândouă cu chipurile ascunse îndărătul unor văluri. La început am crezut că erau mamă și fiică, deși veșmintele elegante ale celei mai tinere și uniforma severă a celei mai vârstnice mă făceau să mă gândesc că erau de fapt o doamnă nobilă și *dueña* ei. Femeii mai vârstnice i se opri răsuflarea și își duse mâna la gură. Cea tânără își dădu capul pe spate și izbucni într-un râs melodios care arăta uimire.

— Să-mi fie cu iertare că dau buzna, am spus eu zâmbind.

Doña își ridică vălul alb, scoțând la iveală un chip uluitor de frumos.

În albul lăptos al obrajilor era amestecat un strop de scorțișoară, de parcă ar fi fost sărutați de soare. Părul ei negru, drept și strălucitor era legat într-o parte precum coama unui cal, iar la tâmple era întins ca aripile negre ale unei păsări cântătoare. Zâmbetul ghiduș îi pieri. Ochii îi străluceau ca două diamante negre și mă priveau, nici sfidător, dar nici sfielnic, ci pătrunzător și de-a dreptul descurajant. Când soldații din garda regală începură să alerge pe lângă caleașcă, *dueña* se aplecă în afară să le dea de veste.

— Vă rog, am spus eu, nu e doar viața mea în primejdie.

Era prea târziu. Câteva străji o văzuseră deja.

— Să nu spui o vorbă, Maria, îi spuse doña în șoaptă, trăgând la loc transperantele de piele atât cât să vadă afară, dar soldații să nu vadă înăuntru. S-a întâmplat ceva?

— A pătruns un bărbat... în palat... doamnă, rosti gâfâind un soldat.

— Nepoftitul..., spuse protectoarea mea, apoi privi în jos, cântărindu-mi în minte soarta, va fi găsit fără îndoială.

— Da, doam...Vorbele i se curmară, căci draperia se închise.

— Doña Ana! șopti *dueña* furioasă. El – tâlhar!

Arătă spre masca mea. Vorbele îi ieșeau anevoie din gură de frică, dar și pentru că așa vorbeau băștinașii din Indii care veniseră în Sevilla.

Am zâmbit smerit, de parcă eu eram sclavul și ea nobila stăpână. Am scuturat din cap, dar nu mi-am scos masca, știind că era crucial să nu se afle cine sunt.

— Nu orice bărbat cu mască este tâlhar, răspunse Doña Ana, uitându-se țintă la mine. Și cei mai mulți tâlhari, dragă Maria, nu au veșminte de nobili.

Am zâmbit.

— Mulțumesc, Doña... Ana?

— Tatăl meu este Don Gonzalo de Ulloa, comandorul Ordinului Calatrava, adăugă ea, știind că rangul militar al tatălui ei m-ar putea ține la respect. Iar dumneata cine ești? Sau bărbații mascați nu-și dezvăluie niciodată numele?

— Dezvăluie oare un nume sau chiar un chip cine e cu adevărat un om? am întrebat la rându-mi.

Sub vălul negru, fața Mariei se înroșise de furie și privirea înfricoșată îi deveni sălbatică. Știam că trebuie s-o câștig de partea mea ca să nu fiu în primejdie să dea ea însăși de veste străjilor.

— *Dueña* voastră are dreptate să-i socotească primejdioși pe bărbații mascați. Este înțeleaptă că apără o doamnă atât de frumoasă.

M-am aplecat foarte puțin în față, dar părea a fi totuși prea mult.

Doña Ana scoase de sub scaun un pistol cu țeava largă și îl îndreptă spre inima mea. Nu era prima dată când ținteа.

— Pot să mă apăr și singură, spuse Doña Ana.

— Este limpede că am stat prea mult. Nu voi mai abuza de ospitalitatea voastră, am spus eu, știind că lăsasem străjile mult în urmă.

Am deschis ușa și am coborât în vreme ce caleașca își urma drumul. Mi-am scos masca și am ascuns-o în mânecă. Am rămas în stradă privind cum dispărea, întrebându-mă cum de-mi scăpase această frumoasă fecioară până în clipa de față. Eram hotărât să aflu mai multe despre ea și să fac în așa fel încât să ne întâlnim curând.

M-am dus spre aleea umbrită unde îi spusesem lui Cristóbal să aștepte. O țesăla pe Bonita și îi vorbea în șoaptă. Părul lui negru cobora în bucle răzvrătite până la ceafă, iar mustața și barba firave îl făceau să semene cu un băiețandru care încerca să treacă drept om în toată firea. Avea întotdeauna sprâncenele ridicate și fruntea încruntată.

Jiletca ce-i ajungea până la coapse trebuia înlocuită, la fel și pantalonii. Totuși, până nu demult, nu se plânsese de uniforma lui și nici de aventurile mele. Acum era neliniștit și n-am putut să nu trag cu urechea la conversația lui cu calul meu.

— Când va ajunge oare un nobil respectabil, ca să ajung și eu un vizitiu respectabil și tu un cal respectabil, iar nu părtaș la o mie de scandaluri? Știu că n-ar trebui să te plângi, pentru că te-a luat și te-a învățat să fii un vizitiu adevărat... nu pe tine, Bonita, pe mine.

De-abia mi-am stăpânit râsul și Cristóbal se răsuci și luă poziția de drepți, îngrozit că auzisem ce spusese.

— Nu ești singurul care vrea să mă potolesc și să ajung un nobil respectabil. Regele mi-a poruncit să mă căsătoresc în răstimp de o lună.

— Și vă căsătoriți?

— Doar mă cunoști. Dragostea și căsătoria nu-s de mine. Nu-s în stare nici să iubesc, nici să îmi pun pirostriile.

Îmi deschise ușa caleștii, cu umerii încovoiați ai unui învins. M-am urcat și m-am așezat. Înainte de a închide ușa, își făcu totuși curaj să-mi vorbească deschis.

— Spuneți-mi, stăpâne, șopti el, ațintându-se din fața mea, de parcă s-ar fi ferit de teamă să nu-l lovesc, că ați ademenit o cameristă după care vi s-au aprins călcâiele, iar nu pe nobila noastră infantă.

— Știi că eu nu-mi dezvălui tainele, bunul meu Cristóbal. Nevinovăția unei cameriste este pentru ea la fel de însemnată pe cât este de însemnată nevinovăția unei infante pentru imperiu. Hai să mergem până nu ne găsesc.

— Încotro, stăpâne?

Ca să spun drept, nu știam. Cu această ultimă încununare a aventurilor mele, săvârșisem, ca libertin, tot ce îmi închipuisem vreodată. Îmi dovedisem înzestrarea, cunoscusem afecțiunea mai multor femei decât puteam număra și acum fusesem primit chiar și în iatacul regal. Patima mea era ostoită, visul meu împlinit. Dar pentru a trăi, un bărbat trebuie să aibă o țintă, pentru că altminteri viața lui este o corabie fără cârmă. Dacă trăiește doar ca să mănânce, viața îi este lipsită de noimă. Oricare ar fi ținta pe care aș descoperi-o, ea va trebui să fie mai lumească decât slava cerească și mai de seamă decât orice onoare omenească.

— Du-mă acasă, i-am spus eu în cele din urmă, neștiind unde altundeva mă puteam duce.

Uruitul roților de lemn pe pietrele drumului era ca un cântec de leagăn după o noapte de nesomn. Transperantele de piele se legănau înainte și-napoi, ferind caleașca de lumina soarelui de dimineață. Pleoapele mi se îngreunară. Mi-am așezat genunchiul vătămat pe scaunul din fața mea și ne-am apropiat de mănăstirea San José del Carmen. M-am uitat la ușa grea de lemn cu incrustații de alamă și la blazonul de deasupra unei uși mai mici din stânga ei. Trei stele cu șase colțuri înconjurând o cruce cafenie deasupra căreia se găsea o coroană aurie. Folosisem o asemenea ușiță în tinerețe, deși faptul că mi-era deschisă era o taină. Auzeam călugărițele cântând, prin ferestrele zăbrelite ale capelei. M-am gândit la întrebarea infantei dacă aș putea s-o iubesc și la răspunsul meu că nu pot iubi nici o femeie. Căzusem pradă nebuniei dragostei o dată, mai demult.

Eram un băiețandru de cincisprezece ani și pe atunci singura mea vrere era să ajung preot. Nici în ziua de azi nu-mi vine să cred că am fost odată un paracliser cucernic și că nu-mi doream decât să devin un slujitor al Domnului. Dar cum să nu fi dorit să-l slujesc pe Domnul, după ce sorbisem dragostea îngerilor Lui? În brațele unuia dintre îngerii Lui îl zărisem pentru prima dată pe Dumnezeu.

Dragostea îngerilor Lui

Ca orice fiu și fiică a Evei, mi-am început viața în strigătele de durere ale unei femei, dar, deși am fost născut de o singură mamă, am fost crescut de douăzeci și patru. În pruncie, am fost lăsat în șura mănăstirii Madre Sagrada din apropierea orășelului Carmona și am fost găsit de Hermana Marta care venea să mulgă caprele. Când i s-a spus povestea, Priora Francisca, starețа micuță, dar autoritară, s-a încruntat și m-a privit bănuitoare pentru că eram un nepoftit de parte bărbătească deloc bine-venit. Se pare însă că îi zâmbisem duios ca însuși pruncul Isus. Priora Francisca mi-a întors zâmbetul și m-a luat în brațe. În acel moment, m-am smuls din scutece și am început s-o împroșc ca o fântână, udându-i veșmântul. Măicuțele se căzneau, fără să izbutească, să-și înăbușe râsetele. Priora Francisca a spus că ar trebui să fiu dus la un orfelinat, dar Hermana Marta i-a arătat piciorul meu beteag, spunând că orfelinatele erau pline și că vor fi nevoite să mă lase să mor. Spre mirarea tuturor, Priora Francisca s-a alăturat credinței măicuțelor că apariția mea era un miracol și primi fără prea multă tragere de inimă să mă crească până ce voi fi destul de mare pentru a fi trimis la o mănăstire de călugări.

Am trecut din brațe-n brațe, pe măsură ce inima fiecărei măicuțe se deschidea larg în fața primejdiosului Prunc Sfânt aruncat în viața lor monahală. Femeile mi-au întins încheieturile și mi-au tras mușchii piciorului scălâmb care, cu vremea, s-a îndreptat și s-a întărit. În ciuda mărinimoaselor lor strădanii, măicuțele nu voiau să creadă că ele erau cele care îmi aduseseră tămăduirea, fiind încredințate că era tot un miracol. După ce n-am mai fost un prunc hrănit cu lapte de capră, am dormit în șură într-un culcuș cu saltea de paie, înconjurat de behăiturile caprei, de țipetele bufniței și de cântecul cocoșului care alerga țanțoș după găini. De îndată ce am fost în stare să car o găleată, am primit îndatorirea de a aduna laptele caprei pentru brânză. Curând am început să ar pământul cu ajutorul bătrânului măgar al mănăstirii poreclit Zambomba, după pocnitorile folosite la Crăciun, pentru că animalul zbiera tot timpul.

Zambomba se văicărea la fel de mult pe cât mergea, așa că munca mea era și înceată, și zgomotoasă – până într-o zi când i-am legat un băț de căpăstru, iar în capătul lui am atârnat un nap, în așa fel încât să-l aibă în fața ochilor, dar să nu-l poată atinge cu buzele. Zambomba se prefăcea în cal de curse când încerca să prindă napul. Îmi plăcea să stau în picioare pe plug și să mă tragă de jur împrejurul câmpului până la apusul soarelui, când tot cerul se făcea auriu în zare ca un snop de secară și apoi albastru-vinețiu în înaltul său unde se iveau primele stele ale nopții. Simțeam că, dacă aș ridica mâna, aș putea mângâia barba lungă a lui Dumnezeu care flutura în adierea vântului ca nourii albi, unduitori.

Când am făcut cincisprezece ani, Priora Francisca a știut fără îndoială că voi fi trimis la o mănăstire de călugări. Dar mănăstirea lor de maici nu se mai putea lipsi de munca mea; iar ea chiar mă îndrăgise. Pesemne că îi ceruse iertare Domnului pentru această nefericită îngăduință tot restul vieții.

Pe vremea aceea voiam să mă fac preot, ca Padre Miguel Antonio, care venea să țină slujbele, să primească spovedania măicuțelor și să mă învețe carte. Era singurul preot care se învoise să facă lungul drum până la mănăstire. De la Padre Miguel am învățat că Dumnezeu este întotdeauna de partea celor slabi, a văduvelor și a orfanilor. De asemenea, stăteam treaz până târziu citind cărțile cu povești cavalerești pe care mi le împrumuta. El „își trăise viața“ înainte să se facă preot și avea o minunată colecție de cărți. Dar mă amenința că n-o să-mi mai dea cu împrumut pentru că deseori dormeam până târziu și ajungeam, fugind, în ultima clipă, la slujba de dimineață.

Într-o zi am intrat în capelă gâfâind și am îngenuncheat pios în spate, cu degetele împreunate după cum făceau măicuțele. În fața mea erau rasele negre ale călugărițelor și rasele albe ale câtorva novice mai tinere. Erau candele la fiecare altar, mai puțin la Nuestra Señora de Gracia, ocrotitoarea orașului, care mă veghease în pruncie. Acest altar era întotdeauna plin de candelele aprinse de cei care aveau nevoie de pavăza ei.

Sfinții din lemn pictat erau la fel de înalți ca multe dintre călugărițe și ochii lor triști și reci păreau să privească prin mine, la fel ca ochii stareței Francisca. Deasupra ochiului ei stâng sprânceana era tot timpul ridicată, făcându-l să pară mai mare decât dreptul. Mă gândeam deseori că acel ochi putea să-mi citească gândurile ascunse, iar ea mă încredințase de acest har.

Priora Francisca își ridică mâinile din mânecile largi și își împleti degetele atât de strâns, de parcă ar fi vrut să împiedice lumea să se frângă în două. Își îngropă fața în mâini, iar eu am făcut la fel. Totuși, aruncam câte o privire spre fresca din stânga altarului. Îl înfățișa pe San Bernardo rugându-se la statuia binecuvântatei Fecioare Maria. Fecioara cu veșmânt roșu avea un văl alb în jurul capului și o pelerină albastră, largă pe umeri. Cu un braț îl ținea pe pruncul Isus și cu degetele celeilalte mâini călăuzea cu blândețe șuvoiul de lapte din sân în gura sfântului. San Bernardo era înveșmântat în alb și ochii lui cătau în sus, la Ea, cuprins de extaz, cu gura deschisă pentru a primi Hrana Ei Sfântă. Știam că, având mâinile împreunate în dreptul feței, Priora Francisca nu-mi putea vedea ochii privind pe furiș în jur. Și totuși șopti sever peste umăr:

— Ține-ți gândurile îndreptate numai către cele sfinte.

Nu știam ce vrea să spună, dar aveam să aflu curând.

Glasurile melodioase ale măicuțelor cântau bucuria iubirii pentru Domnul Dumnezeul nostru. Armonia și antifonia lor îmi dădeau fiori pe șira spinării. În acea clipă, mi-am dat seama că nimic nu e mai frumos decât glasul unei femei. Eram vrăjit de muzica lor și de parfumul pătrunzător al rozmarinului ars, în vreme ce priveam trupul pictat în culori vii al Mântuitorului nostru răstignit pe cruce. Sângele roșu strălucitor țâșnea din rana neagră, căscată în șoldul Lui, din mâinile bătute în cuie, prelingându-se pe brațele subțiri și până jos, pe picioarele încrucișate și pe degete, și chiar și din genunchi. Înconjurat de măicuțe și iubit de ele, am învățat să venerez femeia, tandrețea, frumusețea și harul ei. Ele venerau un bărbat care era Fiul lui Dumnezeu, dar eu le veneram pe aceste femei care erau îngerii Lui.

Transa mea a fost spulberată când Priora Francisca și-a dres glasul. Am fugit în față ca să-mi fac treaba de paracliser. Padre Miguel avea o frunte înaltă, zbârcită sub părul negru, sârmos și fața lui era gravă și întrebătoare. Îl urmăream cu ochi care nu doar vedeau, ci sorbeau fiecare vorbă și fiecare gest al lui, pentru a învăța despre viitorul meu ca preot și ca om. Când Padre Miguel ținea slujba, fața lui era caldă, sprâncenele lui dănțuiau și, în vreme ce vorbea, cuvintele lui deslușite îi apăsau obrajii care înfloreau într-o sută de zâmbete. Datoria mea solemnă era să țin tava de aur sub bărbiile măicuțelor pentru ca nici o firimitură a ostiei să nu cadă pe pardoseală. Mâinile îmi tremurau în vreme ce săvârșeam această îndatorire, dar măicuțele îmi zâmbeau cu blândețe.

Îmi amintesc frumoasa lumină de pe chipul măicuței Maria Bernarda, deși era prea bătrână și cocoșată ca să zâmbească. Ea nu trebuia să se aplece pentru a se închina în fața altarului. Priora Francisca spusese odată că se ruga necontenit și avea totdeauna asupra ei harul Domnului datorită beteșugului ei. Îmi mai amintesc chipul tinerei Jeronima, o novice care avea întotdeauna o privire nepământeană. Era una dintre cele mai cucernice măicuțe și se ruga aproape neîncetat.

În sfârșit, am ajuns la cea mai nouă novice, o fată de șaisprezece ani pe nume Teresa, care sosise de curând la mănăstire. Vedeam pe chipul ei frumos și trist că își căuta un liman în fața cine știe cărui întuneric ce o apăsa. Ochii ei, care cătau mereu în jos, erau atât de tulburători, încât mă pomeneam adesea cu privirea zăbovindu-mi asupra ei. În vreme ce țineam tava, mă nevoiam să nu mă uit la buzele ei roșii și la obrajii ei albi și catifelați, dar nu izbuteam să mă stăpânesc. Voiam să-i mângâi și fără să-mi dau seama ce fac i-am atins bărbia cu marginea tăvii. Ochii ei negri, scânteind ca o cremene, mă străfulgerară pe dată și tava de aur îmi alunecă din mâinile tremurânde, asudate. Căzu pe pardoseală cu un zgomot puternic și continuă să zăngăne o vreme, apoi, în sfârșit, se opri. Priora Francisca mă mustră, dar din fericire nu erau pe jos firimituri din trupul Domnului care să trebuiască să fie adunate.

În ziua aceea, după rugăciune, Priora Francisca m-a trimis în oraș. Întrucât călugărițelor li se îngăduia să iasă din mănăstire numai în caz de boală, foc sau război, ele se bizuiau pe mine pentru orice legătură cu lumea din afară. În fiecare săptămână le duceam broderiile și cusăturile în Carmona și, în vreme ce mă aflam acolo, mă îngrijeam de toate sarcinile ce-mi dăduseră.

Era început de iulie și răsuflam greu în arșița verii, iar picioarele abia mi se urneau. Pe casele de pe o parte și cealaltă a străzii Pieței erau atârnate bucăți de pânză pentru a face umbră trecătorilor, ocrotindu-i de fierbintele soare andaluz, dar puțini se încumetau să iasă în dogoarea lui. O țărancă tânără cam de vârsta mea mă îmbie să cumpăr lămâi, dar n-aveam bani. Chicoti și o luă la fugă, părăsindu-ne pe mine și pe vânzătorul de fructe care moțăia lângă marfa lui.

Un negustor ambulant francez își așezase o tarabă și m-am oprit să mă uit la lucrurile de vânzare, între care o oglindă cu ramă de lemn. Asemenea deșertăciuni nu erau îngăduite în mănăstire și eu nu mă văzusem niciodată într-o oglindă. M-am uitat împrejur, apoi mi-am privit chipul. M-a mirat peste poate că arătam mult mai mare decât eram în închipuirea mea. Îmi lăsasem părul negru lung, ca al Mântuitorului nostru, și îl purtam strâns la ceafă cu un șnur.

Ochii mei aveau culoarea ciocolatei pure, deși pe atunci încă nu pusesem gura pe ciocolată sau alte asemenea delicatese.

Cugetările mele deșarte au fost curmate de niște chipuri necunoscute care s-au ivit în oglindă. Trei bărbați străini intraseră călare în oraș. Doi dintre ei erau călugări dominicani înveșmântați în rasele lor albe cu negru. Cel de-al treilea purta haine negre și pălăria înaltă și plată a unui judecător. M-am întors iute și i-am văzut oprind-o pe fata care mă rugase să cumpăr lămâi. Călugărul mai tânăr a coborât de pe cal. Avea perciuni lungi și negri și un glas mieros.

— Copilă dragă, vrei, rogu-te, să ne ajuți?

A scos dintr-un sac de piele o piersică și fata a luat-o, lacomă.

Abia atunci blândețea glasului lui a pierit sub amenințarea vicleană prin care și-a arătat adevăratele gânduri.

— Copiii văd întotdeauna lucruri pe care alții nu le văd. Spune-mi, este aici cineva care a hulit Biserica sau Sfintele Taine? Poate vecini, rude sau chiar părinții tăi? Fata scutură din cap în vreme ce mistuia cu lăcomie piersica. Cineva care se călăuzește după legile lui Moise, secta lui Mahomed sau a lui Luther?

Fata nu răspunse și de data asta el o înșfăcă de braț ca să-i atragă luarea-aminte.

— *Alumbrados*, sunt pe aici *alumbrados*? întrebă el, deși nu știu de unde putea să afle ea cine se făcea vinovat de aceste erezii.

N-am înțeles niciodată de ce este o erezie să crezi în Dumnezeu fără să crezi în Sfintele Taine și în slujbele bisericești.

Fata scutură din cap, vădit speriată și încercă să se smulgă din strânsoarea mâinii lui. Dar el nu voia să-i dea drumul.

— Preacurvari? Sodomiți? Adulteri? Rosti ultimul cuvânt cu mult zel.

Călugărul mai vârstnic sări în cele din urmă în apărarea fetei.

— Fray Ignacio, mă îndoiesc că această fată știe dacă sunt pe-aici *alumbrados* sau adulteri.

— Copiii sunt printre cele mai bune iscoade ale noastre, frate.

— Dar încă nu ești inchizitor, Fray Ignacio, și chiar și un judecător atât de zelos ca dumneata ar face bine să treacă peste voința Sfântului Scaun, îl mustră călugărul mai vârstnic.

Fray Ignacio se întoarse spre tovarășul lui, cu o privire tăcută, glacială, apoi vorbi:

— Sfinte frate, nu vom avea odihnă până ce nu vom pune capăt tuturor ereziilor, perversiunilor și imoralităților, atâta cât ne stă în putere. Buzele i se întinseră într-un zâmbet subțire. Se întoarse din nou spre fată, cu același glas mieros, prefăcut. Vrei, rogu-te, să ne spui încotro este mănăstirea Madre Sagrada?

Fata le arătă drumul și mâna îi tremura ca a unei bătrâne.

Nu știam de ce trebuia s-o vestesc pe Priora Francisca, dar știu că am făcut-o. Am sărit pe Zambomba și am luat-o pe o scurtătură peste câmpuri, ferindu-mă de drumul mare care ducea la mănăstire. L-am împuns pe măgar cu tălpile și l-am îmboldit cu vorbe frumoase, până când a început să se miște mai iute ca niciodată. Poate că simțea spaima care mă cuprinsese. Când am ajuns la mănăstire, am sărit de pe Zambomba și am fugit prin ușa tainică de lângă măslin. În scorbura acestui copac aveam să ascund mai târziu bilete de dragoste, având grijă întotdeauna să ocolesc privirea ageră a stareței Francisca.

A trebuit să-mi domolesc pașii și răsuflarea când am ajuns la ușa stareței. Am aruncat o privire înăuntru și am văzut-o cufundată în rugăciunile ei zilnice. Pe perete era atârnată o cruce de lemn uriașă, cu trei piroane ieșite în afară. În copilărie, o văzusem stând în picioare pe un scaun pentru a ajunge la piroane. Le apuca pe cele două de sus și își așeza tălpile pe cel de-al treilea, își lipea trupul de crucifix și împingea scaunul cu picioarele, stând atârnată pe cruce, rugându-se două, trei ceasuri.

— Priora, am rostit eu prin crăpătura ușii, gâfâind încă. Nu mă auzi; ochii ei încă priveau în gol. Vine... Sfânta... Inchiziție.

Vorbele mele o scoaseră din transă și rosti îngrijorată:

— Sfânta Inchiziție?

— I-am văzut... în oraș... întrebau... încotro e mănăstirea.

I-am pus scaunul dinainte și ea coborî, cu mâinile încă roșii și încleștate.

— Spune-le maicilor să vină în capelă, porunci ea, apoi tu să te ascunzi.

Am bătut la fiecare ușă. Măicuțele citeau sau se rugau la lumina lumânărilor, pentru că micile lor chilii erau întunecoase și în timpul zilei. Fiecare m-a privit pe rând, mirată, și eu le-am șoptit:

— Priora Francisca a spus să veniți în capelă... iute.

Au început să alerge care-ncotro, în vreme ce eu m-am dus să mă ascund în ultima încăpere, aflată departe de celelalte. Era odaia Teresei. În graba mea, am deschis ușa și, dându-mi seama de greșeală, m-am pregătit să bat, dar ceea ce am văzut prin crăpătura ușii mi-a oprit mâna și bătăile inimii.

Cum mi s-a arătat Domnul

O lumânare ardea pe o masă în odaia întunecată. La lumina ei am văzut o umbră mare pe perete și apoi, trupul ei șezând pe pat. Avea capul puțin înclinat spre spate, ochii închiși și gura deschisă. Cu mâna stângă își ținea veșmântul deasupra pieptului. În cealaltă mână ținea o bucată de metal cu vârf ascuțit cu care își sfârteca pielea. Scrijelea litera grecească sfântă cu care începe numele Isus. Eram vrăjit, dar când am văzut ce a făcut după aceea, mi s-a oprit răsuflarea. În vreme ce scâncea de durere, am văzut-o atingându-și sfârcul. A scos apoi un sunet cum nu mai auzisem niciodată de la vreo măicuță, un oftat dulce-amar, pe care îl voi socoti mai târziu o muzică sacră. Un simțământ necunoscut mi-a înfiorat trupul. În clipa aceea, m-a văzut și a lăsat să-i cadă veșmântul, cu răsuflarea întretăiată.

Am îngăimat:

— Priora... în capelă.

Apoi am luat-o la fugă într-acolo cât de repede am putut, asudând și gâfâind. Când m-a văzut, Priora Francisca mi-a spus:

— Ascunde-te în grajd. Ei nu trebuie să afle niciodată că ești aici. Pe când dădeam să plec, am auzit-o poruncindu-le măicuțelor: Să nu spuneți nimic una despre cealaltă și să nu vă amestecați în treburile Sfântului Scaun. Suntem în Casa Domnului și tot ce facem aici este pe placul Lui.

Soarele apunea și cei trei bărbați călare pe catâri sosiseră. M-am ascuns în spatele unui stejar mare ca să nu mă vadă.

Nu m-am ascuns în grajd cum mi se spusese, ci am stat să trag cu urechea la fereastră, în vreme ce tânărul judecător le interoga pe Priora Francisca și apoi pe celelalte maici.

— Una dintre călugărițe nu este o adevărată credincioasă.

— Toate suntem adevărate credincioase.

— Nu vreau să fac necazuri mănăstirii, dar printre voi este o eretică.

— Vă încredințez că devoțiunea tuturor maicilor este la fel de adâncă precum este a mea.

— Atunci poate că ar trebui să supunem cercetării și devoțiunea dumitale.

Nu vedeam fața stareței Francisca, dar fără îndoială că își arcuise sprâncenele și îl străfulgerase pe judecător cu privirea ochilor ei aspri.

A stat multă vreme s-o interogheze pe maica Jeronima care avea pe buze cuvântul Domnului la fiecare răspuns. Judecătorul înveșmântat în negru era pesemne avocatul apărării, dar strădaniile lui erau slabe și fără sorți de izbândă. Pentru că maica Jeronima n-a mărturisit nimic, judecătorul i-a spus stareței că trebuie s-o ducă pe fată la fortăreața Sfântului Scaun din Sevilla, unde va avea „de dat seamă". Maica Jeronima a izbucnit în plâns, ca și celelalte maici, și am lăcrimat și eu în tăcere pentru ea, fără să bănuiesc măcar primejdiile pe care avea să le înfrunte în camera de tortură a Inchiziției.

Am avut noroc că nu mă ascunsem în grajd, pentru că Fray Ignacio a intrat să-l ia pe Zambomba ca s-o ducă pe maica Jeronima, cu mâinile legate în față și cu degetele împreunate pentru rugăciune. Peste mulți ani, am aflat că tatăl ei se certase cu un bărbat care o denunțase pe fiica lui Inchiziției, drept răzbunare. Acest fapt se pare că fusese descoperit abia după ce maica Jeronima fusese torturată ca fiind o *alumbrada* – pentru că încercase să se unească mistic cu Atotputernicul.

În curând, toate luminile din mănăstire s-au stins și s-a lăsat întunericul tăcut al nopții. Până și greierii se temeau să cânte. În noaptea aceea, stând întins pe pat, nu auzeam decât bătăile inimii care mi se zbătea în piept, în vreme ce o vedeam cu ochii minții pe Hermana Teresa în odaia ei și auzeam iarăși și iarăși glasul ei dulce, întretăiat.

— Ceea ce ai făcut a fost un păcat! rosti o voce.

M-am ridicat în capul oaselor și, întorcându-mă, m-am trezit dinainte cu Hermana Teresa care venise din mănăstire prin ușa mea secretă. M-a bătut ușor pe obraji a mustrare, dar degetele ei au zăbovit, cercetătoare, aproape tandre. S-a așezat lângă mine pe pat, iar eu stăteam cu privirea țintă în față, deși ochii mei încercau să vadă ce făcea.

— Inchiziția va veni într-o bună zi să ne ia și pe noi, spuse ea, speriată.

— Eu n-o să spun nimic.

Îmi întoarse fața cu vârfurile degetelor spre chipul ei. Apoi se aplecă și mă sărută pe gură. Am făcut ochii mari și simțeam că pieptul mi s-a deschis spre ceruri. Mă culcă pe pat și în noaptea aceea am descoperit pentru prima dată fiorul trupului de femeie.

În brațele ei generoase și răbdătoare, trupul meu tânăr a fost trezit pentru a intra în lumea dorinței. Știa mai mult decât ar fi trebuit să știe o fată de șaisprezece ani care-și închinase viața Sfintei Fecioare și mi-a mărturisit că rodul aproape copt al dorinței ei fusese despicat de mâini aspre și mai bătrâne. Dar mi-a împărtășit știința ei neîngăduită prin buzele și prin pielea sa. Și astfel a început o legătură tainică de un an, întreruptă de perioade în care mă respingea, încercând să rămână credincioasă jurămintelor ei sacre, pentru ca pe urmă, neputând să se oprească, să se întoarcă noaptea în culcușul meu din grajd. De-a lungul acelui an, fiecare gând al meu era colorat de amintirea ei, a frumuseții ei și a îndatoririlor sfinte pe care le împărtășeam. Îi vedeam lacrimile și îi auzeam oftatul dulce al gurii în visele mele.

În ultima noapte a iubirii noastre, mi-a spus:

— Ceea ce am făcut este un păcat.

— Cum e cu putință? Poate că este ceva sfânt.

— Ești diavolul! spuse ea.

— Atunci amândoi suntem diavolul, am răspuns eu și am luat-o în brațe, mai sigur pe mine și obișnuit cu refuzurile ei.

A început să plângă în pumni și a spus:

— Vor veni să ne ia și pe noi.

— Te voi apăra, am spus eu curajos, cuprinzând-o cu brațele.

— Am încercat să-mi curăț sufletul de păcatele trupului, dar nu pot.

I-am șters lacrimile cu sărutări și ea m-a îmbrățișat.

Stăteam întinși, goi, îmbrățișați, și eu îi sărutam pielea de parcă ar fi fost poalele unui veșmânt sacru. Nu voiam să mă mai opresc niciodată. În cele din urmă, și-a pus capul pe pieptul meu și ne-am ținut în brațe. Pesemne că am adormit, pentru că în dimineața următoare Hermana Marta ne-a găsit împreună pe salteaua mea de paie.

Cocoșii nu cântaseră și Hermana Teresa nu s-a mai întors în patul ei. Am fost amândoi biciuiți și eu am fost trimis să trăiesc la mănăstirea San Pablo din Sevilla pentru că îmi pierdusem inocența. Priora Francisca nădăjduia că la mănăstire îmi voi putea ispăși păcatele săvârșite cu Hermana Teresa și, cu vremea, voi putea ajunge poate un bun călugăr dominican.

Ghinionul meu a fost că Fray Ignacio de Estrada, judecătorul și viitorul inchizitor al Sevillei, era unul dintre învățătorii mei la mănăstire. Cunoscându-mi păcatul, mă socotea o primejdie pentru ceilalți învățăcei.

Într-o zi, am trecut pe lângă capelă și l-am auzit rugându-se. Mi-am încetinit pașii și m-am uitat prin ușa crăpată. Stătea cu fața-n jos, cu brațele întinse precum crucifixul de deasupra lui. Pe cruce, fața Mântuitorului nostru era schimonosită de durere și din rănile lui căscate șiroia sângele. Am auzit glasul lui Fray Ignacio implorând, aproape plângând:

— Te rog, Doamne, te implor, scoate diavolul din mine, îndepărtează de la mine aceste gânduri și vise care mă chinuie în fiecare ceas în care sunt treaz sau dorm. Alungă-mi grozăvia îndoielii care mă sfâșie ca o mie de spini. Nu sunt destul de puternic. De ce l-ai adus pe acest păcătos în biserica mea? Ca să-ți râzi de mine? Ca să mă pui la încercare? Arată-mi un semn că fac voia Ta. Fă ca izbăvirea lui Don Juan să fie izbăvirea mea!

Ușa scârțâi și el aruncă o privire neliniștită spre locul unde mă aflam. Am fugit spre sala noastră de învățătură. Ceilalți se adunau acolo și am așteptat înfricoșat în fundul sălii sosirea lui. Îmi tremura piciorul îngrozitor și mă căzneam să nu mă uit la făptura lui care întuneca ușa. L-am simțit intrând înainte de a-l vedea pășind în încăpere, cu bărbia ridicată și ochii mijiți, cuprins de furie.

Ne-a vorbit scrâșnind din dinți, dar privirea lui adăsta asupra mea. Am încercat să mă fac mic pe scaunul meu.

— Cine-mi poate spune care este cel mai mare dintre cele șapte păcate capitale: trufia, invidia, avariția, mânia, trândăvia, lăcomia sau… ultimul păcat zăbovi în gura lui până când îl scoase pe limbă și apoi îl scuipă printre dinți – preacurvia.

Arătă spre o frescă pe care erau zugrăvite simbolic aceste păcate – un păun pentru trufie, un liliac peste o inimă pentru invidie, un țap pentru avariție, un câine pentru mânie, un bărbat culcat pentru trândăvie, un porc pentru lăcomie și o maimuță pentru preacurvie. Deasupra acestora pluteau cuvintele NO MÁS[1], îndemnând credincioșii să nu mai păcătuiască. Am privit ochii strălucitori de pe coada păunului, fața maroniu cu alb a câinelui furios și rânjetul maimuței. Mă uitam peste tot, dar numai la fața lui Fray Ignacio nu. Lovi masa cu nuiaua și în cele din urmă mă strigă:

— Juan!

Trufia, spusese odată Priora Francisca, este cel mai mare păcat pentru că le atrage pe toate celelalte. Doar smerenia în fața Domnului ne poate feri de păcat. Am răspuns spășit ceea ce învățasem:

— Trufia.

— Nu! rosti el cu asprime înainte chiar de a-mi fi ieșit cuvântul pe gură și lovi din nou masa cu nuiaua. Trebuie să știi răspunsul de vreme ce ai săvârșit acest păcat! În clasă era o tăcere mormântală și eu n-am spus nimic. Vino aici! țipă el. M-am dus încet spre el, de parcă mă duceam la propria mea execuție. Spune-le celorlalți ce ai făcut!

---

[1] Ajunge! (sp.). (N. tr.)

N-am răspuns, neștiind ce anume voia.

— Ce-ai făcut cu călugărița aceea?

— M-am îndrăgostit.

— Nu asta! Ce-ai făcut?

— Ne-am culcat împreună, am spus eu coborându-mi privirea, fiindu-mi rușine să împărtășesc altora intimitatea noastră sacră.

— V-ați culcat împreună? Ai preacurvit cu ea, nu-i așa? Ai pângărit sânii ei catifelați și ai otrăvit cu atingerea ta pielea ei feciorelnică. Ai supt răsuflarea Domnului de pe buzele ei și ai siluit-o ca un duh diavolesc. Tăgăduiești toate astea?

Tremuram.

— Nu.

— Ai dus pe calea pierzaniei un suflet nevinovat! spuse el.

Mă înșfăcă de păr și mă izbi cu capul de masă, zdrobindu-mi obrazul de lemnul rece. Îl vedeam cu coada ochiului ridicând nuiaua deasupra capului ca pe o secure.

— Preacurvia este cel mai mare dintre cele șapte păcate capitale!

Am văzut îngrozit cum nuiaua cobora spre ceafa mea. Apoi o roti astfel încât să-mi biciuiască noada cu cea mai mare putere. Lovitura mă împinse în față, dar Fray Ignacio îmi ținea capul țintuit de masă, cu obrazul strivit de tăblia ei tare.

— De câte ori ai profanat-o?

— Nu… N-am putut să termin, pentru că nuiaua îmi șfichiui pielea din nou, atât de tare, încât am crezut că o să-mi sfărâme oasele.

— Iarăși… și iarăși… și iarăși, rostea el cu fiecare lovitură.

Îmi țiuiau urechile și credeam că o să leșin. Durerea era de neîndurat și sufletul meu începu să plutească deasupra noastră, privind ca un înger, din înaltul tavanului. În cele din urmă, îmi dădu drumul; îmi picura sânge din nas pe buze și pe haine. Abia mă mai puteam ține pe picioare și aveam o ceață pe ochi.

— Întinde mâinile! l-am auzit strigând ca din fundul pământului.

Le-am întins. Tremurau atât de tare, încât credeam că nu se vor mai opri niciodată. Dintr-odată, am intrat la loc în trupul meu când am simțit șfichiuirea nuielei pe carnea moale a palmelor. M-a bătut până ce s-au prefăcut în răni deschise din care curgea sânge.

— Data viitoare, scuipă el când se opri, nu vei mai lua ceea ce aparține Domnului, iar nu ție.

Mi-era teamă să nu urmeze și alte bătăi și de aceea am încercat să-l ocolesc pe Fray Ignacio, dar mi-era cu neputință s-o uit pe Hermana Teresa. Mă simțeam întemnițat în mănăstire, departe de ea. Noaptea, când toți dormeau, fugeam din mănăstire, cățărându-mă pe ziduri, furam un cal și mă întorceam călare la Cremona, dar ea n-a venit niciodată la fereastră să-mi vorbească și închidea obloanele când mă auzea. I-am scris și am lăsat scrisorile în scorbura măslinului, dar n-a răspuns rugilor mele fierbinți și pesemne nici nu le-a citit.

Deznădăjduit, m-am dus într-o noapte să-l văd pe Padre Miguel, despre care știam că rămăsese duhovnicul ei. Eram ultima persoană în șirul celor care așteptau să îngenuncheze pe pernița de piele din confesional. Mi-a recunoscut glasul și fața prin paravanul de zăbrele.

— O iubesc pe Teresa și vreau să mă cunun cu ea, am îngăimat eu.

— Este cununată cu Domnul.

— N-ar fi prima care ar părăsi mănăstirea.Vreau s-o duc peste mare, unde dragostea noastră nu va fi un păcat.

— În ochii Domnului, dragostea voastră este un păcat pretutindeni.

— Vă rog, Padre.

— Juan, nici unul din noi…

În clipa aceea am văzut amândoi o femeie ieșind cu un copil în brațe din biserică. S-a oprit să arunce o privire spre confesional, apoi a plecat fără să rostească o vorbă. Auzisem zvonurile care umblau cum că ar fi concubina lui, sau „catârul diavolului“, cum li se spunea soțiilor tainice ale clericilor. Padre Miguel își purtase zelul de misionar nu în

Indii, ci printre prostituatele din Carmona și din celelalte orașe din jurul Sevillei. El le propovăduia celor uitați de lume ori care trăiau, ca și maicile din mănăstirea Madre Sagrada, prea departe pentru a fi vizitate de alți preoți. Padre Miguel nu uita pe nimeni. Pesemne că nu putuse s-o uite nici pe femeia aceasta.

— Juan, nici unul din noi nu poate face nimic pentru cei pe care-i iubește.

— Vă rog, Padre, vorbiți cu ea! Dacă spune nu, n-am s-o mai tulbur. Dar tăcerea...

— Voi vorbi cu ea la prima spovedanie a maicilor. Fii încredințat de asta, fiule.

Se simțea un zâmbet în glasul lui și, înainte să plec, a ieșit să mă îmbrățișeze.

Padre Miguel a vorbit într-adevăr cu Hermana Teresa și am văzut-o o ultimă dată, dar n-am putut s-o salvez. Mi se pare că o aud și acum plângând de parcă ar sta lângă mine chiar în clipa asta, când scriu, și o tristețe ciudată îmi răscolește sufletul. Am scris toată ziua aceste însemnări și tot nu știu de ce amintirea adormită a Teresei a fost trezită la viață de întrebarea infantei. Sau poate a fost trezită de ochii negri ai Doñei Ana care m-au privit cum mă privea Teresa, întrebători și totodată știind totul, pătrunzându-mi adânc în suflet.

Trebuie să mărturisesc că mai e o pricină pentru care am început să țin acest jurnal. Nu m-a mânat dorința de nemurire sau vanitatea, ci îndoiala și neîncrederea. Nu voi minți cum că amenințările inchizitorului nu înseamnă nimic pentru mine, dar nu mă voi pleca niciodată în fața catehismului lui tiranic. Cei care cred că au cunoștință de gândurile Domnului nu-l pot sluji decât pe diavol. Dacă este nevoie, sunt gata să mor pentru crezul și îndatoririle mele sfinte, dar mă întreb: vreau oare să trăiesc pentru ele?

5 iunie 1593, după-amiaza

Asta nu pot face cu nici un preț

— Văd că mi-ai urmat sfatul ți ai început să scrii în jurnalul pe care și l-am dat.

Marchizul vorbi din ușă. Eram atât de absorbit, încât nu-l băgasem de seamă. Am închis iute jurnalul cu coperte de piele roșie și l-am băgat în sertarul biroului pe care apoi l-am încuiat.

— Nu e nimic demn de citit, doar câteva cugetări personale, am răspuns eu.

— Întotdeauna e bine să-ți ții cugetările personale sub lacăt, spuse el cu un zâmbet cunoscător. N-am vrut să dau buzna peste tine. Matroana aceea trupeșă – cea cu mustață – m-a lăsat să intru.

— Scumpa mea proprietăreasă, Doña Felipa?

Îi displăcea afecțiunea mea pentru o femeie la fel de rotofeie ca el. Dar Doña Felipa avea o inimă generoasă, mai mare chiar decât trupul ei zdravăn.

— Pesemne că ea o fi fost, rosti el nepăsător.

— Căror treburi ce nu suferă amânare datorez onoarea vizitei voastre, Don Pedro?

Marchizul mă chema întotdeauna la palatul lui și nu mă vizita niciodată în modesta mea locuință.

— Ai făcut bine că ai venit ieri-seară să te înfățișezi regelui.

— Ca întotdeauna, vă datorez viața și libertatea mea.

— Ai căpătat încă o lună de iertare. Până atunci va trebui să punem la cale o căsătorie.

— Știți că nu pot fi altfel decât sunt.

— De bună seamă şi nici n-aş vrea, dar buna cuviinţă cere o căsătorie de convenienţă.

— Nu pot să fac asta. Sunt deja prea multe neveste singure în Sevilla.

— Vei face ceea ce se cuvine, aşa cum fac toţi bărbaţii. Dar vom da de capăt altă dată necazurilor tale matrimoniale. Nu pentru asta am venit. Nu mi-am putut înfrâna curiozitatea de a afla urmarea faptului că te-ai pus ieri-seară în slujba Coroanei.

— Don Pedro, am spus eu zâmbind, pentru că domnia voastră, dintre toţi oamenii, sunteţi fiinţa cea mai apropiată de mine, trebuie să înţelegeţi că nu-mi mai povestesc aventurile.

— Ai fi singurul din toată Spania, răspunse el tăios.

M-a măgulit gândul că mi se dusese vestea, dar faima purtată de buzele bârfitorilor este de bună seamă trecătoare.

— Neprihănirea unei femei este prea preţioasă pentru a fi jertfită pe altarul gloriei unui bărbat, am spus eu.

N-aş zice că asta credeam şi pe vremea când am învăţat să cuceresc femeile şi, ca orice tânăr necugetat şi neîncrezător în sine, eram foarte fericit să mă laud în faţa marchizului sau a oricui ar fi stat să mă asculte. Doar vârsta şi încrederea în mine m-au învăţat că păstrarea tainelor este mai de preţ ca orgoliul. La fel de adevărat este şi că faptele nemărturisite sau nedovedite nu pot fi pedepsite.

— M-am temut că s-ar putea să nu doreşti să spui mai mult.

Puţini oameni nu se învoiau să-i facă pe plac marchizului. Cercetă cu o privire curioasă salonaşul. Era luminat doar de câteva raze de soare care se revărsau pe fereastră. Deschisesem obloanele grele de lemn doar atât cât să pătrundă soarele de dimineaţă, nu şi căldura.

— Ţi-ar trebui o mobilă potrivită cu rangul tău nobiliar, Don Juan, spuse el.

Biroul din lemn de stejar, un taburet din lemn de pin, un scaun cu spătar de piele şi o masă rotundă, simplă erau singurele mele mobile. Pereţii erau goi, afară de unul pe care aveam o tapiserie flamandă lungă, primită în dar chiar de la marchiz, în spatele căreia ascunsesem scara spre hogeacul meu de pe acoperiş.

— Ştiţi că rangul meu nobiliar e cam subţirel.

— Oricum ar fi, am avut grijă să rămâi totuşi un nobil.

Ca întotdeauna, marchizul începea să-şi ţească pânzele încâlcite pornind de la un fir îndepărtat.

— Mă tem că nu am bani pentru mobilă până nu soseşte flota, am spus eu.

— Atunci iată o veste bună: mâine sosesc corăbiile. Dar nu poţi şti niciodată dacă negoţul pe mare îţi va aduce bani, nu ? Sunt furtuni, piraţi, furturi şi făţărnicie.

Marchizul se aşeză pe scaunul cu spătar de piele; spatele lat ascundea rama scaunului şi mânecile largi din satin negru se revărsau peste braţele cu labe de leu sculptate. Am turnat vin în două cupe şi, când m-am întors, am văzut o pungă cu monede de aur pe tăblia biroului.

— Să facem o învoială. Plata nu va mai fi ca un joc de noroc.

I-am întins cupa.

— Ştiţi că aş face – şi am făcut – aproape orice pentru domnia voastră.

— Vreau să-mi vinzi filele jurnalului pe măsură ce le scrii.

Am sorbit din vinul tare şi i-am ocolit privirea, scrutând adâncul sângeriu al băuturii.

— Sunt măgulit, Don Pedro, de interesul pe care-l arătaţi mâzgăliturilor mele, dar nu sunt poet sau dramaturg care lucrează la comandă.

— Nu am trebuinţă de poezii sau piese de teatru, după cum ştii, ci de esenţa vieţii închisă în paginile tale. Îţi ofer o sută de reali de argint pe filă.

— Este o avere pentru nişte hârtii fără valoare.

— Şi un preţ pe care sunt fericit să-l plătesc. Ce zici ? Îmi vinzi jurnalul ?

— Mă tem că nu pot face asta cu nici un chip. Nu mai iscodesc pentru domnia voastră, iar aventurile mele trebuie să rămână ale mele.

— A spus cineva că le voi folosi și pentru altceva în afară de plăcerea de a le citi?

— Haideți, zău, Don Pedro! Știm amândoi ce plăceri aveți.

Marchizul râse.

— A fost oare rău că m-am folosit de dibăcia ta pentru a spori gloria imperiului?

— E imperiul domniei voastre?

— Eu sunt un supus credincios al regelui și tot ce ți-am cerut întotdeauna a fost aceeași credință.

— Ați fost mai bun cu mine decât propriul meu tată, dar un fiu trebuie să-și croiască până la urmă drumul lui și arta mea trăiește numai din dorința descătușată, nu din comploturi.

Marchizul se ridică să plece.

— Don Pedro, vă voi spune ceea ce ați dorit să aflați venind aici, dacă, în schimb, îmi veți spune ce știți despre o doamnă cu numele de Doña Ana. Este fiica lui Don Gonzalo de Ulloa.

— Comandorul de Calatrava? întrebă mirat marchizul. Ce vrei să știi despre ea?

— De ce n-am văzut-o până acum?

— Ai văzut-o?

— Da, astăzi, mai devreme. Și m-a uluit că o femeie de o asemenea frumusețe mi-a scăpat până acum.

— Tatăl ei o ține încuiată în *hacienda* lui ca pe o călugăriță într-o mănăstire. Ferma lui se învecinează cu domeniile mele de lângă Carmona. O știu de când era copilă.

— Ce știți despre ea? am insistat eu.

— Doña Ana este o femeie care ar putea face un bărbat să le uite pe toate celelalte, așa că pentru un *galanteador* ca tine ar fi înțelept să încerce s-o dea uitării.

— Vorbiți aproape ca un părinte. Vă este rudă?

— Să zicem doar că dorința mea este să-și păstreze fecioria și știu care este dorința ta, de vreme ce odată era și a mea.

— Aveți planuri s-o căsătoriți cu unul dintre prietenii nobili de la curte?

— Ți-am spus ce-ai vrut să știi și în schimb ai făgăduit să-mi spui ce vreau eu să știu. Ai izbutit să jefuiești... comoara regală?

— Mă tem... că n-am reușit.

— Păcat! Se întoarse să plece și pelerina neagră, lungă se roti în jurul lui. Nereușitele tale m-au mâhnit întotdeauna.

— Punga! am strigat după el.

— Cumpără-ți niște mobilă, ca să nu-mi aduci pe lângă mâhnire, și rușine.

Am închis ușa, apoi am descuiat biroul și am scos jurnalul ca să adaug aceste ultime întâmplări.

Știu foarte bine ce-l mână pe marchiz să mă îndemne să-mi scriu aventurile. El vrea să defăimeze bunul nume al soților și taților femeilor care îmi deschid cu atâta generozitate ușile iatacurilor lor. Dar nu-i voi îngădui să se folosească de aventurile mele pentru ale lui. Nu mai sunt iscoada lui și nu voi împărtăși nimănui tainele mele. Nu voi mai ține acest jurnal în birou, pentru că broasca sertarului poate fi spartă cu ușurință, ci sub scândurile slăbite ale dușumelei, unde va rămâne netulburat.

Acum o să mă duc să mănânc la taverna de jos, iar pe urmă, cât încă mai e lumină, voi porni călare spre domeniul Doñei Ana. Mă duc ca *galanteador*, cum m-a numit marchizul. Ca binefăcător al meu, a avut dreptate de foarte multe ori. Dar se înșeală crezând că o femeie m-ar putea face să le dau uitării pe toate celelalte și i-o voi dovedi.

15 iunie 1593, seara

Ca sarea pe pământ

— Nu vreți să mergeți cu caleașca? mă întrebă Cristóbal pe când deshăma calul.

— Astă-seară merg singur.

— Și dacă se întâmplă ceva?

Mi-am pus un picior în scară și am încălecat.

— Știu că îți faci griji pentru mine, dar astă-seară Bonita va fi singurul părtaș la nelegiuirea mea.

Păru stingherit că-i amintisem de mustrarea lui, dar i-am zâmbit.

— Nu mă aștepta.

După ce am trecut prin Puerta de Carmona, am mers la trap pe drumul roman cu arcade care trecea pe lângă Monasterio del Carmen și orașul San Bernardo. De acolo, am pornit în galop pe drumurile de țară. Simțeam sub coapse mușchii iepei încordându-se și destinzându-se la fiecare pas. Spinarea calului clocotea de viață și mă bucuram de frumusețea oricărei vietăți care geme și asudă.

Lanuri aurii de grâu copt acopereau dealurile și flori albe, roz și roșii de leandru otrăvitor împodobeau malurile râului. Mă minunam de frumusețea pământului din jurul Sevillei, care se urcă și coboară ca fesele și talia unei femei culcate pe o parte. Cât de senzuală și de rodnică este creația Domnului! Departe, în spatele meu, am lăsat zidul care încinge Sevilla ca un corset și turnul Giralda care unea cerul cu pământul.

Când soarele a început să coboare spre asfințit am zări uriașa *hacienda* a marchizului, care se ridica pe cea mai înaltă colină din acele locuri. Semăna cu o fortăreață albă și ferestrele sale înalte și înguste păreau nenumărați ochi care priveau în toate părțile. Am întrebat un țăran unde locuiește comandorul de Calatrava și el mi-a arătat spre o mică *hacienda*, tot cu ziduri albe și acoperiș de țigle. Lângă ea era un pin singuratic și, la o azvârlitură de băț, pământul cobora spre albia unui râu unde creșteau stejari și măslini. Am ascuns-o pe Bonita ceva mai departe, în josul râului, încredințându-mă că nu va fi văzută. Îmi lăsasem acasă caleașca atât ca să gonesc mai tare iapa, cât și ca să nu fie recunoscută. N-am legat-o pe Bonita de un copac, știind că n-ar fugi niciodată de mine; am lăsat-o liberă să pască ierburile ce creșteau de-a lungul apei unduitoare.

Am cercetat împrejurimile – așa cum trebuie să facă un tâlhar și un *galanteador* – ca să văd unde sunt toate piesele partidei de șah pe care aveam să o joc. Caleașca era lângă grajd. Câțiva țărani îmbrăcați în cămăși albe de bumbac și pantaloni verzi de lână își încheiau ziua de muncă. Nu l-am văzut pe comandor, care, slavă Domnului, nu era în caleașcă azi, mai devreme. Plecase la vreo bătălie pentru rege? În întunericul care se lăsa, mi-am scos masca din mânecă și mi-am pus-o la ochi. M-am folosit de pin ca de o scară. Scoarța lui aspră îmi zgâria palmele. În viitor, mă gândeam, o să cuceresc o femeie care stă la parter. M-am suit pe acoperiș și m-am furișat spre un loc de unde vedeam în curtea interioară fără să fiu văzut.

Am încercat să fiu răbdător și să-mi potolesc bătăile inimii. Nădăjduiam că nu va trebui să aștept prea mult, pentru că simțeam împunsătura ciudată de a face ceva numaidecât. Ia-o ușurel, mi-am spus. Un *galanteador* trebuie să rămână stăpân pe el și calm.

Pentru un străin, tații Sevillei păreau pesemne la fel de îngrijați ca toți spaniolii să țină sub lacăt neprihănirea fiicelor lor. Noi am moștenit această grijă de la strămoșii noștri mauri care își risipeau temerile ca sarea pe pământ. Din fericire, soții creștini nu caută de obicei dovada în fecioria nevestelor lor sau în sângele primei nopți. E un lucru înțelept, pentru că o asemenea puritate e cu neputință de dovedit. Fecioria multor fete se deschide deja înainte de îmbrățișarea primei lor împreunări.

Totodată, tații Sevillei devin părtași la vicleșugul seducției, pentru că, deși își păzesc fiicele așa cum dulăii apără cotețele de găini, nu le e de nici un folos să dea semnalul dacă un vulpoi pătrunde în ograda lor. Sunt în joc căsătoria fiicelor lor și averea familiei.

Tocmai voiam să cercetez pe unde ar putea fi comandorul, când am auzit dinspre curte zvon de cântec, veselie și poftă de viață. Doña Ana o învârtea pe *dueña* ei, care se împotrivea să danseze.

— Comandor nu place dans așa, spuse *dueña*, după ce izbuti să se desprindă.

— Dar nu-i aici.

— Vine curând.

— Atunci hai repede să dansăm până nu sosește, spuse Doña Ana, încercând din nou să-i apuce mâinile *dueñei*.

— Nu se cuvine.

— Dar am dansat întotdeauna împreună, răspunse Doña Ana.

— Acum căsătorești. Nobil nu vrea fată de țară care poartă ca la țară.

— Poate că ai dreptate, spuse Doña Ana, apoi adăugă: totuși poate că te înșeli. Poate că soțul meu vrea o fată de la țară care să-i arate cum se poartă oamenii la țară. Izbucni în râs și glasul ei era poznaș, dar melodios ca un cântec.

Dueña își acoperi gura cu amândouă mâinile. Își îndreptă spatele și intră în casă cu capul sus.

— Nu te supăra, Maria, spuse Doña Ana, iartă-mă. O să încerc să mă stăpânesc...

N-am mai auzit ce-a mai spus pentru că a intrat și ea în casă. În vreme ce mă învârteam pe acoperiș căutând un loc de unde să văd mai bine, a reapărut cu un șoim cocoțat pe o mănușa de piele până la cot. Această doña nu înceta să

mă uimească. Era o priveliște uluitoare, cu părul ei negru lung și cu ținuta ei semeață. Pasărea era cafenie, ca și mănușa de piele și mica scufie care-i acoperea ochii. Doña Ana îi scoase scufia; pasărea își scutură capul și se înălță, semețindu-se. Șoimul privi apoi spre mine fără să clipească. Doña Ana îi dezlegă sfoara din jurul piciorului.

— Du-te, Phoenix. Zboară în văzduh să sorbi lumina lunii.

Pasărea își flutură aripile mari și zbură drept spre ascunzătoarea mea. M-am lăsat pe vine și m-am pitit în vreme ce șoimul cobora. Când m-am uitat din nou, am văzut-o pe Doña Ana ridicându-se pe vârfuri și am crezut că își va lua și ea zborul în noapte. Urmări atentă cum se înalță pasărea și privi cu jind spre locul unde dispăruse pe cerul presărat cu stele, vrăjită de zborul ei.

Tocmai voiam să vorbesc, când am zărit fum. Doña Ana îl zări și ea și alergă în casă. Am urcat în cealaltă parte a acoperișului și am văzut flăcări ieșind pe ferestrele grajdului. Caii erau înăuntru și-i auzeam nechezând speriați. Mă pregăteam să sar, când am văzut-o pe Doña Ana ieșind în fugă împreună cu *dueña* și deschizând ușa grajdului. Caii au ieșit în galop din clădirea cuprinsă de flăcări.

— Unde sunt Francisco și Pedro ? Unde e José ? strigă Doña Ana.

— Ei plecat.

— De unde o fi pornit focul ? întrebă Doña Ana.

— De la trăsnet, rosti glasul ciudat de liniștit al unui bărbat care apăru din spatele zidului alb cu o torță aprinsă. Avea pe față un sac cu două găuri în dreptul ochilor. Spune-i lui taică-tău că fiica lui nu mai e la adăpost aici. Bărbatul se îndreptă cu torța spre casă.

— Rogu-te, nu ! îl imploră Doña Ana, apucându-l de braț.

El se desprinse de ea.

Am sărit de pe acoperiș și mi-am scos sabia. I-am proptit vârful în gâtul bărbatului, oprindu-l să intre pe ușă.

— Trăsnetul nu lovește niciodată de două ori, am spus eu.

A aruncat torța în țărână, apoi și-a scos spada și s-a repezit la mine. M-am ferit într-o parte și am răspuns atacului. Mi-a oprit lovitura cu ciotul de lemn al celeilalte mâini. Lama spadei mi s-a înfipt în cârligul lui putrezit și a trebuit s-o smulg. A fugit spre stejarul de lângă râu. M-am dus după el. S-a întors să mă lovească. Ne-am luptat cu spadele în albia secată a râului, căutând să nu alunecăm pe pietrele lucioase. Nu era un duel în adevăratul înțeles al cuvântului ci o încăierare cu cuțite între doi criminali. Deși nu era un spadasin prea iscusit, era iute și viclean. Îl avantaja sălbăticia loviturilor pe care le abăteau asupra mea ca un torent. I-am ținut piept, așteptând prilejul să-i vin de hac.

— Opriți-vă! strigă Doña Ana. Apăruse pe malul râului cu o muschetă în mâini. Dacă nu lași jos sabia, te împușc! spuse țintind spre potrivnicul meu.

Acesta trase o înjurătură și își înfipse spada în albia râului, unde sclipi în lumina lunii.

În întuneric, am zărit umbra cuiva.

— Atenție în spate! am strigat, dar era prea târziu. Doña Ana se lupta cu bărbatul care o înșfăcase, dar el o dovedi iute și în câteva clipe îi puse un cuțit la gât. Amândoi bărbații izbucniră în râs.

— Arunc-o! îmi spuse bărbatul din spatele Doñei Ana. Avea și el un sac pe cap. Îi tai gâtul dacă nu!

Mi-am înfipt spada în albia râului, în vreme ce dușmanul meu și-o scoase pe a lui și îi aținti vârful spre inima mea. Alți câțiva bărbați, toți cu glugile trase pe ochi, ieșiră din umbră, cu arme în mâini. Era un atac bine ticluit. Doi dintre ei mă apucară de brațe și îmi lipiră pistoalele de cap.

— Taică-tău știe de el? rosti căpetenia cu mâna retezată, arătând spre mine. Ei bine, iubitul tău o să stea să se uite și după ce o să termin cu tine, nici măcar el n-o să te mai vrea.

Bărbatul care o ținea pe Doña Ana râse. M-am zbătut ca să scap de cei care mă țineau încleștat.

Cel din dreapta păru a nu se învoi la ce zise căpetenia:

— El n-a spus nimic despre asta.

— Nu era nevoie, spuse căpetenia, apropiindu-se tot mai mult de Doña Ana. Face parte din pagubele de război.

M-am încordat ca să scap din strânsoarea lor, în vreme ce ei își ținteau muschetele ațintite spre capul meu.

— Lăsați-o în pace! am strigat.

— Câtă noblețe!

Căpetenia chicoti văzând cum mă luptam să mă eliberez. Trebuia să le abat atenția cu ceva.

În clipa aceea, șoimul Doñei Ana țipă și se avântă spre ea. Cel din stânga mea ridică pistolul ca să împuște pasărea.

— Nuuu! strigă Doña Ana și eu i-am dat una bărbatului peste mâna cu care ținteа.

Glonțul a țâșnit, dar n-a nimerit pasărea. În buimăceala care a urmat, m-am desprins din strânsoarea lor. Știind că o muschetă era descărcată și că nu mai aveam decât grija celeilalte, mi-am găsit curajul să-i înfrunt. În vreme ce mă luptam pentru arma încărcată, aceasta s-a descărcat în aer. Nu-mi mai era de folos. M-am întors și mi-am luat spada.

Doña Ana îl lovi tare în burtă cu patul muschetei pe bărbatul din spatele ei și acesta se prăbuși ținându-se de pântec. Căpetenia se repezi la ea, iar eu am luat-o la fugă spre ei. Paznicul care își înfruntase căpetenia stătea deoparte și nu încercă să mă oprească. Aproape ajunsesem la atacatorul Doñei Ana când ea trase cu muscheta, nimerindu-l drept în piept. Bărbatul se prăbuși, iar ceilalți o rupseră la fugă.

— Dumnezeule! strigă ea, îngenunchind lângă el și ducându-și mâinile la gură. L-am omorât!

— Bărbații mascați sunt primejdioși, am spus eu întorcându-l cu fața în sus și scoțându-i masca.

Avea părul negru ca și ochii, goi acum, și dinții putreziți. Ciudat lucru, dar mi se părea cunoscut. Mă întrebam dacă îl cunoscusem pe vremea când eram tâlhar ori iscoadă.

Doña Ana se întoarse spre mine mijind ochii, curioasă. Fără îndoială că își amintise vorbele mele din caleașcă.

— Cine sunteți și ce voiți de la mine?

Tocmai dădeam să-i răspund când am auzit ropotul copitelor unui cal în galop. Pesemne că tatăl ei auzise împușcăturile și venea spre noi în goană, fluturându-și spada.

— Du-te înapoi în casă, răcni comandorul la fiica lui. Am eu grijă de el.

— Tată! strigă ea, încercând să-l lămurească, dar era prea târziu.

Eu alergam ca să scap cu viață, cu comandorul pe urmele mele având un singur țel – să mă ucidă. Își roti spada și reteză o creangă de lângă capul meu, apoi o roti din nou și de data asta îmi sfâșie mâneca. Am fugit fără oprire printre copaci și am sărit în șaua Bonitei. Am împuns-o tare cu călcâiele și a țâșnit înainte. Dacă nu ar fi fost în calea comandorului un copac pe care calul lui a trebuit să-l ocolească, ne-ar fi ajuns din urmă, dar până când s-a învârtit în jurul trunchiului, noi eram deja departe, în iureșul galopului. Când m-am uitat înapoi, l-am văzut în lumina lunii venind pe urmele noastre, rotindu-și spada deasupra capului, cu fața încinsă de furie. Am galopat peste dealuri, spre o pădurice care se zărea în depărtare. Comandorul nu era cu mult în urmă, striga și își lovea calul ca să meargă mai iute.

În vreme ce goneam printre copaci, izbuteam să mă ghemuiesc și să mă aplec pe o parte ca să ocolesc crengile și să o las pe Bonita să înainteze. De îndată ce n-am mai fost văzuți, am tras de hățuri și am oprit-o pe Bonita. Gâfâia din greu și i-am mângâiat ușor grumazul asudat, îndemnând-o să stea liniștită. I-am auzit pe comandor și calul lui sfărâmând crengile sub copite în vreme ce galopau mai departe. Am dat un ocol și m-am furișat pe sub frunziș în partea cealaltă a pădurii. După ce am ieșit din desiș, am ocolit drumul mare și am galopat peste un câmp, unde pământul moale înăbușea tropotul copitelor Bonitei. După ce am trecut dealul și ne-am îndepărtat destul, mi-am scos masca. Ochii îmi lăcrimau din cauza vântului cald. Am gonit înapoi spre zidurile orașului, nerăbdător să ajung la adăpostul lor.

Cristóbal m-a întâmpinat neliniștit în ușă și a băgat de seamă mâneca mea sfâșiată.

— Trăsnetul, am spus eu și el mă privi neîncrezător.

Îmi luă tunica s-o coasă, iar eu m-am dus în iatacul meu să scriu, ca un păcătos care se simte vinovat și se duce la spovedanie.

Întrebarea Doñei Ana îmi răsuna iarăși și iarăși în minte. Ce voiam de la ea? Ce mă adusese la *hacienda* ei? Încă o aventură? Întotdeauna am cules roadele aflate la îndemână, care pocneau de dorință, după cum cu înțelepciune mă sfătuia marchizul. De aceea aveam o faimă atât de mare. Adulmec patima femeii ca pe o piersică bine coaptă. Și totuși o femeie care apasă pe trăgaci la prima întâlnire nu e un rod ușor de cules.

Fusesem nevoit să sar în ajutorul Doñei Ana în seara aceea, dar nu sunt un cavaler rătăcitor care săvârșește fapte de vitejie. Eu sunt un libertin desfrânat, mânat de căutarea cu sânge-rece a plăcerii. Poate că marchizul și cu mine nu ne deosebim prea mult când vine vorba de planurile noastre viclene. La urma urmelor, generoasele lui învățături decadente au făcut din mine tot ceea ce sunt. Dar viața și țelul meu sunt oare doar cele cu care m-a înzestrat el? Aici, în sertarul mesei, păstrez documentul cumpărat de el pentru mine de la Înălțimea Sa, regele Filip al II-lea. Știu vorbele lui pe de rost, pentru că le-am citit de multe ori pentru a mă încredința de autenticitatea documentului și de autenticitatea mea.

Prin voia Domnului,

Tuturor celor ce veți citi acest document, aflați că Noi, prin milostenia Noastră, prin ceea ce știm și din dorința Noastră, îl înălțăm, îl onorăm și îl alegem pe Juan Tenorio pentru rangul, calitatea, demnitatea, titlul și onoarea rangului nobiliar de *hidalgo* al regatului nostru, Castilia.

S-a înmânat Cancelariei Noastre cu semnătura Noastră
de mână și cu marele sigiliu, la 14 ianuarie 1577,
din porunca Regelui.

Era semnat de însuși regele Filip al II-lea sau de un foarte bun plagiator.

Nu cunosc răspunsul la prima și cea mai simplă întrebare a Doñei Ana. Cine sunt eu cu adevărat? Am fost multe la viața mea. Mai întâi, orfan și paracliser. Acum, nobil și libertin. Și între una și alta, tâlhar și iscoadă – după cum mă obligă adevărul să recunosc. Avem oare întotdeauna de ales cine să fim sau viața ne alege soarta, cu o aruncătură de zaruri? De bună seamă că am ajuns tâlhar în parte pentru că așa am vrut eu și în parte pentru că așa au vrut zeii. Nu mi-aș fi putut închipui niciodată și nici măcar n-aș fi putut să aleg pe deplin ceea ce mi-a fost sortit după ce am părăsit viața la adăpost din sânul Bisericii.

Un bărbat nu este doar ce este din naștere

În ultima noapte în care m-am întors din chilia Teresei, am fugit pentru totdeauna dintre zidurile mănăstirii. Neavând unde să mă duc, mi-am căutat adăpost printre cerșetorii, târfele și criminalii deocheatului cartier al Sevillei, Arenal. Primisem numele și adresa unui loc unde nădăjduiam să-mi găsesc culcuș – Taberna del Pirata. Pe atunci nu știam că era cea mai primejdioasă tavernă din Sevilla.

Se deschise o ferestruică în ușă și o armă se îndreptă spre fața mea. Am îngăimat parola care mi se dăduse: „Doamne Iisuse Christoase, care ți-ai vărsat prețiosul sânge pentru noi, miluiește-mă pe mine, păcătosul".

— Ce vrei? lătră un portar fără chip.

— Mi s-a spus că aici locuiește o femeie pe nume Serena.

— Dă-i drumul, strigă un glas prietenos din spate.

Era glasul unui om pe care voi ajunge să-l iubesc aproape ca pe un tată. Banditul mă lăsă, fără tragere de inimă, să intru și mă întâmpină zâmbetul larg al unui bărbat cu fața rotundă și păr castaniu, creț. Purta o cămașă albă cu mânecile suflecate aproape până la umeri, lăsând să i se vadă brațele voinice. Peste cămașă avea o vestă maro, simplă – uniforma tânărului patron al tavernei.

— Mă cheamă Manuel. Serena e soția mea.

Serena avea păr lung, roșcat și ochi ciocolatii, asemănători cu ai mei. Se învârti în jurul meu, de parcă ar fi prețăluit un cal înainte de a-l cumpăra.

— Nu știu ce să zic, Manuel, dar mie mi se pare tare nevinovat.

— Îți spun eu că băiatul făgăduiește multe. Uită-te la mâinile lui.

Mi le-am ascuns la spate, dar Serena mi le luă cu blândețe într-ale ei. O miră să vadă cât erau de jupuite și de pline de vânătăi de la bătaia pe care o primisem.

— Ce s-a întâmplat cu mâinile tale?

— M-am cățărat pe frânghie, am spus eu nedorind să dezvălui nici că fugisem de la mănăstire, și nici motivul bătăii primite.

Manuel mă privi cu o sprânceană ridicată. Știa că mint, dar zâmbi și spuse:

— Îmi plac cățărătorii pe frânghie.

Îmi oferi pentru o vreme un culcuș pe acoperiș și în curând am descoperit că aceea era o tavernă doar cu numele. Manuel era „tatăl“ unei bande de hoți de buzunare, cățărători pe frânghie și alți mici nobili cu degete iuți, o adevărată frăție a hoților. Erau singurii mușterii ai localului.

Serena fusese o prostituată care se înhăitase cu această frăție, dar Manuel o alesese numai pentru el. Spre deosebire de mulți soți de prostituate care sunt fericiți să le închirieze pentru câștig, Manuel voia să-i fie nevastă adevărată. Și astfel a devenit „mamă“ nu doar pentru hoți, ci și pentru prostituatele care locuiau în tavernă și se supuneau edictelor regale privind profesia lor cu multă râvnă. Nu lua fecioare sau femei împovărate de datorii, și fetele ei trebuiau cercetate de un doctor o dată pe săptămână, uneori chiar de două ori, dacă primea „marfă la troc“ pentru munca lui.

Frăția pierduse de curând un membru și eu am fost poftit să îi iau locul. Nu m-am învoit, deși mâncasem în două zile doar o plăcintă lepădată la gunoi și îmi ghiorțăiau mațele. Nu voiam să primesc mâncare de la gazdele mele fără să plătesc, așa că la fiecare masă mințeam că mâncasem deja.

— Cred că ai fi un hoț priceput, îmi spuse Manuel pe când tovarășii lui se așezau la masa de seară. Ai trecut cu bine de prima încercare. Umbli pe acoperiș la fel de ușor cum zboară bufnița noaptea.

— Mă onorează invitația voastră, Señor Manuel, dar din păcate nu pot accepta.

— Ți-e teamă că o să fii prins? insistă el.

I-am ocolit privirea. Mă temeam, dar nu era singura pricină pentru care nu mă învoiam.

— Spune ce e în mintea ta, băiete. Omul trebuie să spună întotdeauna adevărul. Ia zi, ce te oprește să te alături fericitei noastre familii?

Șovăiam, pentru că nu voiam să-mi jignesc gazdele și să-mi dezvălui adevăratele gânduri fraților adunați acolo. Erau în jurul meu doisprezece frați și șase surori și mai toți mă aținteau cu privirea peste strachinele cu tocană. Frumusețea era pusă în valoare de podoabele celor al căror trai atârnă de farmecele lor.

— Dacă ni te alături, n-o să mai flămânzești, spuse Manuel.

Era limpede că nu izbutisem să-mi ascund privirile flămânde chiar dacă izbutisem să-mi stăpânesc tremurul mâinilor.

— Furtul este... un păcat, am spus eu în cele din urmă, apoi am îngăimat: este înfierat de... una dintre cele zece porunci.

Făcură toți ochii mari. O duzină de chipuri uimite îmi întoarseră privirea și toți se opriră din mâncat. În cele din urmă, Serena sparse tăcerea, încercând să mă lămurească cum e alcătuită lumea.

— Morala omului, băiete, trebuie să fie practică. Poruncile alea au fost făcute de bogătași. Toată lumea fură. Atâta doar că unii fac din asta o virtute. Nobilul nostru rege nu-și folosește perceptorii ca să fure pentru vistieria lui? Îl cuprinse pe soțul ei cu brațele, cu un gest de tandrețe sinceră. Scumpul meu Manuel și frăția sunt perceptorii săracilor.

Frații izbucniră în râs auzind vorbele ei și unii o îngânară:

— Da, asta suntem, perceptorii săracilor.

— Așa este, se băgă în vorbă Manuel. Noi facem mereu donații pentru surorile care servesc *sopa boba* sărmanilor nenorociți flămânzi care-s prea betegi ca să fure.

Acea unică masă a zilei salva nenumărați oameni care altminteri ar fi murit de foame pe străzile orașului. Doar mândria și furia mea pe Biserică mă oprea să mă alătur văduvelor, orfanilor și cerșetorilor care se așezau la coadă în fiecare zi.

— Din caleștile lor bogate, continuă Serena privindu-și rochia pătată, nobilii ne privesc cu dispreț și roțile ne împroașcă pe toți cu noroi. Dar nu suntem toți plămădiți din același lut ? Atunci de ce unii să umble în calești aurite și alții desculți ?

— Ce părere ai, băiete ? Nu spune nevastă-mea adevărul ? întrebă Manuel și o mângâie mândru pe obraz. Ar putea fi avocat. Chiar i-a apărat pe unii dintre ai noștri în fața unui judecător.

Serena îmi oferi o strachină cu tocană în vreme ce ceilalți începuseră din nou să înfulece, privindu-mă cu atenție. Mațele îmi ghiorțăiau atât de tare, încât îmi dădeam seama că ajungea până la urechile lor. Am luat strachina și am ridicat-o, închinând-o :

— Pentru perceptorii săracilor !

Toți mi-au primit închinarea cu urale. Mi-am hăpăit tocana groasă și sărată care îmi învălui limba și îmi umplu burta.

După ce am jurat că nici dacă aș fi făcut bucățele n-aș „ciripi“ numele tovarășilor mei, am fost învățat să mă cațăr pe frânghie ca să pătrund pe furiș în casele nobililor în timpul nopții. Dibăcia mea de a găsi drumul în întuneric fără să fiu descoperit, pe care-o căpătasem la mănăstire, se dovedi de neprețuit. Fiecare lucra singur ca să nu pună în primejdie toată banda și ca să sporim prada, deși jurasem să împărțim totul cu frăția.

În prima noapte, Serena mi-a dat o mască. Era din piele neagră, și de aceea prețioasă, și am luat-o cu amândouă mâinile de parcă aș fi primit un veșmânt preoțesc sacru.

— A fost a unuia dintre cei mai buni cățărători pe frânghie ai frăției, îmi spuse ea.

— Și ce-a pățit ?

— A fost spânzurat, spuse ea cu un zâmbet matern liniștitor.

Mi s-a oprit inima-n loc. Am încercat să-mi ascund spaima care îmi încrețea pielea.

În noaptea aceea am străbătut cel mai bogat cartier; știam cu ochii-nchiși ce casă ținteam. Era a unui nobil pe nume Don Diego Tenorio, care mă tratase cu dispreț în vreme ce roțile caleștii lui mă împroșcaseră cu noroi. Când am ajuns acolo, părea că toți cei dinăuntru visau în brațele lui Morfeu. M-am apropiat de o pereche de sfeșnice de argint dintr-unul dintre saloanele de la primul cat, dar am șovăit. Mi-am amintit ce învățasem la mănăstire și am hotărât că nu puteam încălca una dintre cele zece porunci, chiar dacă Serena spusese ce spusese despre nobilii care îi furau tot timpul pe oamenii sărmani. În clipa aceea am auzit zarvă pe coridor. Don Diego era beat și țipa la tânăra lui soție, Doña Elena :

— Cum de cutezi să mă întrebi unde mă duc ?

M-am simțit îmboldit să-i văd fața și m-am ascuns în spatele ușii care dădea spre iatac. L-am văzut apucând-o de păr. Capul ei se răsuci într-o parte și femeia izbuti să spună :

— Mi-e dor de tine, Diego.

El îi dădu drumul la păr și apoi o lovi peste față cu dosul palmei.

— O să am o sută de amante dacă vreau !

Soția lui plângea în odaie când el ieși valvârtej din casă. Am stat să mă uit multă vreme, încremenit, pe când ea hohotea de plâns cu fața în palme. Mi-am simțit inima răscolită de ură pentru Don Diego și am jurat să mă răzbun pe el. M-am întors în salon și am luat amândouă sfeșnicele, împreună cu patru cupe de argint.

După noaptea aceea, mi-am câștigat faima de a fi unul dintre cei mai iscusiți în meserie, nu doar printre cei din frăție, ci și printre cei care aveau știință despre oameni cu asemenea dibăcie nelegiuită. În următorii doi ani, mi-am îmbunătățit arta de a lucra pe tăcute, ținându-mi răsuflarea, artă care îmi va folosi atât de mult mai târziu. Am căpătat în frăţie porecla El Búho, pentru că nimeni nu mă auzea sosind noaptea; dădeam lovitura şi îmi luam zborul, ca o bufniţă, înainte să bage cineva de seamă că eram acolo. Ţinta mea erau întotdeauna cele mai bogate case, care erau şi cel mai straşnic păzite şi, deşi mi se cerea să împart prada cu ceilalţi, izbuteam să pun câte ceva de o parte, chiar în ciuda multor pierderi la masa de joc.

Tocmai în vremea aceea, marchizul căuta o iscoadă. Se părea că Manuel îi făcuse rost de mai multe. Preţ de doi ani am fost hoţ de scrisori în serviciul poştal personal al marchizului şi totodată trăgeam cu urechea la discuţiile însemnate. Marchizul avea grijă să le împiedice chiar şi pe iscoadele lui să afle adevărata mărime a planurilor lui nevolnice, dar eu eram şi hoţ, şi iscoadă şi aflam mai multe decât alţi spioni de-ai lui. Mi-au ajuns la ureche numeroasele lui acte de trădare faţă de rege, am aflat mai ales despre ajutorul pe care l-a dat francezilor şi felul în care a înlesnit fuga ministrului de externe, Antonio Pérez. Nu prea mă interesa politica, dar ceea ce voiam eu era la fel de ticălos.

Întorcându-mă într-o noapte dintr-o misie, l-am găsit pe marchiz în salonul lui, înconjurat de tineri nobili, propria lui legiune nelegiuită al cărei învăţător şi conducător era în viaţa de libertin. O mână de prostituate în costume păgâne le dădeau să soarbă vin şi le băgau în gură smochine, boabe de struguri şi cireşe. Îi priveam cu invidie, dorindu-mi să fac parte din societatea lor, dar ştiind că nu aveam nici un drept şi nici un titlu care să-mi îngăduie acest lucru.

M-am uitat la veşmintele lor brodate cu fir de aur şi de argint şi apoi la haina mea cafenie, urâtă şi la pantalonii verzi până la genunchi. Ruşinat, am dat să mă retrag fără să fiu văzut după ce am pus hârtiile pe care mi le ceruse marchizul în biroul lui cu incrustaţii de fildeş. Am încuiat sertarul şi am pornit spre uşă.

M-am strecurat prin spatele baldachinului unde marchizul stătea întins pe perne cu una dintre prostituate în clipa în care ea tocmai răsturna un potir cu vin roşu de pe o măsuţă joasă. Am fost întotdeauna binecuvântat cu mişcări iuţi şi am prins cupa de argint din care s-au scurs doar câteva picături. Am luat preţiosul potir cu amândouă mâinile şi i l-am oferit prostituatei, de parcă ar fi fost sângele Mântuitorului. Am privit-o în ochii ei frumoşi, văzând în ei ochii Hermanei Teresa şi am ţinut amândoi potirul poate o clipă prea mult. Marchizul văzuse totul şi mi-am abătut privirea când am înţeles că ne urmărea. M-am întors spre uşă.

— Pleci atât de repede? îmi strigă el. O apucă pe prostituată de braţ şi o împinse spre mine. Recunoştinţa mea pentru o misie dusă la bun sfârşit, adăugă el, vorbind de bună seamă despre scrisorile furate încuiate în biroul lui.

Poate din cauză că băuse prea mult, prostituata se izbi de mine şi apoi se prăvăli pe jos.

Am ajutat-o să se ridice, încercând să nu mă holbez la decolteul ei şi la sânii pe care îi scotea la iveală.

— Vă mulţumesc, stăpâne, dar eu nu mă culc... cu prostituate, am spus eu.

Făcu ochii mari de mirare şi încântare. Anunţă mulţimea adunată în salon:

— Un tâlhar cu un cod de etică! Nemaiîntâlnit! Vino încoace. Vreau să aflu mai multe. Îmi făcu semn să mă aşez lângă el. Ia spune-mi, Juan Tâlharule, dacă nu te culci cu prostituatele, înseamnă că le seduci pe soţiile bărbaţilor sau poate pe fiicele lor fecioare.

— Nu, am spus eu. Nici asta n-am făcut.

Nu eram de lemn la farmecele femeilor. Inima îmi zvâcnise de nenumărate ori la vederea unor doamne din toată Europa care păreau că plutesc pe pantofii lor cu talpă de plută peste străzile pline de noroi ale Sevillei. Şi totuşi ştiam că nici o femeie nu s-ar căsători cu un orfan sărac, iar pe vremea aceea credeam că împerecherea în afara căsătoriei este un păcat, după cum învăţasem la mănăstire. Din fericire, am avut agerimea de a nu recunoaşte asta faţă de marchiz.

— Dar ai putea foarte lesne, spuse el cu o sticlire în ochi.
M-am uitat la el fără să-l înţeleg, iar el a continuat:

— Știi deja cum să furi lucruri de preț și nimic nu e mai de preț pentru un bărbat ca fecioria fiicei lui și credința soției.

Mi-am coborât privirea.

— De ce nu spui nimic ? întrebă el simțindu-mi îndoiala.

— De ce aș face-o ? am murmurat eu.

— De ce ai face-o ? repetă el, în vreme ce mintea lui încerca să găsească pricina. Gândirea lui era fără cusur.

— De ce seduc bărbații femeile ? Din trufie ? Din plăcere ? Ca să se simtă puternici ? Dar unii au ambiții mai înalte. Ei sunt izbăvitorii femeilor. Gândește-te la toate femeile singure, părăsite, rău tratate de soții lor sau încuiate în casă de tații lor. Nu are cine să aibă grijă de ele. Aceasta este menirea glorioasă a celor ce se numesc *galanteadores* – cuceritorii galanți ai nopții.

M-am gândit la Don Diego și la sărmana lui nevastă, Doña Elena. Am făcut ochii mari și am dat din cap.

— Bravo, văd că începi să înțelegi, spuse el.

— Da, stăpâne.

— Acum, ia spune-mi, Juan Tâlharule, cine ești tu cu adevărat ?

Poate că simțise că eram deosebit de alte iscoade.

— Nu sunt decât un orfan, am răspuns eu.

— Omul nu este doar ce este din naștere. Omul este ce vrea, ce năzuiește, ce ajunge el, spuse marchizul atât pentru ceilalți, cât și pentru mine. Am văzut în ochii tăi că ai vrea să intri în societatea noastră de libertini, n-am dreptate ?

Nu cutezam să vorbesc, știind că un asemenea gând merita o bătaie.

— Un slujitor nu poate să bea niciodată cu stăpânul lui, rosti rânjind un nobil, care, voi afla mai târziu, se numea Don José.

Ridică mirat și disprețuitor din sprâncene și privirea ochilor lui negri mă străpunse ca un cuțit. Capul îi era înconjurat de un guler înalt, alb, scrobit, și mustața și barba negre erau fără cusur tunse, până la colțurile buzelor lui surâzătoare,

— În casa mea priceperea, iar nu întâmplarea nașterii, îl face pe om. Nu sunt eu fiul cel mic al cărui frate urma să moștenească toată averea ? Ar fi fost drept asta ? Nu, ar fi fost cât se poate de nedrept, le spuse marchizul lui Don José și celorlalți oaspeți, apoi se întoarse spre mine. Am dreptate, Juan Tâlharule ?

— Da, stăpâne, am spus eu.

— Cred că s-ar putea să ai mare iscusință la femei, iar iscusința ta mi-ar putea fi de folos. Vino mâine la miezul nopții să-ți dau o lecție între patru ochi. Vom vedea dacă poți ajunge mai mult decât ceea ce ai fost sortit să fii prin naștere.

Educația unui libertin

N-am putut să dorm toată noaptea. Am ajuns la ușa marchizului cu mult înainte de miezul nopții și am așteptat până când Fernando, unul dintre slujitorii lui, mi-a dat drumul înăuntru și m-a condus în salon.

Acolo se afla Beatriz, prostituata al cărui potir îl prinsesem în noaptea dinainte. Se învârti în jurul meu, privindu-mă întrebător, de parcă ar fi cântărit părerea ce-și făcuse marchizul. Își plimbă degetul pe ceafa mea și mă trecură fiori.

— Văd că răspunzi iute la atingerea unei femei. Se strecură în spatele meu și îmi șopti la ureche: Ai vrea să știi cum să seduci o femeie ca să-i simți atingerea ori de câte ori vrei?

Am dat din cap tulburat.

— Orice femeie, oricât ar fi de rece sau de frumoasă, tânjește după dragoste și admirație. Dacă-i acorzi atenția care-i lipsește, va fi a ta.

— Atenție?

— Asta ai făcut ieri noapte când mi-ai întins potirul și m-ai privit în ochi. Trebuie să-i arăți că ea este mai prețioasă decât orice altceva pe lume. Trebuie s-o admiri, să-i spui vorbe duioase și s-o asculți...

— Seducția, intră în vorbă marchizul care se strecurase în cameră, este cea mai veche bătălie. Orice femeie trebuie să-și ocrotească fecioria și orice bărbat trebuie s-o înduplece să se lepede de ea. Asta e legea firii.

— Trebuie să cauți semne că te place, continuă Beatriz începând să-și predice învățăturile. Fie că se uită în ochii tăi, fie că își ferește la început privirea, fie că se joacă puțin cu bijuteriile, fie că te privește întorcându-și capul în vreme ce își împodobește gâtul sau se piaptănă...

— Toate femeile caută la bărbați un singur lucru mai presus de orice altceva, se amestecă din nou marchizul, dar apoi o lăsă pe Beatriz să-și sfârșească vorba.

Buzele ei erau atât de aproape de ale mele, că le simțeam răsuflarea fierbinte.

— Încredere în sine. Se dădu înapoi, cântărind înrâurirea acestor vorbe asupra mea și îmi luă mâna tremurătoare între ale ei. Nu trufie sau înfumurare – doar încredere în sine. Viața femeii și a copiilor ei atârnă de iscusința unui bărbat și de aceea femeile au căutat întotdeauna bărbații care răspândesc încredere în sine așa cum femeile răspândesc parfum.

— Și cum capătă un bărbat o asemenea încredere în sine? am murmurat eu.

Marchizul răspunse:

— Trebuie să-și învingă teama.

Își scoase spada și îi făcu un semn lui Fernando, care îmi întinse o spadă băgată în teacă.

Am tras-o câteva degete și i-am pipăit lama ascuțită.

— Mulți bărbați, spuse Beatriz, sunt viteji pe câmpul de bătaie, dar slabi când înfruntă o femeie neînarmată.

— Destul cu vorbele, făcu nerăbdător marchizul, răsucindu-și spada în fața mea. Este momentul să primești prima lecția de luptă cu spada. Dacă vei învăța cum să te bucuri în brațele fiicelor și nevestelor, trebuie să știi să te aperi de tați și de soți. Făcu semn din cap spre ușă.

Am scos spada din teaca pe care i-am dat-o apoi lui Fernando. L-am urmat neliniștit pe marchiz, în vreme ce Beatriz îmi trimise o bezea. Am lăsat-o să-mi zăbovească pe buze și ea mi-a dat putere și curaj.

Marchizul m-a condus într-o încăpere tainică de sub pământ, cu torțe arzând pe fiecare perete. În mijlocul pardoselii de marmură era un cerc cu linii întretăiate, înfățișând un simbol ciudat.

— Intră în Cercul Onoarei, rosti marchizul.

El stătea în celălalt capăt. Peste diametrul cercului era pictat conturul unui bărbat care ţinea un braţ întins deasupra capului. Jumătate din corpul gol al bărbatului era acoperit cu carne, iar cealaltă jumătate era numai oase. Cadavrul putrezit era mai înfricoşător decât scheletul, pentru că făcea limpede legătura dintre viaţă şi vigoare, pe de o parte, şi moarte şi putreziciune, de cealaltă. Tălpile marchizului atingeau un capăt al cercului, iar vârful arătătorului bărbatului, pe celălalt.

— Toţi oamenii sunt făţarnici şi te vor trăda până la urmă, dar geometria nu te va trăda niciodată, mă lămuri el. Fiecare dintre aceste linii înfăţişează mişcările de atac şi contraatac. Capătul razei cercului este punctul de pornire, deşi ţinta ta va fi să pătrunzi cât mai adânc în cerc.

Îşi ridică spada până ce mânerul ei îi ajunse în dreptul feţei, apoi şfichiui cu ea în aer. Sunetul acestui salut era ca plesnetul ameninţător al unui bici. Am încercat să-i imit mişcările.

Marchizul îşi luă poziţia de duel, ţinând spada dreaptă cu braţul drept.

— Trebuie să rămâi nemişcat în această poziţie, să nu laşi niciodată furia să te împingă prea mult înainte sau frica să te tragă prea mult îndărăt.

Umerii lui laţi şi pieptul bombat şi puternic făceau ca spada să pară un pumnal în mâna lui. Cu cealaltă mână apucă o cupă cu vin, bogat încrustată. Ţelul lui era să nu verse nici un strop. Se roti în cerc, având grijă să nu-şi încrucişeze picioarele. Eu mi-am ridicat spada şi l-am urmat în dansul lui în doi paşi, venind din faţă. Îndreptă vârful spadei spre mine, nu în sus.

— Nu sunt un înger care pluteşte deasupra ta.

Păşi în umbra care cădea de-a curmezişul cercului şi eu abia îl mai vedeam.

— Sluješte-te de umbre, de soare, de orice ţi-e de folos. Un mort nu poate striga că l-ai tras pe sfoară.

Am îndreptat spada spre el, dar era grea şi abia o puteam ţine. Nu fusesem deloc instruit în lupta cu spada, căci maicile nu mă învăţaseră să folosesc nici un tăiş ascuţit în afara bucătăriei.

— Ţine tot timpul spada sus, spuse el.

Am ridicat-o din nou, deja asudând în încăperea încinsă. M-a atacat şi eu am încercat să abat lovitura. Pe când făceam asta, mi-am dus mâna aiurea, lăsând spada să ţintească zadarnic într-o parte. El mi-a văzut locul rămas neapărat şi m-a înţepat în umăr. Am dus mâna la rană şi am simţit durerea înainte de a vedea sângele.

— Asta o să-ţi aducă aminte să ţii întotdeauna spada între tine şi celălalt. Mai încearcă o dată! strigă el.

La această lecţie, marchizul mi-a fost şi profesor, şi potrivnic. M-a învăţat cum să împung cu umărul, cu cotul şi cu încheietura mâinii şi cum să-mi păstrez agerimea braţului. Mi-a arătat de asemenea cum să folosesc partea groasă a spadei ca să abat vârful mai slab al spadei lui şi cum să-mi aşez întotdeauna spada într-o poziţie ameninţătoare pentru duşmanul meu. Ne-am luptat de parcă ar fi fost un dans şi am dansat ştiind că este o luptă pe viaţă şi pe moarte. Ne-am tot învârtit în jurul cercului, atacând când aveam prilejul şi abătând orice atac. De fiecare dată când greşeam, îmi străpungea uşor pielea. Chiar şi după ce cămaşa mea albă s-a făcut zdrenţe şi sângele îmi ţâşnea dintr-o mulţime de locuri, m-am stăpânit să nu ţip sau să-mi acopăr rănile cu mâna. Ne-am luptat ore-n şir. Mă dureau braţele şi picioarele şi ochii mă usturau din pricina năduşelii sărate. În cele din urmă, am învăţat să-i abat loviturile punându-mi spada peste a lui, forţându-l să-i coboare vârful şi ieşind astfel învingător. Dădu din cap, mulţumit.

— Singurul bărbat de neînvins într-un duel, spuse el, este cel care n-are nimic de pierdut.

Zdrenţele cămăşii mi-erau îmbibate de sudoare şi pătate de sânge, dar nu voiam să mă dau bătut. Am continuat să ne împungem. Am fost ajutat de iuţeala mea şi de agerimea cu care prevedeam stările și deci și mișcările potrivnicului meu. Asta învățasem de la maici, căci le știam dorințele și vrerile înainte de a fi rostite. Marchizul și cu mine am continuat schimbul de poziții de atac. În cele din urmă, am izbutit să-i abat orice mișcare și chiar să îl atac la rându-mi. Am fost uimit văzându-l că se ferește de spada mea. Mă trezisem din nou la viață.

— Ajunge, ajunge, spuse el cu o mândrie părintească, în vreme ce cupa de vin îi aluneca dintre degetele asudate.

Cupa se zdrobi de pardoseala de marmură și lichidul sângeriu împroșcă în toate părțile.

Repetam zilnic cu marchizul și am fost poftit să locuiesc în palatul lui. Pe lângă arta duelului m-a învățat să prețuiesc și să deosebesc cincizeci de soiuri de vin și trei duzini de miresme de parfumuri. L-a impresionat în mod deosebit finețea mirosului meu despre care a spus că este îndeobște mai greu de educat decât gustul.

În afara lecțiilor, eram liber să umblu prin palat și să mănânc cu el, la masa lui. Singura plată pentru instruirea mea era din când în când o misie aparte în care mă trimitea. Restul timpului era închinat studiilor. Mă încuraja să citesc atât în bibliotecile lui religioase, cât și în cele secrete care aveau împreună peste o mie cinci sute de volume.

— Un libertin nu e doar o persoană descătușată de codurile morale tradiționale, spuse el când intră în încăperea rotundă care îi adăpostea colecția de cărți neîngăduite. Un libertin este un bărbat destupat la minte, care caută adevărul despre viață și despre dorințele care îi mână pe toți bărbații. Un trup zdravăn nu are nici o valoare fără o minte luminată.

Într-o zi, Fernando mi-a adus veșminte de nobil, ca să mă pot preface că sunt un adevărat *caballero*. Mi-a arătat cu răbdare cum să mă îmbrac. Unul dintre croitorii marchizului mi-a făcut haine pe măsură, dar încă mă simțeam ca într-un costum de teatru. Gulerul țeapăn îmi zgâria gâtul

și ciorapii lungi îmi dădeau mâncărimi. Începeam să înțeleg cât de greu era să joci rolul unui nobil.

În această vreme, am căutat să seduc numeroase femei; de fiecare dată fără sorți de izbândă. Nu numai că îmi lipsea încrederea în mine, dar nici nu învățasem când o femeie era coaptă pentru seducție. Nu o dată, pe când îi cântam serenade la chitară unei femei frumoase, mi se trântea în nas o ușă de balcon sau o fereastră și o dată am auzit cuvintele „*Agua va!*“ prea târziu ca să mă feresc de conținutul unei oale de noapte răsturnate în capul meu. Zece mii de rahați parfumau frumosul și înmiresmatul nostru oraș în fiecare noapte, așa că aceasta era una dintre marile primejdii pe care trebuia să le înfruntăm eu și alți *galanteadores*. Dar eram hotărât să învăț de la marchiz Arta Cavalerismului și a Libertinajului. Și într-o seară, am izbutit în sfârșit să seduc o femeie.

Mergeam pe lângă casa nobilului Don Diego pe care-l văzusem lovindu-și nevasta în prima mea noapte ca tâlhar. În seara aceasta, caleașca țâșni pe poartă și prin fereastra ei am văzut că era singur înăuntru. Știam că tânăra lui nevastă rămăsese singură acasă, ca în mai toate nopțile. Doña Elena, care trebuie să fi avut vreo douăzeci și patru de ani, își petrecea serile vieții ei tinere în singurătate, citind și cosând în casa ei mare și întunecată. Pândisem casa și mișcările lui Don Diego cu luare-aminte. O pândisem de asemenea pe Doña Elena și tocmisem o „celestină“, una dintre numeroasele femei mai vârstnice gata oricând să ducă scrisori de dragoste la un preț mic.

Era o noapte de primăvară și obloanele erau date în lături. Am văzut-o la o fereastră de la al doilea cat citind la lumina unei lumânări. Mi-am pus vechea mască de tâlhar și m-am cățărat până la balconul ei pe grilajul de fier forjat care acoperea fereastra de jos. Ca să n-o sperii, am fluierat imitând trilul unei păsări. Am văzut-o întorcând capul ca să audă mai bine ciudatul cântec. S-a uitat pe fereastră și, văzându-mă, a făcut ochii mari.

— Cine sunteți? a rostit ea cu teamă în glas.

Îmi tremurau picioarele și mi-am încordat mușchii ca să le liniștesc. Mi-am înghițit nodul din gât, încercând să-mi ascund teama.

— A... ați... primit scrisorile mele?

Se uită într-o parte și-ntr-alta ca să vadă dacă nu ne pândește cineva.

— Scrisorile domniei voastre erau nesemnate.

Făcusem așa nu doar fiindcă nu voiam să-mi afle numele, ci și pentru că nu aveam nici un titlu cu care să semnez.

— Numele meu e Juan, am spus eu urcându-mă în balcon și scoțându-mi masca, dar necutezând s-o privesc în ochi.

— Trebuie să pleci până nu te vede cineva, Juan. Glasul îi răsunase hotărât, dar îmi rostise numele cu tandrețe.

— Chiar vreți să plec? Sau să vin înăuntru?

— Nu are nici o însemnătate ce vreau eu.

Nu știam ce să spun, când am băgat de seamă titlul cărții pe care o ținea la piept pe ca un scut. Era primul volum al romanului cavaleresc al lui Amadís de Gaula. În adolescență, citisem toate cele patru volume și nenumărate urmări ale romanului, din colecția lui Padre Miguel.

— Vreți doar să citiți despre dragoste?

— Ești prea îndrăzneț pentru un bărbat atât de tânăr.

— Flacăra pasiunii mă face îndrăzneț. Vorbele îmi veneau repede în minte.

Răsuflă anevoie și privi spre ușă.

— Soțul meu trebuie să vină acasă...

— Atunci să nu pierdem vremea cu vorbe.

M-am apropiat de ea și am sărutat-o pe buze, la început stângaci.

Trupul i se cutremură. Încuie ușa și mă conduse la pat. Am făcut dragoste cu înfrigurare, imboldiți de grabă și de patima multă vreme înăbușită. Am încercat să-mi amintesc ce învățasem lângă trupul Teresei despre felul în care trebuie alintată o femeie. Dar pielea mea nemângâiată atâta vreme striga acum asurzitor, gustând plăcerea fiorului pe care îl

dă femeia. Toate simțurile mele au încremenit într-o clipă de descătușare orbitoare. Totul s-a petrecut foarte repede, dar ea mi-a zâmbit cu bunătate, chiar cu recunoștință.

Pe când stăteam lungiți unul în brațele celuilalt, Doña Elena mi-a povestit despre singurătatea în care trăia. A început să plângă și, în vreme ce eu încercam s-o liniștesc, mi-a spus cât de mult își ura soțul și viața pe care o ducea și că eu îi oferisem singura bucurie – așa scurtă cum fusese – pe care o cunoscuse de ani de zile. M-am mai întors de multe ori în iatacul ei, deși nu doar într-al ei. După Doña Elena, a urmat încă una, apoi zece, apoi douăzeci. Erau multe soții care doreau să cunoască dragostea aievea, nu doar din romane.

Aurul din Lumea Nouă care continuă să se reverse în acest oraș an de an a stârnit o lăcomie nebună, făcându-i pe oameni să-și caute norocul într-acolo, uitând de cuferele pline cu comori pe care le lăsau acasă. Femeile părăsite de soți au devenit tot mai îndrăznețe. Fumul se strecoară pe sub ușă și prin gaura cheii și jarul nebăgat în seamă fumegă cel mai tare. Și într-adevăr, singura chezășie a credinței unei neveste este ca soțul să-i dăruiască plăcere și numai asta a făcut ca încercările mele să fie respinse de cele câteva neveste norocoase pe care le-am întâlnit vreodată.

Am descoperit că fiicele strașnic păzite de tații lor erau la fel de dornice să scape ca nevestele care sufereau pentru că erau neglijate de soți. Deși erau mai neliniștite și cereau mai multă tandrețe, și ele tânjeau să fugă din temnița în care erau zăvorâte. Față de ele trebuia să-mi arăt mai limpede gândurile – chiar dacă o vreme puteam sluji drept izbăvitorul lor, nu voiam să mă căsătoresc cu ele. Atâta timp cât totul se petrecea în taină, se găseau nenumărate fecioare care să uneltească împreună cu mine pentru a-mi deschide ușile coliviilor lor.

Cu un semn din cap și din ochi, la numeroasele lui petreceri, marchizul mă ajuta să le aleg pe cele bune de cules. Puține erau cele care nu se învoiau la invitațiile mele și la propriile lor pofte trupești.

La aproape doi ani din ziua în care venisem să locuiesc în palatul marchizului, mă opri Don José. Rămăsese protejatul lui și dușmanul meu. Mă întorceam de la una dintre cuceririle mele și mă duceam la marchiz să-i povestesc despre izbândă.

— Nu ești decât lacheul marchizului, atâta tot, spuse disprețuitor Don José.

— Nu-l slujim toți pe marchiz ?

— Nu toți le ademenim pe femeile ale căror familii marchizul vrea să le nenorocească.

Tocmai mă gândeam că mă judecă aspru fiindcă mă pizmuiește, dar mi-a spus că Doña Elena era prietenă cu sora lui. Marchizul o amenința c-o dă în vileag ca să-l iscodească pe soțul ei, Don Diego. O amenințase că îi va spune despre necredința ei dacă nu îi făcea voia. Don José a mai zis că Doña Elena nu era singura, că marchizul îi amenința uneori și pe soți dacă socotea că doreau cu tot dinadinsul să păstreze taina că sunt încornorați.

Am ieșit valvârtej din palat, zguduit de veștile aflate, iar Doña Elena nu tăgădui nimic. M-am hotărât ca din acea clipă să-l mint pe marchiz și să nu mai povestesc nimănui aventurile mele. Să hotărască femeile dacă vor să răspândească vorbe despre legătura noastră. Nu m-am mai dus la palat mai bine de o săptămână, petrecând fiecare noapte în alt pat.

— Unde-ai fost ? mă întrebă marchizul cu mânie în glas când m-am întors.

— Iertați-mă, Don Pedro, dar am fost prins cu treburi.

Don José și Don Hernán erau în vizită la el și urmăreau furtuna gata să izbucnească. Zâmbetul lui Don José îi dezvăluia mulțumirea în vreme ce fața palidă și ochii albaștri apoși ai lui Don Hernán arătau îngrijorare.

— Cu cine ? mă întrebă marchizul.

— Cu nici o femeie demnă de atenția voastră – slujnice și sclave, am spus eu.

— Nu te-am învățat Arta Cavalerismului și Arta Libertinajului ca să strici orzul pe gâște, strigă el.

Își scoase spada și o izbi de masă.

— Rămân veșnic recunoscător pentru cunoștințele neprețuite pe care mi le-ați dăruit.

— Atunci folosește-le așa cum te-am învățat, spuse marchizul îndreptând spada spre mine și apoi oftând adânc. Îți spun asta pentru că țin la tine, Don Juan. Nu vreau să-ți irosești priceperea. Ai tot ce-ți trebuie pentru a ajunge cel mai mare *galanteador* din întreaga Spanie, dar trebuie să ai ambiții înalte și să nu-ți hotărăști ținte lesnicioase.

— Mă măguliți, Don Pedro.

— Nu te măgulesc ! Spun adevărul. Ești mai priceput în Arta Cavalerismului și a Libertinajului ca Don José și Don Hernán la un loc.

Don José se ridică auzind acest afront și îl bătu pe Don Hernán pe umăr. Acesta se ridică și el, fără prea multă tragere de inimă.

— Dacă nu mă credeți, le spuse marchizul, luptați-vă cu el.

— Amândoi ? întrebă șovăitor Don Hernán.

Don José se pregătea deja să-și scoată spada.

— Da, amândoi, îi răspunse cu răceală marchizul.

Don José își trase spada din teacă, sigur pe el, întrucât fusese instruit în arta mânuirii spadei încă din tinerețe. Don Hernán și-o scoase pe a lui mai șovăitor, deși avea o instruire la fel de bună ca a lui Don José.

Eram cuprins de neliniște, dar n-am spus nimic, nerăbdător să le arăt că, deși nu eram egalul lor prin naștere, eram prin măiestrie. Am păstrat măsura luptei rotindu-ne unul în jurul celuilalt, căutând punctele slabe și momentul prielnic. Don José își flutură spada prin fața mea, batjocoritor. I-am dat-o la o parte și el a intrat repede în poziție de apărare, dându-se îndărăt. I-am oprit avântul spadei și am apăsat-o, silindu-l s-o coboare și s-o răsucească, aruncându-i-o din mână. Spada zăngăni pe pardoseala de marmură. Acum îl vedeam pe Don Hernán pregătindu-se de luptă.

Părul îi părăsea deja tâmplele. Mustața subțire cobora peste colțurile gurii precum coada unui șoarece și părea să zvâcnească în vreme ce își ridica spada. Deși se purta cu mai multă băgare de seamă, lupta cu mai multă măiestrie. Dar îi presimțeam mișcările și teama înainte de a ataca. L-am încolțit și l-am adus curând și pe Don Hernán în poziție de apărare. Îl simțeam pe Don José în spatele meu, dornic să-și spele obrazul și am purtat bătălia în două cercuri care se întretăiau. Mi-am folosit spada pentru a-l atrage mai aproape pe Don Hernán și l-am răsucit în fața mea, astfel încât foloseam și spada mea, și a lui pentru a lupta împotriva lui Don José. Don Hernán mi-a cedat spada și, cu amândouă spadele în cruce, am abătut lovitura deznădăjduită a lui Don José. Am băgat spada lui Don Hernán în teaca mea, știind că nu e onorabil să învingi un adversar cu două spade. Don José mă ataca întruna, cu înfrigurare. I-am înconjurat spada cu spada mea și am micșorat distanța până ce vârful lamei lui trecu mult dincolo de mine. Mâner lângă mâner, i-am prins spada sub vesta mea de piele și i-am azvârlit-o din mână cu partea lată a spadei mele.

— N-a fost rău deloc, spuse marchizul. Ropotul aplauzelor lui răsună în toată încăperea. N-a fost rău deloc.

Pe jumătate mă felicita pe mine și pe jumătate se lăuda în fața celorlalți. M-am silit să-mi înăbuș un zâmbet, dar bucuria mea s-a risipit când m-am întors și l-am văzut pe marchiz cu spada îndreptată spre mine. Am adăugat spada lui Don José la centura mea de piele și am întâmpinat spada marchizului încet-încet, cu luare-aminte. Am schimbat câteva lovituri, ale lui mai puternice, ale mele mai slabe, dar acum, la fel de iscusite.

M-a atins și am sărit peste spada lui și i-am sfâșiat umărul umflat al hainei. M-a privit mai întâi nedumerit, apoi furios și dornic de răzbunare. Îl umilisem în fața celorlalți elevi ai lui. S-a repezit la mine cu înverșunare și eu m-am tras îndărăt, dar i-am folosit înflăcărarea împotrivă-i. Am continuat să ne luptăm, el având ce să piardă, eu neavând nimic de pierdut. Ne-am încrucișat spadele prin toată încăperea, răsturnând scaune și doborând candelabre. Lumânările au aprins o draperie roșu cu verde, dar marchizul nu voia să se oprească. Ar fi fost în stare să lase să ia foc tot palatul numai ca să nu se dea bătut. Don José și Don Hernán traseră jos draperia și înăbușiră flăcările în vreme ce noi continuam să ne batem. Sudoarea îmi curgea pe frunte și îmi întuneca vederea. Atacam întruna, amenințând cu spada fața roșie a marchizului și pieptul care se ridica și cobora cu greu. Mă ataca deznădăjduit ca un animal închis într-o cușcă și eu mă apăram anevoie. Puterile îmi slăbeau. Știam că trebuia să fac numaidecât ceva și mi-am amintit de vechiul manual de luptă cu spada pe care-l descoperisem în biblioteca lui secretă. Nu încercasem niciodată mișcarea și știam că, dacă voi da greș, marchizul mă va învinge fără îndoială. Doar așa aș fi avut sorți de izbândă. Cu spadele încleștate în luptă, mi-am răsucit încheietura mâinii așa cum se încolăcește un șarpe. Înainte de a apuca să-și dea seama ce se întâmplă, spada marchizului zăngăni pe pardoseala de marmură.

Își coborî privirea spre spada căzută.

— Cleștele Carranza, spuse el, recunoscând mișcarea cu un amestec de uimire și amuzament. L-ai găsit în tratatul lui.

Am zărit sclipirea metalului când își trase pumnalul din centură. Îl ținea drept, ațintit spre mine, ca și cum ar fi țintit cu un pistol spre pieptul meu. Îi văzusem tot timpul pumnalul agățat în talie, dar nu-l văzusem niciodată folosindu-l. Mânerul era din aur și fildeș și se termina cu un cap de cal. Lama strălucitoare de oțel fusese gravată cu acid și înfățișa floarea blazonului familiei sale. Dar mărimea lui nu era pe măsura spadei pe care mi-o cedase și am zâmbit, gândindu-mă că poate își va recunoaște înfrângerea. Am dat să râd, dar râsul mi-a pierit. A întors pumnalul și, cu degetul pe trăgaci, mi-a arătat un pistol mititel ascuns pe cealaltă parte.

— Într-un duel, rosti de parcă era posedat de diavol, nu sunt decât două căi, dragul meu *Don* Juan – să câștigi sau să mori.

Mi-am azvârlit spada. El hohoti de râs, iar noi, ceilalți, elevii lui, am încercat să ne arătăm cuceriți de hazul din triumful lui chicotind forțat.

Sigur pe victoria lui și pe iscusința arătată de mine, redeveni profesorul plin de curtoazie pe care-l știam, bătându-mă binevoitor pe spate.

— Ce am făcut ca să merit onoarea de a fi înnobilat? am spus eu, amintindu-i că mi se adresase cu titlul Don Juan la care nu aveam dreptul. Până în ziua aceea, îmi spusese numai Juan sau Juan Tâlharul.

— Ai dovedit că ești un adevărat *caballero*.

Marchizul zâmbi, se întoarse la biroul lui și deschise un sertar. Scoase o scrisoare împăturită, cu sigiliul personal al regelui.

Am rupt sigiliul și am citit uimit documentul prin care mi se acorda titlul nobiliar. Cunoscând bine iscusința cu care marchizul plagia scrisorile regelui, am întrebat:

— Este adevărat?

— Da.

— Don Pedro, am spus eu uimit și recunoscător, știind că asta îmi schimba viața pentru totdeauna. Inima îmi bătea tare și îmi simțeam sângele năvălindu-mi prin vine.

— Nobilul nostru rege, spuse marchizul, este întotdeauna dornic să acorde titluri nobiliare celor care le merită – și celor care sunt gata să-i sporească vistieria cu *escudos*.

— Dar de ce ați irosit *escudos* pe mine? am întrebat eu.

— Pentru că meriți cu adevărat, spre deosebire de mulți dintre aristocrații noștri grași și putrezi.

Don José își supse burta și se îndreptă de spate.

— Mulți dintre nobilii noștri nu știu nimic despre cavalerism – ca sărmanul meu frate răposat. Dar tu ți-ai câștigat acest titlu.

— Sunteți mai bun cu mine decât propriul meu tată, am spus eu, îngenunchind în fața lui.

Îmi dădeau lacrimile, dar m-am străduit să mă stăpânesc. Știam că ura orice slăbiciune, deși simțământul meu nu era de slăbiciune, ci de mare forță și recunoștință.

M-a ridicat clătinând din cap ca să arate că nu era nevoie de acest gest de credință.

Îi făcu semn lui Fernando, care aduse o pernă mov mare pe care se aflau o spadă și un pumnal. Mânerul de argint al spadei era înconjurat de o apărătoare în spirală, din fire de aur răsucite foarte frumos. La capătul mânerului era o măciulie cu șanțuri șerpuitoare. Era fără îndoială creația sofisticată a unui maestru din Toledo. Pumnalul era la fel de elegant, cu un mâner la fel de frumos și un inel care îmbrăca degetul mare pentru a apăra încheieturile. Lama lui groasă și lată se îngusta spre vârful ascuțit mortal și avea marginea zimțată, care putea bloca arma adversarului.

— Acestea au aparținut fratelui meu, spuse marchizul. Și le dăruiesc. Știu că le vei folosi mai bine decât el.

— Nu știu ce să spun, Don Pedro. Am rămas mut de recunoștință.

— Nu e nevoie să spui nimic. Faptele vor vorbi în locul tău și sunt încredințat că vei fi credincios și mă vei sluji – ca și pe regele tău – cu noblețe.

I-am dat lui Fernando spada pe care mi-o împrumutase cu multă vreme în urmă și le-am înapoit spadele lui Don José și lui Don Hernán. Cei doi le luară, Don Hernán, stingherit, Don José, disprețuitor. Am ridicat noua spadă strălucitoare în dreptul feței și l-am salutat cu ea pe marchiz. Lama ei ascuțită spintecă aerul fără să facă aproape nici un zgomot.

Din ziua aceea m-am străduit să-l slujesc pe marchiz cu credință, în vreme ce păzeam bunul nume al femeilor care mă primeau în brațele lor. El s-a plictisit în curând de numărul tot mai mare al „înfrângerilor“ suferite de mine și a găsit alte mijloace pentru a-și duce planurile la împlinire. Înzestrat cu un titlu nobiliar, mi-am croit treptat o viață a mea și, prin negoțul peste ocean, am reușit să am bani și să fiu pe picioarele mele.

Am scris aproape toată noaptea, în nădejdea că trecutul meu ar putea arunca o lumină asupra viitorului. Nu mi-am găsit un țel în viață, dar văd în umbrele amintirilor că nu trebuie să-mi mai las niciodată soarta pe mâinile marchizului.

Mâine, când mă voi alătura întregului oraș pentru a întâmpina corăbiile cu comori, voi afla dacă voința îmi va rămâne neclintită. M-am bizuit întru totul pe o încărcătură de pânzeturi din Laval care a plecat spre Indii și, dacă am noroc, voi fi răsplătit din plin pentru curajul acesta. Dacă marfa s-a pierdut, voi fi ruinat și voi fi nevoit să ajung din nou, după atâția ani, robul marchizului. Furtunile și pirații nu-i nenorocesc doar pe cei aflați pe mare, ci și pe noi toți care așteptăm pe uscat să vedem care ne e soarta. Și totuși e ciudat, dar sufletul meu este răscolit de femeia pe care abia am cunoscut-o, la fel de mult cum îl răscolește și îndelung așteptata mea bogăție. Nădăjduiesc din toată inima că tatăl Doñei Ana o va aduce la serbările de mâine. Frumoasa Sevilla cu aur în vine este o priveliște ce nu trebuie pierdută.

15 iunie 1593, noaptea

Aur în vinele Sevillei

Cristóbal și cu mine plecaserăm din locuința mea și mergeam iute pe străzile pietruite din Barrio Santa Cruz, știind că nu avea rost să luăm caleașca. Drumurile erau deja înțesate de oameni, căci toți afluenții din fiecare cartier se uneau într-un fluviu năvalnic care se îndrepta spre Arenal și spre port. În aer se simțeau emoția și îngrijorarea. Multe averi, nu doar a mea, se vor dobândi și se vor pierde în această zi.

Soarele strălucea pe pietrele falnicului Torre del Oro și cupola aurită din vârful lui era ca un far ce întâmpina corăbiile. Folosit odinioară de emiri pentru a-și zăvorî în el averile, semețul turn era acum prea mic pentru a adăposti aurul și mai ales argintul din viceregatele Noua Spanie și Peru, care urmau să fie în curând scoase din pântecele galioanelor. Trecuseră câteva săptămâni de când goeleta iute sosise în Sanlúcar de Barrameda pentru a vesti că se apropiau corăbiile cu comori și că înaintarea lor chinuitor de înceată pe apa mică a râului era îngreunată și de epavele lăsate acolo să putrezească. Se înălțau neîncetat rugăciuni și încordarea creștea în tot imperiul, ba chiar în toate capitalele Europei. Toți își țineau răsuflarea, așteptând să vadă dacă mult așteptatele corăbii vor ajunge cu bine la țărm sau dacă nu fuseseră cumva atacate de pirații englezi sau marocani.

În fața noastră, Arenalul se întindea ca o plajă murdară, de la zidurile orașului până la râu. Era o priveliște de haos, cu oameni îmbulzindu-se cu catâri și calești care nu se duceau nicăieri.

— Dați-vă la o parte! strigă în van un vizitiu.

O doamnă nobilă își ridică delicat fustele înfoiate trecând prin noroiul uscat și spunându-le neliniștită copiilor ei:

— Aveți grijă, haideți, repede.

Oameni de rând desculți roiau în jurul lor.

— Suc rece de portocale! Suc rece de portocale! striga un vânzător ambulant de băuturi răcoritoare, împingând căruciorul cu care venea de-a dreptul de la ghețărie.

Doi *caballeros* izbutiseră cumva să se ia la harță din cauza înghesuielii și își încrucișau spadele.

— Cum de cutezi să nu te dai la o parte din fața mai-marelui tău?

— O să-ți arăt eu cine e mai-marele meu – cu spada!

Nici măcar sosirea corăbiilor nu-i domolea pe acești dueliști, care se vede că se străduiau să nu se mai gândească la averile lor, oferind un spectacol al onoarei știrbite. L-am tras pe Cristóbal la o parte taman în clipa când era cât pe-aci să fie înjunghiat.

Prin praful înăbușitor al verii zăream pădurea de catarge aliniate deja în fața malului râului cu cocile înghesuite una într-alta. Aceste corăbii aduseseră mărfuri din toată Europa pentru a fi duse în Indii și pe maluri erau stive înalte cu încărcăturile lor – ulcioare cu vin și ulei, săpun, ceramică, pânză, lemn și funii de cânepă. În nări îmi pătrundea miros de cod și hering sărat, proviziile de hrană ale acestor corăbii care se pregăteau să ducă mărfurile Lumii Noi și o mare parte din aur înapoi în capitalele Europei pentru a plăti numeroasele datorii ale regelui.

În sfârșit, mulțimea se uită cu răsuflarea tăiată cum corăbiile începură să plutească prin fața turnului. Tunurile vaselor sloboziră câteva salve și mulțimea își descărcă încordarea într-un cor asurzitor de urale. L-am bătut pe spate pe Cristóbal și, ca toată lumea din jurul nostru, ne-am îmbrățișat. Un simțământ de ușurare și de bucurie îmi cuprindea trupul în vreme ce strigam laolaltă cu ceilalți. Cele douăzeci și cinci de clopote din Giralda începură toate să bată nebunește în cinstea întoarcerii cu bine a corăbiilor.

Fiecare vas avea trei catarge în cruce de care atârnau pânzele pătrate, umflate ca piepturile unor mândri conchistadori. Pavilioanele lor albe cu cruci roșii fluturau în adierea vântului, deschizându-le drumul. Funiile se învârteau în jurul velelor și coborau pe punți ca niște pânze de păianjen încâlcite. Cele patruzeci de vâsle de pe laturile marii galere de război se mișcau și ele. Galioanele păreau mici și firave. Punțile lor înalte se clătinau deasupra apei ca niște titirezuri învârtite de copii. Păreau mai degrabă gata să se scufunde în mare, iar nu s-o traverseze, și mi-am făgăduit să nu mai bag bani în acest joc al norocului. Prețioasele corăbii urmau să fie trase la țărm cu ajutorul unor bărci cu trei sau patru vâslași. Nenumărate vase mici – tartane, bărci și feluci – se porniră înspre largul mării, iar cei de pe punți se înghesuiau să-și găsească un loc cu vedere mai bună sau să ajungă primii pe corăbii. Printre ele erau bărcile contrabandiștilor care încercau să ia marfă înainte de a se urca vameșii la bord.

De îndată ce vasele au acostat, vameșii care încasau taxele și împuterniciții Inchiziției care căutau cărți eretice au început să cerceteze încărcăturile. Apoi, mulțimea privi cu gura căscată cum o duzină de căruțe de lemn – fiecare cu patru roți solide și trase de șase boi – erau încărcate până sus cu lingouri de aur. Încă două duzini de căruțe erau încărcate cu argint. Fiecare lingou grosolan prelucrat avea două degete lățime, un lat de palmă înălțime și mai bine de o palmă lungime. Roțile de lemn scrâșneau sub povara lor și boii își înfigeau copitele în noroiul tare pentru a urni căruțele.

După ce cortegiul aurului și argintului a trecut prin porțile orașului, noi, ceilalți, am rămas să ne ciondănim pe restul comorilor – dar resturile astea erau și ele o avere. Docherii și alți oameni care voiau să câștige câțiva reali sau să-și ia partea lor de pradă începură să descarce marfa rămasă: metale prețioase, lemn, piei de animale neprelucrate și prelucrate, perle, corali, cacao, zahăr și multe altele.

Bogătașii îi pofteau pe căpitani în casele lor ca să se tocmească la preț, iar restul negustorilor se luau la ceartă pentru prețuri și cantități în stradă. Orice și oricine era de vânzare și eu priveam cum sclavele erau mânate spre treptele catedralei pentru a fi vândute ca slujnice și uneori ca o a doua soție secretă sau concubină, cum sunt ele denumite în capitalele din Orient.

În cele din urmă, am ajuns la corabia mea, *San Miguel*, unde docherii descărcau deja pieile de animale. Mirosul de catran și de sudoare și duhoarea apei clocite din chilă împuțeau aerul. Șobolani uriași fugeau de colo-colo pe apuntament, în vreme ce căpitanul Ramirez, stând cu câte un picior de fiecare parte, precum Colosul din Rhodos, le reteza capetele cu spada.

— Două mii doisprezece, a dat el de veste, plin de mulțumire.

Un docher încerca prostește să se furișeze cu o blană. Căpitanul Fadrique îl văzu și alergă după el cu spada scoasă. O propti în gâtul omului de parcă ar fi fost un pirat gata să-l judece legile mării. Omul înapoie blana, cerându-și iertare cu un rânjet și încovoindu-și spășit umerii. Căpitanul își flutură spada și îi zgârie obrazul.

— Să te înveți minte să nu-l mai jefuiești pe căpitanul Fadrique !

Omul o rupse la fugă, cu mâna pe obrazul însângerat, iar căpitanul se întoarse în bârlogul lui. M-am întors spre Cristóbal :

— Mă duc să-mi iau aurul. Adu caleașca la catedrală. Ne vedem acolo.

Pe fața lui Cristóbal se așternu spaima.

— Vă duceți să vă luați aurul de la el ?

— Avem o înțelegere, am spus eu mângâindu-l pe obraz. Fii liniștit, nu fur nimic.

N-am izbutit să-i domolesc temerile și a fost fericit să plece.

Căpitanul Fadrique își pierduse un ochi într-un duel, dar nu purta un petic ca să ascundă pleoapa lipită pe găvanul gol. Pălăria lui neagră își pierduse de mult penele. Era mai

degrabă corsar decât negustor și cel puțin jumătate din corabia lui era umplută cu marfă de contrabandă. Având neveste în vreo șase porturi, îmi admira aventurile și îi plăcea să mă întrebe dacă zvonurile pe care le auzise sunt adevărate. Aveam grijă să nu-i spun mai mult decât aflase deja prin alte mijloace.

Îmi fusese prezentat la Taberna del Pirata și acolo îmi făcuse într-o noapte o propunere pe care nu putusem să n-o primesc. După ce îmi oferise un act care mă făcea proprietar al corabiei alături de el și îmi dădea dreptul la o dobândă înzecită dacă va supraviețui primejdiilor mării, îmi băgasem tot restul averii în negoțul lui, fără să mai stau prea mult pe gânduri. Ba chiar am stăruit ca în documentul nostru să se scrie că, în calitate de proprietar al corabiei, voi avea nu doar drepturile ce-mi revin în urma investiției mele, ci și dreptul de a împărți cu el viitoarele câștiguri. Obligat de greutăți bănești, căpitanul Fadrique acceptase tovărășia mea.

Am pășit pe puntea care ducea până sus, pe corabie, căutând să-i ocolesc pe docherii rămași care descărcau marfa ca un șir de furnici. Odată ajuns la bord, m-am îndreptat spre ușița cabinei căpitanului. L-am văzut prin geam numărându-și monedele și întinzându-i una unui papagal verde cu gât galben. L-am văzut cum mângâia cu tandrețe aripile păsării. Am bătut la ușa.

— Cine e ? strigă el, aruncând un pumn de monede într-o lădiță, pe care o închise repede.

— Don Juan, am spus eu, deschizând ușa, fără a mai aștepta să mă poftească înăuntru.

— A, Don Juan ! spuse el pe un ton prietenos, deși căutătura îi dezvăluia adevăratele simțăminte. N-am primit prețul pe care l-am cerut pentru pânzeturi, spuse el, știind de ce venisem.

Papagalul rodea moneda de aur, strânsă bine între ghearele chircite.

N-am apucat să spun nimic, pentru că am fost întrerupți de un marinar slab și neliniștit, pe care nu-l băgasem de seamă când intrasem.

— Este adevărat ? spuse el și, când căscă gura, nu ieșiră la iveală mai mult de șase dinți. Ați sedus o călugăriță ? În confesional ? Am aflat la Veracruz. I-ați dat o pricină cum nu se poate mai bună să se spovedească, nu-i așa ?

Din respect pentru maicile care mă crescuseră, de obicei nu am aventuri cu femei care au îmbrăcat rasa călugărească, dar aceasta fusese o întâmplare aparte. Femeia era o doamnă pătimașă care voia să-și aline durerea pricinuită de moartea timpurie a soțului. După scurta noastră întâlnire, se întorsese în societate și chiar lepădase veșmintele cuvenite văduvelor, hotărându-se să iubească din nou.

Fără să-mi dezlipesc privirea de la fața căpitanului, i-am răspuns marinarului :

— Mă mir că munca mea de misionar este temă de discuție în Noua Spanie, dar ar trebui să știi că nu e bine să crezi tot ce auzi. Am aruncat o privire spre papagal, a cărui limbă neagră lingea moneda de parcă voia să-i simtă gustul. Papagalul dumitale, căpitane, pare a fi bine plătit.

— Sclavele ne-au adus bani bunicei, răspunse căpitanul Fadrique, privind în jos spre lădiță, fără să știe că văzusem totul pe geam. Deși am pierdut la pânzeturi, încărcătura de sclave ne-a salvat călătoria. Arătă spre hubloul prin care vedeam cum sclavele erau scoase din chilă.

— Sclavele sunt o încărcătură a cruzimii, am spus eu.

— Dar bănoasă, răspunse el zâmbind. Amândoi suntem negustori de carne vie, nu-i așa ?

— Dar dumneata o înrobești, am spus eu apropiindu-mă de masa lui, în vreme ce eu o slobozesc.

— O, dar negoțul e altceva decât plăcerea și din păcate prețul pe care l-am primit pentru pânzeturi n-a fost cel la care nădăjduiam.

Am întins un deget spre papagal care ținea acum moneda de aur în cioc, dar se dăduse bătut și nu mai încerca să o înghită. Pasărea se cățără încet pe degetul meu, ca un bătrân cu picioarele înțepenite de gută. Îmi apucă strâns degetul cu ghearele, înfigându-mi-le în piele. Am tras ușor de monedă.

— Prețul pe care l-ai primit nu are legătură cu prețul pe care te-ai învoit să-l plătești, adică patru mii de *escudos* de aur, dacă-mi amintesc bine. Am scos din buzunar documentul făcut sul și am citit suma. Patru mii de *escudos* erau – și sunt.

— Nu-i am, rosti el rar.

Marinarul guraliv se vârî din nou în vorbă.

— Dar povestea cu gemenele e adevărată ? Am auzit de ele anul trecut la Porto Bello. Nu v-ați cam repetat ? Rânjea cu gura până la urechi, mândru de deșteptăciunea lui.

— Dorința fiecărei femei este deosebită, la fel și iscusința fiecărui bărbat, am spus eu, trăgându-mi iute spada în vreme ce papagalul croncăni și își luă zborul, împrăștiind pene în jur.

Am folosit vârful spadei nu pentru a-l provoca pe căpitan la duel, ci pentru a deschide lădița, care își dezvălui comoara de monede bătute în pripă.

— Nu vreau decât partea ce mi se cuvine, am spus eu. Nu pot să strâng bani dând cutia milei din mână-n mână pentru munca mea de misionar.

Căpitanul Fadrique râse, apoi se uită la mine cu un zâmbet care se prefăcu repede în încruntătură.

— Acum să vedem cum facem cu plata. Eu o să iau lădița, dacă nu ți-e cu supărare, am spus, ținând spada lipită de obrazul lui.

El împinse lădița de lemn peste masă spre mine.

— E tot ce am până sunt vândute sclavele.

— O iau ca avans. O să mă întorc să iau restul.

Pe când mă retrăgeam spre ușa, am spus :

— E întotdeauna o plăcere să fac negustorie cu dumneata, căpitane Fadrique.

De îndată ce am coborât apuntamentul și am ajuns pe țărm, i-am dat unui băiețandru un *escudo*, spunându-i să stea cu ochii pe corabie zi și noapte. I-am mai spus că locuiesc deasupra tavernei Santa Cruz și i-am cerut să mă înștiințeze dacă se fac pregătiri de plecare. Va mai primi cinci monede de aur dacă va fi cu ochii-n patru. Știam că pentru această sumă uriașă nu va dormi până ce nu-și va face cu credință datoria. Mai știam că Fadrique nu va pleca înainte de a-și vinde toate sclavele, ceea ce putea dura câteva săptămâni sau o lună.

M-am alăturat procesiunii spre bisericile unde marinarii se duceau să aducă mulțumiri pentru că ajunseseră cu bine la țărm. „Procesiune“ nu este poate cuvântul potrivit, pentru că tot cartierul era prins într-o uriașă sărbătoare. Explozia artificiilor mă asurzea și zăgazurile veseliei se deschiseseră de jur-împrejurul meu. Dansatorii și muzicanții se dezlănțuiau; la fel și prostituatele venite din toate colțurile Europei pentru a goli buzunarele marinarilor. Sub soarele dogoritor al verii, Sevilla își împărțea sudoarea sărată, mirosurile stătute și cântecele vesele, ca un trup șerpuitor care se târa spre Sfânta Biserică pentru a primi binecuvântarea. Din fericire, deseori uiți că acest oraș umflat în pene și decadent este patrulat de Inchiziție. Astăzi el îi aparținea lui Bacchus, iar nu celor cucernici.

Lădița grea pe care o țineam în brațe mă împiedica să dansez în ritmul turbat al chitarelor, dar știam că voi avea timp să mă veselesc mai târziu. Dar nu la veselie mă gândeam pe când înaintam repede prin mulțime.

M-am întors la catedrală, ținând lădița grea în brațe ca pe un prunc. Mi-am ridicat privirea spre turn; clopotele tăcuseră. În fața treptelor mi-am văzut caleașca și pe Cristóbal citind, ca de obicei. Spre deosebire de alți vizitii, care își așteaptă ceasuri în șir stăpânii și stăpânele trândăvind, Cristóbal are întotdeauna o carte la el. A prins drag de lecțiile mele care i-au trezit o patimă pentru citit cum n-am mai văzut decât la o singură persoană – la mine însumi.

Am pus lădița în spate și, asigurându-mi astfel libertatea, voiam să mă urc în caleașcă și să plec în căutarea Doñei Ana. Dar roțile caleștii nu s-au urnit. Dacă m-aș fi bizuit pe rațiune, și nu pe soarta mea, n-aș fi ghicit că o voi găsi pe Doña Ana în cea mai crudă piață.

Piața de sclavi

— Treci fără să-l vezi pe acest sărman cerșetor, Don Juan? N-ai fost și tu sărman odinioară?

Îngrijat să-mi ocrotesc comoara, nu băgasem de seamă că preotul cu veșmânt cafeniu de lângă caleașca mea era vechiul meu învățător, Padre Miguel. Punea câțiva bănuți de aramă în strachina de lemn a unui cerșetor cu un singur picior, veteran al nesfârșitelor războaie purtate de regele nostru.

— Dar nu mai sunt sărman, am spus eu, pe când, dacă veți continua să vă risipiți banii, veți fi în curând la fel de sărman ca el.

Am zâmbit și ne-am îmbrățișat. Nu-l văzusem de mulți ani pe Padre Miguel, care venise fără îndoială la Sevilla pentru a întâmpina corăbiile împreună cu restul Andaluziei.

— Nu te-am învățat că a nu te apleca plin de bunăvoință asupra sărmanilor înseamnă a-l huli pe Regele Regilor? rosti el cu un zâmbet mustrător.

— Ba da, ba da, îmi amintesc, am răspuns eu. Cel care cere este un sol trimis din ceruri să-ți ceară, în numele Domnului, pentru a-I dărui Lui.

— Ți-ai amintit bine, spuse Padre Miguel.

— Cum v-aș putea uita vreodată? Cum aș putea uita lecțiile domniei voastre?

— Atunci ce ești gata să dăruiești, Don Juan?

— Acum dăruiesc numai ca să capăt ceva în loc, Padre.

Nu ținusem destulă vreme în mâini monedele ca să mă îndur să le pun în mâinile altuia.

— Acestea nu sunt vorbele băiatului pe care l-am cunoscut la mănăstirea de maici.

— Nu mai sunt acel băiat, am început eu, dar am fost întrerupți de strigările de la vânzarea sclavilor.

Mi-am ridicat privirea spre ultimele trepte ale catedralei unde erau adunați sclavii, cei mai mulți negri africani, dar și o mână de mauri și unul sau doi indieni care făcuseră greșeala de a lupta împotriva imperiului. Toți arătau vlăguiți, cu capetele plecate și umerii încovoiați. Privirea mi-a fost atrasă de fața unei negrese a cărei frumusețe fusese spulberată de suferințele îndurate. Frumusețea nu este doar o calitate a chipului sau a pielii, ea este dată și de lumina ce răzbate din ochi și tocmai lumina aceasta dispăruse dintr-ai ei.

Zarva puternică a vaietelor și plânsetelor îmi atrase privirea spre forfota din locul unde se făcea vânzarea. În mijloc nu era altcineva decât comandorul, tatăl Doñei Ana. El trăgea o fată înspăimântată, care nu avea mai mult de paisprezece ani, din șirul de sclave. Fata se zbătea să fugă înapoi spre o femeie mai vârstnică, pesemne mama ei.

— E un om rău, îmi șopti la ureche Padre Miguel, văzând ce vedeam și eu.

— Îl cunoașteți ? l-am întrebat cercetând repede mulțimea ca să văd dacă nu era și Doña Ana acolo. Am descoperit-o stând lângă *dueña* ei, amândouă cu chipurile îndurerate.

— Toți *moriscos* din parohia mea îl cunosc, spuse Padre Miguel, vorbind despre sărmanele suflete care, deși se lepădaseră de mahomedanism, rămâneau proscrișii creștinismului. I se spune „ucigașul de *moriscos*". Nu e bine să ți-l faci dușman, asta e limpede.

Comandorul își scoase spada și o ridică deasupra capului, pregătindu-se s-o lovească pe sclavă cu mânerul. Fata se lăsase pe vine și plângea, la fel ca mama ei care, deși era în lanțuri, încerca să vină în ajutorul fiicei ei.

În clipa aceea, Doña Ana păși între tatăl ei și sclavă. Își ridică mâna neînarmată ca să oprească spada comandorului și spuse, mai degrabă afectuos decât sfidător:

— Tată, nu e nevoie s-o despărțim pe fata aceasta de mama ei.

— N-avem nevoie de mama ei, răspunse comandorul și, deși tonul lui era aspru, se îmblânzi când îi vorbi fiicei lui. Acum dă-te la o parte ca s-o învăț pe fata asta să-și asculte noul stăpân.

— Te rog, tată, îndură-te de această biată fată care nu are nici măcar vârsta mea.

Fata tremura, ghemuită pe pământ, prea speriată ca să se miște.

— Te rog, tată, nu mai avem nevoie de încă o sclavă. Ne ajunge Maria.

— Trebuie s-o vând pe Maria ca s-o cumpăr pe ea, îi dezvălui comandorul.

Auzind asta, pe *dueña* o cuprinse spaima și în clipa aceea negustorul de sclavi o înșfăcă de cot.

— Nu, tată ! Te rog, te implor ! O iubesc pe Maria ca pe o mamă.

— E sclava ta. A fost și va fi întotdeauna doar sclava ta. Dar a îmbătrânit. Avem nevoie de una mai tânără și mai de încredere.

Aruncă o privire grăitoare spre *dueña*, cu o sprânceană ridicată ca un pumnal. Oare o socotea vinovată de atacul *haciendei* ?

— Dacă mă iubești, lasă-mă s-o păstrez pe Maria ca pe mama mea. Și las-o pe această fată să se întoarcă la mama ei care de bună seamă o iubește la fel de mult cum mă iubești tu pe mine.

— Maria nu e mama ta ! Și fata asta va învăța să mi se supună, altminteri va avea de suferit ! strigă el mai îndârjit ca oricând, cu brațul ridicat, gata să lovească.

Am pășit în față fără să mă gândesc, ca să-i opresc lovitura. De data asta veneam în ajutorul Doñei Ana nemascat.

— Doar nu veți lovi o fată neajutorată care nu v-a supărat cu nimic.

— Ce te privește pe dumneata?

Părul lui tuns scurt începea să încărunțească, deși trupul îi era încă puternic. Avea o mustață militărească tăiată drept, cu câte un fir de păr negru ieșind din ea de fiecare parte și un smoc, la fel de drept, pe bărbie. Privindu-i chipul frumos, am băgat de seamă o cicatrice pe obrazul drept. Arătă spre vârful spadei, dar eu nu mi-am scos-o pe a mea din teacă.

— Dă-te la o parte, oricine ai fi și nu te amesteca în treburile altora!

— Numele meu este Don Juan Tenorio și se pare că am obiceiul de a mă amesteca în treburile altora.

Mulțimea râse, dar comandorul nu era deloc amuzat.

— Așa am auzit. Acum dă-te la o parte.

I-am întors spatele și m-am adresat mulțimii de parcă aș fi fost un actor pe scenă. Știam că aveam nevoie de sprijinul oamenilor pentru a câștiga această bătălie.

— Această bătrână *dueña* nu valorează nimic pentru un nou stăpân, dar este totul pentru fata pe care a crescut-o. Ar primi un negustor de sclavi ager la minte un asemenea schimb nedrept? N-ar aștepta el până când cineva le-ar putea cumpăra și pe mamă, și pe fiică? Cine ar vrea s-o ia pe mamă, dacă n-o poate lua și pe fiică?

Doña Ana păși în față, apucând mâna neînarmată a tatălui ei și mâna *dueñei* și le duse pe amândouă la pieptul ei.

— Te rog, tată, mai gândește-te, te implor. Maria va face tot ce-i ceri.

Negustorul de sclavi îi înapoie comandorului punga cu bani. Comandorul îmi aruncă o privire amenințătoare, dar îi spuse Doñei Ana vorbind printre dinți:

— Nu merită să cumperi nici o sclavă de aici.

Tânăra sclavă prinse prilejul și alergă înapoi în brațele mamei ei înlăcrimate. Sufocat de orgoliu, comandorul se întoarse spre mine și mârâi:

— Voi răzbuna acest afront.

Mi-am plecat respectuos capul în fața lui și i-am zâmbit Doñei Ana. Ea îmi întoarse privirea. Chipul ei plin, cu ochii migdalați, era tot numai un zâmbet, deși își țuguie buzele, încruntată. Se întoarse iute spre tatăl ei. Acesta își băgă spada în teacă în vreme ce ea îi mulțumi și îl luă de braț. Porni spre caleașcă în urma lui.

— Hai, Maria, spuse ea peste umăr.

— Da, Doña Ana, rosti gâfâind *dueña*, urmându-i repede în caleașcă înainte de a se răzgândi comandorul.

Deși contribuisem la salvarea ei, *dueña* se încruntă la mine, redevenind straja și slujnica supusă a comandorului. În vreme ce Doña Ana se urca în caleașcă, îmi aruncă o privire peste umăr. Iar când se așeză, am văzut fața mică și mâhnită a comandorului care se gândea fără îndoială la răzbunare. Știam că nu va aștepta mult pentru a găsi un prilej mai prielnic și mai puțin public. Mi-am amintit vorbele marchizului: „Onoarea este mai de preț decât însăși viața, așa că un spaniol nu va întârzia niciodată să-l omoare pe cel ce l-a jignit". O asemenea „onoare" nu-și merită numele printre compatrioții mei, fiind doar trufie prostească și vanitate.

— Ți-ai făcut un dușman azi, îmi șopti Padre Miguel la ureche.

— Am mulți dușmani, Padre Miguel, dar sunt binecuvântat și cu câțiva prieteni buni.

L-am bătut pe umăr. Mi-a zâmbit cu căldura unui învățător bătrân și înțelegător.

Cuprinzând piața de sclavi cu privirea, spuse:

— Toată această suferință pentru aur!

— Din păcate, în Sevilla, toți trăim și murim pentru el, am spus și i-am pus în palmă o mână de monede de aur. Făcu ochii mari. Să zicem că e zeciuiala ce vi se cuvine din niște bani pe care i-am câștigat de curând, l-am lămurit eu.

Cunoscându-mi trecutul, mă întrebă:

— Sunt bani câștigați cinstit?

— La fel de cinstit pe cât va fi vreodată negoțul pe ape.

Zâmbi mulțumit că un om al legii nu va veni să caute aceste monede și spuse:

— Săracii îți mulțumesc, Don Juan. Săracii îți mulțumesc din suflet.

Ne-am luat rămas-bun și eu am plecat cu caleașca acasă, cu o mică avere lângă mine și cu chipul frumuseții în minte. Ciudat, dar simțeam în stomac un ghem pe care nu-l mai simțisem vreodată. Mă întrebam dacă ce făcusem fusese înțelept. Îmi pusesem viața în primejdie pentru Doña Ana cum nu o mai făcusem niciodată. Urmărind femeile, săvârșisem fapte îndrăznețe la adăpostul nopții. Dar astăzi îmi arătasem credința la lumina soarelui, fără să mă ascund de tatăl ei. Cartea pe care jucasem va fi câștigătoare, așa cum fusese primejdiosul meu negoț pe mare? Cel mai mult mă neliniștea că eram mânat de înflăcărarea unui îndrăgostit, iar nu de calculele reci ale unui seducător. Știu că trebuie să-mi recapăt stăpânirea de sine care mi-a adus întotdeauna izbânzi ca *galanteador*.

După ce îmi voi ascunde jurnalul și aurul sub scândurile podelei, mă voi întoarce în plăcutul purgatoriu din Taberna del Pirata. În ciuda numelui său, taverna nu găzduiește pirați adevărați. Cu mulți ani în urmă, Manuel răzlețise frăția pe măsură ce taverna lui începuse să asculte tot mai mult de lege. Când înaintezi în vârstă ești mai cu băgare de seamă, mărturisea el. Cu toate acestea, taverna continua să fie un liman pentru marinari, împătimiți de jocuri de noroc, criminali, prostituate și curteni precum marchizul, în căutare de aventuri pentru a alunga plictiseala vieților lor îndestulate. Acolo pot afla, în taină, mai multe de la marchiz despre felul în care poate fi deschis sipetul cu comori al Doñei Ana. Poate că voi descoperi de asemenea dacă faptele mele necugetate din piața de sclavi au fost văzute sau nu cu ochi buni.

16 iunie 1593, noaptea

Taberna del Pirata

O rafală proaspătă de artificii explodă pe cerul nopții. Priveam pe fereastra caleștii culorile roșu, albastru și verde căzând din cer. Străzile erau încă înțesate de oameni, dar serbările se mutau deja în taverne care străluceau la lumina felinarelor și se zguduiau de râsete. Chiar dacă era noapte, aerul fierbinte și umed al începutului de vară pătrundea în caleașca mea și hainele curate mi se lipeau deja de piele. Deși împerecherile noastre nu se petrec doar în acest anotimp fierbinte, nu ne deosebim prea mult de restul făpturilor Domnului prin aceea că răspundem și noi la senzualitatea verii cu propria noastră patimă. Asta și sosirea flotei erau o pricină cum nu se poate mai bună pentru ca tavernele din Arenal să clocotească și să asude, slăvind patima.

Am ajuns în cartierul numit Corral de las Mancebías, unde sunt cele mai vestite prostituate. Aceste frumoase doamne atrag cele mai jalnice și mai amuzante mulțimi. Când am coborât din caleașcă, nările mi-au fost asaltate de duhoarea de hoit a canalelor de scurgere. Mulțimea de petale de trandafiri care fusese aruncată mai devreme peste marinarii întorși acasă nu putea acoperi multă vreme mirosul obișnuit al orașului.

L-am lăsat pe Cristóbal să păzească în stradă calul și caleașca și el și-a făcut cruce văzându-mă că mă îndreptam spre clădirea joasă din cărămidă în care se află Taberna del Pirata. Cucernicia lui Cristóbal nu era chiar neîntemeiată. În cele mai multe bordeluri, ți se cerea să-ți lași armele la ușă, după cum o poruncea un edict regal care căuta în van să zădărnicească urmările aducătoare de moarte ale veșnicelor împunsături de gelozie ale mușteriilor care luau patima vremelnică drept iubire adevărată când se aflau în brațele unei magdalene.

— Don Juan! strigă Margarita când am intrat în curte.

Am sărutat-o pe amândoi obrajii. Margarita lucra la tavernă când, băiețandru fiind, venisem prima dată aici. Deși nu mai era de mult în floarea tinereții, Manuel și Serena nu o azvârliseră pe străzi, cum pățeau cele mai multe femei ușoare din Sevilla atunci când nu mai erau pe placul mușteriilor. Îi găsiseră în schimb o nouă îndeletnicire, așa cum făceau pentru toți membrii „familiei“ lor din ce în ce mai numeroase. Margarita mânuia foarte bine pistolul, după cum băgasem de seamă cu mai multe prilejuri, și carnea pe care o pusese pe ea o făcea să pară și mai de temut la ușă.

— Ce mai faci, Don Juan? întrebă ea cu glasul ei grav, gâjâit.

— Nicicând n-am dus-o mai bine, nicicând n-am dus-o mai rău, frumoasa mea Margarita, am răspuns eu cu un zâmbet jucăuș în vreme ce îmi desfăceam centura neagră de piele de care aveam agățată spada și i-o întindeam.

Îmi apucă obrajii, ciupindu-i mămoasă și clipind din ochi a încuviințare.

Schimbul nostru de drăgălășenii a fost întrerupt de un zgomot de lemn sfărâmat și de sticlă spartă. O încăierare. Am zâmbit. Mă simțeam acasă.

În ciuda generozității cu care marchizul îmi cumpărase titlul, noblețea mea a fost întotdeauna o mascaradă și m-am simțit mereu mai apropiat de cățărătorii pe frânghie decât de curteni. Poate că de aceea masca și viața de noapte mi se potrivesc atât de bine. Am știut întotdeauna că orice femeie de viță nobilă care ar fi descoperit adevărul ar refuza să se mărite cu un orfan din flori care fusese într-o vreme un tâlhar de rând.

M-am dus spre ușă și abia am apucat să mă dau la o parte, că un bărbat a fost aruncat prin ea. Am așteptat, ascuns acolo, în vreme ce un uriaș care se înălța cu două capete deasupra mea, ieși împleticindu-se și înșfăcă de cămașă cu mâinile lui mari trupul țeapăn. Victima lui era dusă de mult, dar asta nu-l împiedica să-l cotonogească pe potrivnicul fără cunoștință și de data asta îl aruncă în stradă. Margarita și cu mine am fost cuminți și n-am spus nimic când uriașul se întoarse și intră, mormăind mulțumit. Numai pistolul Margaritei l-ar fi oprit, dar bătăile cu pumnii nu erau oprite de edictul regal.

Am intrat, strecurându-mă prin spatele lui, având grijă să mă țin departe de el. Ochii mei se obișnuiseră curând cu întunericul din încăperea luminată doar de lămpile cu gaz de pe pereți. Vechile încăperi rămăseseră cavernoase ca o necropolă romană, dar trupurile dinăuntru erau cât se poate de vii, mă rog, cele mai multe. Câștigurile frumușele de pe urma tavernei îi îngăduiseră lui Manuel să se mai întindă și închisese o parte din stradă, care era acum salonul cel mare. Avea un tavan înalt și ulcioare uriașe cu vin înșirate de-a lungul peretelui din spate. Încăperea era plină de mese, unele joase, cu scăunele în jur. Altele aveau înălțimea potrivită pentru a putea mânca pe ele și alături erau bănci lungi.

M-am uitat peste capetele mulțimii și l-am zărit pe Manuel. Stătea în picioare lângă o masă care părea încropită din lemne aduse de apă. Un marinar beat se agăța de ea ca de o plută salvatoare. O piele de bivol cam jerpelită, cu coarne cu tot, era agățată pe perete. Judecând după halul în care arăta, pielea trecuse fără îndoială prin mai multe mâini înainte de a-și găsi aici locul de odihnă. Lângă pielea de bivol era o reproducere grosolană a Imaculatei Concepții. Fecioara Maria stătea în picioare pe o semilună, cu capul înconjurat de stele. Privea în jos, liniștită și îngăduitoare, la veselia fiilor ei din încăperea încinsă, plină de fum.

Pulpe de porc afumate atârnau de tavan, asudate, ca toată lumea. Mai erau și funii de ceapă, usturoi, cârnați și chiar și un pește sărat uscat. Pe un raft se înșirau căni de vin prăfuite despre care știam că erau goale, întrucât la Taberna se servea o singură băutură. Această licoare roșie era făcută din ultima stoarcere a strugurilor, la care se adăugau portocale și lămâi pentru a ascunde gustul de poșircă al vinului care fusese îndoit cu apă. Dar deși Manuel se laudă cu mâncarea, băutura și ospitalitatea oferite de el, cei mai mulți mușterii se întorc pentru fetele Serenei de la etaj.

Manuel râdea, ca de obicei, glumind cu marinarii care-l ascultau ca pe un predicator. Pentru a îndura mai ușor căldura din încăpere, își desfăcuse cămașa roșie până la buric, scoțând la iveală pieptul păros. La brâu avea legat un șorț negru cu care ștergea un pahar. Când m-am dus spre el, m-a văzut și a dat să-mi rostească numele, dar l-am oprit ducând un deget la buze.

— Nu poți ști niciodată unde se ascund dușmanii, am șoptit eu.

— N-ai dușmani aici – suntem în familie.

— Îți mulțumesc, Manuel. Știu cât de adevărat este ce spui.

Abia după mulți ani am descoperit cum un om bun și cinstit ca Manuel devenise căpetenia unei frății care avusese membri cu mult mai nemiloși. Serena îmi spusese povestea tatălui lui Manuel, Pedro Vásquez de Escamilla, un asasin cunoscut. Se dusese la spânzurătoare cu o asemenea demnitate, salutând mulțimea, îndreptându-și mustața și punându-și funia pe mărul lui Adam, încât curajul și nepăsarea lui în fața morții erau legendare. Se pare că acest ucigaș nemilos, dar galant, era atât de respectat de hoții Sevillei, încât fiul lui dobândise un fel de faimă. Dar Manuel semăna cu blânda lui mamă, care-l implorase să se facă preot, și nu criminal, ca răposatul ei soț.

I-am întins lui Manuel un *escudo*.

— Jamón de Aracena, spuse el, arătând cu capul spre bucătărie, căci credea că îl plătesc împărătește pentru o masă.

Am zâmbit, dar mi-a lăsat gura apă când l-am auzit rostind numele acestei șunci alese. Carnea acestor porci nobili se topea în gură ca untul. Banul de aur pe care i-l dădusem plătea mai mult decât o pulpă întreagă. L-am socotit obolul

meu la vistieria frăției de hoți răzlețite și la veniturile familiei rămase la tavernă.

M-am dus să stau cu prietenii mei, la masa care-mi plăcea mie de lângă peretele văruit deasupra căruia atârna un felinar. De aici, cu spatele rezemat de zid, vedeam dacă se apropie vreo primejdie. Mi-am ridicat privirea spre balcon unde prostituatele strigau și își pofteau mușteriii fluturându-și batistele. Bluzele albe care le scoteau la iveală umerii goi erau de-abia petrecute peste sâni, așa încât îți puteai lesne închipui ce era dedesubt. Aveau flori în păr și fețele lor sulemenite luminau încăperea. Le mergea bine, atât de bine, încât câștigau de șase ori mai mult decât doctorii care veneau să le trateze. Dar doctorii nu erau nevoiți să sărute dinți putreziți și să miroasă răsuflarea puturoasă a marinarilor, dintre care cei mai mulți aveau scorbut.

Manuel aduse un platou cu bucata de carne cea mai aleasă și o cană de lut plină cu vin.

— Reproducerea este nouă, am spus eu arătând spre imaginea Sfintei Fecioare. Dă localului o înfățișare aproape respectabilă.

Manuel zâmbi.

— Vreau să cumpăr o pânză pictată cu Maica Domnului pentru peretele acela.

A trebuit să zâmbesc la auzul dorinței lui Manuel de a-și înfrumuseța taverna. Băgând de seamă zâmbetul meu strâmb, spuse:

— Într-o bună zi, voi fi un proprietar de tavernă onorabil de care mama, odihnească-se în pace, ar fi fost mândră.

— Nu în timpul vieții mele, nădăjduiesc. Ești deja cât se poate de onorabil.

— Chiar aș face-o, stărui el. Dar banii – arătă cu capul spre prostituate – sunt prea buni ca să renunț la ei.

Am râs până când el a trebuit să plece să-i aducă de băut unui marinar naufragiat care murea de sete și le spunea asta tuturor.

Tocmai soseau marchizul și ceilalți membri ai bandei noastre de libertini, Don Hernán și Don José. În anii de după cumpărarea titlului meu nobiliar, acești doi nobili discipoli ai marchizului mă primiseră în societatea lor. Don Hernán, numaidecât, iar Don José, după ce s-a codit o vreme. Pe măsură ce faima mea a sporit, disprețul fățiș al lui Don José s-a prefăcut în respect și, în cele din urmă, în afecțiune sinceră și, îndrăznesc să spun, chiar în admirație amestecată cu invidie. I-am salutat pe toți trei prietenește, iar ei au dat din cap peste mulțimea din încăpere, în semn că mă văzuseră. Eram mirat s-o văd pe Alma la brațul lui Don José. Numai prietenul meu Don José era în stare să aducă o curtezană cu el într-un bordel. Ca și alte *tusonas*, Alma juca rolul doamnei nobile. Ca membră a celei mai de sus clase a profesiei ei, purta pantofi cu tocuri înalte și o rochie lungă, amplă, de care nu le era îngăduit să poarte prostituatelor obișnuite. Doar corsetul decoltat pe care îl scotea la iveală dacă i se făcea o ofertă bună îi dădea în vileag adevărata fire. Astă-seară, Alma adăugase la ținuta ei un șal de mătase străvezie, pe care îl folosea seducător pentru a-și acoperi ochiul drept și a-l dezvălui pe cel stâng.

Marchizul își croi drum prin mulțime, având grijă să nu-și atingă umerii de nimic care s-ar fi putut lipi de el. Don José se căsătorise, dar își înșela nevasta cu multă râvnă și, chiar înainte de a intra pe ușă, a fost acostat de prostituatele cu care se întâlnea mereu. Încerca s-o convingă pe Alma să se alăture grupului lor.

— Pot să dăruiesc plăcere oricărui bărbat, și ție mai mult decât oricăruia, Don José, spuse Alma, dându-și capul spre spate.

Serena apăru ca să dreagă busuiocul. Întâmplarea ar fi putut lua o întorsătură urâtă.

— Farmecele Doñei Alma sunt prea scumpe pentru modestul nostru local, dar nu vă faceți griji, Don José, ne străduim să împlinim „dorințele“ aparte ale tuturor mușteriilor noștri.

Don José o luă imediat pe scară, cu câte o prostituată de fiecare braț. Penele roșii și galbene de la pălăria lui și mersul țanțoș îi dădeau înfățișarea unui cocoș care se îndreaptă spre cotețul găinilor. Înainte de a se așeza și a face conversație, Don José avea întotdeauna nevoie de un „ajutor“. Astă-seară avea, se vede bine, nevoie de mult ajutor. Serena și Alma râdeau împreună, poate de Don José, poate de bărbați. Îi cunoșteau bine, de bună seamă.

Don Hernán venise cu amanta lui, care se ținea scai de el și arunca priviri amenințătoare spre prostituatele adunate în jurul lor. Bietul Don Hernán nu părea fericit cu toate atențiile amantei lui. Sfâșiat neîncetat între soție și amantă, el părea întotdeauna să râvnească o femeie cu care nu avea o legătură. Părea chiar mai îngrijorat ca de obicei, privindu-l pe marinarul uriaș cum amenința un alt client.

Când marchizul, Don Hernán și amanta lui se așezară lângă mine la masa lungă, pe marchiz îl luă în primire aproape numaidecât o prostituată pe nume Blanca. Era limpede că știa să descopere mușteriul care plătea cel mai bine. El cheltuia pe o masă mai mult decât câștigau marinarii în trei luni pe mare. Blanca se strecură lângă el și își lăsă mâna între coapsele lui.

Manuel mai aduse repede câteva căni cu vin și își întâmpină nobilii oaspeți.

— Ce cusur are ? întrebă el, văzând că nu terminasem încă bucata de carne. Mama ta nu s-ar bucura, spuse el, pe jumătate glumind.

— Din păcate, sunt orfan, așa că nu mi-am cunoscut mama.

— Atunci ascult-o pe mama Manuel: mănâncă tot. Un bărbat nu poate trăi numai cu vin, femei și cântece – nici măcar tu.

După ce Manuel ieși, marchizul spuse cu un rânjet, sorbind șovăielnic din cana cu vin:

— Cred că aici un bărbat trăiește mai degrabă cu femei decât cu vin.

Am încercat să-l ascult pe Manuel și, dând la o parte cuțitul legat cu un lanț de masă pentru clienții de rând, mi-am scos din cizmă cuțitul meu de tăiat carne. Deși al meu nu era deosebit de cele purtate în cizme de alți *caballeros*, era ascuns într-o cusătură tainică greu de găsit. Se dovedise de neprețuit în numeroase prilejuri de-a lungul anilor. Mânerul era din os sculptat și acum foloseam lama de metal pentru a-mi vârî în gură fâșii grase, roșii și albe de carne. Am mestecat grăsimea albă fragedă și am udat-o cu o dușcă de vin. Deși marchizul îmi rafinase gustul, încă îmi plăcea vinul de casă, cu mirosul lui stătut de lemn de stejar vechi, de pământ și de catran.

— Don Pedro, mă întrebam dacă... am început eu, pregătindu-mă să-l întreb despre Doña Ana, dar vorba mi-a fost curmată de Alma, care ni se alăturase.

— Don Juan fără o femeie în brațe este ca turnul Giralda fără clopot, spuse Alma așezându-se pe genunchii mei.

Am zâmbit, amintindu-mi dangătul clopotelor din turn de mai devreme. Era limpede că Alma se simțea singură în seara aceea, fără nici un mușteriu și se bizuia pe vechiul ei preceptor ca să se distreze. Se tolăni pe genunchii mei precum Cleopatra pe o sofa și își aruncă brațul peste umărul meu. Îmi cuprinse gâtul și îmi mângâie fața cu degetele, prinzându-mă în mrejele ei cum făcuse regina Egiptului cu bietul Marc Antoniu cel lipsit de apărare, care și-a trădat țara pentru farmecele unei femei. Pierdusem prilejul de a vorbi cu marchizul. Pornise pe scară cu Blanca, dar știam că nu va zăbovi mult. Întotdeauna stătea puțin sus.

— Ah, isteața mea Alma, cum ai știut tu să găsești prilej de aventură în aceea că sunt singur în seara asta.

— Știu să recunosc un bărbat mânat de dorință – și un bărbat înzestrat. Tu ai tras la fel de multe clopote în turnul tău pe câte am tras eu într-al meu.

— Nu prea aș fi putut, de vreme ce clopotul tău bate la fiecare oră zi și noapte.

Don Hernán și amanta lui râseră, iar Alma se îndreptă de spate prefăcându-se supărată.

Își apropie fața de a mea, atât de mult încât îi simțeam răsuflarea fierbinte.

— Nu numărul femeilor pe care le bucuri are însemnătate, ci cât de mare le este bucuria.

— Draga mea Alma, dar biserica ta este mai bănoasă decât a mea, pentru că știi că eu nu sunt plătit și nu plătesc pentru amorurile mele.

Am socotit întotdeauna că dragostea unei femei poate fi sinceră numai dacă se oferă de bună voie. Când favorurile sunt cumpărate, femeia se preface.

— Pentru un nou prilej de a bate clopotele cu marele Don Juan, eu n-aș cere plată.

— Dar ar fi o hoție.

— Socotește-o milostenie.

— Sărmana și rău slujita mea Alma, eu nu sunt preot, ci jucător, și de ce m-ar mâna orgoliul să seduc o femeie care este nevoită prin meseria aleasă de ea să se culce cu orice bărbat care plătește prețul cuvenit?

Alma își arcui sprâncenele, întorcând capul într-o parte. Era limpede că o jignisem dezvăluind latura bănească a amorurilor ei, dar socoti că îi aruncasem mănușa. Două chitare și o tamburină începură să cânte de parcă ar fi acompaniat schimbul nostru de vorbe de duh.

— Ce ai atât de deosebit de nici o femeie nu-ți rezistă? mă întrebă ea, cercetându-mă cu luare-aminte. Oare blândețea chipului tău sau genele tale lungi, întoarse...

— ...fac femeile să creadă că își văd în oglindă propria lor patimă? am dus eu până la capăt gândul ei.

— Sau poate buzele tale pline, cărnoase...?

— ...spun unei femei că o voi lăsa să se înfrupte din dulceața propriei plăceri?

Îmi deplânsesem deseori buzele cărnoase, semnul sclavilor și al copiilor din flori.

— Sau poate lumina care sclipește în ochii tăi...?

— ...care luminează ascunzișurile sufletului unei femei?

— Da, asta e, spuse ea.

— Draga mea Alma, parcă ai fi Inchiziția, dar să știi că această calitate o poate avea orice bărbat. Chiar dacă nu poate face mai nimic ca să-și schimbe felul în care l-a lăsat Dumnezeu, flacăra din ochi ține cu totul de patima din sufletul lui.

— Într-o bună zi, vei fi din nou al meu, Don Juan, poți fi încredințat de asta.

— Stăruința ta este o virtute, dar virtutea nu biruie întotdeauna viciul.

Alma își dădu nepăsătoare capul pe spate și se ridică.

— Până la urmă, voi birui. Femeia biruie întotdeauna.

Își lăsă trupul mângâiat de muzică, legănându-și capul înainte și înapoi în ritmul ei, își ridică brațele și bătu din palme. Tempoul muzicii se înteți. Mulțimea bătea din palme și pocnea din degete, tot mai repede. Posedată parcă de diavol, Alma începu să danseze *zarabanda*, dansul care fusese oprit prin edict regal în urmă cu zece ani pentru deșănțarea lui. Dar totul era cu putință la Taberna del Pirata și mulțimea răspunse cu fluierături și urale înflăcărate. În jurul ei se formă un cerc mare. Pentru toți cei de față, chiar și pentru mine, era un prilej rar să vezi o curtezană frumoasă ca Alma dansând *zarabanda*.

Preoții condamnă *zarabanda* ca fiind ultima treaptă pe Drumul Pierzaniei și ne atrag luarea-aminte că a fost creată de diavolul scălâmb. Dar eu îndrăznesc să spun că dorința este mai veche decât omenirea și a fost creată în a șasea zi odată cu animalele, și forța sa este mai mare decât puterea noastră de a o ține în frâu. Din această putere se hrănește seducătorul, ca magul care face vrăji. Înainte de a fi pe lume monogamie, căsătorie, biserică, rege, a fost seducția. Atât femeile, cât și bărbații tânjesc după îmbrățișarea ei și simt nevoia focului patimii furat de la zei pentru a supraviețui în frigul aprig al vieții.

Șoldurile Almei începură să se legene dintr-o parte într-alta, brațele îi șerpuiau deasupra capului și corpul ei se prefăcu într-un val care se tot ridica și își avea creasta în vârfurile degetelor. Pe măsură ce ritmul se întețea, ea începu să se rotească și părul i se învolbura în juru-i, cuprinsă parcă de transa propriei plăceri. Muzica încetini și odată cu ea și mișcările Almei, ceea ce îi spori frumusețea șerpuitoare, senzuală a trupului de femeie. Apoi își ridică grațios mâinile deasupra capului, unindu-și vârfurile degetelor, închipuind parcă o lună plină. Se învârti repede, apoi încet, înconjurând încăperea și în cele din urmă se opri în fața mea. Întinse mâna și îmi făcu semn cu degetele ei delicate. Am râs și i-am făcut semn să se îndepărteze, dar îmi întindea încăpățânată mâna și mulțimea bătea din palme și lovea în tăbliile meselor, în ritmul nebunesc al chitarelor și tamburinei. I-am făcut din nou semn să plece, dar nu s-a dat bătută, îmbiindu-mă cu unghiile vopsite cu roșu ale degetelor ei dibace. Alma și mulțimea – nu puteam să nu le fac pe plac.

Marchizul tocmai se întorsese cu Blanca și se încrunta la gândul că un nobil ar putea dansa în văzul lumii pentru niște țărani. Văzându-i sprâncenele ridicate, am luat mâna Almei. Nici un titlu sau rang nu-mi va răpi plăcerea dansului. Alma mă trase în mijlocul încăperii. Mi-am luat poziția potrivită cu a ei, cu un braț deasupra capului și cu vârfurile degetelor celeilalte mâini pe șold. În vreme ce chitariștii începură să ciupească strunele, ne roteam unul în jurul celuilalt, bătând din picioare. Am închipuit împreună dansul seducției – respingerea care îmbie, îmbierea care respinge. Băteam din palme deasupra capului în vreme ce mă roteam în jurul ei. Se apropie de mine. Mă privea în ochi, buzele noastre aproape că se atingeau. I-am simțit răsuflarea caldă și iute pe față, ca o adiere văratică. Se retrase și eu am apucat-o de mână. Se învârti ca un mosor oprindu-se în mine și ne-am prins de talie, rotindu-ne tot mai iute, în ritmul la fel de iute al chitarei și tamburinei. Încăperea a devenit un vârtej de lumini și sunete. Bătăile de palme în crescendo erau atât de iuți ca bătăile inimii unei femei care gâfâie de plăcere. Apoi muzica se opri pe neașteptate și ne-am desprins unul de celălalt. I-am oferit câțiva pași de dans pentru ultima oară și ea a acceptat, întinzându-mi mâna. Pe când mă apropiam, și-a frecat degetul mare de arătător – mulțimea a izbucnit în hohote de râs – pentru a fi limpede că în acest dans era vorba de negoț, și nu de dragoste. Era acum rândul meu s-o resping pășind înapoi, ceea ce a atras bătăi din palme jucăușe și noi hohote de râs.

Dansul nostru a fost continuat de trei prostituate, Inés, Leonor și Blanca. Nu voiau să fie surghiunite în spatele scenei propriului lor teatru, așa că s-au urcat pe una dintre mesele lungi pentru a fi văzute de toată lumea. Purtau rochii până la glezne, care le deosebeau de doamnele adevărate și de curtezanele ca Alma. Chitarele și tamburina cântau acum cu și mai mare bucurie pentru aceste zeițe locale. Rochiile lor aveau două rânduri de franjuri care se legănau odată cu ele. Sânii lor dansau sub țesătura corsetelor decoltate și șoldurile li se unduiau în ritmul tot mai aprins al muzicii. Arcuirea lină a gambelor și rotunjimea plină de făgăduințe a coapselor dispăreau în faldurile țesăturii. Își aruncau șalurile din jurul umerilor în spate și în față, urmărindu-se una pe cealaltă în acești pași de dans închipuiți pe loc. Alma stătea la celălalt capăt al mesei, cu bărbia ridicată și uitându-se aiurea.

În vreme ce priveam vesela dezvelire a sânilor și coapselor lor, mă minunam de frumusețea feminității lor, de frumusețea tuturor femeilor. Femeia este capodopera lui Dumnezeu, ultima Sa izvodire, înzestrată cu puterea divină de a zămisli o nouă viață. Pentru a întări parcă adevărul cugetărilor mele, femeile își ridicară fustele și își dezveliră picioarele până la miraculoasa rotunjime a Creației. Nu purtau nimic pe dedesubt, ceea ce le ajuta pesemne în munca lor. Dacă nu și-ar fi mânuit cu iscusință fustele, ar fi dezvăluit totul – dar un bun negustor știe că nu trebuie să-și arate de la început toată marfa. Doar un crâmpei a ceea ce era dincolo de faldurile rochiilor și de arcuirea șoldurilor era destul pentru a-i face pe bărbați să se apuce cu mâinile de piept și să-și smulgă părul din cap.

Șoldurile prostituatelor se zgâlțâiau precum clopotele care bat nebunește anunțând un foc în oraș. Muzica se opri brusc. Inés se dădu jos de pe masă și își aruncă șalul în jurul gâtului meu și mă trase înapoi în mijlocul încăperii. Celelalte două o urmară și își aruncară și ele șalurile pe după gâtul meu. Muzica izbucni din nou într-un ritm îndrăcit. Șalurile coborâră, înconjurându-mi mijlocul în vreme ce îmi ridicam mâinile deasupra capului. Ne-am învârtit ca roata unei căruțe până când spițele s-au rupt și ele s-au amestecat în mulțimea încântată. S-au întors apoi, neobosite, punându-și mâinile pe umerii mei. Inés, capul răutăților, m-a înșfăcat de pieptii cămășii, șerpuindu-și corpul în jos. Celelalte o urmară, până când s-au plecat toate în fața mea, de parcă eram un sultan. Le-am ridicat una câte una. Era rândul meu să mă prosternez în fața divinității lor și m-am ghemuit dinainte-le, cu mâinile împreunate cucernic. Inés și apoi celelalte au ridicat fiecare câte un picior lipindu-și tocurile ascuțite de pieptul meu. Au împins și am pășit îndărăt, răsucindu-mă prin încăpere, luându-mi astfel rămas-bun. Zarva mulțimii deveni asurzitoare când m-am așezat alături de Alma.

— Nu au simț artistic, spuse ea dezaprobând lipsa de pudoare a dansului prostituatelor.

— Mulțimea asta nu gustă arta.

Nădăjduisem că aici voi avea prilejul să vorbesc cu marchizul despre Doña Ana, dar spre mirarea mea, lângă el stătea un bărbat necunoscut, astfel că o asemenea conversație ar fi fost cu neputință. Purta uniformă de soldat, o pălărie cu boruri largi, împodobită cu pene și trasă pe frunte, și o capă care-i acoperea tunica de piele. Costumația îi dădea înfățișarea lesne de recunoscut a unui asasin.

Tainele nu rămân îngropate pentru totdeauna

— Îngăduie-mi să ți-l prezint pe Señor Ignacio Álvarez de Soria, fost aghiotant și confident apropiat al comandorului de Calatrava, spuse marchizul.

Bărbatul avea fața încremenită, dar ochii lui cercetau încăperea ca să vadă dacă îi auzise cineva numele lui. Îmi părea oarecum cunoscut. Era limpede că, asasin sau nu, o luase pe calea crimelor pentru a-și spori pensia mizeră. Marchizul îi întinse o pungă cu bani, care aduse primul zâmbet pe fața lui. Își ridică ușor pălăria și dădu din cap în semn de recunoștință, apoi plecă fără să spună o vorbă.

— Omul acesta, șopti marchizul, știind că eram curios, tocmai mi-a dezvăluit unde sunt îngropate toate tainele comandorului.

— Fără îndoială că le veți dezgropa, am spus eu.

— Nu e nevoie. Tainele nu rămân niciodată îngropate.

Mă neliniștea că marchizul punea la cale cine știe ce grozăvie împotriva comandorului sau chiar a Doñei Ana. Văzusem cum nenorocise multe fecioare ca să-i aibă la mână pe tații lor.

— Care sunt tainele Doñei Ana ? am întrebat eu căutând să nu-mi arăt slăbiciunea.

— Tainele Doñei Ana ? făcu el curios. Eu am spus că știe unde sunt îngropate tainele comandorului.

— Și nu sunt aceleași ? m-am grăbit eu să i-o întorc.

— Da, e adevărat că păcatele părinților se răsfrâng întotdeauna asupra fiilor... și a fiicelor.

— Și care ar fi aceste păcate ?

— Din nefericire, am fost ocupați să dansăm cu prostituatele și nu le-am aflat.

— A fost un amuzament nevinovat.

— Dizgrațios, răspunse marchizul. Cred că regele ar fi mâhnit dacă ar afla că ai dansat cu niște prostituate în loc să te supui poruncii lui.

— Știți că nu mă pot supune poruncii lui.

— N-ai încotro.

— Pot să fug.

— Maiestatea Sa Catolică stăpânește jumătate din lume.

— Atunci trebuie să fug în cealaltă jumătate.

Marchizul clătină din cap cu mâhnire.

— Odinioară îi erai credincios regelui tău... și mie.

— Știți că am rămas credincios.

— Zău ? Altădată te-aș fi trimis să descoperi tainele comandorului, dar ești prea ocupat să dansezi cu prostituatele.

— Doar să dansez, Don Pedro.

— Trebuie să spunem că din fericire credinciosul aghiotant al comandorului are datorii la jocurile de noroc care trebuie plătite.

— E jucător ? Dar joacă atât de isteț rolul unui asasin !

— A, păi este asasin.

— Aveți de gând să-l omorâți pe comandor ? am întrebat eu direct, neputând să-mi ascund curiozitatea.

— Mă miră că ții atâta să afli amănuntele, spuse marchizul.

— Mă întrebam doar ce strategie v-ați gândit să folosiți, am spus eu, prefăcându-mă din nou că sunt aghiotantul lui credincios.

— Să-i răpești onoarea unui bărbat e mai rău decât să-i răpești viața, nu ?

— Așa m-ați învățat, am spus eu.

— Și ți-ai însușit bine lecția.

M-am gândit cum îl dezonorasem pe comandor în după-amiaza aceea și mi-am dat seama că nu mi-o însușisem prea bine. Am simțit din nou un ghem în stomac și mi-am pus la îndoială faptele trecute, temându-mă totodată de primejdia în care ar fi putut s-o împingă pe Doña Ana ambițiile marchizului.

Serena îl condusese jos pe Don José, după îndelungata lui ședere în tovărășia ajutoarelor lui și acum veni la masa noastră. Ca matroană de multă vreme în tagma cu pricina, Serena știa când un mușteriu e mulțumit și, dând drumul cotului lui Don José, spuse:

— Pentru dumneata, Don José, tot ce e mai bun.

— Cine mai are nevoie de un vin de soi când are femei atât de frumoase? răspunse el.

Rânjetul de pe buzele Almei arăta că încă era jignită de refuzul lui de mai devreme.

— Spune-i asta lui Don Juan, i-o întoarse Serena, de vreme ce el crede că fetele mele nu sunt destul de bune pentru el. Don Pedro l-a nenorocit.

— Eu? spuse marchizul. Nu vin eu la fetele tale tot timpul?

— Don Juan, spuse ea, să-i furi fecioria unei fete nu e singura plăcere în viață.

— Nu uita că Manuel m-a învățat să fur. Marchizul m-a învățat doar ce merită să fur.

Toți izbucniră în râs în afară de Serena, deși zâmbi și ea, politicos.

— Când ai de gând, urmă ea, să te însori, să îți întemeiezi o familie și apoi, ca orice soț din Sevilla, să te bucuri cu fetele mele de marile plăceri ale vieții de stăpân?

— Nu ești singura care vrea să mă vadă însurat, am spus eu, ridicând din sprânceană și privindu-l pe marchiz.

— Spuneți-i, Don José, stărui ea, spuneți-i cum sunt fetele mele.

— Sunt cele mai grozave dintre toate fetele grozave, crema cremelor, spuse rânjind Don José.

— Dar o fată e mai grozavă decât toate, spuse Manuel apropiindu-se și cuprinzând-o pe nevastă-sa de talia ei plină.

Îi dădu pe spate șuvițele cărunte care-i ieșiseră din coc și o sărută cu atâta poftă că ne făcu pe noi toți, libertinii înrăiți, să roșim.

— Ne vedem mai târziu, după ce toți tinereii ăștia se vor duce la culcare, spuse ea aruncând în spate o privire plină de înțelesuri.

Își suflecă mânecile bluzei albe și își netezi vesta maro simplă și fusta verde pe trupul de femeie coaptă. Scoase un oftat de dorință și se duse să mai culeagă niscai mușterii. Pe buzele lui Manuel înflori un zâmbet sincer urmărind-o cu privirea în vreme ce ea ieșea. Pe lângă praful, fumul și murdăria așternute pe tot ce se afla în tavernă, fața lui, ca și a ei, avea o strălucire tinerească.

— Ia spune-ne, zise în cele din urmă Don José, spulberând lunga și respectuoasa tăcere care se lăsase după această familiaritate matrimonială. Cum faci? Ești înconjurat de atâtea fete frumoase și totuși nu ai ochi decât pentru nevastă-ta.

— Domnilor, răspunse el, de parcă ar fi fost un diplomat căruia tocmai i se ceruse sfatul în legătură cu niște treburi însemnate ale statului. O căsnicie fericită este cea mai mare bogăție a unui bărbat, dar pe care o poate căpăta cu ușurință și un țăran, și un rege. Fără a uita că e negustor, adăugă: Această bogăție poate fi a voastră pentru doar un pumn de reali.

— E cam mare acest preț, răspunse Don José.

— Nimic nu este mai de preț decât fericirea, stărui Manuel. O mână de reali e un chilipir, dacă ați văzut ce iad e o căsnicie rea.

— Căsnicie fericită, două vorbe care nu au cum sta una lângă alta, rosti sec marchizul.

— În căsnicia mea nu există sorți de fericire, spuse Don José, punând un pumn de reali pe masă. Dar mă încăpățânez cu întrebarea mea – cum izbutește un bărbat zdravăn, cu sângele fierbinte ca tine să nu se înfrupte din propriul lui... Căută cuvântul potrivit în vocabularul lui sărac și se opri la „câștig“?

— Calea, stăpâne, este la îndemână, deși nu e ușoară – dacă ar fi ușoară, ne-am ruina. Îl privirăm toți curioși. Pentru a fi credincios nevestei lui, bărbatul căsătorit poate să privească, dar nu să atingă.

— A, atunci fie ca Fecioara Maria să mă ferească pentru totdeauna de ispita căsătoriei, am spus eu stârnind o nouă furtună de râsete.

Don Hernán însă era tot abătut, acum rămas fără amanta lui care se dusese să-și împrospăteze sulimanul de pe față.

— După cum a spus Don Pedro, căsătoria nu este chezășia fericirii, recunoscu el. Nu ești fericit nici dacă ești căsătorit și ai și o amantă. Nevastă-mea e geloasă pe amantă, iar amanta e geloasă pe nevastă-mea și vrea veșnic dovezi de dragoste.

— De aceea vă luptați mâine cu taurii? întrebă Alma.

Credința unui bărbat față de o femeie era pentru bărbați pricina obișnuită pentru a înfrunta taurii.

— Da, spuse el morocănos. Știu eu? Poate ar trebui să mă dau bătut. Nevastă-mea mi-a dăruit trei fii buni și mă iubește. Mă iubește cu adevărat.

Ne-am uitat toți la sărmanul Don Hernán. Trăia într-un oraș care nu i se potrivea și într-o epocă la fel de nepotrivită. În Sevilla totul ajunsese un uriaș joc de noroc și toți bărbații își puneau banii pe mai multe cărți. Bogățiile care se revarsă neîncetat au făcut ca banii, căsătoria și însuși sensul Vieții să nu mai aibă nici o valoare. Aproape toți bărbații socotesc că a fi credincios soțiilor lor este un act de căință fără noimă – mai puțin Manuel, se pare. Fără îndoială că asta lămurește în parte șovăiala mea în fața căsătoriei. Nu voiesc să mă cunun cu o femeie ca să-i fiu apoi necredincios și s-o înșel. Am văzut în nenumărate rânduri câtă suferință aduce, fără greș, o asemenea fățărnicie.

— Don Juan, mă întrebă Don Hernán mâhnit, cum de le faci pe toate femeile fericite?

— Așa cum un preot este cununat cu trupul Bisericii, eu sunt cununat cu trupul femeii, admir și respect orice femeie, dar nu îi sunt îndatorat nici uneia. Pe scurt, nu mă căsătoresc cu nici una.

Adevărul răspunsului meu stârni noi râsete.

— Dar de bună seamă, stărui Don Hernán, simți ceva pentru femeile pe care le seduci.

— Un libertin, am răspuns eu, trebuie să simtă totul cu pielea și nimic cu inima.

Marchizul mă privea cu admirație.

— Cum poți, urmă Don Hernán, să nu simți nimic cu inima?

— Trebuie să-ți construiești o fortăreață în jurul ei și să nu cobori podul mobil pentru nici o domniță. Dumneata, prietene, ai lăsat să-ți intre în castel două femei și gelozia lor îl va distruge – și te va nărui și pe dumneata.

— Nu ți-e dragă nici o femeie?

— A-ți fi dragi toate femeile înseamnă că nici una nu ți-e mai dragă decât celelalte.

— Eu nu pot avea orice femeie, ca dumneata, Don Juan, și atunci trebuie să le iubesc pe cele două pe care le am.

— Există o femeie pe care Don Juan n-o poate avea, spuse răutăcios marchizul.

Toate privirile se întoarseră spre marchiz.

— Cine s-a putut împotrivi farmecului lui Don Juan? întrebă Don José mirat.

— Doña Ana.

— Cine? întrebă Don José nepăsător.

— Frumoasa și virtuoasa Doña Ana, fiica lui Don Gonzalo de Ulloa, comandor al ordinului de Calatrava.

— Cum de a izbutit? se miră Don Hernán.

— Este o femeie care nu-și va dărui inima nici unui bărbat, spuse marchizul, întorcându-se la complotul lui împotriva comandorului și în felul acesta stârnindu-l.

Îmi dădeam seama acum că prin vorbele de mai-nainte voise să îmi pună paie pe foc. I-am făcut jocul.

— Eu inima femeii încerc s-o fac să se deschidă, am spus și toți au râs. Vorbesc mai întâi minții ei, atât de luată în râs de cei mai mulți bărbați și prin mintea ei, vintrelor ei, care au propria lor voință, la fel ca ale bărbaților.

— Mintea Doñei Ana este de nesupus.

— Dumneata m-ai învățat că nici o femeie nu este de nesupus.

— Orice regulă e dovedită de abaterea de la ea, răspunse marchizul. Mintea Doñei Ana este într-adevăr de nesupus, dar oricine are o taină cu care îi poți lua în stăpânire sufletul.

Ne-am tras toți înapoi, cu răsuflarea tăiată, încercând să ne pătrundem de înțelesul diabolic al vorbelor lui. Știam că marchizul îmi zgândărea anume curiozitatea pe care o arătasem mai devreme față de Doña Ana și nu voiam să-l las să se joace și cu simțămintele sau faptele mele. Încerca să se folosească de mine pentru a-i nărui pe Doña Ana și pe tatăl ei, fie cu dovezi din acest jurnal, fie cu ajutorul vreunei iscoade care ținea sub ochi pesemne fereastra ei. Nu voiam cu nici un chip să cad în capcana lui. M-am ridicat, cerându-mi iertare că trebuie să plec.

— Don Juan! spuse marchizul. Nădăjduiesc că vii mâine la mine, la sfânta sărbătoare, pentru a urmări sfânta procesiune.

Ziua de sărbătoare care comemora Trupul Domnului nostru era una dintre sărbătorile care-mi plăceau cel mai mult, pentru că slăvea divinitatea întrupată în om; dar nu puteam suferi procesiunea pe care inchizitorul o folosea pentru a-și arăta puterea.

— Sunt onorat de invitație, Don Pedro, dar nu vreau să-l văd pe inchizitor fălindu-se pe străzi.

Toți făcură ochii mari, înfricoșați de cutezanța mea.

— Ar trebui să vorbești cu mai multă băgare de seamă despre inchizitor, răspunse marchizul. După părerea lui, erezia ta nu e mai mare doar prin faptul că preacurvești în afara căsătoriei...

— La fel ca orice nobil din Spania, spuse Don José, sărind în apărarea mea.

— Ci și prin aceea că o ții una și bună că libertinajul tău nu este un păcat.

Am lăsat învinuirea lui să zăbovească în aer, apoi am venit în apărarea bărbaților:

— Atâta timp cât dorința nu este îngăduită în Împărăția Cerurilor, va fi întotdeauna o coadă lungă la porțile iadului.

— Trag nădejde că îți vei schimba gândul – măcar în legătură cu petrecerea, răspunse marchizul. După ce tăcu o vreme, adăugă, mai serios: Va veni și Doña Ana.

Am făcut o plecăciune și mi-am luat rămas-bun de la prietenii mei Alma, Serena și Manuel. Am părăsit taverna nu pentru a mă bucura de o femeie, ci pentru a mă abține să mă bucur de o femeie. Deși crescusem în sânul Bisericii, nu mi-a plăcut niciodată să postesc, așa că eram recunoscător pentru ospățul care mă aștepta în caleașca cu care am pornit spre casă.

O mie de nopți cu un străin

Pe când treceam cu caleașca pe lângă catedrală spre locuința mea, am văzut în lumina tot mai palidă a lunii o negresă. Privind-o mai cu luare-aminte mi-am dat seama că era Fátima, o sclavă din Mozambic care venise cu portughezii. Ne cunoscuserăm la un bal mascat în casa stăpânei ei, ducesa Cristina. Fátima servea oaspeții la cină și eu am urmat-o în bucătărie, ca să-mi primesc desertul. Deși n-am izbutit s-o seduc, am izbutit în schimb, după multe stăruințe, s-o înduplec să-mi spună povestea vieții ei. S-a dovedit mult mai demnă de a fi povestită decât viețile nobililor adunați acolo în noaptea aceea. Fátima era o femeie în toată firea, pesemne de vârsta mea sau ceva mai mare, care fusese despărțită de soțul și cei doi fii ai ei de peste zece ani, de când fusese vândută ca sclavă. A fost botezată cu numele Maria, dar își păstra mândră numele ei și răspundea numai la el. Pe măsură ce caleașca se apropia, îi deslușeam suferința de pe chip și îi vedeam gâtul lung și capul semeț care refuzau să se plece.

Pomeții ei înalți coborau grațios spre buzele pline.

— O regină frumoasă se cuvine să meargă cu caleașca, i-am spus când am ajuns lângă ea.

Continuă să pășească alături de noi, dar aruncă o privire neliniștită și prudentă peste umăr.

— Don Juan! strigă ea și fața i se lumină ca o flacără ce risipi umbrele din jurul ei.

— La dispoziția ta, Doña Fátima, am spus eu, deschizînd ușa și întinzându-i mâna.

Îmi zâmbi. I-am apucat mâna și am ajutat-o să urce.

Cristóbal știa să urmeze drumul cel lung până la casa ei, ceea ce ne dădea prilejul de a face din nou cunoștință. O priveam pe Fátima șezând mândră pe pernele caleștii. Aceste calești închise au fost prilej de sfadă de când au ajuns la modă pe străzile Sevillei. Mulțumită confortului și intimității pe care le ofereau, ele pot deveni iatace umblătoare și de aceea caleașca mea este pentru mine norul lui Zeus.

— Ce te aduce pe aceste străzi primejdioase la ora asta? am întrebat eu, neputând să-mi stăpânesc curiozitatea.

— Fugeam de o primejdie și mai mare.

— Ce vrei să spui?

Își înclină capul și spuse:

— A încercat să mă violeze.

— Cine? Ducele Octavio?

— Nu. El este plecat ca de obicei la Neapole cu amanta lui și l-a lăsat pe majordomul lui să-și facă de cap...

— Ce-ai făcut?

— L-am tăiat.

Auzind despre nenorocirea ei, am lăsat la o parte orice încercare de seducție.

— Caleașca mea îți stă la dispoziție.

— N-am unde să mă duc, spuse ea uitându-se o clipă la mine, apoi abătându-și privirea.

Dacă se întorcea trebuia să dea ochii cu majordomul, dar să fugă era și mai primejdios.

— Vei fi la adăpost?

— Socotesc că nu va mai încerca, spuse ea cu un zâmbet triumfător.

— Cristóbal, du-ne la casa ducesei Cristina.

M-am lăsat pe speteaza banchetei, încercând să mă arăt bun samaritean, deși nu puteam să nu bag de seamă gâtul ei zvelt ca o coloană, înclinarea grațioasă a bărbiei și roșeața buzelor care străluceau în lumina felinarului caleștii.

Fátima își băgă mâna în bluză și dădu la iveală o pungută pătrățoasă, din pânză. Era atârnată de gâtul ei cu un șiret jerpelit.

— Aici e duhul soțului meu, spuse ea, cuibărind cu tandrețe amuleta în palme. Este aproape de inima mea de unsprezece ani și trei luni. Își întoarse încet fața spre mine și în glasul ei se deslușeau tristețea și deznădejdea. Încep să-l pierd, Don Juan. Nu-i mai simt pielea și nu-mi mai amintesc atingerea lui. Nici măcar în vis.

Am auzit dorința ei nerostită și i-am luat mâna într-a mea. Deși mâinile ei erau crăpate de la spălatul rufelor și bătucite de atâta muncă, încă erau lungi și grațioase. Am sărutat pielea delicată din căușul palmei, unde unii spun că pot citi soarta în liniile ei întrerupte. Nu știam care era viitorul ei, dar oricare ar fi fost, eram hotărât să-i adaug câteva clipe de bucurie.

Mâna ei moale se lipi de fața mea și degetele ei îmi atinseră obrazul aspru. I-am mângâiat ușor ceafa, iar ea închise ochii și nu se împotrivi.

— Du-ne acasă, Cristóbal, am strigat eu.

Această fiică a Evei avea nevoie de ceva ce nu-i puteam dărui la repezeală într-o călătorie cu caleașca.

Ne-am îmbrățișat și i-am sărutat încet fața și buzele. Răsuflarea se înteți. Caleașca se opri în cele din urmă și am alergat pe cele trei rânduri de trepte până în iatacul meu, apoi ne-am urcat pe scară la observatorul de pe acoperiș. A alergat până la margine ca o fetiță și a zâmbit văzând jos oamenii dansând și râzând în piața încă plină. Sunetele chitarelor răsunau peste tot și se ridicau de parcă ar fi cântat numai pentru noi. M-am uitat peste acoperișurile cu țigle până la turnul Giralda care săruta cerul. Luna era ca un nimb în jurul propriei sale coroane. Balconul cu clopote atârnate deasupra lui era luminat de felinare în cinstea corăbiilor care se întorseseră cu bine. În vreme ce Fátima admira frumusețea lor, eu admiram frumusețea ei, pielea feței neagră ca abanosul strălucind în lumina lunii.

— Porumbei, spuse ea auzindu-i uguind și se întoarse să se uite la colivia de lemn.

— Porumbei călători, am spus eu, dar nu i-am mai spus că îi foloseam pentru a trimite răvașe de dragoste.

Deși acești mesageri nu fac decât să aducă biletele înapoi acasă, sunt mai siguri decât poșta îndrăgostiților, pentru că nu există primejdia ca biletele, odată ce-și iau zborul, să cadă în mâinile altcuiva.

Am deschis una dintre ușițele coliviei și am lăsat-o să țină un porumbel alb.

— Dă-i drumul, i-am spus.

A șovăit, dar am încurajat-o. Zâmbind, a aruncat pasărea în sus, spre cerul primitor al nopții și brațele ei au rămas întinse în văzduh, de parcă și ea își luase zborul. Am atins vârfurile uneia dintre aripile ei și mi-am plimbat degetele în jos, pe toată lungimea lor. Brațele ei coborâră încet.

Se întoarse spre mine și i-am atins buzele cu vârfurile degetelor, apoi le-am coborât pe gâtul ei, până la piept. Când am ajuns la inimă, mi-a apucat mâna și a apăsat-o pe despicătura dintre sâni. Două lacrimi i se prelinseră pe față, dar zâmbea și capul i se legăna ușor dintr-o parte într-alta. I-am cuprins ceafa cu o mână și ea s-a lipit de cealaltă care se odihnea pe pieptul ei. Apoi îmi trase mâna încet peste sân și eu l-am cuprins pe de-a-ntregul, ca pe un potir sfânt. Își arcui trupul, împingându-și pieptul spre mine și i-am sărutat gâtul și apoi buzele. I-am mângâiat trupul prin bluza albă și fusta verde, ea a gemut și și-a trecut palmele întinse peste fața și pieptul meu.

— Hai, vino, am spus, apăsându-i mâna și conducând-o sus pe o altă scăriță spre un observator zidit, construit pentru a vedea sosirea corăbiilor. De acolo, am văzut și zidul crenelat al Real Alcazár-ului, ale cărui vârfuri semănau cu dinții tridentului lui Poseidon. Vedeam chiar și Torre del Oro lângă râu, acolo unde maurii își țineau aurul și de unde cercetau stelele de pe cer.

Priveliștea care mă interesa în această noapte nu era însă cea a râului negoțului sau a stelelor, ci râul patimei Fátimei. Ne-am prăvălit unul în brațele celuilalt. Îmi așternusem capa dedesubt și erau multe perne care ne îngăduiau să ne întindem pe ele ca maurii.

Eram amândoi înfierbântați, dar eu am luat-o încet, ca să-i sporesc plăcerea. Pielea Fátimei avea gust de sare și de coajă de lămâie, pe care o folosise pesemne ca să se parfumeze. Un parfum înviorător ca răcoritoarele vânzătorului ambulant. I-am desfăcut încet nasturii, oprindu-mă după fiecare, ca s-o las să răsufle. Își dezvălui sânii mici cu sfială și eu o priveam în ochi și zâmbeam. Se destinse și își lăsă bluza să alunece. Am ridicat mâna încercând parcă să mângâi aerul din jurul trupului ei. Se înfioră. Îi simțeam dogoarea înainte de a o atinge. Înfrânarea este adevărata putere a unui *caballero*, pentru că orice mocofan poate înfige spada, dar numai un spadasin iscusit știe să dueleze.

Se apropie de vârfurile degetelor mele, până când mâinile și buzele mele au început să se plimbe încet peste gâtul și sânii ei și apoi în jurul taliei și al coapselor, pe când fusta îi alunecă ușor în jos.

Mi-am scos hainele cu o mână, în vreme ce cu cealaltă o mângâiam. Mi-am trecut vârfurile degetelor peste pielea ei și am gâdilat-o ușor cu unghiile. Mulți poeți au asemuit trupul femeii cu o chitară, dar au uitat să spună că fiecare bucățică de piele are sunetul ei și atingerea acestor strune laolaltă creează cea mai frumoasă muzică de pe fața pământului. În cele din urmă, femeia își oferă frumusețea în schimbul iscusinței bărbatului și trupul ei se dezvăluie pe măsura priceperii lui.

Limbile noastre s-au pierdut fiecare în gura celuilalt. Degetele mele au coborât pe spinarea, pe grațioasele ei fese, în jurul lor, până în miezul feminității ei. Tremura în vreme ce o mângâiam; am simțit matca patimii ei umezindu-se, dar n-am pătruns-o decât după ce s-a revărsat peste maluri. Când în cele din urmă am intrat, a deschis larg ochii și gura, înghițindu-și răsuflarea scurtă a vieții. M-a tras spre ea, astfel încât obrajii noștri se atingeau și ochii priveau undeva departe, ai ei peste un continent, iar ai mei, ciudat, peste peisajul de țară. Chipul Doñei Ana pluti în mintea mea și râsul ei răsună ca râsul nebuniei.

Mi-a tulburat ritmul îndelung practicat al împreunării, dar am alungat-o din minte și m-am concentrat din nou asupra chipului frumos și a cântecului melodios al Doñei Fátima. O bună bucată a nopții, am cântat pe strunele trupului ei, mai repede și apoi mai încet, în vreme ce plăcerea se întețea. În cele din urmă, își pierdu răsuflarea și m-am supus dorinței ei șoptite. Corpul ei se încordă, pe când amândoi simțeam zvâcnind în noi Plăcerea Supremă. Ne-am liniștit în apele adânci și domoale ale patimii ostoite. I-am atins moliciunea coapselor și a feselor. Erau umede și am înțeles că plăcerea îi cuprinsese fiecare bucățică a trupului.

Se întoarse pe o parte și rămase așa, întinsă, cufundată în ea însăși. Ținea ochii închiși și un zâmbet firav îi juca pe față. Întinzându-mă lângă ea, mi-am plimbat vârfurile degetelor de-a lungul trupului ei. Coapsa i se înălța precum povârnișul lin al unui deal și cobora apoi spre talie. Deși luna se ascunsese, pielea ei strălucea ca însuși astrul nopții. Simțeam lumina izbucnind din sufletul ei. Când o femeie simte plinul plăcerii, sufletul ei se înalță deasupra trupului. De aceea, nimic nu e mai frumos ca o femeie a cărei patimă a fost cu adevărat ostoită, căci nu se află alcătuire mai luminoasă ca sufletul care sălășluiește în fiecare femeie. Preoții ne spun că trupul este ca un ghimpe pentru suflet, dar eu am văzut adevărul – numai din trup înflorește sufletul și sufletul nostru nu poate fi despărțit de trup în timpul vieții. Mâna mi-a zvâcnit când am simțit această aură sfântă din jurul pielii ei.

Prin plăcere, trupul Fátimei se prefăcuse într-o substanță mai prețioasă și decât aurul. Mi-am plimbat vârfurile degetelor peste pielea ei și i-am simțit sufletul. În vreme ce o mângâiam, mă gândeam la unul dintre textele de alchimie pe care le citisem în biblioteca secretă a marchizului. Autorul său sfătuia să se lase un metal obișnuit afară la lumina lunii pline, întrucât lumina lunii este cea mai spirituală formă a materiei și cea mai materială formă a spiritului. El aproape că înțelesese puterea profundă a Creatorului Divin, dar confundase corpul ceresc de deasupra cu corpul femeiesc de dedesubt. Nu este torentul dorinței femeii însuși elixirul vieții? Nu prin porțile ei poți găsi viața eternă care nu e altceva decât actul divin al creației?

Când prima rază a dimineții începu să licărească în depărtare, am sărutat-o și ea a deschis ochii. Ne-am îmbrăcat amândoi.

— Ducesa vorbește mereu despre tine și se întreabă când te vei întoarce, spuse încheindu-și ultimul nasture al bluzei. Acum știu de ce, adăugă ea.

Am băgat un porumbel într-o colivie mică și i-am dat-o.

— Dă-i-l ducesei. Spune-i că m-ai văzut trecând cu caleașca și că ți l-am dat pentru ea. Poate că, în așteptarea mea, va fi mai bună cu tine.

Ea zâmbi primind darul, știind pesemne că ducesa nu va bănui niciodată că sclava ei și ea aveau același iubit. Am coborât scara până în salon și apoi în grajd unde a trebuit să-l trezesc pe Cristóbal care dormea în culcușul lui. S-a speriat și a căzut pe jos. Am încercat să ne înăbușim hohotele de râs.

— Cristóbal, fii bun și du-o acasă pe Fátima.

— Da, stăpâne.

Știam că o va lăsa în capătul străzii pe care se afla casa ei. Cristóbal se străduia întotdeauna să apere bunul nume al femeilor care îmi aduseseră mie faima.

Când Fátima s-a urcat în caleașcă, i-am zâmbit și mi-am plecat, respectuos, capul.

— Nădăjduiesc că te-am ajutat să uiți de suferință, Doña Fátima, măcar pentru câteva clipe plăcute.

Zâmbetul dispăru de pe fața Fátimei.

— Suferința mea? spuse ea. Nu-mi pot uita niciodată suferința, nici măcar pentru o clipă.

— De bună seamă, mâinile și buzele pricepute pot înlocui durerea cu plăcerea, dar numai pentru scurt timp.

— Îți sunt recunoscătoare, Don Juan, pentru bunătatea ta față de o sclavă ca mine. Dibăcia ta este chiar mai mare decât se spune. Dar în mintea mea, ai fost soțul meu, tatăl copiilor mei.

— Atunci înseamnă că și el e la fel de dibaci.

— Nu ca tine, dar am simțit mai multă plăcere într-o sărutare a omului pe care-l iubeam decât într-o mie de nopți cu un străin.

Încercam să înțeleg cum ar putea fi adevărate vorbele ei. Băgase de seamă pesemne că nu înțelegeam, pentru că a răspuns la întrebarea pe care nu i-o pusesem:

— Soțul meu nu era dibaci doar cu mâinile, ci și cu inima.

Privind prin ea, mi-am închipuit-o în satul ei din Mozambic; soțul ei o ținea de mână și-i săruta buzele, în vreme ce copiii ei râdeau și încercau să se strecoare între ei. Apoi, reveria mea se sfârși.

Am bătut în ușa caleștii și Cristóbal o îmboldi pe Bonita. Am urmărit cum roțile începeau să se învârtă. Privind în jos, am văzut amuleta pe pavaj.

— Stai!

Am alergat după caleașcă și i-am întins-o Fátimei. Ea a strâns-o la piept și mi-a zâmbit.

— Îți mulțumesc, Don Juan.

Am bătut iarăși, mai ușor, în ușa caleștii și Cristóbal porni din nou.

Pe când urcam încet scara spre camera mea, mă gândeam la spusele Fátimei. Le-am mângâiat în minte, fără să le înțeleg, dar eram curios. Văzusem suferința născută din dragoste. Și totuși cunoscusem marea plăcere de care vorbise ea. Dar ceea ce mă tulbura mai mult chiar decât vorbele Fátimei erau năluca Doñei Ana și râsul ei care-mi răsunase în minte. Când te culci cu o femeie și te gândești la alta, încalci Codul Libertinilor, pe care-l învățasem de la marchiz. Într-un singur fel puteam stinge flacăra patimii trezite de Doña Ana.

Din fericire, nu voi avea mult de așteptat pentru a purcede la seducerea ei. M-am hotărât să îndur priveliștea inchizitorului și să mă duc să-l sărbătoresc pe Domnul nostru și Trupul Său Sfânt.

17 iunie 1593, dimineața

Corpus Christi

M-am îmbrăcat cu cel mai sărbătoresc veșmânt al meu, vestă și pălărie trandafirii și pantaloni de culoarea somonului. Pălăria avea o pană verde, mare care se ridica și apoi se arcuia spre umăr. Purtam întotdeauna culori deschise ziua și nuanțe de maro închis și negru noaptea, când mi-era de folos să mă fac nevăzut în întuneric.

Cristóbal m-a dus la palatul marchizului, unde se încheia procesiunea și unde mai târziu, în după-amiaza aceea, urmau să fie luptele cu tauri. Marchizul ne poftise pe mine și pe alții la el acasă, să privim din balcon.

Când am coborât din caleașcă, tocurile pantofilor mei de piele au strivit rămurelele de rozmarin împrăștiate pe pavaj. Parfumul lor tare îmi pătrunse în nări, amintindu-mi de mireasma trupului de femeie care încă zăbovea pe vârfurile degetelor mele din noaptea trecută. Rozmarinul reușea doar în parte să acopere aroma la fel de pătrunzătoare a balegii presărate în urmă de multele calești care lăsaseră soții și fiice în seama marchizului. În vreme ce bărbații de vază ai orașului își purtau cu mândrie penele în procesiune, soțiile și fiicele lor apropiate de vârsta măritișului erau lăsate fără apărare în balconul marchizului. Astăzi însă nu aveam ochi decât pentru o singură fiică și, din câte văzusem, ea nu prea era lipsită de apărare.

Palatul marchizului era un edificiu uriaș din piatră maronie, cu trei balcoane boltite și multe ferestre mari înconjurate de coloane. La ușă stăteau două străji care purtau peste haine tunica albastră fără mâneci cu blazonul marchizului, înfățișând un castel și un leu brodat, cu fir de aur. Gulerele înalte erau țepene și în mâinile înmănușate țineau lăncii de paradă cu lame mici, nefolositoare într-un atac. Îmi zâmbiră fără a-și întoarce capetele, știind că eram un prieten, nu un dușman.

Am trecut pe sub arcada de piatră și pe lângă uriașele uși verzi de lemn cu incrustații aurii în formă de sfârcuri. Am lăsat astfel în urmă lumina strălucitoare și arșița dogoritoare a sfârșitului dimineții. Intrarea era întunecoasă și răcoroasă ca o peșteră. Cele câteva raze de soare se strecurau firave și neputincioase pe pardoseală. Deasupra erau grinzi de lemn bogat ornamentate.

M-am simțit numaidecât acasă, deoarece dormisem timp de doi ani într-una dintre cele douăzeci și două de încăperi ale palatului. Pe vremea aceea, n-am putut decât să-mi încep studiile, dar le-am continuat apoi încă zece ani după ce am plecat, descoperind toate tainele și ereziile care fuseseră lăsate la o parte de pioasa învățătură pe care o primisem la mănăstire. Și totuși, după un deceniu, nu citisem decât jumătate din cele o mie cinci sute de volume din cele două biblioteci ale marchizului. Am citit traducerile multor cărți scrise de mauri și de evrei. Nu știu cum ar putea cineva să creadă că va înțelege inima înflăcărată a unui spaniol fără să învețe cultura maurilor pe care i-am moștenit pe aceste meleaguri sau fără să învețe religia evreilor care a fost credința Maicii Domnului, a apostolilor și a Mântuitorului însuși.

Ușile mari de lemn ale palatului marchizului erau deseori lăsate deschise spre stradă, dar poarta de fier forjat care despărțea intrarea de curte era zăvorâtă, ca de obicei. Am cuprins în palme zăbrelele reci, ca un prizonier. Zăream din poartă curtea interioară și plăcile de ceramică romană aduse din afara orașului. Ele înfățișau numeroasele seducții și deghizări ale lui Jupiter. În mijloc era o fântână care împrospăta și răcorea aerul, înconjurată de arcade cu garoafe albe și trandafiri roșii cățărători.

Am tras de clopoțel și am așteptat să vină un slujitor să deschidă. Am văzut uniforma lui albastru cu auriu, bătută cu nestemate, coborând scara înainte de a-i vedea fața. Am zâmbit recunoscându-l pe Fernando, care îi rămăsese credincios marchizului în toți acești ani și fusese avansat la rangul de cel dintâi majordom. Când m-a văzut, a ridicat din sprâncene și pe buze i-a înflorit un zâmbet poznaș care dădea de înțeles că avea știință de aventurile mele prin bârfitorii din *mentideros*. În aceste saloane ale minciunilor se înghesuiau oameni din tot imperiul pentru a afla despre feluritele cuceriri ale conchistadorilor și ale *galanteadori*-lor. Fernando se grăbi să deschidă poarta și ne-am îmbrățișat cu căldură.

Marchizul îmi făcu onoarea de a ieși în întâmpinarea mea, aplecându-se peste balconul din curte. Purta vestă și pantaloni albaștri cu auriu care se potriveau cu hainele slujitorilor. Veșmintele lui erau însă mai bogat împodobite și aveau mâneci bufante, cum era moda. Avea ciorapi lungi și pantofi de satin cu vârfuri pătrate care făceau ca până și picioarele lui uriașe să pară delicate, ca ale unui dansator. Gulerul înalt, scrobit era mai mare ca de obicei, după modă, și îi făcea capul să pară că stă pe un platou mare de banchet.

— Bravo, deci te-ai răzgândit până la urmă! Hai, vino repede, să nu le pierzi pe sfintele maici.

După ce am urcat scara m-a îmbrățișat cu căldură, ca pe fiul risipitor.

— Iertare, Don Pedro, dar am avut treburi însemnate.

Ridică o sprânceană.

— Știu eu ce treburi ai avut pentru că au fost și ale mele. Dacă vei primi totuși oferta mea – o măresc la treizeci de *escudos* de aur pe filă –, pot să nădăjduiesc că voi citi despre cine a fost vorba.

— Treizeci de monede de aur. Iuda a primit doar arginți. Dar eu nu sunt un Iuda și n-aș putea să le trădez pe cele care mă izbăvesc.

Râse, dar era limpede că nu-i plăcea neclintirea mea. Oricât mi-ar oferi, nu-mi voi vinde jurnalul; nici pentru trei sute de *escudos* pe filă.

Am trecut prin fața capelei a cărei ușă era întotdeauna cufundată în întuneric, mai puțin atunci când starețul mănăstirii San Francisco venea la partida lunară de șah. Atunci, marchizul lăsa ușa larg deschisă și o lumânare aprinsă înăuntru ca măsură de prevedere. Franciscanii își aflaseră de mult lăcașul în uriașa mănăstire care mărginea piața în fața casei marchizului.

Ne-am alăturat celorlalți în balcon. Nobilele doamne erau înveșmântate în satin, catifea și mătase cusute cu fir de aur. Multe purtau pălării mici. Vălurile străvezii, în loc să le arate cuviincioase, le dădea o aură de fascinație și mister. Fiecare pereche de ochi frumoși mă privea cu sfială din spatele unui evantai. Marchizul se prefăcuse bolnav ca să nu meargă pe jos în procesiune împreună cu nobilii și negustorii de vază. Breasla mea de *galanteadores* nu avea un steag și nici un loc în paradă. Am zâmbit aruncându-mi privirea asupra doamnelor adunate, dar n-am văzut-o pe Doña Ana.

Fără să vreau, ochii mi-au fugit la procesiune, căci doamnele începură să arate cu mâna și să râdă. Apărură *gigantes* și *cabezudos*, primii cu trupurile lor uriașe, iar ceilalți cu capetele lor imense. Făceau gesturi nerușinate cu mâinile lor mari, iar mulțimea începu să râdă încântată și doamnele din jurul nostru să chicotească și să roșească. Era plăcut să știi că nici măcar inchizitorul nu putea opri poporul să-L sărbătorească pe Domnul, veselindu-se din toată inima. Din fericire, nesfârșitele șiruri de bresle și de nobili trecuseră în pas solemn și acum vedeam apogeul procesiunii – mai cu seamă partea scandaloasă care avea să urmeze.

De la înălțimea celui de al doilea cat unde ne aflam, deasupra arcadei care înconjura piața, am văzut covorul verde de rozmarin. Mulțimea stătea pe marginea lui ca malurile unui râu, lăsând un canal îngust prin care procesiunea înainta și dansa. Mă gândeam cum aș putea să-l întreb pe marchiz ce planuri avea cu familia Doñei Ana fără să-mi mărturisesc slăbiciunea.

Nobilii care își jucaseră rolul în procesiune începură să sosească și se zăriră și călugărițele care dansau *zarabanda*.

Era același dans pe care-l dansase Alma în tavernă noaptea trecută, deși, desigur, dezvăluiau mai puțin. Cu toate că rasele lor nu lăsau să se vadă decât pielea feței și a mâinilor, mișcările lor erau aceleași, deși mai puțin pricepute. Făceau destul de bine alunecările cu vârfurile în afară și cu vârfurile înăuntru, dar erau maestre în unduirea șoldurilor, scuturarea sânilor și pocnirea degetelor, pe care le făceau cu multă râvnă. Marchizul aplauda încântat și râdea. Îmi aduse la cunoștință că îl induplecase pe episcop ca, de data asta, să se poată dansa acest dans în public.

— Asta-i blasfemie, rosti o voce de bărbat de la un balcon de deasupra, în vreme ce noi le priveam pe maici prinse în dansul sfânt al fertilității.

Eu nu eram nemulțumit și nici măcar mirat, de vreme ce dintre ele își lepădau rasa călugărească din pricini deloc cucernice. Mănăstirile sunt pline de mezinele familiilor nobile care nu au cum oferi zestrea uriașă ce li se cere. Aceste biete femei sunt întemnițate fără a se ține seama de dorințele sau de simțămintele lor și, dansând *zarabanda* la *fiesta*, se apropie și ele cât de cât de viața după care tânjesc.

M-am întors spre acel *caballero* care se grăbise să condamne bucuria maicilor socotind-o blasfemie. Atunci i-am văzut fața și cicatricea de pe obraz. Era comandorul. M-am uitat prin balcon, încercând s-o descopăr pe Doña Ana, încredințat că era acolo. Chiar în clipa când am zărit profilul frumosului ei chip cu ochi migdalați, marchizul a băgat de seamă plin de mulțumire încotro se îndrepta privirea mea.

— Aceea este Doña Ana, spuse el. Nu-i așa că este cea mai frumoasă femeie din Sevilla ?

— Sunt multe femei frumoase în minunatul nostru oraș. Nu știu cum ai putea alege.

În clipa aceea, apăru uriașul *tarasca*. Șarpele se mișca pe roți ascunse și era acoperit cu solzi. Avea o burtă mare și șase sâni grotești, o coadă lungă, ochi roșii și o gură care se deschidea și se închidea, scoțând la iveală dinți ascuțiți. În jurul lui erau diavoli și demoni roșii cu coarne ascuțite și furci. Deasupra uriașei viețăți erau un toboșar și șapte acrobați îmbrăcați în culori vii care alcătuiau o piramidă de înălțimea a patru oameni. Acrobatul din vârf își legăna primejdios capul. Din gura fiarei a ieșit o limbă trifurcată care l-a băgat în sperieți pe un țăran din mulțime. Limba rostogoli pe jos pălăria de paie de pe capul țăranului, ceea ce stârni hohotele de râs ale mulțimii, ba chiar și ale celor din balcoanele de deasupra. Privirea mea se abătea însă mereu de la jongleri și clovni pentru a se îndrepta asupra Doñei Ana, cu părul ei negru, împletit cu flori albe, ca părul unei mirese. Dinții îi străluceau între buzele roșii și râsul ei fără seamăn, plin de viață și de muzică, îmi dădea fiori pe șira spinării. Pesemne că băgase de seamă privirea mea stăruitoare, pentru că se uită o clipă spre mine, dar apoi întoarse iute capul.

După jongleri au venit carele alegorice. Pe primul erau o corabie și un far – pogorârea luminii celei adevărate a Mântuitorului. În corabie ședeau un tânăr și un bătrân, în robe albastre, fiecare ținând o cruce și un glob, Tatăl și Fiul. Între ei zbura un porumbel, Sfântul Duh.

Al doilea car alegoric îi înfățișa pe Adam și Eva în Grădina Raiului. Ei jucau pantomima Alungării din paradis și chiar și de departe se vedea limpede cum șarpele o ispitește pe Eva și cum Eva îl ispitește pe Adam. Când Eva îi oferi mărul lui Adam, marchizul se întoarse spre mine și spuse:

— Carmelitele au dreptate – în Sevilla, diavolul ne ispitește cu mai multe mâini.

M-am uitat dincolo de el, la Doña Ana și am dat din cap.

Al treilea car alegoric era al castelului San Jorge, fortăreața Inchiziției și din tunurile sale de carton ieșea fum.

— Don Pedro, dacă nu vă supără întrebarea, am șoptit eu cu ochii la procesiune, în ce fel v-a ofensat comandorul de v-a stârnit dorința de răzbunare ?

Marchizul tăcu câteva clipe, apoi spuse:

— E nevoie de o ofensă ?

În urma carelor alegorice veneau o mulțime de bărbați care se flagelau cu bice de piele. Sângele roșu, strălucitor le șiroia pe spinările goale. Deși fără îndoială unii se căiau cu adevărat pentru păcatele lor, nu este ceva neobișnuit ca unii dintre acești fanatici să se bicuiască în fața unei femei frumoase doar ca s-o împroaște cu sângele lor. Pentru multe, acesta este un gest de mare curtoazie și un semn de adevărată credință în dragoste.

— Don Pedro, aș vrea să vă spun...

Comandorul nu-și termină vorba, pentru că mă recunoscu și înțepeni, de parcă s-ar fi pregătit de luptă. Își împinse falca în față și miji ochii.

— Señor comandor, îl cunoști pe prietenul meu Don Juan?

— Mă tem că da și mă miră foarte să aflu că este prietenul dumitale.

Se întoarse și marchizul îl urmă afară, dar nu înainte de a mi se adresa peste umăr:

— Ai o mare pricepere de a intra în grațiile oamenilor.

Am văzut că și Doña Ana plecase. M-am uitat pe coridoare și le-am văzut pe ea și pe *dueña* ei îndreptându-se spre grădină, șușotind. M-am gândit să le urmez, dar am fost oprit de glasul ridicat al comandorului. Am hotărît că ar putea fi de mai mare însemnătate să trag cu urechea la conversația lor din bibliotecă.

— Prețuiesc prietenia dumitale, Don Pedro, precum și bunăvoința familiei dumitale de-a lungul anilor, dar nu pot primi ceea ce-mi ceri.

— Orice om are un preț, Señor comandor.

— Onoarea mea și a familiei mele nu pot fi cumpărate.

— Ah, Don Gonzalo, îmi pare rău să aud asta. Nădăjduiam că nu-mi vei pune răbdarea la încercare, dar nu-mi lași altceva de făcut.

Am văzut prin crăpătura ușii că marchizul stătea cu spatele la comandor.

— Mi s-a adus la cunoștință faptul că ar putea exista ceva care te-ar acoperi de rușine în ochii lumii, atât pe dumneata, cât și familia dumitale.

— Nu am nimic de ascuns.

— Eu cred că da. Vezi dumneata, bărbatul care a îngropat-o pe soția dumitale mi-a spus... că în sicriul ei erau două cadavre.

Mi s-a părut că deslușesc teamă pe fața comandorului. În clipa aceea, marchizul veni spre ușa întredeschisă. M-am lipit de perete, dar l-am auzit spunând: „Acum te învoiești să discutăm despre târgul nostru?“ taman când închidea ușa. Am încercat să dau ocol până la fereastra încăperii care dădea pe balconul dinspre curte, dar când am ajuns am văzut că și *dueña* Doñei Ana era acolo, căutând și ea să tragă cu urechea la discuția lor. Poate că asemenea gesturi îl făcuseră pe comandor să-și piardă încrederea în ea.

Deși eram nerăbdător să aud cât de însemnată era dezvăluirea despre moartă – poate o crimă? –, doream și mai abitir să aflu mai multe despre cei vii pe care nădăjduiam să îi găsesc în grădină. Era un prilej s-o prind pe Doña Ana neînsoțită, așa că m-am repezit jos pe scară, simțind cum îmi clocotește sângele în vine, cuprins de tulburarea vânătorii.

După ce am căutat prin toată grădina aceea mare, am ajuns în sfârșit la odaia de *siesta* a marchizului. Era odaia mea preferată și ca întotdeauna ochii mei au fost orbiți de pereții săi galbeni, strălucitori, acoperiți cu basoreliefuri de marmură înfățișând multe scene amoroase din mituri păgâne. De doi pereți erau rezemate banchete cu perne și cu brațele încovoiate ca mânerele unei lire grecești. Tavanul era o splendidă împletitură de bârne din lemn de cedru, între care atârnau stalactite lucitoare din stuc vopsit în auriu.

Acolo, prin fereastra de stuc boltită, am văzut-o. Era cu spatele la mine. Inima mi-a tresăltat în piept și m-am dus spre ea. Covorul turcesc îmi înăbușea zgomotul pașilor. Doña Ana stătea în fața unui havuz, în spatele căruia era un smochin uriaș, cu un trunchi noduros atât de gros, încât un om nu-l putea cuprinde cu brațele. Crengile lui umbreau havuzul și ajungeau chiar până la fereastra prin care o vedeam pe Doña Ana căznindu-se să apuce o smochină verde la care nu putea ajunge. Fructul umflat era aproape cât pumnul ei.

M-am urcat pe banca de la fereastra care se afla între noi și, trăgându-mi spada din teacă, am retezat creanga astfel încât fructul a căzut în mâna ei.

Se întoarse speriată spre mine.

— Stă în firea bărbatului să reteze ceea ce poate fi cules cu ușurință, spuse ea, cu un glas deloc recunoscător.

Lăsă smochina și creanga pe banca de sub fereastră.

— Dar nu puteați ajunge la ea.

— N-aveam nevoie de ajutorul domniei voastre.

— Îmi cer iertare. Am încercat doar să vă intru în grații, gândind că poate veți binevoi să-mi acordați o clipă să vă vorbesc.

— Credeți că aș cuteza să fiu văzută vorbind cu domnia voastră în felul acesta ? întrebă ea, privind spre grădină, care putea ascunde o sută de urechi.

— Atunci putem vorbi între patru ochi ? am întrebat eu arătând spre odaia de *siesta*.

— N-aș vorbi cu un bărbat ca domnia voastră nicăieri.

— Ce înseamnă un bărbat ca mine ?

Își abătu privirea fără să răspundă și am răspuns eu în locul ei.

— Nu nutresc aceleași patimi, aceleași cruzimi și aceleași mărinimii inimile tuturor fiilor lui Adam, fie ele ascunse ca în Abel, fie dezvăluite ca în Cain ?

— N-au toți bărbații faima domniei voastre.

— Faimă sau vorbe-n vânt ?

— Care e deosebirea ? întrebă ea pe un ton aspru, nepăsător și întorcându-și capul.

— Faima e adevărată, vorbele sunt doar... în parte adevărate.

Încercă să se abțină să zâmbească, dar nu-i izbuti cu totul. Dar căutătura ei se înăspri din nou și mi-am dat seama că pentru această seducție va trebui să folosesc o cale diferită.

— Îmi cer iertare pentru că am dat buzna ieri-seară.

— Vi l-ați făcut dușman pe tata.

— Încercam să mă împrietenesc cu fiica lui.

— Sforțările domniei voastre au fost zadarnice. Nu vreau să am de-a face cu jocul unui *galanteador*.

— Aveți dreptate, Doña Ana, este un joc, cel mai plăcut amuzament care s-a născocit vreodată. Îmi întoarse spatele, dar nu se îndepărtă. Cred că de fapt vă e frică.

— Nu mă tem de domnia voastră sau de jocul domniei voastre, spuse ea întorcându-se spre mine.

Deși spusese că nu va vorbi cu mine, trufia o împiedica să tacă.

— Mie mi-ar fi frică dacă aș fi în locul vostru.

— Nepăsarea nu este tot una cu frica.

— Nepăsarea ? Am tălmăcit greșit privirea voastră în piața de sclavi ?

— Dacă ați crezut că arată slăbiciune pentru domnia voastră, da.

— Am simțit că mă străpungeați cu privirea.

— Eram curioasă.

— Curioasă ?

— Curioasă să aflu ce fel de bărbat ar alege viața pe care ați ales-o.

— Un bărbat care adoră femeile ?

— Un idolatru ?

— Dacă e să-i credeți pe predicatori, poate.

— Ei bine, nu vreau să am de-a face cu adoratorii de idoli, pentru că mă voi căsători cu un bărbat care venerează doar dragostea.

— Patima se naște din dragoste, nu ?

— Aceasta e patima domniei voastre, spuse ea arătând spre unul dintre basoreliefurile de marmură de pe zid. Era seducerea Ledei. Patima *galanteador*-ului este doar poftă trupească.

Zeus luase forma unei lebede uriașe de aceeași mărime ca frumoasa regină a Spartei. Lebăda ținea gâtul Ledei cu ciocul în vreme ce se urca pe ea din față, labele sale membranate se revărsau pe coapsele ei, iar aripile îi băteau pe spatele ei gol. Leda privea în jos și fața ei nu arăta dacă era părtașă cu bună știință. M-a umplut de admirație faptul că Doña Ana n-a roșit în fața acestei opere de artă carnale pe care marchizul o adusese în taină în Spania, ferind-o de cenzorii Inchiziției.

— Nu vă stingherește această plăsmuire păgână? am întrebat eu.

— Am crescut la o *hacienda*, spuse ea. Știu cum viețuiesc animalele.

Se așeză, copleșită poate de căldură sau poate uitând de sine. Eu stăteam cu fața spre odaie, ea spre grădină, păstrând bruma de sfială cuvenită pe banca de sub fereastră.

Am zâmbit, dar n-am mai stăruit.

— Poate că se află pe lume dragoste adevărată care nu e doar poftă trupească. Acolo, poate.

Am arătat spre un basorelief care înfățișa un nud al Afroditei întinsă pe o sofa, cu ochii închiși și cu capul dat spre spate, arătându-și limpede plăcerea trupească.

— Acesta e doar un vis, răspunse Doña Ana. Adevărata dragoste de care vorbiți nu există decât în căsătorie, pentru că fără dragoste, nu e decât poftă trupească, întotdeauna trecătoare și stearpă.

Dădu din cap, hotărâtă și victorioasă, în vreme ce ședeam cufundați în intimitatea tăcerii. Am întins mâna spre smochina și creanga care ne despărțeau. Fructul se desprinse ușor în mâna mea și mi-am amintit de vorbele marchizului, întrebându-mă de ce nu mă duceam la una dintre doamnele de sus ale căror patimi erau gata de cules. Am desfăcut coaja verde, scoțând la iveală miezul roz umed. I-am oferit o jumătate, dar ea a întors capul.

— Se pare că știți foarte multe despre pofta trupească... pentru o fecioară.

Am desprins miezul fraged al jumătății mele și l-am apropiat de buze încet, senzual.

I se opri răsuflarea și se ridică, ofensată.

— Am un pretendent, Don Juan, spuse ea disprețuitor. Și-a primejduit viața pentru mine. Domnia voastră nu vă primejduiți decât vanitatea.

— Pesemne un cavaler rătăcitor mascat, nu-i așa?

Vorbele îmi ieșiseră pe gură fără să mă gândesc ce spun. Mi se rupse inima văzând mirarea și îngrijorarea de pe fața ei. Am căutat alte vorbe, dar se auzeau pași pe potecă. M-am ridicat de pe bancă și m-am ascuns în spatele zidului.

— Tatăl tău o să mă bicuiască dacă află, șopti *dueña* speriată. Am văzut-o pe Doña Ana privind neliniștită spre mine. Deja e bănuitor.

— Tata e întotdeauna bănuitor, dar n-are de ce să-și facă griji. Ceea ce vrea el, vreau și eu.

— Comandorul vorbește cu marchizul despre căsătoria ta.

Auzind de căsătorie, inima mi se opri în loc. Părea ciudat, întrucât până acum căsătoria nu fusese o piedică pentru mine. Într-adevăr, când femeile descoperă că sunt singure și uitate după ce se căsătoresc, au mult mai puțin de pierdut dacă îmi deschid ușa iatacului. Și totuși simțeam o nevoie năprasnică de a o seduce de îndată ce mi se ivea prilejul.

— Ai auzit cu cine mă voi căsători?

— Nu. N-a spus. Acum, vino. Procesiunea aproape s-a terminat.

Când le-am auzit îndepărtându-se, am aruncat peste umăr o privire spre Leda și Zeus. Din unirea lor nelegiuită se născuse Elena din Troia. Doña Ana era de bună seamă la fel de frumoasă ca regina păgână. Oare și frumusețea ei va duce la suferință sufletească și moarte?

M-am întors în balcon de unde am văzut că, în sfârșit, procesiunea se termina. *Los seises*, dansatorii, mergeau înșiruiți, îmbrăcați în vestele lor roșu cu galben și ciorapi albi, ținând în mâini pălăriile cu pene, aidoma soldaților gărzii regale. Marchizul intră și se postă lângă mine. Continuă să privească procesiunea și îmi azvârli:

— Ai vorbit cu Doña Ana în grădină.

N-am spus nimic.

— După cum știi, am iscoade peste tot.

— Vai, vai, am răspuns eu zâmbind, vă purtați ca un soț gelos. Mă miră foarte, Don Pedro.

— Doña Ana nu-mi folosește la nimic dacă nu-și păstrează fecioria. E limpede ?

— Am crezut aseară la tavernă că m-ați provocat.

— Nu te-am provocat, ci îți spuneam să te ții deoparte.

— Părea că aproape vă lăudați cu neprihănirea ei.

— Este neprihănită și va rămâne neprihănită. E limpede ?

— Deci aveți planuri pentru ea. Pot să întreb ce planuri ?

— Planurile mele sunt doar ale mele și nu vreau să se amestece nimeni în ele.

— Tatăl ei nu pare mulțumit de aceste planuri, am spus eu, făcând semn din cap spre balconul din celălalt capăt, unde comandorul stătea împreună cu fiica lui, cu o căutătură supărată.

— Oricine are un preț când are greutăți mari și comandorul a ieșit deja din grațiile regelui, ceea ce este foarte, foarte grav pentru un militar.

Marchizul își mușcă buzele și clătină din cap și mâhnirea lui îmi spunea cine se afla în spatele dizgrației comandorului.

— Cruzimea voastră e uluitoare, Don Pedro, am spus eu, făcându-l să zâmbească mulțumit de sine.

— Dar cruzimea mea pălește în fața cruzimii inchizitorului, spuse el în clipa când cel mai temut bărbat din Spania își făcu apariția.

Inchizitorul era îmbrăcat în veșmântul lui simplu, dar spre deosebire de ceilalți călugări și călugărițe care trecuseră deja, el ședea pe un scaun sub un baldachin roșu cu auriu purtat de patru bărbați. Mi se strânse stomacul văzând mârșavul blazon – coroana împodobită și crucea verde simplă cu o ramură de măslin și o spadă, simbolurile milei și dreptății, de fiecare parte. Văzusem prea puțină milă, iar dreptatea Inchiziției nu era decât cruzime și prigonire. Marchizul băgase pesemne de seamă disprețul meu.

— Știi de ce îi urăște atât de mult pe *galanteadores* ? continuă marchizul.

Se străduia din răsputeri să descopere trecutul fiecărui om, încredințat că astfel îi putea conduce după voie viitorul. Totuși, nu descoperise niciodată adevăratul meu trecut.

— A fost și el *galanteador*, am spus eu, ca un bun elev al lui.

— Ai dreptate când spui că oamenii care se convertesc sunt adesea cei mai zeloși cruciați – dar de astă dată te înșeli. Tată lui a fost *galanteador* și toată viața bietul inchizitor a trebuit să îndure bârfele și stigmatul nașterii lui nelegiuite.

Inchizitorul era înconjurat de un zid de soldați cu veste roșii și coifuri rotunde, care țineau în mâini arcuri aducătoare de moarte. Mulțimea îngenunche smerită când inchizitorul și armata lui trecură prin fața ei. Toți știau că asupra celui ce nu îngenunchea va pluti bănuiala.

În momentul acela, sosi Alma și ni se alătură în balcon. Își trecu mâna peste vesta marchizului.

— Îmi plac bărbații cu arcuri mari.

— Alma ! rosti marchizul. Mă bucur că ai putut să vii.

— Chiar și o curtezană trebuie să respecte anumite zile sfinte, spuse ea.

— Privește acolo, spuse marchizul serios, arătând spre un bărbat într-un veșmânt alb simplu care își târa încet picioarele în fața chivotului.

Uriașul relicvariu de argint se înălța deasupra lui, cu coloanele împodobite și arcadele strălucind în lumina puternică a soarelui. În spate venea ultimul car alegoric și, după o escortă de două duzini de canonici ai catedralei, în veșminte mov, venea arhiepiscopul. Patrafirul lui era brodat cu fir de aur, cum din aur era și toiagul pe care-l purta, dar făptura lui nu mai era impresionantă după cea a inchizitorului, care, deși nu avea aceste simboluri ale puterii, deținea puterea.

— Cine e penitentul ? am întrebat eu, pentru că nu vedeam fața plecată sub pălăria albă înaltă, țuguiată, care îi sporea rușinea.

— Un preot de țară, învinuit de gânduri necurate – un *alumbrado*, îmi șopti marchizul.

— Și care a fost adevărata pricină ? am întrebat.

— Are o amantă, răspunse marchizul.

— E ceva destul de obișnuit, am spus eu.

— Inchizitorul îl folosește ca pildă. Este furios că edictele lui publice nu prea izbutesc să stăvilească imoralitatea celor aflați sub ascultarea lui. Când l-au torturat, șopti marchizul, i le-au tăiat.

— Nu se poate! am spus eu uluit, acoperindu-mi fără să vreau vintrele.

Nu credeam că tribunalul îngăduie așa ceva. Nu auzisem ca asta să fi fost una dintre numeroasele pedepse ale Inchiziției.

— Fray Ignacio este un fanatic, spuse scârbit marchizul.

— Cine v-a spus? am întrebat eu, pentru că nu voiam să cred.

— Fray Ignacio, recunoscu marchizul.

— Uneori mă miră să văd ce oameni vă înconjoară.

— Pentru mine are mare însemnătate să fiu în bună înțelegere cu cei care au putere și se bucură de trecere. După cum știi, acest preot nu este singurul pe care inzhizitorul vrea să-l dea drept pildă. Mă privi cu înțeles.

Știam prea bine că numai datorită protecției marchizului, soldații inchizitorului nu veniseră să mă ia în timpul nopții. Am urmărit procesiunea părăsind piața și întorcându-se la catedrală; inchizitorul împreună cu soldații lui au dispărut.

După încheierea procesiunii, slujitorii ne-au chemat la masă. M-am așezat în dreapta marchizului în celălalt capăt al mesei unde ședea Doña Ana alături de tatăl ei. Jocul meu era s-o cercetez fără să mă vadă comandorul.

Ospățul era bogat, începând cu *ensalada real*. Acest fel, unul dintre preferatele regelui, amesteca tot soiul de fructe, legume, migdale glasate și cireșe uscate. După salată, au urmat ouă condimentate, apoi pește – somon și *dorada*. S-au servit apoi stridii și creveți. Nimeni nu mânca aceste delicatese cu mai multă poftă decât Doña Ana. Era mult mai plăcut s-o privesc pe ea mâncând decât să mănânc eu însumi. Priveam vrăjit cum scotea limba și cum buzele ei sugeau carnea zemoasă a stridiei. Și în acest timp gemea de plăcere. Nu-și lepădase

cu totul purtările de la țară. Nu eram singurul prins de ea. Își ridică privirea și zâmbi stânjenită. Când ochii ni s-au întâlnit, a întors iute capul. Mă uimește întotdeauna că suntem dispuși să mâncăm fără sfială în public, în schimb păstrăm cu strășnicie taina asupra altor pofte trupești. Consumarea hranei este la fel de intimă și, atunci când te bucuri cu adevărat de ea, la fel de senzuală. Alma zâmbea, pentru că băgase de seamă schimbul nostru de priviri.

Slujitorii aduseră apoi felurile de mâncare cu carne, zece cu totul: potârnichi și porumbei, tocătură de pui acoperită cu felii de slănină și cârnați, rondele de lămâie, ardei și usturoi. *Olla podrida* cu tocană de porc a fost servită cu un fel de *manjar blanco*, în care erau felii de pui în sos de lapte, zahăr și făină. Cât timp am locuit cu marchizul, i-am văzut pe bucătari pregătind toate aceste feluri de mâncare și știam că, așa cum rafineriile muzicii sunt prețuite cum se cuvine doar de un muzician, rafineriile culinare sunt prețuite numai de cei care știu cum sunt preparate. Au urmat rață, iepure, vițel, vânat și un porc fript întreg.

Doña Ana a mâncat fiecare fel cu tot atât de multă poftă, până când, nemaiputându-se stăpâni, tatăl ei se aplecă spre ea și îi șopti ceva la ureche. Doña Ana luă șervetul și își șterse mâinile, pline de zemuri, apoi delicat, colțurile gurii.

În sfârșit, se servi desertul. Mai întâi am văzut luciul purpuriu al cojilor de cireșe și carnea roșie, aspră a căpșunilor. Apoi, prăjiturile – tarte cu fructe, gălbenușuri de ou glasate și tot felul de prăjituri cu migdale și, în sfârșit, brânzeturi, măsline și bomboane cu anason. În vreme ce mânca toate acestea, Doña Ana a uitat iar de sine și a început să geamă din nou, cu și mai multă plăcere. Ceilalți oaspeți o priveau de parcă urmăreau o actriță pe scenă copleșită de o patimă de nestăpânit.

M-am pomenit că gem și eu încet când am început să ling o parte a unei felii de pepene verde, umedă și fragedă. Alma nu se lăsă mai prejos și începu și ea să geamă de plăcere sugând o căpșună neobișnuit de mare. Marchizul își ridică privirea din tarta cu fructe cu care se delecta în tăcere. Se uită la mine, apoi la Alma și privirea i se opri asupra Doñei Ana, care savura o rodie cu nenumăratele ei semințe. Mi-am înăbușit gemetele, așteptând să văd ce o să facă marchizul. Fie că nu voia ca Doña Ana să se simtă prost, fie că voia să ne bucurăm doar noi, începu și el să geamă și să mormăie de plăcere. Umplutura de căpșuni a tartei i se scurse pe bărbie și pe barba subțire, ca sângele.

După ce gazda se alăturase acestui cor al aromelor, oaspeții nu mai cutezau să-l jignească. De aceea, au început să-și arate încântarea cu mormăieli de plăcere, înfulecînd restul prăjiturilor cu migdale, al brânzeturilor și măslinelor. Doña Ana își ridică privirea, încântată de acest cor. Numai comandorul dezaproba acest ospăț păgân. Își împinse scaunul, o apucă de braț pe fiica lui și spuse:

— Trebuie să înceapă luptele cu tauri.

Mă privi aspru, de parcă eu aș fi stârnit această destrăbălare. Sau băgase de seamă și el privirile aruncate de mine pe furiș?

Îmbuibat cu mâncare, dar cu patima încă neostoită, am urcat împreună cu ceilalți la balcoane. M-am așezat într-un loc de unde să văd atât frumusețea, cât și taurii. Nu știam însă cu cine să țin, pentru că prietenii mei Don José și Don Hernán aveau să fie printre toreadori. Îmi făceam griji pentru îndărătnicul meu prieten Don Hernán. Luna trecută muriseră trei toreadori și atunci erau numai jumătate din numărul taurilor care vor fi azi în arenă.

Lupta cu taurii

Piața fusese împrejmuită și un chioșc cu baldachin albastru fusese ridicat în fața mănăstirii pentru a-l feri pe rege de soare. Lângă el erau primarul și alți demnitari, laici și clerici, și de bună seamă și inchizitorul. Cu câțiva ani în urmă, papalitatea oprise clerul să mai ia parte ca spectator la luptele cu tauri, îndeosebi în zilele sfinte, dar între timp hotărârea căzuse pentru că prea puțini o respectau. Din fericire pentru noi, Inchiziției îi plac mult luptele cu tauri și recunoaște că un asemenea eveniment este o jertfă potrivită adusă Mântuitorului.

Un gard din bușteni înșirați de-a valma fusese de asemenea ridicat pentru a-i apăra pe nenumărații spectatori. Cei cărora averea le-o îngăduia stăteau la umbră sub galerie, în vreme ce restul stăteau sub soarele fierbinte.

După ce regele și-a ocupat locul, i-au fost înfățișați Don José, Don Hernán și ceilalți luptători. Ca de obicei, toți băuseră mai mult de un păhărel la masa de după-amiază. Lipsa lor de cumpătare înclina întotdeauna balanța spre tauri, care avea să scalde în sânge unul sau mai mulți toreadori, cu atât mai mult cu cât coarnele lor fuseseră desigur ascuțite pentru a le face cât mai primejdioase. Peste veșmântul de nobil, fiecare luptător purta o tunică roșie, care să atragă taurii, iar pe cap, o pălărie neagră cu o pană de struț. Pana lui Don José era albastră, iar a lui Don Hernán, roșie. La cingătoare aveau prinse spade și pumnale. Don Hernán purta de asemenea o eșarfă roșie în jurul gâtului, prin care îi arăta amantei lui că îi închina această faptă eroică. Preț de o clipă, mi-am dorit să lupt și eu ca s-o impresionez pe Doña Ana, dar mi-a trecut. Nu râvneam o luptă cu taurii în care îți primejduiești viața pentru a dobândi o onoare trecătoare. Voiam mai degrabă să-mi încerc norocul urmărind adevărata plăcere, și nu mândria de paradă.

După ce i-au salutat pe demnitari, toreadorii au făcut turul de onoare pe cai și apoi s-a dat drumul la două duzini de tauri. Toreadorii n-au pierdut vremea și au înfipt imediat vârfurile de oțel ale sulițelor în coastele taurilor pe care le rupeau apoi răsucindu-și încheietura mâinii. L-am urmărit pe Don José pășind alături de taur, arcuindu-și spatele și înfigând sulița cu multă îndemânare. Străpunse apoi un alt taur, apoi un altul și l-am aclamat cu însuflețire.

Șiroaie de sânge curgeau pe spinările negre ale taurilor. Oamenii trăncăneau și mă înfuria această lipsă de respect față de primejdia pe care o înfruntau toreadorii. Câțiva bărbați vindeau limonadă și căpșuni mulțimii și o duzină de pisici fuseseră eliberate în arenă ca să fie circul și mai mare. Mulțimea râse când unul dintre slujitori fugi de un taur și sări într-un butoi, și hohoti și mai tare când un altul sări în fântâna arteziană. Acesta se cățără pe statuia lui Hermes, de parcă taurul ar fi putut să se arunce după el în fântână ca să-l ia în coarne.

Am încercat să fiu atent la învălmășeala de tauri, cai și bărbați din piață. Mă gândeam că Don José ar putea ieși cu adevărat învingător, după ce înfipsese mai multe săbii decât oricare alt toreador, când privirea mi-a fugit spre Don Hernán. Eșarfa lui roșie flutura în adierea vântului; nu se descurca prea bine. Uriașul taur pe care-l înfrunta îl zgâlțâi în șa. Onoarea cerea să-și facă dreptate.

Descălecă vitejește și se apropie cu spada scoasă gata să-l ucidă. Înfrunta cel mai mare taur din arenă, o fiară înfricoșătoare, cu un grumaz uriaș și coarne late de o palmă. M-a mirat întotdeauna că spectatorii îl încurajează pe taur la fel de mult ca pe toreador, dorind să vadă taurul luptându-se înainte de a muri.

Spadele ascuțite care-i acopereau spinarea ca o coroană de spini întărâtaseră animalul. Acesta îl atacă pe Don Hernán, care se sperie și încercă să se ferească – dar n-a fost destul de iute. Unul din coarnele taurului îi împunse umărul și îl prăvăli la pământ. Toți își țineau răsuflarea, arătând cu cine țineau de fapt, dar nimeni nu putea sări în ajutorul lui, căci așa cerea onoarea. Inima îmi bubuia, în vreme ce Don Hernán își ridică iarăși spada și uriașul taur atacă din nou. Sărmanul meu prieten era deja grav rănit. Nici măcar nu era destul de iute să se dea la o parte din calea taurului care îl împunse încă o dată, dărâmându-l iarăși la pământ.

Mi-am încleștat pumnii, rugându-mă : „Rogu-te, *Madre Santa*, ai milă de Don Hernán“, dar el nu se ridică.

— Tată ! am auzit un glas de băiat și apoi am văzut copilul, care n-avea mai mult de opt sau nouă ani, sărind peste împrejmuirea arenei.

Alerga spre Don Hernán, când taurul se răsuci. Mulțimea, până la ultimul om, stătea cu răsuflarea la gură. Taurul bătu cu copitele în pământ și porni spre băiat, de bună seamă pentru a-l împunge și pe el. Onoarea nu cerea ca un băiețel să moară împreună cu tatăl lui.

Unde erau străjile ? Unde erau ceilalți toreadori ? Toți înfruntau restul taurilor și nimeni nu venea în ajutorul băiatului. Fără să mai stau pe gânduri, am sărit din balcon pe acoperișul galeriei și apoi pe pământ. N-aveam timp să mă gândesc la durerea din picior. Am fugit cât de repede am putut.

Băiatul încremenise. Taurul se apropia. Ochii lui turbați și coarnele aducătoare de moarte se năpusteau asupra lui gata să-l împungă la fel ca și pe tatăl lui. Era la doar câțiva pași de el. L-am îmbrâncit, înspăimântat, pe fiul lui Don Hernán și amândoi ne-am rostogolit pe pământ. Am scăpat de atacul taurulul în ultima clipă, dar n-am avut vreme să-mi trag răsuflarea.

Animalul se răsuci într-un cerc strâns și porni drept spre mine, în vreme ce unul dintre toreadori îl prinse din mers pe băiat și îl urcă în șaua lui. Limba fiarei îi atârna din botul îmbăloșat. Scoase un muget amenințător, ca un minotaur turbat. Șiroaie de sânge îi scânteiau pe spinare. M-am uitat într-o parte și am zărit un butoi. M-am târât în el în vreme ce coarnele taurului izbeau în lemnul lui. Butoiul s-ar fi rostogolit dacă în clipa aceea coarnele n-ar fi străpuns scândurile. Am privit îngrozit tăișurile lor. Deznădăjduit, fără să mă gândesc ce fac, m-am târât afară din butoi. Taurul m-a văzut și a început să dea cu butoiul de pământ până l-a sfărâmat. Nu mai era nimic între mine și taur și fără să mai stau pe gânduri am luat-o la fugă. Animalul era atât de aproape, că îi simțeam răsuflarea fierbinte pe spinare și mugetul lui furios îmi zguduia trupul. Don José veni lângă mine călare, dar pentru că taurul se apropia din nou, n-am apucat să mă urc în șaua lui. Calul a pornit în galop și eu fugeam pe lângă el. Taurul ne urmărea într-un cerc larg. Apoi făcu un salt, desprinzându-și picioarele din față de pământ și cabrându-se încredințat că ne va împunge pe mine și calul cu pumnalele lui încovoiate. Nu era nici o cale de scăpare. Abia am apucat să-mi scot spada din teacă și să-l înfrunt. De data asta, trăgându-mă într-o parte, ca să scap de coarnele lui, dar rămânând totuși aproape, i-am înfipt spada în grumaz. Taurul primi lovitura, dar nu muri. Don José se ridică în scări și își implântă spada ca pe un harpon în oasele grumazului animalului. Împreună, spadele noastre i-au retezat grumazul rănit, făcând cumplita fiară să se oprească dintr-odată. Căzu în genunchi și se rostogoli mort.

Mulțimea urla de ușurare și de bucurie. Mi-am ridicat privirea și am văzut oamenii ridicându-se în picioare și bătând din palme cu însuflețire. Eram încă încremenit și zguduit de acest duel neașteptat cu minotaurul, dar încercam să zâmbesc. Am ridicat mâna ca să mulțumesc mulțimii și oamenii au aplaudat și mai tare. Am băgat de seamă că toreadorii nu erau prea încântați că mi se dădea atâta atenție – în afară de Don José, care aplauda cel mai tare dintre toți. I-am făcut semn cu mâna, pentru că învinsesem monstrul

împreună și, după ce ne-am băgat spadele în teci, ne-am strâns mâinile, victorioși.

Mă vârâsem în luptă fără să mă gândesc și fără să am această obișnuință, poate la fel de veche în pieptul nostru ca izbucnirea patimii, dar, dacă aș fi știut ce însuflețire va stârni printre femeile de față, poate că aș fi avut o pricină să caut să înfrunt pericole mai de mult. N-am mai avut vreme să mulțumesc pentru aplauze, pentru că trebuia să-l ajutăm pe prietenul nostru Don Hernán, care era încă în viață, deși grav rănit. Am ieșit din arenă ducându-l pe o targă de lemn, în vreme ce aplauzele continuau. Femeile aruncau spre noi flori și șaluri, dar nu îmi trebuiau aceste trofee și încercam să-l liniștesc pe prietenul meu.

— O să mor, spuse Don Hernán.

Avea fața palidă și ochii i se întunecau.

— Ține-te tare. Vine doctorul numaidecât.

— Nu, o să mor. Nu mi-e frică, Don Juan. Roagă-l pe marchiz să aibă grijă de soția și de copiii mei. Ei sunt totul pentru mine.

— Îți făgăduiesc.

— Am făcut o greșeală, o greșeală cumplită. Spune-i, te rog, soției mele, spuse el sufocându-se din cauza sângelui și a lacrimilor, spune-i fiului meu, când va deveni bărbat, despre greșeala pe care a săvârșit-o tatăl lui. Spune-i că a fi... bărbat... înseamnă să alegi.

Scuipa sânge, în vreme ce eu încercam să tăgăduiesc adevărul spuselor lui. Amândoi știam că moartea era aproape și își arăta semnele. Am auzit o mulțime de oameni venind, pe când așteptam în umbra galeriei din fața palatului marchizului, cu sudoarea șiroindu-ne pe față; sudoarea lui Don Hernán se amesteca cu sângele care i se scurgea din gură. În sfârșit, doctorul și ajutoarele lui veniră lângă noi. În urma lor venea soția lui Don Hernán, croindu-și drum prin mulțime, cu rochia albastră târându-se prin praf. Când l-a văzut pe soțul ei, a scos un strigăt sfâșietor de durere. L-au urcat pe Don Hernán într-o caleașcă lungă și au pornit în goană spre casa lui, unde doctorul îl putea cerceta în liniște.

M-am uitat în sus, spre balconul casei marchizului și i-am văzut fața mare și roșie privind în jos. Ceilalți continuau să privească tăcuți scena, iar eu o căutam pe Doña Ana. Nu și-a abătut privirea; s-a uitat drept în ochii mei, pătrunzându-mi adânc în suflet.

Cristóbal stătea în fața caleștii mele, lângă ușă. Trebuia să-mi curăț praful și sângele de pe haine. I-am spus să mă ducă acasă. L-am auzit prin fereastră vorbind neliniștit tot drumul, povestindu-mi fiecare clipă a întâmplării. În vreme ce frica mă părăsea, mă părăseau și puterile. M-am prăbușit pe banchetă, ascultând doar pe jumătate șirul vorbelor lui însuflețite și de necrezut.

Odată ajuns acasă, Cristóbal mi-a umplut cada. M-a spălat pe spinare și pe picioare, care mă dureau din pricina spaimei ce zvâcnise în ele. Am stat în cada răcoritoare câteva ceasuri, sau așa mi s-a părut, cu trupul moale, dar cu mintea încă tulburată. Mi-am fricționat piciorul vătămat în vreme ce gândurile mele se întorceau la Don Hernán pe care-l ținusem în brațe și la vorbele lui ciudate. Dar ceea ce mă frământa cel mai mult era pricina pentru care intrasem totuși în arenă. Ceva mai adânc decât gândirea sau rațiunea pusese stăpânire pe trupul meu. De bună seamă, onoarea și eroismul mă mânaseră în parte, întrucât aceste simțăminte nu ocolesc niciodată inima unui *caballero*, dar mai era ceva, mai puțin obișnuit și mai îngrijorător, care înclinase balanța pierderilor și a câștigurilor.

Vedeam pe fereastră cum întunericul nopții începea să învingă lumina zilei. Cristóbal aprinse cele trei lumânări din odaie. Lumina lor aurie se oglindea în apa din cadă. O bătaie stăruitoare în ușă îl făcu pe Cristóbal să se ducă să vadă cine este.

— E în baie, l-am auzit spunând.

— Trebuie să vorbesc cu el.

— Veniți mai târziu.

— E o chestiune care nu poate să aștepte, spuse Alma, intrând.

Am ieșit din cadă și m-am înfășurat într-un prosop. Rochia și șalul ei de un galben strălucitor m-au însuflețit pentru o clipă, până i-am văzut ochii roșii, înspăimântați. Alma îmi dezvălui printre lacrimi cine era sărmanul penitent pe care inchizitorul îl arătase la procesiune în fața chivotului, drept pildă. Am simțit un junghi în inimă când i-am auzit numele.

Păcatele trupului

— Padre Miguel, spuse ea deznădăjduită, pentru că dragostea ei pentru prietenul nostru din Carmona era la fel de mare ca a mea.

Cucernicul preot care fusese învățătorul meu fusese și preotul parohiei ei.

A fost singurul care ne-a îngăduit vreodată, urmă ea, pentru sine și pentru mine.

Vorbea despre acei *conversos* din Carmona și despre faptul că Padre Miguel nu primise să alunge pe nimeni de la iubirea lui Dumnezeu, nici măcar pe evreii convertiți.

— Unde e ? am întrebat, îmbrăcându-mă repede.

— E întemnițat în Castillo de San Jorge, spuse ea.

Am isprăvit cu îmbrăcatul și mi-am luat capa.

— Unde te duci ? întrebă ea, deși știa răspunsul. Nu poți intra în castelul Inchiziției, spuse îngrozită. Îți vei primejdui viața ca să-l eliberezi.

— De bună seamă că din cauza mea și a prieteniei noastre a fost dat drept pildă.

— Nu te poți învinui singur. De unde știi că așa este ?

— Îl cunosc pe inchizitor.

— Atunci e o capcană. Te vor prinde și te vor arunca în temniță pentru totdeauna.

— Trebuie s-o fac pentru dragul nostru Padre Miguel, am spus eu.

Am coborât în fugă scara, urmat de Alma și de Cristóbal.

Lui Cristóbal îi tremura glasul.

— Vă rog, stăpâne, nu mă obligați să merg acolo. Cine intră pe porțile alea nu se mai întoarce niciodată.

— Atunci mă duc singur, cu calul.

— Merg cu tine, spuse curajoasă Alma, deși oarecum șovăitoare.

Poate se gândea la părinții ei care fuseseră fără îndoială torturați în Castillo înainte de a fi omorâți.

M-am oprit pe scară și m-am întors spre ea. I-am smuls pelerina de pe umeri scoțând la iveală corsetul decoltat al rochiei ei, altminteri cuviincioase.

— Îmbrăcată ca o curtezană ? Va fi mai bine pentru amândoi dacă mă duc singur.

— Te rog, Don Juan, spuse ea cu o privire tot mai temătoare, ai grijă.

Am zâmbit și am dat din cap, îmbărbătat de căldura ei.

Cristóbal mi-a înșeuat calul și am galopat pe străzi cât de repede a putut să mă ducă iapa mea. Puerta del Arenal era plină de oameni și căruțe, dar nu puteam să aștept și mi-am înfipt pintenii în coapsele Bonitei. Am galopat prin acest vălmășag, împrăștiind fânul și făcând capetele să se întoarcă spre mine. Am gonit ca un demon pe malul râului în vreme ce apusul soarelui înroșea cerul.

Copitele calului bocăneau acum pe scândurile podului plutitor spre Triana. Mi-am încleștat mâinile pe frâie și am privit fortăreața din fața mea. Opt turnuri de piatră se agățau de cer. Castelul era o mărturie a trecutului pe malurile orașului care încercase în zadar să se desprindă de întunericul acelor vremuri ale morții și să-și întoarcă fața spre lumina descoperirilor. Între creneluri ieșeau la iveală mici tunuri pe roți menite să oprească pe oricine care ar dori, ca mine, să elibereze un ostatic. Dar cunoșteam un punct slab pe care îl au toate fortărețele de nepătruns. Am galopat pe lângă poarta principală, în fața căreia erau postate mai multe străji și am ajuns la ușa din dosul castelului, în partea cealaltă.

Acolo am descălecat, mi-am legat calul și m-am apropiat de strajă, a cărei față aspră și bărboasă, privea de sub coiful rotund de oțel. M-a văzut și a îndreptat speriat arcul spre mine. I-am fluturat pe sub nas doi *escudos* de aur, la vederea cărora i-au sclipit ochii. Am făcut semn din cap spre ușă. A șovăit, gândindu-se la îndatoririle lui. După ce s-a uitat de jur-împrejur și n-a văzut pe nimeni, a deschis ușa mare de lemn. I-am pus banii în palmă. Solda mică este întotdeauna punctul slab al oricărei armate, chiar și a armatei Domnului.

— Unde e penitentul ? am întrebat eu, adăugând încă o monedă.

Arătă spre turnul care se înălța chiar deasupra noastră.

— Vei primi mai multe dacă venirea mea rămâne o taină.

Am pășit cu grijă înăuntru, cu ochii în patru să nu apară și alte străji care s-ar putea să fie mai greu de înduplecat. Să intri mituind o strajă e una, să fii găsit înăuntru e cu totul altceva. Mi-am scos masca din mânecă și mi-am pus-o pe ochi. Zidurile groase de piatră ascundeau ultimele licăriri ale amurgului, mai puțin câteva ferestre înalte în formă de cruce care încă mai scăpărau roșiatice. Pe ziduri erau torțe care îmi arătau drumul.

Căutând neliniștit o scară către turn, am tresărit auzind un țipăt sfâșietor. M-am ascuns. Mă îndoiam că, după ce îi fusese aplicată pedeapsa, Padre Miguel va fi din nou supus la cazne, dar știam că inchizitorul era de o cruzime nemărginită. Ca să văd dacă cel care țipase era prietenul meu, m-am uitat printr-o ferestruică zăbrelită de la o ușă din apropiere. Corpul uriaș al torționarului ascundea fața întemnițatului, dar auzeam nenorocita făptură sufocându-se din cauza apei turnate pe gât. Pentru tortura apei se vâra o cârpă în gură care trăgea apa în stomac. Dintr-un ulcior de pământ plin se turna apa ca dintr-o fântână veșnică. Victima simțea fără îndoială că se îneacă. Lângă cei doi ședea un cleric care aștepta să scrie mărturisirea și un doctor al cărui rol solemn era să se încredințeze că prizonierul era conștient. Mărturisirea trebuia să fie un act sincer de credință, și nu un strigăt de delir. Prezența doctorului nu era întotdeauna o chezășie că torturații vor supraviețui interogatorului.

Privirea mi-a fost atrasă de alte instrumente diabolice de tortură împrăștiate prin încăpere. Scripetele și frânghia care atârnau deasupra erau folosite pentru ridicarea osândiților, cu brațele legate la spate. Ei erau lăsați să cadă până la câteva palme deasupra pământului și brațele le erau răsucite scurt în încheieturi. Dedesubt era instrumentul de tortură cel mai des folosit – *potro*. Acest mecanism simplu, dar diabolic, folosea frânghii pentru a trage membrele întemnițatului scoțându-i-le încet din încheieturi.

— Ești învinuită de vrăjitorie ! Mărturisește adevărul și vei afla mila Domnului, țipă o voce furioasă.

Semăna foarte mult cu vocea inchizitorului, dar nu-i vedeam fața.

— Nu sunt... nu..., am auzit o voce vlăguită, scuipând și tușind.

Am închis ochii de mila ei și am trecut repede prin fața ușii închise, în vreme ce din alte încăperi răsunau țipete pe coridor. Mi-am încleștat pumnul zadarnic, știind că nu puteam face nimic pentru ea sau pentru zecile de oameni închiși în alte celule, puși la cazne pe alte instrumente de tortură. Era o singură victimă a cruzimii Inchiziției pe care trăgeam nădejde că o voi scăpa și mi-am văzut de drum spre turnul în care era întemnițată. Am văzut o ușă care nu avea o ferestruică zăbrelită cum aveau celelalte celule. După cum arăta și după locul în care se afla, părea să fie la capătul scării. Am auzit glasurile gardienilor care se apropiau de-a lungul coridorului. Am apăsat clanța de fier a ușii și am descoperit că era încuiată. Mi-am scos cuțitul și i-am vârât vârful în broască, încercând să ajung la arc. Străjile se apropiau tot mai mult. Am închis ochii și am încercat să ascult zgomotul broaștei, în vreme ce pașii răsunau după colț. S-a auzit un clic, am deschis iute ușa și am închis-o la fel de iute. Rezemat de lemnul său solid, am cutezat să respir din nou auzind gardienii îndepărtându-se.

Am urcat repede treptele de piatră în spirală, câte trei o dată.

— Padre ? am rostit prin ușă, spărgând încă o broască.

— Cine e ?

Broasca cedă și m-am strecurat înăuntru. Padre Miguel era în genunchi și plângea, ținând strâns mătăniile.

— Padre? am spus eu cu răsuflarea întretăiată, scoțându-mi masca.

M-a privit nedumerit, de parcă ar fi văzut un înger. Privea undeva, departe.

— Juan?

— Am venit să vă ajut să evadați.

— Pentru mine nu e cale de scăpare, fiule.

— Vă pot scoate pe calea pe care am intrat, am spus eu. I-am apucat brațele, trăgând de pânza aspră, maronie a mânecilor.

— Nu, fiule, plătesc cu temnița păcatul meu.

— De ce e un păcat să iubiți și să fiți credincios unei femei?

— Eu eram cununat cu Biserica și mi-am încălcat jurământul.

— Câți arhiepiscopi și chiar papi au zămislit copii?

— Nu pot să iert sau să condamn păcatele altora, dar mă pot căi pentru ale mele.

— Sunteți doar un om. Pofta trupească nu poate fi tăgăduită.

— Trebuie să fie tăgăduită. Trebuie să fie învinsă, căci altminteri suntem aidoma animalelor.

— Dar suntem animale! Nu suntem îngeri! am spus eu, abia stăpânindu-mi furia care răbufnea din mine.

Această încercare de a despărți sufletul de trup m-a izgonit din sânul Bisericii. Am răsuflat adânc și am încercat să-l ajut pe Padre Miguel să se ridice.

— Haideți, Padre, până nu e prea târziu.

A zâmbit și și-a pus mâna pe brațul meu, cu căldură, dar totodată împăcat cu soarta.

— Pentru mine este prea târziu, băiete.

M-am încovoiat, deznădăjduit, dar înainte de a mă da bătut, am auzit scrâșnet de balamale. Ușa celulei se deschise încet. Inchizitorul înveșmântat în alb apăru între doi gardieni. Un zâmbet larg i se lăți pe față văzând ce noroc dăduse peste el.

— Am venit eu însumi să primesc mărturisirea penitentului și cum mă răsplătește Dumnezeu pentru bunătatea mea? Mi-l trimite pe cel mai mare păcătos.

Mi-am încordat mușchii piciorului ca să nu-mi mai tremure. Am auzit în minte glasul Almei, rugându-se de mine să-mi țin gura. Dar nu m-am priceput niciodată la asta.

— Dumneata trebuie să-ți mărturisești păcatele pe care le-ai săvârșit față de acest sfânt părinte.

— Știam că perversitatea ta nu poate fi departe de acest caz tragic, Don Juan. Ai venit aici într-o vizită pastorală a desfrânaților?

— Credeam că penitentul s-a făcut vinovat de gânduri necurate.

— A, deci ai venit ca avocat. Într-adevăr, orice întemnițat are dreptul la un avocat – chiar și tu. Luați-l!

Gardienii m-au apucat de brațe și mi le-au răsucit la spate. M-am zbătut.

— Prea-sfânt și măreț stăpân, implora Padre Miguel, târându-se în genunchi și sărutând inelul de pe mâna inchizitorului. Eu nu am trebuință de apărare. Vinovăția mea este de netăgăduit.

Încerca să mă salveze, dar știam că vorbele lui strigau la urechi surde.

— Știu, știu, îi spuse inchizitorul lui Padre Miguel, mângâindu-l pe cap și apoi întorcându-se spre mine, pentru a dovedi, ca întotdeauna, că e de partea dreptății.

— Mai întâi este gândul necurat al minții. Apoi este fapta necurată a trupului. Cele două merg pururea mână-n mână. Dumnezeul nostru dorește credință deplină și nu îngăduie nici o abatere din partea celor care i-au jurat iubire. Nu ți-ai însușit niciodată învățăturile pe care am încercat să ți le dau.

— Te rog, Don Juan, implora Padre Miguel. Pleacă acum, cât se mai poate.

M-am întors spre inchizitor.

— N-ați izbutit să mă aduceți pe calea ce bună cu biciul, nu-i așa? am rostit eu printre dinții încleștați.

— Penitența și izbăvirea ta erau datoria mea, așa cum sunt penitența și izbăvirea fiecărui păcătos aflat în grijă-mi.

Inchizitorul își desfăcu rasa albă și apoi ridică tivul cu dantelă albă al veșmântului pe care-l purta dedesubt. Am văzut zeci de spini pe care îi împletiseră fără îndoială maicile în urzeala sa.

— Fiecare dintre acești spini este un păcătos aflat în grija mea. Nu poate fi scos decât după ce păcătosul se căiește sau se liniștește. Apăsă înspăimântător ultimul cuvânt, dezvăluindu-ne amenințarea morții închisă în el. În fiecare clipă a vieții mele simt spinii zgâriindu-mi pielea și știu că nu-mi voi găsi odihna până când toți aceștia nu vor primi mila Domnului. Arătă spre unul din ei. Acesta este spinul tău, Don Juan. M-a chinuit mai multă vreme decât toți ceilalți – din ziua în care ai venit la mănăstirea noastră, după ce păcatele tale i-au adus osânda veșnică acelei sfinte maici.

— Nu, Sfinția Ta, nu eu i-am adus osânda veșnică maicii Teresa. Dumneata ai adus-o.

— Diavolul nu-și recunoaște niciodată faptele.

— Atunci recunoaște-ți dumneata faptele! Maica Teresa a crezut că te vei întoarce s-o iei.

— Despre ce vorbești?

— După ce ai ucis atâția oameni, trebuie să fie greu să-i ții minte pe toți. Ai ucis-o pe maica Jeronima – era nevinovată!

Își coborî privirea, amintindu-și cele petrecute în urmă cu atâția ani și ridică din sprâncene. Abia după ce ea murise în camera de tortură, unde încercaseră să-i smulgă o mărturisire, se dovedise nevinovăția ei.

— Nu ne este dat să cunoaștem întotdeauna voia Domnului.

— Dar dumneata vrei să fii călăul Lui!

— Pentru tine, Don Juan, voia Domnului e cât se poate de limpede. Dacă n-ai avea prieteni atât de puternici, spuse el dezgustat, te-aș castra pe loc. Își strânse unghiile gălbejite, făcându-și gheara pumn. Scăpați de el. Încă nu se poate săvârși voia Domnului.

Doi gardieni vânjoși mă luară pe sus și coborâră cu mine scara turnului și apoi străbătură coridorul. Am văzut alți doi soldați cărând o targă cu un cadavru. Când au trecut, am văzut fața unei femei bătrâne, cu părul lung, cărunt curgându-i pe umeri. Avea ochii goi și gura căscată. Răsuflam cu greutate, căci sângele ațâțat de grozăviile văzute îmi zvâcnea în mâini și în picioare. Gardienii m-au aruncat afară, băgându-l în sperieți pe cel care stătea de strajă în cealaltă parte. M-am urcat pe cal și am galopat furios în jurul castelului. Steagurile Inchiziției erau agățate de-o parte și de alta a intrării dinspre pod. Pentru că furia și dorința mea de răzbunare nu fuseseră domolite, mi-am scos spada și am sfâșiat unul din steaguri. M-am întors, peste râu, la zidurile Sevillei, înainte ca inchizitorul să se poată răzgândi și să vină după mine. Pe când călăream spre casă, plângeam pentru Padre Miguel și pentru fata pe care mă ajutase s-o văd, cu mult timp în urmă, în acea ultimă noapte nenorocită.

Cel mai mare păcat

După ce mă dusesem la confesionalul părintelui Miguel și el se învoise să-i vorbească măicuței Teresa, fiecare ceas de așteptare a fost o lună, fiecare zi, un an. În cele din urmă, Padre Miguel a sosit la *monasterio*. Fray Ignacio l-a privit bănuitor, fără îndoială pentru că mă vizita pe mine. Când am rămas singuri, Padre Miguel mi-a spus:

— S-a învoit să-ți scrie o scrisoare. A spus că o va lăsa diseară în locul obișnuit.

Părintele nu știa de scorbura din măslin, dar știa că voi înțelege.

M-am cățărat pentru ultima dată pe zidul mănăstirii la apusul soarelui și „am împrumutat" un cal. Era o noapte rece, dar am gonit înfierbântat, ridicat în șa, prea nerăbdător ca să mă așez. Și calul, și eu eram scăldați în sudoare. Am încetinit abia când am ajuns la zidul bisericii. Când am descălecat, armăsarul meu a nechezat. Am încercat să-l liniștesc mângâindu-l și vorbindu-i. Am împins ușa secretă cu lemnul putred și cu broasca spartă, cum o lăsasem. Scrisoarea ei era în scorbura copacului în care mai erau încă scrisorile mele. La lumina lunii pline, am început să citesc biletul ei și inima îmi bătea tot mai tare.

Am încercat să te uit. Am încercat să-mi curăț sufletul
chinuit de păcatul trupului, dar n-am putut.
Mi-am încălcat jurmăintele și mi-am pângărit trupul.
Inchizitorul va veni să mă pedepsească
pentru păcatul meu dacă nu mă pedepsesc singură.

Am lăsat scrisoarea și am alergat la ușa încuiată a mănăstirii. Am bătut în lemnul ei și nu m-am oprit decât când Priora Francisca însăși a deschis-o.

— Juan, nu ai voie să...

N-aveam vreme să dau lămuriri și am năvălit pe lângă ea, smulgându-i mâinile încleștate de pe încheietura mâinii mele. Am alergat până la chilia Teresei, strigând-o și toate călugărițele se uitau după mine din chiliile lor. Am încercat să deschid ușa, dar în ea era proptit un scaun. Am strigat: „Teresa!" și m-am repezit de câteva ori cu umărul în ușă până s-a izbit de perete.

Teresa era întinsă pe pat, cu brațele peste marginea lui; își spintecase pielea încheieturilor cu un cuțit. Într-o baltă de sânge de pe pardoseală se aduna fiecare picătură care i se scurgea din braț. M-am repezit la ea și i-am luat capul în mâini. Bătăile inimii mele erau asurzitoare, în vreme ce îi mângâiam obrazul așa cum îl mângâiase ea odinioară pe al meu. Am implorat-o să nu moară. Îmi simțeam pieptul și sufletul pe care-l adăpostea apăsate de o povară strivitoare.

Ochii ei priveau în depărtare, dar mai era în ei o licărire de viață atunci când mă recunoscu, și zâmbi. Șopti:

— Roagă-te pentru mine, Juan... În ochii ei se strecură spaima. N-am vrut să... Ochii începură să i se închidă.

— Nu! am strigat eu. I-am ridicat trupul, dar privirea îndreptată spre mine era goală. Trebuie să mergem la doctorul Pablo. O să te lecuiască, o să te salveze...

Am purtat-o în brațe prin fața stareței Francisca și a celorlalte călugărițe, ieșite toate în prag, cu mâinile la gură. Am ieșit repede din mănăstirea întunecată, ținând strâns la piept trupul Teresei, dar m-am împiedicat pe pământul bolovănos. O durere cumplită, de parcă s-ar fi rupt ceva, îmi străpunse genunchiul și ne-am prăvălit amândoi pe pământ. Am întors trupul Teresei cu fața în sus, îngrijorat, dar ea era deja moartă. Plângând și gemând, mi-am ridicat privirea spre luna plină. I-am legănat încet trupul toată noaptea. N-am văzut sufletul ieșind din el, n-am văzut răsplată, nici izbăvire.

Când a răsărit soarele, Priora Francisca m-a îndemnat să plec. Ea și alte câteva călugărițe au luat trupul Teresei și l-au acoperit cu o pătură. Abia mă mai țineam pe picioare. Greutatea trupului ei pe genunchii mei mă făcuse să uit de durere, dar acum, încercând să merg, am început să șchiopătez. În sfârșit, am izbutit să mă ridic în șa și să călăresc spre casă, cu piciorul atârnând. Mi-am șters ultimele lacrimi și am jurat că nu voi mai plânge niciodată pentru o femeie. Mi-am ținut jurământul până în noaptea asta, când am vărsat din nou lacrimi pentru Teresa, în vreme ce urcam treptele spre iatacul meu, unde Alma încă mă aștepta. S-a dovedit din nou că femeia cunoaște bărbatul mai bine decât se cunoaște el însuși.

Presimțirea Almei

— Slavă Domnului că te-ai întors cu bine, spuse Alma când am deschis ușa.

— N-am izbutit.

— Ce s-a întâmplat?

— Mintea lui Padre Miguel este întemnițată laolaltă cu trupul lui.

— L-ai văzut?

— I-au ucis sufletul.

Mi se agăță de gât și izbucni în plâns la pieptul meu. Am strâns-o în brațe și i-am mângâiat ușor părul.

— Ce putem să facem?

— Nimic.

— Să mergem la marchiz?

— Cum poți elibera un om de el însuși?

— Unde te duci? mă întrebă ea pe când îmi luam o cană de vin de pe masă și mă îndreptam spre iatac.

— Să-mi domolesc durerea, am spus eu, dând pe gât dintr-o sorbitură aproape tot vinul din cană.

— Și cum rămâne cu balul mascat al marchizului?

— Nu mă duc.

— Trebuie. Tocmai a plecat un mesager al marchizului. Dă balul în cinstea ta.

— În cinstea mea? am spus eu nedumerit.

— Pentru victoria ta de azi asupra taurului.

— N-am avut nici o victorie azi.

— Nu-ți poți îngădui să-l jignești pe marchiz, cu atât mai puțin acum. Își puse pelerina și porni spre ușă. Trebuie să te duci... și pe lângă asta, Doña Ana va fi fără îndoială acolo.

— Ce însemnătate are asta?

— O femeie știe întotdeauna chiar și ceea ce un bărbat nu recunoaște față de el însuși.

Închise ușa în urma ei, în vreme ce eu mă gândeam la Doña Ana și zâmbeam. Poate că dacă o voi vedea și îi voi auzi râsul voi uita de durere – deși bănuiam cumva că ducându-mă s-o văd, aș putea suferi și mai mult.

Balul mascat

Clopotele bisericii bătuseră deja de unsprezece ori când caleașca mea se opri la palatul marchizului. Petrecerea era în toi în uriașul salon de primire; spre deosebire de adunarea restrânsă de mai devreme, acum încăperea era plină de oameni de la un perete la celălalt. M-am ținut deoparte, ascunzându-mă în spatele măștii de piele. Și ceilalți bărbați purtau măști de piele neagră sau de lemn. Chipurile femeilor erau ascunse de măști albe legate cu panglici de satin sau ținute cu bețișoare delicate.

M-am făcut una cu peretele și mi-am plimbat privirea prin salon, căutând-o pe Doña Ana. Sutele de lumânări ale candelabrelor pâlpâiau, scăldând în lumină întreaga încăpere. Un paravan mare de lemn incrustat cu perle fusese desfăcut pentru a despărți bărbații de femei. Dar pentru că era petrecerea marchizului, el îl așezase, astfel încât femeile nu mai aveau loc în partea lor și treceau vrând-nevrând în partea bărbaților. Marchizul era un maestru al aranjamentelor scenice și stătea deoparte urmărind spectacolul. De îndată ce s-au deschis zăgazurile dintre cele două părți ale salonului, bărbații și femeile s-au amestecat, fiind despărțiți doar de măști, ceea ce mai degrabă încuraja decât zădărnicea cochetăriile. Dar astă-seară, asemenea ușurătăți nu mă atrăgeau.

— Don Juan!

Don José și soția lui mă recunoscuseră sub mască. Am zâmbit, încercând să mă arăt binevoitor față de tovarășul meu din lupta cu taurii. Pe când soția lui mă asalta cu întrebări, Don José arunca mereu priviri prin încăpere, cercetând toate doamnele frumoase. Soția lui, care îi fusese adusă de la Viena, i se agăța de braț neliniștită și fără îndoială geloasă. Buclele frumosului ei păr auriu i se revărsau în spatele măștii. De îndată ce am fost dat în vileag, m-am pomenit asaltat din toate părțile de femei și bărbați care voiau să mă felicite pentru victoria mea din acea după-amiază. În alte împrejurări, de bună seamă că mi-ar fi făcut plăcere admirația lor. Dar în clipa aceea, îmi doream să fiu singur. Încercările mele de a mă retrage au fost însă zădărnicite de apariția marchizului în mulțime. Chiar și cu ochii acoperiți de o mască de lemn comică, trupul lui voinic, bine hrănit era lesne de recunoscut.

— A fost măreț spectacolul de azi după-amiază, spuse el, apoi îmi șopti la ureche: Vei cuceri și mai ușor femeile Sevillei după o asemenea înfăptuire.

— Ce știți despre Don Hernán? am întrebat eu.

Marchizul și-a ridicat masca și am simțit o gheară în stomac.

— A murit după câteva ceasuri din pricina rănilor. Apoi, nedorind să preschimbe *fiesta* într-o ceremonie funerară, le spuse celor adunați acolo: Nobilul nostru prieten Don Hernán a murit pentru onoare și pasiune. Noi îi vom sărbători viața.

— N-a fost nici onoare, nici pasiune în moartea lui, am spus eu și am împins mulțimea la o parte ca să rămân singur.

Marchizul m-a prins din urmă și m-a luat cu blândețe de braț.

— Ai făcut ce ai putut. E tot ce poate face oricare dintre noi.

— M-a implorat să vă rog să aveți grijă de soția și de copiii lui.

— Se vor bucura de bună seamă de protecția mea.

Poate că marchizului îi lipseau simțămintele, în schimb era plin de devotament față de cei pe care-i socotea apropiați. N-am mai putut vorbi despre Don Hernán pentru că tocmai soseau Doña Ana și tatăl ei. Ea purta o mască, dar comandorul nu avea aplecare pentru asemenea frivolități. Judecând după colțurile buzelor lăsate și după privirea posomorâtă, era limpede că se afla acolo împotriva voinței lui. Am băgat de seamă că *dueña* nu-i însoțea. Recunoscându-l pe marchiz, dar nu și pe mine, Doña Ana zâmbi grațios. Fața tatălui ei rămase de piatră. Marchizul se făcu că nu bagă de seamă și spuse:

— Señor comandor, am putea să mai schimbăm câteva vorbe în bibliotecă? Despre proprietățile voastre funciare.

— N-o pot lăsa neînsoțită pe fiica mea.

— Nu va dura decât o clipă și sunt încredințat că nobilul meu prieten, care este o persoană de încredere, îi va ține de urât până ne întoarcem.

— Cine este?

Înainte de a apuca să-i răspund, marchizul zise:

— Credinciosul meu aghiotant.

— Dacă nu sunt la adăpost în casa marchizului, spuse Doña Ana, unde altundeva aș fi?

Îmi aruncă o privire plină de înțelesuri. Poate că mă recunoscuse totuși, nu ca pe mine însumi, ci drept cavalerul rătăcitor mascat de la *hacienda* ei.

— O femeie tânără nu este nicăieri la adăpost răspunse comandorul.

— Am auzit că Doña Ana este în stare să se apere singură, rosti apăsat marchizul.

— N-o să pățesc nimic, tată.

În curând, marchizul și comandorul plecară, dar nu înainte ca el să mai arunce o privire peste umăr spre fiica lui și mai ales spre mine. După ce au dispărut în bibliotecă, am întrebat:

— Doriți o băutură răcoritoare?

— Nu, mulțumesc, spuse ea.

Căutătura ochilor ei și felul în care își umezi buzele arătau că bănuia că mă mai văzuse undeva.

Amintindu-mi că îi plăceau aerul nopții și luna, am întrebat-o:

— N-ați vrea să sorbiți... clarul de lună?

Păru mirată și stârnită de întrebarea mea, de parcă încerca să mai dezlege o taină. Dădu din cap și zâmbi.

— Da, vă rog. Mi se par înăbușitoare vorbele de șagă de la aceste petreceri.

— Fără vorbe de șagă, vă făgăduiesc.

Cântă câteva măsuri din râsul ei cristalin și inima îmi tresări.

Am însoțit-o până în balcon și am simțit fiori în mâna pe care mi-o țineam aproape de spatele ei, deși nu-i atingeam țesătura albastră a rochiei. O adiere ușoară îi ținea pe toți ceilalți înăuntru și numai noi înfruntam aerul nopții. Vântul se învolbura în jurul nostru și scutura florile albe din părul ei negru.

Pe când admiram bolta cerească, nu mă puteam stăpâni să n-o privesc. Își dăduse masca la o parte și îi vedeam ovalul feței și ochii negri mai strălucitori decât două luni pline. Doña Ana părea și mai frumoasă decât îmi păruse mai devreme în ziua aceea, deși abia dacă folosea sulimanurile care erau la modă. Pielea ei era catifelată și neîmpodobită, iar buzele îi străluceau în lumina lunii, neatinse de nici un strat de ceară.

Privi spre cer și spuse :

— Am crezut că m-ați invitat să sorbim clarul de lună, nu pe mine.

— Iertați-mă că vă privesc atât de stăruitor, Doña Ana. Voi căuta să mă stăpânesc.

— Sunteți cel care a urcat în caleașca mea și m-a salvat în noaptea aceea, nu-i așa ?

— V-ați salvat singură.

— Îmi cer iertare pentru tatăl meu.

— Încerca să vă ocrotească.

— Nu avem prea multă vreme. În curând voi fi… Vă rog, spuneți-mi cine sunteți.

Mi-am ridicat masca și se schimbă la față. Văzând mâhnirea din ochii ei m-am simțit de parcă aș fi căzut din balcon.

— Trebuia să-mi dau seama că ești dumneata. Din păcate, buna cuviință mă îndeamnă să plec.

— Poate că bunătatea vă va îndemna să rămâneți.

— Nu știu ce joc face marchizul.

— Nici eu nu știu. Poate că vrea să afle dacă sunt cu adevărat aghiotantul lui credincios.

— Credința nu vă stă în fire, sau așa am auzit.

— Cred că vă înșelați, am spus eu, coborându-mi privirea.

— Iertați-mă, spuse ea. Am văzut credința dumitale azi după-amiază – și vitejia.

— Don Hernán… toreadorul… a murit.

— Îmi pare tare rău… săracul băiețel.

Ne-am plecat privirile în semn de respect față de sufletul lui Don Hernán, care se înălța spre cer sau oriunde or sălășlui sufletele bărbaților care sunt soți necredincioși, dar tați iubitori.

— Chiar trebuie să plec, spuse ea, întrebându-se pesemne dacă vorbele mele nu erau doar încă o încercare de a o seduce.

— Vă rog, nu plecați, am spus.

Nu voiam să mă lipsesc de tovărășia ei care era tot ce îmi putea alina tristețea. N-am putut s-o privesc în ochi când i-am vorbit din nou :

— Mi-ați aduce multă mângâiere dacă ați rămâne. Am pierdut astăzi doi prieteni.

— Doi ?

— Pe unul mi l-a răpit moartea, pe celălalt, dogma.

— V-am văzut venind în ajutorul altora de trei ori, spuse ea, vorbind fără îndoială și despre cele întâmplate la piața de sclavi.

— Mă iertați pentru că m-am băgat ?

— Da.

— La *hacienda* și la piața de sclavi, știați fără îndoială că aveam o pricină anume. Voiam să vă seduc. Lupta cu taurii a fost ceva nou pentru mine.

— Mila.

— Poate, deci, cum am spus, ceva nou pentru mine.

— De ce seduceți atâtea femei, Don Juan, și nu vă căsătoriți cu nici una ? întrebă ea, cu aceeași curiozitate care-i însuflețise prima privire.

— Sunt mânat de propria-mi patimă, fără îndoială, dar și de suferințele și singurătatea femeilor care mă înconjoară.

— Pesemne că suferințele și singurătatea dumitale te fac să treci din brațele unei femei în brațele următoarei.

— Pesemne, am spus eu, plecând capul în semn de omagiu adus admirabilei ei cunoașteri a firii omenești.

— Sau vă mână teama că va descoperi cineva bărbatul din spatele măștii, adăugă ea și mai încrezătoare în sine.

Mi-am scos masca și am lăsat-o pe balustrada balconului, zâmbind pentru că spusele ei erau adevărate.

— Nici unul din noi nu este atât de curajos pe cât se crede, am mărturisit.

Fața ei era foarte aproape de a mea.

— Da, e adevărat, dar îmi închipui că unii au curaj, în vreme ce alții, lași în dragoste, mor singuri.

— Un bărbat foarte norocos vă va cuceri pentru a fi soția lui.

— Câtor femei le-ați spus asta, Don Juan ?

— Punându-vă la socoteală și pe domnia voastră ? Buzele mele erau atrase de ale ei când am șoptit : Uneia singure.

— Ah, masca dumitale ! strigă, întinzând mâna după ea când vântul o suflă jos de pe balcon. Își pierdu echilibrul și a trebuit s-o apuc de braț ca să nu cadă și ea.

După ce primejdia a trecut, am spus :

— Fiți liniștită, balul mascat a luat sfârșit pentru mine în noaptea asta.

— Vă mulțumesc, spuse ea, pentru că m-ați salvat... din nou.

— Vă mulțumesc că m-ați salvat de tristețe în noaptea asta.

Ne-am privit în ochi. Încă o țineam de braț, de parcă unul din noi ar fi putut cădea de la amețitoarea noastră înălțime.

— Deci, dragul meu Don Juan, văd că ai păzit-o cu străşnicie pe Doña Ana.

Marchizul venise în balcon fără să bag de seamă, dimpreună cu comandorul. I-am dat drumul brațului Doñei Ana.

— Tocmai îmi povestea despre moartea prietenului dumneavoastră, se grăbi să spună Doña Ana.

— Da, desigur, lupta cu taurii e un joc periculos, și azi, din nenorocire, taurul a învins.

— Ce înseamnă asta, Don Pedro ? întrebă comandorul arătând spre mine, furios să descopere că eu eram aghiotantul credincios al marchizului.

— Don Juan m-a salvat. Era să cad de la balcon, spuse Doña Ana înainte ca marchizul să apuce să răspundă. Trebuie să-i fim recunoscători, tată.

Comandorul, aprins la față, nu se lăsă înduplecat de ea.

— Señor comandor, nu e un moment potrivit pentru învinuiri, acum e sărbătoare, spuse marchizul. Vreau ca Don Juan să fie primul care află că ați acceptat să-mi acordați mâna Doñei Ana...

Doña Ana făcu ochii mari arătând limpede că era și pentru ea o noutate.

— Da, draga mea, sunt fericit să spun că înțeleptul tău tată a încuviințat logodna noastră.

Doña Ana se strădui să zâmbească politicos, dar privirea ei îngrijorată dezvăluia adevărul. Mă simțeam ca străpuns de o spadă, dar am căutat și eu să zâmbesc. Pe fața comandorului nu se putea citi nimic.

— Este timpul ca familia La Mota să aibă un moștenitor și nu-mi închipui o mamă mai frumoasă pentru urmașul meu decât dumneata, draga mea Doña Ana. Haideți să ne întoarcem la petrecere și să închinăm un pahar pentru moștenitorul casei La Mota.

După ce am închinat paharele, am plecat numaidecât. Când am ajuns la caleașcă, mi-am văzut masca pe caldarâm. Am ridicat-o și am vârât-o în mânecă. Pe când roțile caleștii scrâșneau pe pietre, am jurat să las baltă orice gând de a o seduce pe Doña Ana. Chiar și un *galanteador* trebuie să aibă un cod, iar ea era acum promisă mentorului și celui mai apropiat prieten al meu. Și totuși, cu cât îmi aminteam mai mult acest lucru, cu atât mai mult îmi apărea chipul ei în minte, ca o nălucă, și cu atât mai puternic îmi răsuna în cap râsul ei, de parcă îmi pierdusem mințile. Am crezut că, scriind despre întâmplările de azi și despre întâlnirile noastre, mi-o voi alunga din minte. M-am înșelat.

Este deja dimineață și Doña Ana încă mă bântuie ca o nălucă. Știu însă în ce fel am izbutit întotdeauna să uit o femeie în carne și oase.

18 iunie 1593, dimineața

Invitația ducesei Cristina

S-au scurs două săptămâni și am încercat vitejește s-o uit pe Doña Ana în singurul fel pe care-l cunosc – ștergând amintirea ei cu pielea altor femei. Zece, ca să spun drept. Dar n-am simțit nici o ușurare. Ca libertin, am trăit întotdeauna pentru plăcerile clipei. Pofta trupească este un impuls care pâlpâie ca o lumânare și se stinge, dar lumina și căldura pe care o răspândește în vreme ce arde au fost totul pentru mine. Să-ți faci griji pentru întunericul care va urma este la fel de zadarnic precum gândul la propria moarte. Numai închipuirea idolatră a dragostei, cu vlăstarele sale, regretul și nădejdea, întind coardele sufletului pe roata de tortură dintre trecut și viitor.

Cruzimea numită dragoste folosește aceleași credințe cucernice și torturi nemiloase ca Inchiziția, interogând întruna inima căreia îi cere credință și devoțiune desăvârșite, cu neputință de atins. Nu suntem îngeri care stau în ceruri toată ziua, înălțând imnuri de slavă iubitelor noastre. Umblăm după pradă pe străzi ca animalele, în căutarea următorului ospăț și adulmecând un altul. Credința – față de Dumnezeu sau față de dragoste – nu este sădită în sângele nostru.

Cât de ușor mi-a fost să trec de la frumusețea unei femei la frumusețea alteia! Asta nu înseamnă că m-am plictisit de femeile pe care le-am cunoscut. Setea mea de mai multă viață și de mai multe femei m-a dus pur și simplu la noi întâlniri. Multe s-au întors iarăși și iarăși peste luni sau ani, deși n-au zăbovit niciodată mai mult decât ultima sărutare pe care am schimbat-o. Dar Doña Ana, fără nici măcar o sărutare sau o mângâiere, nu-mi dă pace. Glasul și chipul ei se amestecă tot mai mult în treburile mele.

Duminică, marchizul chiar a comentat lipsa mea de interes față de două franțuzoaice, fiicele rafinate și ispititoare ale unui diplomat, pe care era încredințat că le voi seduce. S-a întrebat pe care din ele o voi seduce sau dacă le voi seduce pe amândouă. Îi place să pună pisica printre porumbei, dar nu aveam nici un chef, nici măcar de vânătoare. M-a întrebat ce e cu mine și dacă nu cumva sunt bolnav. Nu i-am spus nimic.

Ceea ce mă supără cel mai mult este că această patimă ciudată pe care o simt este deosebită. De obicei, patima mea este aprinsă și nestăvilită și nu-mi găsesc liniștea până când n-o sting în torentul răcoros al plăcerii trupești. Dar acum nu râvnesc decât s-o văd iar pe Doña Ana, să-i vorbesc și s-o aud râzând. Cum ar putea dorința să-mi fie ostoită de o privire sau de un glas auzit de departe? Și totuși m-aș mulțumi cu atât.

Ca și cum ar fi vrut să mă încerce, tatăl ei a mutat-o în casa lor din oraș, care se află la doar două străzi mai departe, pe Calle Susona. Strada poartă numele unei evreice care s-a îndrăgostit de un creștin. Când a aflat că tatăl ei era amestecat într-o răzmeriță, s-a temut că iubitul ei ar putea fi ucis și i-a dat de veste. El a dat de știre autorităților și tatăl ei împreună cu ceilalți conspiratori au fost arestați și omorâți. Susona s-a convertit la creștinism, dar nu pentru a se căsători cu iubitul ei; și-a sfârșit zilele singură, într-o mănăstire. A cerut ca după moarte, capul să-i fie pus la vedere în fața casei ei. Această groaznică relicvă a dragostei poate fi văzută și azi în nișa din zidul de cărămidă unde își are locul de odihnă veșnică. Nu este dragostea mai primejdioasă decât patima? Pentru că în dragoste ai mult mai mult de pierdut decât viața.

Noaptea trecută, posedat parcă de diavol, mi-am pus masca de piele neagră și am urcat scara spre observatorul meu de pe acoperiș. Nu ca să aduc un omagiu turnului Giralda, aștrilor nopții sau lunii palide. Neliniștit și nerăbdător, am mers pe acoperișuri ca să nu mă vadă careva. Din fericire, străzile din Barrio Santa Cruz sunt destul de înguste ca să poți sări peste ele. Maurii au fost cei care și-au construit în acest fel casele, pentru a feri strada de arșița dogoritoare a soarelui andaluz, iar evreii au fost cei care, construind acest cartier, au dus mai departe tradiția. Numai în noile cartiere sunt promenade late care fac cu neputință salturile în văzduh.

După ce am zburat peste ultimul hău, m-am cocoțat pe un acoperiș din apropiere, la umbra unui palmier. De acolo puteam să mă uit în piațetă și pe Calle Susona. La lumina felinarelor, vedeam craniul încă în nișa din zid ca o prevestire rea. Din credință față de marchiz, nu cutezam să-i vorbesc Doñei Ana, dar inima mi-a zvâcnit când i-am văzut umbra în spatele draperiilor. O umbră! Cum te poate mișca o umbră? Dar pentru mine era destul pentru a face drumul până acolo. Și totuși m-am întors pe acoperișul meu și mai răscolit de dorul Doñei Ana.

De parcă ar fi vrut să mă ușureze de gândurile înfierbântate, când m-am întors, cu răsuflarea tăiată, am primit un porumbel de la ducesa Cristina care mă invita s-o vizitez chiar în noaptea aceea. „Soțul meu", scria în răvașul legat de piciorul porumbelului, „a plecat pentru patru luni, silindu-mă din nou să duc viața unei călugărițe. Pe când el este cu amanta lui, eu rămân singură, lipsită de bucurie și de tandrețe. Întoarce-te, Don Juan, pe fereastra mea, ca în acea noapte de vară când ai adus ploaia pentru a-mi domoli setea." Așa că noaptea trecută am ostoit dorința ducesei Cristina cu propria mea dorință.

Făcând parte dintr-una dintre cele mai puternice familii ale Spaniei, ducesa Cristina fusese promisă încă înainte de a se naște. A fost cununată cu un duce italian pe nume Octavio pentru a întări o alianță politică, dar soțul ei își petrecea tot timpul la Neapole, unde avea o amantă. În treizeci și cinci de ani de căsnicie, vreme în care li s-au născut copiii, dintre care patru au rămas în viață, și o duzină de nepoți, ducesa

Cristina îngăduise această îndelungată legătură amoroasă. Noi doi am înfiripat la rândul nostru propria „alianță“ într-o noapte, la o petrecere în palatul contesei de Lebrija.

Când am văzut-o prima dată pe ducesă, m-au izbit delicatețea mâinilor ei îmbrăcate în mănuși albe și sfiala cu care își ținea evantaiul. Fusese bine instruită să se poarte în lume cu stăpânirea și răceala nobleții. Își flutura evantaiul cu iuțeala aripii unei vrăbii a cărei zbatere ochiul nu izbutește s-o prindă, deși mișcarea nu reușea s-o răcorească de arșița nopții de vară. Atârnat de cealaltă mănușă și încolăcit în jurul încheieturii avea un lanț de aur cu o cruce. De cruce avea agățat un trandafir roșu uscat, semn că lăsase în urmă cochetăriile.

Avea părul adunat într-o coc sever la ceafă și peste el purta un văl de dantelă neagră, încât puteai crede că este în doliu. Vedeam însă desăvârșita frumusețe a chipului ei de femeie coaptă, cu neputință de ascuns. Vârsta își ia tributul de la noi toți, dar ridurile care începeau să-i brăzdeze pielea catifelată erau ca o montură complicată de argint pentru nestematele ochilor ei albaștri. Deși căutătura chipului ei era neschimbătoare, ca a unui portret de curte, bobițele de nădușeală de pe frunte îmi spuneau că nu e un tablou. Obrajii albi aveau o împurpurare delicată care nu era de la sulimanuri, ci de la căldura care-i răzbătea prin piele. La gât avea legat un colier de perle și pieptul plin i se ridica și cobora, oftând de plictiseală. Avea în privire un dor neîmpărtășit care m-a mânat spre ea, așa cum cocoșul e mânat spre găină, pentru că amândoi au nevoie unul de celălalt.

Pasul cel mai greșit în dansul curtării este să credem că farmecul sau frumusețea noastră cântărește cel mai mult în acest rit străvechi al fertilității. Seducția și patima sunt pur și simplu viață care tânjește după viață. Nu au aproape nici o legătură cu temerile sau cu greșelile noastre. Când descoperim această taină divină, înțelegem că suntem mult mai puțin decât ne temem și mult mai mult decât ne închipuim. Viața ne folosește pentru propria-i plăcere și, când ne supunem voiei sale, ajungem să fim parte a fiecărei sărutări, chiar dacă e așternută sau nu de buzele noastre, și a fiecărei mângâieri, chiar dacă este sau nu făcută de vârfurile degetelor noastre.

M-am apropiat de ea pe când se îndrepta spre masa cu băuturi.

— Îmi îngăduiți ? am spus. Trebuie să vă domoliți setea pe căldura asta.

Am luat o cupă de picior și aurul ei sclipi în lumina lumânărilor. Ochii albaștri ai contesei mă priviră, pradă și prădător, speriată și înfometată. Luă cupa cu băgare de seamă să nu-mi atingă degetele, dar nu spuse nimic. Mă privi peste buza cupei în vreme ce sorbea, fără a-și dezlipi privirea din ochii mei, cu bărbia în jos și ochii ațintiți în sus.

— Soțul domniei voastre este aici ? am cutezat să întreb.

— E la Neapole, cu treburile curții, spuse ea, dar nu se pricepea să mintă și nu credea nici ea vorbele ei.

Am aflat mai târziu că treburile care-l țineau departe mai tot timpul priveau o slujnică pe care o iubea din tinerețe, dar cu care nu se putuse căsători din cauza obârșiei sale modeste.

— De când e plecat ? am întrebat.

— De șase luni, spuse ea, fără a-și desprinde privirea de a mea.

— Pesemne că vă lipsește mult.

Drept răspuns, dădu din cap, nefiind în stare să rostească minciuna.

— Sunt greu de îndurat șase luni fără un dans, am spus eu, iar ea zâmbi și nu mă îndepărtă.

I-am luat mâna și am dansat *la volta*, cel mai nou amuzament adus din Italia. Atunci, cu o mână pe talia ei și cu palma celeilalte lipită de palma ei, am văzut cum i se destindea trupul și redevenea femeie. Era o priveliște plăcută.

În noaptea aceea, caleașca mea a urmărit-o pe a ei, la o distanță cuviincioasă, dar fără să mă ascund. Am fost încântat să văd că și-a lăsat fereastra deschisă, o invitație îndrăzneață pe care am fost fericit s-o onorez. Fiind deja priceput în escaladarea balcoanelor, m-am cățărat de pe acoperișul caleștii mele pe balustrada de fier forjat și am sărit pe pardoseala de ceramică. Mă întrebam de ce ar mai dori cineva să pătrundă pe ușa de la intrare.

Astă-seară am răspuns din nou la scrisoarea ei, ajungând pe balcon în nădejdea că îmi puteam dovedi mie însumi că trupul e trup și pielea e piele. Iatacul ei era mai mare decât mi-l aminteam și la lumina lumânărilor am văzut că era plin cu noi opere și obiecte de artă. În prima noapte petrecută împreună, odaia era goală, dar acum aproape că nu mai era un deget de perete sau de pardoseală neacoperit cu covoare turcești, mobile bogat ornamentate sau vase romane mari pline cu flori. Se ivi din spatele unui paravan de lemn, îmbrăcată cu un halat de mătase și făcându-și vânt cu evantaiul. Din părul negru începeau să iasă la iveală fire argintii fluturate de o adiere blândă.

— M-am rugat să răspunzi chemării porumbelului, spuse ea.

Mi-am scos masca neagră ce mă ascunsese de ochii curioși.

Își desfăcu halatul dezvelindu-și sânii și își întoarse capul într-o parte, sfioasă. Sânii ei erau ca două stele căzătoare coborând din cer. Îmi mărturisise că, în ciuda regulilor de comportament ale nobilimii, ea alesese să-și alăpteze copiii. A ascuns acest fapt scandalos și de slujnicele ei. Doica ei și cu mine eram singurele persoane care știau adevărul. Am privit rozul strălucitor al sfârcurilor ei mari, îndelung supte, ivindu-se pe canavaua pielii ei albe ca un nor. Este un miracol faptul că acest izvor de hrană este și unul de desfătare. Mai avem nevoie de altă dovadă că Dumnezeu ne-a creat pentru plăcere și că El se bucură de patima noastră ? M-am apropiat și i-am mângâiat sânul cu vârful degetului. Pielea ei părea palidă pe lângă pielea Doñei Ana și gândurile mi-au fost din nou abătute de la ospățul ce mi se oferea. Am lăsat mâna în jos.

— Ce s-a întâmplat ?

Pentru prima dată am recunoscut că eram cu gândurile aiurea.

— Sunt în altă parte, cu altcineva.

Am crezut că va fi dezamăgită, dar ea zâmbi și luă o mască albă agățată de paravan. De fiecare parte a ei atârna o mică pană. Își trase panglica peste cap și își potrivi masca pe ochi.

— Pot fi altcineva. Cine vrei să fiu ? îmi șopti ea ispititor la ureche, mângâindu-mi spatele.

Luă masca de piele din mâinile mele și mi-o puse înapoi, pe față. Și tu poți fi altcineva.

I-am oprit mâna, pentru că nu făcusem niciodată dragoste cu o femeie cu masca pe față.

— Nu pot...

— Te rog, imploră ea, fii Octavio.

Nu-mi venea să cred.

— Soțul tău ?

— Da.

— După ce te părăsește, iubind o altă femeie ?

— Femeia visează întotdeauna că soțul ei va fi bărbatul care ar putea fi, și nu doar cel ce este în fapt. Îmi puse masca pe ochi și de data asta n-am mai putut să mă împotrivesc. Femeia este necredincioasă numai când e nefericită, spuse ea sărutându-mă pe gură.

Închise ochii și fără îndoială își închipui că sărută buzele soțului ei. Simțeam o durere în piept. Era de neîndurat să mă prefac că sunt un altul. Dar am încercat să mă las pradă închipuirii.

I-am întors sărutarea, mușcându-i ușor buza și închizând și eu ochii. Mi-am închipuit buzele pline ale Doñei Ana și ochii ei frumoși privindu-mă. Ducesa Cristina mă conduse la pernele de mătase de pe covor și mi-am rătăcit mâinile în cutele trupului ei rotunjite și înmuiate de vârstă. I-am supt frumoasele sfârcuri trandafirii și m-am jucat cu miezul feminității ei.

Mi-am păstrat lenjeria de corp pe mine după ce m-am dezbrăcat de haine pentru că femeilor nu le place să-i vadă pe bărbați goi în vreme ce ei se bucură de goliciunea lor.

Am rămas întotdeauna cu spada în teacă până când femeia este pregătită și mă dorește pe deplin. Astă-seară am înțeles de asemenea că păstrarea lenjeriei îmi dă răgaz să ating apogeul virilității în vreme ce aud gemetele de plăcere ale femeii, care sunt cel mai puternic afrodiziac din lume.

Îi mușcam ușor sfârcurile, iar ea gâfâia și gemea. Mi-am luat gura de pe pieptul ei și i-am văzut surâsul sub mască. Ca să continui mascarada, va trebui să nu-i privesc fața. I-am sărutat tot trupul până la deliciul suprem, în vreme ce ea luă o cupă de lângă pat și își picură vin roșu pe pântec. Gustul lui tare îmi stârni pofta și am continuat mai jos.

I-am ținut fesele în fața mea pe un potir. Am început fluturând-mi limba ușor ca aripile unui fluture și oprindu-mă pe mugurul patimii ei. Pe când ea își arcuia spatele și mi se oferea, i-am tras carnea în gură sugând ca dintr-un homar suculent. Mi-am folosit limba pentru a o ațâța și buzele pentru a sorbi și ea se zvârcolea dintr-o parte într-alta. Unii se plâng de mirosul delicatesei femeii, dar trupul nu are parfumul florilor, el are aroma vieții în care asudă și țipă bucuria creației.

Pe când încercam să-mi domolesc foamea tot mai adâncă, ducesa se răsucea de pe o parte pe cealaltă, împrăștiind vinul roșu pe pardoseala de marmură albă. Apoi, simți nevoia de ceva mai mult și mă trase în sus, de păr. I-am făcut pe plac și ne-am rostogolit amândoi pe pardoseală, azvârliți parcă de o furtună, căci trupurile noastre se ridicau ca un val și se striveau de marginea patului ei. Ca să cunoști o femeie matură trebuie să cunoști mai mult decât trupul ei. Trebuie să cunoști temelia nevoilor ei și foamea care o mână. Trebuie să-i cunoști visele și tainele. Trebuie să știi că dansul este o luptă și că lupta e un dans, că pasiunea și compasiunea palpită în același piept.

Femeia poate dansa și lupta mai multă vreme decât bărbatul și de aceea el nu trebuie să încerce niciodată să-i înfrângă patima. Pentru că nu poate. Patima femeii este ca marea care saltă pe valuri corabia bărbatului și, pentru a ține piept furtunii, el trebuie să-și folosească iscusința și modestia pentru a răzbi prin valurile ei, după ce renunță la cursul corabiei lui și își coboară pânzele, lăsând marea să-l poarte unde vrea ea. Pentru un marinar care știe că n-are de ce să se teamă, aceasta este cea mai mare aventură a vieții, când se lovește de catarg, știind că înfrângerea lui este forța și sorții salvării lui.

Am încercat să rămân în plasa închipuirii în vreme ce ne legănam, până ce ea a murmurat în urechea mea, „da, da“ și într-un spasm de plăcere a strigat, „da, Octavio, da“, înainte ca trupul ei să se prăvălească vlăguit. În curând și trupul meu s-a predat. Nu terminasem, dar nu mai puteam. Să faci dragoste cu o închipuire este al doilea act de trădare pentru un libertin.

M-am prăbușit lângă ea și m-am întors pe spate. Mi-am scos, dezgustat, masca, auzind în minte vorbele Doñei Ana: „Poate că de frică se ascunde în bărbatul din spatele măștii“. Mascarada se terminase pentru mine. Ducesa Cristina se cuibărise lângă mine și i-am așezat obrazul catifelat pe pieptul meu. A adormit în brațele mele și, deși abia așteptam să plec, nu voiam s-o trezesc. S-o las să viseze, m-am gândit. Să-l viseze pe dragul ei Octavio, întors în sfârșit acasă.

Deși brațul meu o cuibărea la piept și o strângea, mă simțeam singur, în vreme ce gândurile mele alergau și îmi spuneam mie însumi că este cu neputință să iubesc o singură femeie, după ce aflasem că toate femeile sunt sfinte. Revedeam iarăși și iarăși chipul Doñei Ana. Somnul binecuvântat alină toate durerile și în curând mă aflam și eu în brațele lui Morfeu. Dar somnul meu n-a fost lung și nici binecuvântat, pentru că am fost trezit înainte de ivirea zorilor de un demon năbădăios. Căci, de când mă știu, ori de câte ori am adormit în brațele unei femei, n-am fost niciodată trezit de lumina soarelui pe fața mea. Întotdeauna sunt alungat din pat, în întuneric, de un strigăt lăuntric care mă silește să rătăcesc ca fugarul Cain. Mă desprindeam de trupul ei încă adormit când am auzit un glas.

— *Abuelo?* rosti un băiețel, crezând că eram bunicul lui întors în sfârșit de la Neapole. M-am uitat în jur, bucuros că lumânările se stinseseră și în cameră era întuneric. Băiețelul mă trăgea de mână, stăruind: *Abuelo?*

Am zgâlțâit-o de umăr pe ducesa Cristina, dar nu se clinti, sforăind mulțumită. M-am tras de sub capul ei și fața îi căzu pe pernă, fără s-o trezesc, am simțit o mână mică atingându-mi obrazul și mi-am dat seama că trebuia să caut ajutor în altă parte.

Mi-am pus pe mine halatul de mătase al ducesei, care-mi ajungea doar până la genunchi. L-am legat cu cordonul și am tras aer în piept. L-am ridicat pe băiat fără să spun nimic și am simțit greutatea micului trup lipindu-se de mine. M-am gândit la fiul lui Don Hernán și la dragostea pentru tatăl lui și l-am strâns și mai tare la piept pe băiețel. M-am dus sus la odăile servitorilor. Am mers pe urma parfumului trupului Fátimei până la ușa ei, am bătut și am trezit-o. A aprins un opaiț, dar băiatul a rămas cu capul pe umărul meu, cu ochii închiși. Am arătat spre el, neliniștit și Fátima a înțeles numaidecât. L-a luat pe nepotul adormit al ducesei în brațe și am simțit o tristețe ciudată când brațele mele s-au golit. Înainte să plec, Fátima a ridicat opaițul și a spus:

— Ia să te văd. A râs de costumația mea și a adăugat: Deci ai descoperit bucuria pe care ți-o dă un copil.

— Bucurie? Vrei să spui spaimă! Am avut deja destule necazuri pentru că am adormit.

— Am văzut adevărul pe fața ta. Să dăruiești dragoste celui care are nevoie de ea este o plăcere mai mare decât aceea de a primi.

— Poate că după ce băiatul va fi din nou în patul lui, tu vei dărui dragostea celui care are nevoie de ea.

Am zâmbit, nădăjduind din nou că îmi va trece durerea stăruitoare din piept. Vorbele îndrăznețe ale Doñei Ana îmi răsunară din nou în minte: „Poate că durerea din inimă și singurătatea te fac să treci din brațele unei femei în brațele următoarei“. Am alungat amintirea ei.

— Ceea ce dorești, răspunse Fátima, nu este dragoste, stăpâne.

— Primesc orice vrei să-mi dăruiești, am spus eu, atingându-i obrazul.

— Datorită ție, soțul meu s-a întors la mine, spuse ea, plecându-și privirea spre inimă, unde se odihnea amuleta.

— Mă bucur să aud asta. Am oftat. Poate că într-o bună zi vei fi din nou alături de el și de fiii voștri.

Îmi zâmbi fericită, gândindu-se la acea zi.

M-am întors în iatacul ducesei, unde ea zăcea încă nemișcată, în brațele plăcerii. M-am îmbrăcat iute și m-am dus la fereastra balconului. Pe când ieșeam pe unde venisem, am privit acea forță a naturii care stătea întinsă în așternut. M-am minunat cum de izbutise această femeie să-și țină patima furtunoasă în frâul rochiei negre și al mănușilor albe. Cu delicatul evantai în mână părea un model de regească reținere, dar, de îndată ce o fereastră a fost deschisă, s-a stârnit un uragan care a împrăștiat veșmintele, a vărsat paharele cu vin și i-a sfărâmat pentru totdeauna evantaiul.

În vreme ce încredințez hârtiei aceste zadarnice încercări de a uita o femeie prin alta, înțeleg că femeile m-au folosit, la fel cum le-am folosit și eu pe ele. Și totuși acest trai mi se pare acum lipsit de patimă adevărată. Îmi doresc o patimă care este mai mult decât simpla abandonare, o îmbrățișare dureroasă, mai trainică decât orice descătușare sublimă. Era nevoie de dragoste pentru asta? Și cum poate fi mai plăcut să dăruiești dragoste decât s-o primești? Atunci, în grădină, Doña Ana mi-a spus despre nevoia ei de o asemenea iubire, dar știu că marchizul nu este în stare să i-o dăruiască. Nefericirea o va face să-i fie necredincioasă? Încerc să-mi alung din minte aceste gânduri, știind că ele duc numai la trădare. Astăzi trebuie să-l însoțesc pe marchiz la vânătoare, în calitatea mea de aghiotant devotat și credincios. Dar singurul trofeu pe care-l râvnesc este o veste de la Doña Ana.

7 iulie 1593, dimineața

Adevărul

Când am ajuns la grajdurile marchizului, am descoperit că nu eram decât noi doi și că partida de vânătoare nu era nici pe departe un prilej de desfătare nevinovată cum crezusem eu.

— Unde sunt câinii ? am întrebat.

— Azi n-avem nevoie de ei, răspunse el.

— Dar muschetele ?

— Nici de ele n-avem nevoie.

Am luat pistolul și l-am pus în tocul șeii calului pe care mi-l dăduse.

— Măcar pentru tâlharii de drumul mare, am spus eu.

Încuviință din cap și zâmbi. Se urcă pe calul lui preferat, un armăsar alb, iar eu am încălecat iapa maronie.

Am ieșit la trap din oraș prin Puerta de Carmona și am pornit spre domeniile lui strămoșești și spre satul cel mai apropiat de mănăstirea unde fusesem crescut. Tot pe acolo se afla și *hacienda* Doñei Ana, deși n-aveam de gând să-i spun acest lucru.

— Dii, dii ! strigă marchizul, împungând calul cu călcâiele pe când goneam pe drumurile de țară.

Am mers în galop peste dealuri acoperite cu un covor de maci roșii și printre oștiri de măslini argintii. Capete uriașe de floarea-soarelui se plecau triste, parcă plângând. Oile pășteau cimbrul și rozmarinul crescute din belșug la umbra chiparoșilor și a stejarilor care împestrițau zarea.

Ajunși pe coama dealului, am trecut pe lângă ruinele zidurilor unor orașe părăsite și pe lângă turnuri de pază prăbușite de pe stânci – rămășițe ale epocii cavalerismului, când creștinii și maurii se încleștau în luptă cu lănci și iatagane. Și mai înspăimântătoare erau crucile care se înălțau din grămezile de bolovani ce însemnau mormintele celor uciși de tâlhari. Tocmai pe când întrebam dacă era înțeleaptă hotărârea marchizului de a călări fără escortă, o bandă pestriță de vreo șase tâlhari la drumul mare se năpusti spre noi din spatele ruinelor. Mi-am împuns calul cu călcâiele, îmboldindu-l să meargă mai iute, dar spre mirarea mea, marchizul încetini. Mi-am scos pistolul cu o mână și am ținut frâiele cu cealaltă; într-o clipă au ajuns lângă noi. Am fost mirat peste poate să văd căpetenia bandei descălecând și îngenunchind în fața marchizului, de parcă ar fi fost seniorul lui.

— Înălțimea ta, spuse el cu glasul bolovănos al bărbatului care se împotrivise siluirii Doñei Ana în noaptea când se pusese foc grajdului.

— Înțeleg că ești noua căpetenie, spuse marchizul, fiind limpede că îi cunoștea pe acești oameni.

— Da, înălțime, după ce a fost împușcat Alvaro.

— Cum de a cutezat banda ta de briganzi să încerce să siluiască o nobilă doamnă ?

Tâlharul vorbi cu teamă în glas :

— Nu se va mai întâmpla, înălțime, fiți încredințat.

Cu o mișcare iute, marchizul scoase pistolul lui lung din tocul șeii și îl împușcă. Trupul tâlharului zvâcni străpuns de plumb și se prăbuși, cu sângele țâșnindu-i prin cămașa albă.

— Acum sunt pe deplin încredințat că nu se va mai întâmpla, rosti marchizul pe când ceilalți priveau cu ochii măriți și gurile căscate. Marchizul dădu pinteni calului și porni mai departe la trap.

Pesemne că pe fața mea se citeau mirarea și dezgustul.

— Dacă nu el a fost cel care a încercat să...

— De bună seamă că n-a fost el. Am vrut să fie o pildă. Doña Ana l-a împușcat pe cel care a atacat-o... cu ajutorul unui *caballero* mascat.

Marchizul nu așteptă răspunsul sau scuzele mele și lovi necruțător calul pentru a porni în galop.

Am gonit din nou peste dealuri cu lanuri de grâu sălbatic stropite cu maci roșii ca petele de sânge. Am trecut de fortăreața din vârf a marchizului și ne-am îndreptat spre *hacienda* Doñei Ana. Am văzut de departe un alt călăreț venind spre noi în plin galop, pe ceea ce părea un cal argintiu strălucitor. Când s-a apropiat și mai mult, am văzut că atât calul, cât și călărețul erau în parte acoperiți cu o armură, care strălucea atât de tare în lumina soarelui, că aproape te orbea. Soldații m-au neliniștit întotdeauna, dar marchizul n-a încetinit decât când am ajuns la nu mai mult de zece lungimi distanță.

Abia atunci am recunoscut crucea Ordinului Calatrava pictată pe capa care acoperea armura comandorului. Am tras de frâie și am oprit caii care au rămas pe loc fornăind și scuturându-și coamele semețe. Comandorul arăta deosebit de falnic pe calul îmbrăcat în oțel. Metalul acoperea capul negru al calului, de la ochi până la nări, iar grumazul era îmbrăcat în fâșii de metal și zale. Piesele armurii de pe corpul animalului erau lipite între ele. Șaua de oțel și catifea a comandorului stătea pe o cuvertură de mătase galben cu roșu. De brațul stâng avea prins în curele un scut. Comandorul se ținea drept pe cal, cu o privire cercetătoare, care deveni furioasă când mă recunoscu.

Își scoase uriașa spadă din teacă și o ridică deasupra capului, ca în noaptea în care mă urmărise prin aceleași locuri. Mă îndoiam că mă recunoscuse atunci, dar ofensa primită la piața de sclavi era pricină destulă pentru a-i îndreptăți furia. Mă întrebam dacă marchizul mă adusese acolo ca să mor.

— Îmi voi răzbuna onoarea, spuse comandorul și își îmboldi calul, ceea ce-l făcu pe al meu să se cabreze.

Mi-am scos iute pumnalul subțire și abia am izbutit să-i abat lovitura în vreme ce calul meu sărea neliniștit într-o parte.

— Nu, Señor comandor! strigă marchizul, voind să oprească atacul.

Încerca să-și stăpânească și el calul care se rotea, împiedicându-l să-mi vină în ajutor.

— Opriți-vă! strigă el, cu un glas care trăda și teamă, și furie.

Comandorul ataca neîncetat și abia izbuteam să-i abat loviturile cu pumnalul subțire. Mâinile mă dureau din pricina forței cu care se izbea metalul lui de al meu. În cele din urmă, m-a azvârlit din șa. Calul meu s-a ridicat în două picioare și m-am temut că, în furia lui, comandorul îi va reteza capul. În învălmășeala iscată, m-am rostogolit pe sub burțile cailor și am ieșit pe cealaltă parte. Am proptit vârful pumnalului în ceafa comandorului și pe fața lui se citiră mirarea și furia. Mi-am îndepărtat spada și acest gest de îndurare, deși nu i-a domolit furia, a pus capăt luptei.

— Señor, Don Juan este credinciosul meu aghiotant.

— Un bărbat care seduce soțiile altor bărbați este dușmanul tuturor bărbaților. Și află, Don Pedro, că nu toți aghiotanții sunt credincioși.

— Am venit aici nu ca să ne luptăm, ci ca să încheiem înțelegerea dintre noi. Primiți prețul pe care vi l-am oferit pentru *hacienda* voastră? întrebă marchizul, arătând spre casa albă, pătrată, cu acoperiș de țigle.

Comandorul își coborî privirea. Era limpede că pierduse acest târg cu marchizul, ca toată lumea.

— Da, îngăimă el, încă spumegând de furie.

— Socotiți-o zestre, rosti marchizul, dar o zestre pentru care veți primi în schimb aur.

Poate că încerca să-l ajute pe comandor să-și plătească datoriile, dar marchizul căpăta întotdeauna mai mult decât oferea și fără îndoială își sporea astfel proprietățile. Îmi spusese odată că pământul este singura bogăție adevărată. „Dumnezeu a creat Pământul“, spunea el cu evlavie, „și nu-l mai creează încă o dată“.

Comandorul își întoarse calul pe picioarele din spate și dădu să plece, dar îl opri vocea rugătoare a marchizului:

— Señor comandor!

Militarul se opri și-l privi pe marchiz, în vreme ce calul lui se frământa neliniștit. Nu spuse nimic.

— Au mișcat-o scrisorile și vizitele mele? A început să mă îndrăgească?

Această matahală părea neputincioasă și lesne de rănit în simțămintele sale față de Doña Ana. Poate că nu se căsătorea cu Doña Ana doar ca să aibă un moștenitor.

— Dragostea nu face parte din înțelegerea noastră.

— Vă rog, Señor, vorbiți cu ea.

Comandorul încuviință încet din cap, dar apoi își răsuci armăsarul cu furie, forțându-i grumazul cu frâiele. Cu ochi turbați, calul se ridică pe picioarele din spate, cu coama lungă atârnând și porni în galop. Acest bărbat aspru nu știa vorbe tandre cu care s-o înduplece pe fiica lui să-l iubească pe marchiz. Dacă scrisorile marchizului nu o vor îmbuna, poruncile tatălui ei vor avea ceva mai multă putere. Mi-am amintit cum se silise să zâmbească în noaptea balului mascat, încercând să-și ascundă adevăratele simțăminte.

Privind înapoi spre marchiz, am fost izbit de dezvăluirea simțămintelor lui față de Doña Ana. Oricum înțelegea el dragostea, era limpede că dorea să fie iubit, avea o nevoie deznădăjduită de dragostea ei. Marchizul privi cum trâmba de praf iscată de comandor dispărea, apoi spuse:

— Nu știu cum s-a strecurat ea în tainița încuiată a inimii mele. Dar acum aș face orice ca să n-o las să fugă.

— De ce doriți să vă căsătoriți cu o femeie care nu vă iubește, când multe ar fi fericite să vă primească de soț?

— Pentru mine nu se află altă femeie pe lume. N-a fost niciodată alta. Am privit-o pe Doña Ana cum devine femeie, așa cum un fermier își urmărește roadele și am așteptat ani de zile să fie bună de cules.

— Un bărbat nu poate sili o femeie să-l iubească.

— Mă va iubi – ori, altminteri, va suferi.

Știam că marchizul vorbea serios și că știa nenumărate căi pentru a face unei femei viața amară dacă voia, mai ales dacă îi era stăpân pe viața și libertatea ei în calitate de soț. Marchizul avea în biblioteca lui două cărți preferate, din care se inspira adesea, amândouă scrise de italieni. *Il Principe* de Niccolo Machiavelli și *Inferno* de Dante Alighieri. Inspirându-se din cea de a doua, era în stare s-o supună pe Doña Ana la toate caznele din cele nouă bolgii ale Infernului, în vreme ce ea, nedorind să i se supună, se va lupta și va suferi atâta vreme cât va avea aer în piept.

Marchizul nu mai spuse nimic, își înfipse pintenii în burta armăsarului și porni într-un galop turbat. Eu veneam numaidecât în urma lui. Îmi zvâcneau vârfurile degetelor pe frâie, în vreme ce îmi dădeam seama că trebuia s-o vestesc pe Doña Ana. Era cu adevărat în primejdie dacă respingea afecțiunea marchizului, chiar dacă aceasta nu era sinceră. Încercam să țin pasul cu el, dar când mă apropiam, el țâșnea și mai repede. Era limpede că mă ducea înapoi la grajdurile lui și am primit această nouă încercare. Am trecut printr-un crâng de portocali, apoi am împroșcat apa mică a unui pârâu gonind tot mai iute. La început conducea el, apoi am condus eu. Pe când i-o luam înainte, l-am auzit mormăind și îmboldindu-și calul. Am ajuns la drumul mare, unde copitele cailor loveau noroiul întărit și praful se stârnea în toate părțile. Șirurile de butuci de viță-de-vie printre care goneam mi se încețoșau dinaintea ochilor prefăcându-se într-un covor verde mișcător.

Când ne-am apropiat de poarta orașului, eu eram din nou în frunte. M-am uitat înapoi și i-am văzut turbarea din ochi. Nu suferea să fie învins. Am început să încetinesc când am ajuns la porți, dar el trecu în galop printre ele, spulberând mulțimea. Acum eram prins în luptă și veneam tare în urma lui. Trofeul pus în joc era Doña Ana. Eram cu o lungime în urma calului lui când am trecut în galop prin fața catedralei, croindu-ne drum printr-o mulțime de clerici. Ne-am strecurat în mare goană printre calești, pe străzile înțesate de oameni. Copitele cailor noștri tropoteau pe pietre; zgomotul puternic și forța animalelor îi alungau pe toți din calea noastră. Vânzătorii și mușterii se dădeau repede la o parte, iar cei mai puțin norocoși se prăbușeau împreună cu mărfurile lor, încercând să se ferească.

Când am intrat în Plaza de San Francisco, i-am șoptit iepei mele. I-am vorbit despre frumusețea și puterea ei, spunându-i că vom câștiga cursa grație lor. Deși părea cu neputință, ea se avântă cu și mai mult elan, simțind fără îndoială și apropierea grajdurilor. Am oprit lângă șaua marchizului, am mers alături, apoi am luat-o înainte cu o lățime de palmă. I-am privit fața – ochii îi scăpărau de furie și avea dinții încleștați – și mi-am dat seama că nu era înțelept să fiu eu învingătorul. Stăpânirea de sine, mi-am amintit mie însumi, este trăsătura cea mai de preț a adevăratului *caballero*. Am tras ușor de frâie, deși calul se încăpățâna pentru că voia să câștige și marchizul intră în galop primul în grajd.

Am descălecat, amândoi la fel de istoviți precum caii noștri, dar marchizul izbuti să spună:

— În viață... unii câștigă... alții pierd.

Am zâmbit și mi-am recunoscut înfrângerea făcând semn cu mâna. Mintea mea era deja în altă parte. Am dat să ies din grajd, cu mirosul de sudoare, de cal și de fân în nări.

— Don Juan! mă chemă înapoi marchizul. Doña Ana și cu mine ne vom uni în sfânta cununie pe 15 iulie. Dar până atunci trebuie să-i spui regelui cu cine dorești să te căsătorești. În sfârșit, ne vom împărtăși amândoi din taina sfântă a căsătoriei.

Rosti cuvintele „taina sfântă“ cu un rânjet care te îngheța. Am încuviințat din cap și am încercat să zâmbesc, după care am dat din nou să ies.

— Nădăjduiesc că n-ai uitat de ultimatumul regelui, stărui el.

— De bună seamă că n-am uitat, înălțime, am spus eu.

Dar deocamdată mă îngrijora mai mult soarta Doñei Ana decât soarta mea. Știam ce am de făcut, pentru că, dacă marchizul este nedreptățit o dată, nu uită în veci. Trebuia s-o vestesc pe Doña Ana și, pentru siguranța ei, trebuia s-o fac îndată după căderea nopții.

7 iulie 1593, după-amiaza

Știe ceva care ne-ar putea duce la pieire

După ce m-am întors de la „vânătoare“ și am scris în jurnal, Cristóbal m-a înștiințat că vestitul asasin Ignacio Álvarez de Soria fusese spânzurat mai devreme. Îmi spuse uluit:

— L-am văzut cu ochii mei la Taberna del Pirata în noaptea în care au sosit corăbiile. Pesemne văzuse că mă schimbasem la față. Îl cunoșteați?

— L-am întâlnit o dată – în noapte aceea, de fapt.

După ce obținuse ceea ce dorea, era limpede că marchizul nu mai voia să știe nimeni de celălalt cadavru îngropat în sicriu cu mama Doñei Ana. Fără îndoială că el fusese cel care făcuse în așa fel încât să nu mai afle nimeni. Pe cine, mă întrebam, omorâse comandorul și îngropase împreună cu soția lui? Omorâse oare mai mulți oameni?

În vreme ce așteptam să se lase întunericul, mi-am curățat praful și sudoarea de pe trup, mi-am schimbat hainele și am coborât la tavernă să iau masa de după-amiază. L-am înduplecat pe Cristóbal să mi se alăture, deși el spune mereu că un vizitiu nu trebuie să mănânce la aceeași masă cu stăpânul lui. Am încercat să-i spun că mulți *hidalgo* sărăciți au ajuns servitori, dar el stăruie să păstreze buna-cuviință.

— Lasă cartea, Cristóbal, am spus eu, pentru că citea la masă. Nu m-a auzit. Cristóbal!

— Poruncă, spuse el, ridicându-și în sfârșit privirea din carte.

— Citește omul, dar mai și trăiește.

Închise cartea fără tragere de inimă.

Ne-a servit Colette, frumoasa nepoată a Doñei Felipa. Venise din Franța cu tatăl ei, atrași, ca mulți alții, de bogăția orașului. După ce sosiseră, tatăl ei se îmbolnăvise de friguri din Indii și acum era grav bolnav. Colette gătea și servea la mese toată ziua și îl îngrijea pe tatăl ei toată noaptea. Își împletise la repezeală părul negru și obrajii ei plini coborau spre bărbia cu gropiță. Avea sprâncene groase, ca un bărbat, dar ele sporeau și mai mult grația feminină a restului feței.

— Cum se simte tatăl tău? am întrebat eu, știind că din compasiune se naște deseori pasiunea.

— Nu e bine, stăpâne. A fost dus la Hospital de las Cinco Llagas, spuse ea, aplecându-se mai mult decât era nevoie pentru a-mi turna ciocolată aburindă în ceașcă.

I-am întors complimentul trăgând în piept parfumul trupului ei, de la bust până la gât. Mirosul năduşelii i se amesteca cu aroma ciocolatei fierte cu vanilie și scorțișoară.

L-am văzut pe Cristóbal cum o privea stăruitor. Era prima dată când îl vedeam uitându-se cu luare-aminte la o femeie și eram încântat de curiozitatea lui care este mama cutezanței. L-am văzut cum o cerceta cu privirea în vreme ce ea se îndepărta. Când însă ea s-a uitat înapoi, el și-a încovoiat umerii și și-a coborât privirea în farfurie. L-am bătut pe spate cu palma ca să stea drept, ca un adevărat vizitiu, dar și ca un adevărat *caballero*. Cum să cucerească inima unei femei dacă se încovoaie ca un bărbat doborât de tristețe și privește în jos, fără să-i arate niciodată inima din piept sau sufletul din ochii lui? Am încercat să-l învăț pe Cristóbal să aibă mândrie. Dar inima e mult mai greu de învățat decât capul.

Când am lăsat două monede de argint pe masă, Cristóbal s-a uitat la plata mult prea mare, mirat și neîncrezător.

— Îți place? am întrebat în drum spre caleașcă.

Ridică din umeri, nepăsător, dar vedeam pe fața lui că minte.

— Îți place fata, nu?

— E singura femeie din Sevilla pe care n-ați distrus-o încă pentru dragostea altui bărbat, spuse Cristóbal cu curaj, apoi, gândindu-se mai bine, adăugă: stăpâne.

Am izbucnit în râs.

— Deci o iubești.

N-a apucat să nege, pentru că în urma noastră alerga Colette.

— Stăpâne, v-ați uitat acești reali, spuse ea, întinzând monedele.

— Sunt pentru tine, Colette.

Îmi azvârli monedele în piept. Se izbiră de vesta mea de piele și căzură pe jos.

— Nu sunt o femeie ușoară care poate fi cumpărată. Sprâncenele ei dese se arcuiră de furia unei femei care era sigură că fusese nedreptățită.

— Cine a spus că ești femeie ușoară și de când sunt femeile ușoare plătite dinainte? am întrebat eu.

— E mai mult decât prețul mesei dumneavoastră.

— Vizitiul meu Cristóbal a stăruit să-ți las banii. Ca să cumperi doctorii pentru tatăl tău.

Cristóbal era uluit de această minciună sfruntată. Poate pentru a-și ascunde fața, se aplecă și luă monedele. I le întinse încet fetei. Ea îi întinse mâna. El zâmbi, stingherit, lăsându-le că cadă în palma ei și ea îi întoarse zâmbetul cu sfială și recunoștință și fără îndoială stânjenită de izbucnirea ei. Cristóbal își abătu iute privirea, dar după ce ea plecă, l-am văzut urmărind-o cum dispare, cu fustele fluturând și cu bluza albă lipită de umeri, umedă din pricina arșiței după-amiezii. Când ajunse la ușă, se întoarse și privi înapoi. De data asta, Cristóbal nu mai putu să-și ascundă ochii, care priviră în ochii ei.

M-am urcat în caleașcă, clătinând din cap și încercând să înțeleg teama lui față de femei. Cu părul șaten-deschis și ochi albaștri palizi, Cristóbal era destul de chipeș. Chiar și micuța cicatrice de sub un ochi îi dădea un aer de mister și aventură. I-am spus că un corp cu o cicatrice stârnește mai mult curiozitatea. Cicatricile spun că persoana cu pricina a înfruntat primejdii și le-a supraviețuit pentru a povesti despre ele. Dar el își tot acoperă fața cu mâna. Mi-a spus că mama lui îl bătuse pentru că n-o apărase de bețivul de taică-său. Poate că din cauza acestui tată Cristóbal refuză să bea, ceea ce cred că e o calitate admirabilă la un servitor și mai ales la un vizitiu.

— Du-mă la Alameda de Hércules, i-am spus lui Cristóbal, prin Calle Susona.

Voiam să văd ferestrele casei Doñei Ana, ca să-mi pun la cale revenirea din noaptea aceea. În vreme ce ne apropiam încet de casă, am văzut că perdelele erau trase și caleașca nu era acolo.

Ne-am văzut de drum prin Plaza de San Francisco și n-am făcut altceva decât să mă uit pe fereastră, încercând să-mi abat gândurile de la Doña Ana. M-am uitat la un șir de cerșetori de meserie, schilodiți de război, elevi, văduve și bărbați care n-aveau de lucru, așteptând supa milei de la mănăstire. Tocmai voiam să las să cadă transperantul de piele, când, spre mirarea mea, am văzut caleașca Doñei Ana în fața intrării bisericii mănăstirii San Francisco.

— Oprește! am spus eu și am coborât fără să mai aștept să-mi deschidă Cristóbal. Du-te înapoi la tavernă și mergi cu Colette la spital. O să-i cucerești inima arătându-te îngrijorat pentru tatăl ei.

Singura mea teamă era să nu-mi fie văzută caleașca, dar știam totodată că puteam ajuta două femei deodată.

— Dar eu... eu..., se bâlbâi Cristóbal.

— Frica e hoață, Cristóbal. N-o lăsa să-ți fure viața.

— Dar, stăpâne...

— Îți mai spun o dată, cât se poate de limpede: dacă tu nu-ți trăiești viața, cine vrei s-o trăiască în locul tău? Ai înțeles?

— Da, stăpâne.

În vreme ce Cristóbal se întorcea la Colette, mi-am croit drum prin mulțime, căutând să trec nebăgat în seamă. Am fost bucuros să văd că era într-adevăr aceeași caleașcă roșie în care mă furișasem la prima noastră întâlnire și cu care comandorul și Doña Ana se duseseră la piața de sclavi.

M-am uitat în jur ca să mă încredințez că nu fusesem văzut și am intrat în biserică.

Mi-am înmuiat degetele în agheasmatarul de marmură roz și m-am închinat cu apa sfințită. Nu mai fusesem de mulți ani într-o biserică. Am avut grijă să pășesc încet și să mă ascund în spatele coloanelor uriașe de piatră. Doña Ana și comandorul stăteau în picioare în ceea ce părea a fi capela familiei lor. Pe perete erau gravate cuvintele CAPILLA DE SANTA MARIA MAGDALENA. M-am apropiat și am văzut că Doña Ana plângea.

— Tată, de ce i-ai dat mâna mea marchizului? Nu mă iubești? Nu vrei să fiu fericită?

Comandorul era înduioșat de suferința fiicei lui, dar îi răspunse cu asprime:

— N-am avut încotro, a trebuit să primesc cererea lui în căsătorie.

— De ce? Sunt și alți nobili bogați cu care mă poți mărita.

— Nu datorită averii marchizului am primit căsătoria, deși este adevărat că aurul lui ne va îngădui să păstrăm această capelă unde este înmormântată mama ta și unde mă voi odihni și eu. Privi în jos cu tandrețe spre sculptura din marmură albă înfățișînd o femeie îngenuncheată care citea o Biblie. Ea mă va păzi când îmi voi începe viața veșnică.

— Te rog, tată, nu vorbi despre moartea ta. N-aș îndura să te pierd și pe tine.

— Soldatul trăiește între viață și moarte și mormântul lui trebuie să fie întotdeauna pregătit.

Comandorul se întoarse spre propriul mormânt. Pe sicriul de piatră era corpul sculptat în marmură al unui bărbat. Comandorul îi atinse fața.

— Parcă e viu, nu-i așa?

— Nu înțeleg cum de poți să cheltuiești aurul marchizului pentru mormântul tău, în vreme ce pe fiica ta o vinzi ca pe o târfă.

Comandorul se întoarse iute și cu mâna care atinsese propria lui față de marmură o pălmui pe fiica lui pe obraz.

A trebuit să mă stăpânesc, știind că nu puteam izbuti nimic dacă veneam în ajutorul ei în clipa aceea. El își dădu seama pe loc de greșeala făcută și, pe când ea se ținea de obraz, îi vorbi pentru prima dată cu oarece tandrețe:

— Nu trebuia să te cresc atât de curajoasă. Curajul te va face să suferi și mai mult în căsnicie.

— Dacă nu pentru aurul lui, atunci pentru ce ai consimțit ?

— Marchizul știe... știe ceva care ne-ar putea duce la pieire.

— Ce știe ?

— Nu are nici o însemnătate ce știe, ci doar că știe, spuse comandorul cu o hotărâre în glas pe care Doña Ana nu cuteză s-o mai înfrunte. Marchizul îngenunche lângă mormântul soției lui. Candela mamei tale s-a stins. Trebuie să mă duc să cumpăr alta.

— N-o putem trimite pe Maria ?

— Este pentru mine o datorie și o onoare să cumpăr o sfântă candelă pentru mama ta. Avem acum atât de puține căi s-o cinstim... Unde e *dueña* ta ? Ar trebui să fie aici să te păzească.

— Se roagă într-o altă capelă.

— De ce nu e aici cu tine ?

— Nu vine niciodată la capela mamei.

— Maria ! strigă comandorul și glasul lui răsună în tot sanctuarul acela mare și în micile capele ale bisericii tăcute.

Dueña veni imediat. Sub sâni avea legată, matern, o eșarfă neagră, care făcea ca rochia ei albă să se umfle de parcă era însărcinată. Nu avea vălul pe față și am văzut limpede că era din Indii. Fața ei vârstnică, măslinie, părea frumoasă sub părul cărunt, împletit, dar în ochi i se citeau teama și îngrijorarea, poate pentru Doña Ana sau poate pentru ea însăși în această țară a cuceritorilor ei.

— Stai aici și păzește-o, asta e datoria ta, spuse comandorul și plecă.

M-am ascuns în spatele coloanei ca să nu mă vadă.

După ce plecă, Doña Ana spuse:

— Știu că tata ți-a spus să stai aici, dar eu vreau să fiu singură cu mama.

Vedeam că *dueña* se simțise jignită, fața ei arătând de parcă mușcase dintr-o lămâie.

— Aștept în caleașcă. Spune tu la comandor de ce.

După ce plecă, mi-am dat seama că era prilejul potrivit, dar nu știam cât va dura. M-am apropiat încet de Doña Ana, care hohotea de plâns cu fața îngropată în mâini.

— Doña Ana, trebuie să vă vorbesc. Mă privi mirată și încercă să-și șteargă lacrimile. Nu e nevoie să vă ascundeți simțămintele. Poate că vă pot întoarce bunătatea pe care mi-ați arătat-o acasă la marchiz.

— Trebuie să plecați înainte de a se întoarce tata.

— Trebuie să vă previn înainte de a pleca. Fericirea dumneavoastră, dacă nu și viața, vor fi în primejdie dacă nu-i veți întoarce marchizului dragostea.

— Nu pot să mint în dragoste.

— Căsătoria dumneavoastră va frânge inimile multor bărbați din Sevilla, dar n-ați putea avea un protector și un binefăcător mai bun decât marchizul.

— Cui îi voi frânge inima ?

— Sunt prea mulți ca să-i numesc, dar în dragoste, ca și în viață, unii câștigă, alții pierd.

— Eu nu vreau să accept înfrângerea.

— Nu se află bărbat mai puternic decât marchizul în afară de fiul regelui.

— Titlul și rangul nu înseamnă nimic pentru mine.

— Marchizul vă va oferi o viață îmbelșugată.

— Nu-mi pasă de viața îmbelșugată, spuse ea disprețuitor.

— Vă supără vârsta lui ?

— Mă supără lipsa lui de inimă. Ați văzut că nu simțea nimic pentru prietenul lui, spuse ea, oprindu-se ca să se uite în jur, apoi șopti: Prietenul dumneavoastră care a murit în lupta cu taurii.

Acum înțelegeam pentru prima oară din cuvintele Doñei Ana că simțea ceva pentru mine. Mi se umflă pieptul de fericire.

— Iubiți pe altcineva? am îndrăznit să întreb.

— N-am cunoscut nici un bărbat care să nu mintă în dragoste, spuse ea, întorcându-mi privirea.

Acum era rândul meu să mă uit în jur.

— Dacă nu acceptați dragostea marchizului, trebuie să fugiți din Sevilla de mânia lui.

— N-am unde să mă duc.

— Aici nu veți fi la adăpost.

— O femeie nu poate trăi în afara căsătoriei decât dacă e călugăriță sau prostituată și eu nu sunt nici una, nici alta.

— Atunci vă implor să-i întoarceți dragostea marchizului. E sinceră.

— Dar a mea nu va fi niciodată și, spre deosebire de alte femei, eu nu mă pot preface.

Știam că nu-i va da niciodată marchizului ceea ce voia el și o vedeam prăbușindu-se în bolgiile infernului pe care el le va ivi pentru ea. Voiam să-i spun că dragostea mea este sinceră, dar am auzit pașii tatălui ei și a trebuit să mă ascund în spatele mormântului lui.

— Unde e Maria?

— Am vrut să fiu singură cu mama. Am trimis-o la caleașcă.

— Nu se poate să rămâi neînsoțită! Du-te imediat la caleașcă!

Doña Ana se supuse, dar nu înainte de a-mi arunca pe furiș o privire.

Am auzit cum comandorul înlocuia candela și îngenunchea să se roage. Cuvintele lui nu se adresau lui Dumnezeu, ci soției sale.

— Catalina, sufletul meu, mă auzi? Ce-am făcut? Din dragoste pentru tine am... Îmi lipsești în fiecare zi. Fiica noastră e mai fericită că n-a cunoscut dragostea, decât să sufere pierderea ei. Tăcu. E o cruzime că atât de puțini întâlnesc dragostea și acestora moartea le-o răpește. Ce ciudată este dragostea! De ce îi umple de har pe unii și îi afurisește pe alții? Mă va ierta ea vreodată? continuă comandorul. Mi-e teamă pentru ea. Te rog, veghează asupra ei. Te implor, dragostea mea.

L-am auzit pe comandor trăgând zăvorul capelei când plecă și mi-am dat seama că puteam să rămân încuiat înăuntru. M-am liniștit când l-am auzit strigându-l pe preot.

— Padre! Te rog, încuie capela.

— Cu plăcere, Don Gonzalo, îndată. Vă place mormântul?

— Sculptorul italian a făcut o treabă minunată. Ați făcut bine că mi-ați vorbit despre el.

În vreme ce-i auzeam discutând, am ieșit din ascunzătoare și am aruncat repede o privire spre mormântul comandorului. Era el, mult mai tânăr, un bărbat chipeș, cu capul cu păr lung și mustață odihnindu-se pe o pernă. Până și pliurile gulerului lui înalt erau sculptate minuțios în marmura albă, ca și armura, mâinile și spada pe care o ținea la piept.

Pe când ieșeam, am aruncat o privire și spre sculptura la fel de vie a soției lui. Fața ei era rotundă și netedă, ca a Doñei Ana, deși marmura albă avea paloarea morții. Mama ei nu părea să aibă mai mulți ani decât avea acum Doña Ana. Am tras zăvorul și m-am strecurat afară. Pe când mă furișam în spatele coloanei și priveam din nou fața blândă a statuii, mi-a venit pe buze o rugăciune, pentru prima dată, din copilărie: „Te rog, ocrotește-o de marchiz". M-am uimit pe mine însumi cu acest act de evlavie, după ce îmi pierdusem de atâta vreme credința.

Am auzit pașii preotului și ai comandorului și m-am ascuns iar în spatele coloanei.

— Sunt încredințat că nu veți mai lăsa candela soției mele să se stingă.

— Vă rog să mă iertați, Don Gonzalo, mă voi îngriji eu însumi de asta.

Am ieșit din biserică și am văzut caleașca Doñei Ana plecând. M-am dus pe jos acasă și am văzut cu bucurie că sosisem înaintea lui Cristóbal. Am scos jurnalul de sub placa din pardoseală ca să consemnez aceste întâmplări și, când m-am așezat la pupitru, am descoperit că broasca îi fusese spartă. Cineva dorise să citească acest jurnal și, dacă nu-l putuse cumpăra, se hotărâse să-l fure. Din fericire, iscoadele nu-l găsiseră în adevărata lui ascunzătoare.

În ciuda bănuielilor lui, marchizul n-are de ce să-și facă griji. Credința mea nu poate fi pusă la îndoială. Cruzimile lui îi pot atrage damnarea, dar bunătatea lui față de mine a fost izbăvirea mea. Fără marchiz, aș fi și acum un cățărător pe frânghie amărât. El mi-a dat totul – talent, titlu nobiliar, un țel în viață. Trebuie să-i răsplătesc devotamentul cu propriul meu devotament. Știu de asemenea că nu-i pot oferi Doñei Ana decât sfatul să fie cu băgare de seamă. Nu i-aș putea oferi niciodată dragostea pătimașă după care tânjește.

Trebuie să mărturisesc însă că scriu cu o încredere pe care de fapt n-o simt. Pentru prima dată după mulți ani simțămintele îmi copleșesc judecata. Doña Ana a spus că nu se poate împăca cu înfrângerea. Dar eu ? Alma se întoarce mâine de la Carmona și sunt încredințat că adevărul va ieși la iveală grație mâinilor ei iscusite, căci nimeni nu se pricepe mai bine pună față în față iluzia dragostei și realitatea poftei trupești.

7 iulie 1593, seara

Întoarcerea Almei

Am străbătut pe jos Calle de las Sierpes. Încăperile de pe colț unde locuia și muncea Alma erau la al doilea cat, peste drum de Monasterio de San Pablo. Aici se îngrijea ea de nevoile credincioșilor ei. Ferestrele de la balcon erau larg deschise și perdelele albe de bumbac fluturau spre stradă ca fustele ridicate ale unei femeie. Am zâmbit plin de nădejde, știind că ucenicia pe care Alma o făcuse timp de doi ani cu mine îi îmbogățise priceperea fără seamăn.

— Don Juan ! făcu Lenora, *dueña* ei, deschizând ușa.

Alma avea o *dueña* de ochii lumii care o ajuta să joace rolul de mare doamnă. Toate curtezanele scumpe aveau o *dueña*.

— E... liberă Doña Alma ? am întrebat, știind că s-ar putea să fie ocupată cu un patron al artei ei.

În scurtul răstimp de când venise la Sevilla, ajunsese la apogeul profesiunii ei. Era pe drept cuvânt socotită cea mai bună curtezană din Sevilla și prețurile ei erau pe potriva faimei. De când începuse să fie plătită pentru ce oferea, mă oprisem de a mă mai culca cu ea. Dar astăzi aveam de gând să-mi uit hotărârea, știind că Alma era singura persoană care avea puterea de a alunga râsul Doñei Ana din urechile mele și chipul ei din ochii mei.

— Abia a sosit de la Carmona.

— Deci am ajuns la țanc.

— ...și este în baie, spuse Lenora, cu un burete de mare maroniu în mână, pe care-l folosise pentru a săpuni corpul Almei.

— Spune-i, te rog, că am venit și întreab-o dacă să rămân sau să plec?

— Da, stăpâne.

Dispăru în camera Almei. M-am uitat pe etajeră și am băgat de seamă că avea nu puține cărți medicale. Mi-am trecut degetul peste cotorul uneia despre operații de amputare și am zâmbit.

— Stăpâna dorește să veniți... în baie.

Deși îndatorirea Leonorei nu era să apere intimitatea Almei, ci s-o ajute să și-o vândă, nu se putu abține să nu roșească în fața lipsei de sfială a stăpânei ei. Eu, pe de altă parte, nu eram deloc mirat, doar încântat că invitația rămăsese în picioare. Am întins mâna după burete și Lenora mi l-a dat cu un zâmbet plin de înțelesuri.

Fața desăvârșită a Almei era la fel de tânără ca întotdeauna, deși ochii păreau mai bătrâni și poate mai înțelepți. Irișii ei erau de un albastru strălucitor și înconjurau pupilele negre care scăpărau de parcă în ei erau aprinse lumânări. Ei oglindeau patima cu care mintea ei căuta noi cunoștințe și trăiri. Buclele negre, lungi, se revărsau în cadă, acoperindu-i sânii plini. Pielea îi strălucea sub apa înspumată și trupul meu răspunse pe dată la frumusețea ei.

— Mă întrebam cât va mai dura până te vei întoarce în iatacul meu, spuse ea când m-am așezat pe scaunul din spatele ei, luând locul *dueñei*. Intri cu mine în cadă ca să-mi povestești ce aventuri ai mai avut de când am plecat?

Am început s-o frec cu buretele, plimbându-i fibrele aspre pe brațe și de-a lungul gâtului, dar nu spuneam nimic.

Cele mai multe femei nu vor să știe nimic despre celelalte. De fapt, zvonurile le ațâță curiozitatea și le atrag ca fluturii de noapte la lumină. Dar în clipa când o femeie este jertfită, ea preferă să creadă, deși pentru scurtă vreme, că este unica femeie din viața ta sau că va fi ultima. Multe devin misionari care nădăjduiesc să convertească un păcătos înrăit. Ele uită mărturisirea mea deschisă că voi venera fiecare zeiță, ca anticii care știau că șoapta divinității este pretutindeni.

Dar Alma se deosebește de toate femeile pe care le-am cunoscut. Ea caută cunoașterea trupească, la fel ca mine, cu aceeași devoțiune. Mă socotește învățătorul ei, așa cum îl socoteam eu pe marchiz. Lecțiile mele au făcut-o să-și asculte din nou propria patimă, dar studiind arta pasiunii, ea voia să cunoască absolut toate posibilitățile trupului. Această dorință de cunoaștere a făcut-o să plece din Carmona și să vină la Sevilla, în ciuda sfaturilor și avertizărilor mele severe. Dar dacă e cineva vinovat de coruperea ei, eu sunt acela.

Eram în Carmona, lângă locul unde crescusem, din cauza unei cuceriri întrerupte brutal de întoarcerea timpurie a unui soț gelos. Acesta și-a scos spada, dar eu n-am putut s-o scot pe-a mea, fiind în celălalt capăt al încăperii unde erau și pantalonii. El a atacat primul și mi-a crestat brațul, dar de îndată ce mi-am scos spada, el s-a dovedit a fi un prost spadasin și un mare laș.

Pentru că brațul îmi sângera vârtos, m-am dus la prietenul meu, doctorul Pablo. Fusese singurul bărbat în afară de Padre Miguel căruia i se îngăduia să intre în mănăstirea unde am crescut. Venea când se îmbolnăveau călugărițele sau ca să tragă clopotele bisericii în zile de sfântă sărbătoare. Familia lui se trăgea din *conversos*. Prejudecățile orașului față de sângele lui amestecat îi sileau pe el și pe cei ca el să trăiască în afara orașului, deși era unul dintre cei mai cucernici oameni pe care i-am cunoscut. Obârșia lui nu avea însemnătate pentru Priora Francisca; ea știa că este cel mai bun doctor din Carmona. Dar adevărata lui bucurie, mai mare decât aceea de a tămădui, era să-l slujească pe Domnul, trăgând clopotele mănăstirii. Unii spuneau că le trăgea cu prea mult zel.

Folosea frânghia pentru a se ridica astfel încât să stea cu tălpile pe buza clopotului în vreme ce acesta se legăna dăngănind puternic. Era foarte primejdios și mai mulți clopotari muriseră azvârliți când clopotul se dăduse peste cap. Totuși, îi plăcea să facă asta și râdea când se legăna primejdios dintr-o parte într-alta. Mi-a spus deseori că trebuie să iubim viața și că slăvim creația Domnului mai mult cu râsetele decât cu lacrimile.

— Juan! spuse doctorul Pablo când mă recunoscu. Ce grozav arăți! adăugă el râzând din toată inima, arătând spre veșmintele mele de nobil și, apoi, văzându-mi brațul, adăugă îngrijorat: Chiar că arăți grozav!

Știam că trecuseră mulți ani de când nu-l mai vizitasem pe bunul doctor și stomacul mi s-a strâns simțindu-mă vinovat pentru că nu-mi adusesem omagiile mai curând. Mă îmbrățișă călduros, deși eram plin de sânge, și mă conduse la masa lui.

Mi-am cerut iertare pentru că venisem la el atât de târziu, dar mă liniști cu un gest. Tânăra și frumoasa lui nepoată își ridică privirea ochilor albaștri pătimași din cartea pe care o citea. Bunul doctor își învățase nepoata să citească texte medicale și unul dintre acestea era deschis în poala ei. Știam de pe vremea când îl priveam cum trage clopotele mănăstirii că fusese întotdeauna altfel decât ceilalți oameni.

— Unchiul tocmai mă învăța cum să tai un braț, spuse Alma, cu sfiala oricărei fecioare.

— Nădăjduiesc că nu va fi nevoie în cazul meu.

— E târziu, Alma, îi spuse doctorul nepoatei lui, pe când ea se pregătea să-l ajute să-mi coasă brațul. Și la urma urmelor, este noaptea dinaintea nunții tale, stărui el cu voioșie.

— Felicitările mele, am spus eu înclinând capul. Pesemne că sunteți emoționată și puțin neliniștită.

Dar pe fața ei nu se citea bucuria sau teama, ci doar resemnarea. Dădu din cap grațios, apoi se supuse și ieși. Înainte de a părăsi odaia, mai aruncă o privire spre noi.

— După felul cum vorbește despre nuntă, ai crede că se duce la o înmormântare. În noaptea dinaintea nunții, cele mai multe fete sunt preocupate doar de toaleta sau de părul lor, dar ea nu se gândește decât cum să coasă răni. Poate că i-am făcut un rău învățând-o tainele trupului.

— Spuneți-mi, bunule doctor, cum a putut un om căsătorit doar cu meseria lui de tămăduitor și care trăiește numai pentru a trage clopotele de la Convento de la Madre Sagrada, să crească o fată atât de frumoasă?

— E o poveste tristă și rușinoasă, spuse el continuând să coasă, pe care ți-o dezvălui rugându-te să păstrezi taina, pentru că ești ca un membru al familiei mele.

— După cum știți, viața mea e o taină, așa că voi păstra de bună seamă și această taină.

— Fratele meu și soția lui au fost denunțați Inchiziției de către un vecin care o văzuse pe cumnata mea aprinzând lumânări ascunse în bufet. Au fost arestați și duși în camerele de tortură. N-au mai fost... N-a putut să-și termine vorba, copleșit de această amintire.

Am înțeles că rudele lui fuseseră descoperite practicându-și religia mozaică. În cele din urmă, doctorul Pablo continuă:

— Atunci, nepoata mea a venit să stea la mine. Aici este doar în parte casa ei, pentru că Alma nu mai are mamă. Și n-a fost deloc ușor să-i găsesc un mire, pentru că biata copilă e socotită vinovată de crimele părinților ei.

— Viitorul soț nu vă este pe plac? am întrebat.

— Nicidecum. Este fiul unui negustor de mobilă avut și băiatul îi este devotat Almei. Se cunosc din copilărie și a fost tot timpul îndrăgostit de ea. Cred că din această pricină tatăl lui a încuviințat în cele din urmă.

— E o frumusețe de fată.

— Dacă nu se îndura Domnul de noi poate că n-aș fi putut niciodată s-o mărit. Chicoti, căci era în stare să facă haz de necaz. Cea mai mare piedică nu a fost rușinea familiei, ci încăpățânarea ei. Mi-a trebuit un an s-o înduplec să se mărite cu el.

— Ce o supără?

— Cel mai mare cusur al lui este că e „prea de-al casei". Zice că ea vrea aventură și, s-o ajute Dumnezeu, pasiune. A citit prea multe povești romantice. Pesemne că e vina mea că am învățat-o să citească, dar eu nădăjduiam să ajungă maică la Convento de la Madre Sagrada.

Am tras repede aer în piept țuguindu-mi buzele și am ridicând din sprânceană.

— În spatele zidurilor mănăstirii e mai multă pasiune decât s-ar crede.

— Fără îndoială ai dreptate. E mai bine pentru ea să fie soție și mamă. Și, slavă Domnului, a încuviințat în cele din urmă. După ziua de mâine, încăpățânarea ei va fi treaba soțului ei, nu va mai fi a mea.

Mi-am ridicat brațul și i-am admirat măiestria.

— Păcat că nu se poate face doctor. Din familia dumneavoastră au ieșit cei mai buni doctori. E de ajuns să mă uit la cusătura asta. Parcă a fost făcută de o cusătoreasă.

— Mă gândesc uneori că sunt doar ceva mai mult decât o cusătoreasă bine plătită – sau poate nu prea bine plătită, spuse el râzând din nou.

Îmi înfășură rana cu bandaje și îmi spuse s-o țin curată. I-am dat câțiva *escudos* de aur pentru munca lui, o plată frumușică pentru care mi-a fost cât se poate de recunoscător. Nu știa cât de mult îmi dăruise el când eram tânăr și nu-mi puteam plăti recunoștința nici cu o mie de bani de aur. Pentru că în lumea întunecată a mănăstirii, el fusese cel care mă învățase să înfrunt viața râzând.

Ne-am îmbrățișat și i-am mulțumit, iar el mă încredință că nu era nevoie să-i fiu recunoscător.

— Ai grijă numai să mai vii pe la mine, dar viu și nevătămat.

— Făgăduiesc.

Când se întoarse să-și pună deoparte banii și acele, am auzit un zgomot pe coridor. Am deschis ușor ușa și Alma căzu peste mine din locul de unde trăsese cu urechea. Am văzut că bunul doctor n-o văzuse și am dus un deget la gură. Nu aveam de gând s-o dau de gol.

— Să vă conduc? a strigat doctorul peste umăr.

— Nu e nevoie, am spus. Mă descurc.

Am dus-o pe Alma de cot pe coridor.

— Vrei cu adevărat să cunoști pasiunea? am întrebat.

Ochii îi scăpărau de curiozitate. Dar apoi căutătura ei se schimbă și încântarea i se prefăcu în îngrijorare, plecându-și privirea. Știam că se gândea la spada căsătoriei care-i atârna deasupra capului.

— Nu-ți face griji, am spus eu, instruirea mea nu durează decât o noapte și este întotdeauna tainică.

Lecția a fost una dintre cele mai profunde pe care mi le amintesc și Alma a fost o elevă înzestrată, ba chiar fără seamăn. Nu avea teama sau supunerea celor mai multe fecioare; urmărea fiecare atingere și fiecare gest ca și cum ar fi urmărit o disecție, în vreme ce ea – trupul neînsuflețit – căpăta viață și se bucura de plăcerea pură a vieții. Am mângâiat fiecare părticică a trupului ei, făcând-o să cunoască nemăsurată plăcere și ea se răsucea și se zvârcolea, cuprinsă parcă de fierbințeală, cu o bucurie nemăsurată.

M-am ridicat să plec înainte de răsăritul soarelui, dar ea era încă trează și mă rugă s-o duc înapoi la Sevilla.

— Nu pot să te iau cu mine, pentru că nu mă voi căsători cu tine și nici cu vreo altă femeie.

— Nu e nevoie să te căsătorești cu mine, doar să mă înveți. Să-mi arăți lumea pe care o cunoști. Vreau viața pe care o trăiești tu.

Eram uluit și măgulit de curiozitatea ei față de viața mea de plăceri, dar era cu neputință ce voia ea.

— O femeie nu poate cunoaște viața pe care o duc eu decât dacă e curvă...

— Sau curtezană, mă întrerupse ea.

— Ce știi tu despre curtezane? am spus eu, tot mai mirat.

— Am citit despre ele. Te implor! Ia-mă de aici și fă din mine o curtezană.

— Habar n-ai ce-mi ceri sau ce va trebui să lași în urmă.

— Nu e o soție doar o curtezană când are un stăpân pe care nu și-l poate alege și nici nu-l poate respinge?

Eram peste măsură de uluit de cutezanța și de agerimea ei.

— Iartă-mă, dar nu știi ce fel de viață te așteaptă.

Nu se agăţă şi nici nu se mai rugă de mine, dar am văzut pe faţa ei o putere a voinţei care m-a tulburat. Era limpede că luase o hotărâre şi mă nelinştea, ca pe toţi profesorii, gândul că ceea o învăţasem ar putea avea urmări de neînchipuit. Am plecat repede, trecând tiptil prin faţa unchiului ei care adormise la biroul lui.

M-am întors la taverna unde Cristóbal şi cu mine ne petreceam noaptea, deşi acum se făcuse ziuă. Am mâncat repede un castron cu *gachas*, un amestec gustos de făină, smântână şi pâine, încălzindu-ne pântecele, şi apoi, la răsăritul soarelui, am plecat. În vreme ce caleaşca ieşea zdrăngănind pe porţile oraşului, aerul rece de iarnă mă făcea să tremur. Mi-am tras pe genunchi cuvertura aflată pe pardoseala caleştii şi am descoperit un pasager nepoftit ghemuit acolo.

— Opreşte caleaşca, am spus imediat.

Ne-am oprit, zgâlţâindu-ne.

Alma se uita la mine cu ochii ei albaştri care nu erau nici speriaţi, nici supuşi, ci la fel de hotărâţi cum îi văzusem în camera ei.

— Porneşte caleaşca, strigă ea.

Cristóbal era fără îndoială mirat să audă un glas de femeie, dar pesemne nu destul şi de aceea o ascultă. Caleaşca porni.

— Nu pot să te iau cu mine.

— Nu mă poţi părăsi.

— Dai cu piciorul la căsătorie şi la copii pentru plăceri trecătoare. Femeia nu e ca bărbatul.

Sau cel puţin aşa credeam atunci.

— M-am hotărât, spuse ea.

— Te-o fi hotărât, dar răspunsul meu este nu.

— Dacă nu mă iei cu tine, o să spun că m-ai siluit azi-noapte.

— Dar nici măcar nu am intrat în tine.

Am văzut după privirea ei hotărâtă că avea de gând să-şi ducă la împlinire ameninţarea. Era oare atât de hotărât să evadeze? Fugea oare de stigmatul Inchiziţiei? Puteam să nu-i ofer adăpost? Mă gândeam cum mă instruise marchizul şi-mi dăruise o nouă viaţă. N-am mai avut când să cuget sau să mă lupt cu mine însumi, pentru că buzele ei erau deja lipite de ale mele şi mâna ei era pe punga mea. Va fi o curtezană strălucită.

— Nu intri cu mine în cadă? spuse ea din nou, scoţându-mă din visare. Mă poate freca *dueña* cu buretele.

N-am spus nimic şi am continuat să-i mângâi gâtul şi braţele cu buretele în vreme ce priveam spre iatac. Avea un pat potrivit pentru o prinţesă, ridicat ca un altar pe un piedestal înalt şi acoperit cu aşternuturi fine de mătase. Alesese pentru ele culoarea roşie, ştiind că bărbaţii nu se deosebesc prea mult de tauri. Ceea ce putea face ea cu limba, cu vârfurile degetelor şi cu pereţii ghiocului ei îi momea pe bărbaţi să se întoarcă mereu cu mult zel. Dar pentru că ea cunoştea atât de bine inimile bărbaţilor, vanitatea şi temerile lor, nevoia lor de putere şi adevărul despre marea lor slăbiciune, izbutea să-i facă să îngenuncheze în faţa ei ca un maestru toreador.

— Nu e nevoie să-mi spui nume, doar amănunte limpezi, încercă ea pentru ultima oară.

În sfârşit, am trecut cu buretele pe sub sânul ei drept şi am spus:

— Aventurile mele nu-ţi mai stârnesc pesemne curiozitatea, acum după ce ai avut şi tu atâtea.

— Sunt întotdeauna dornică să învăţ de la tine, Don Juan. Ce mă înveţi astă-seară?

— Ai fost cea mai bună elevă a mea, am spus eu, mângâindu-i obrazul cu vârfurile degetelor.

Îşi cuibări obrazul în palma mea. M-am ridicat de pe scaun şi am îngenuncheat ca într-o rugă în spatele ei. Mâna mea alunecă pe gâtul ei şi îi cuprinse sânul. Pieptul i se ridică, răsuflând cu greu. I-am strâns încet sfârcul între arătător şi degetul mijlociu şi ea gemu de plăcere.

Apoi îmi lipi mâna de piept şi întrebă:

— Cum rămâne cu hotărârea ta?

— Am s-o încalc pentru o noapte cu tine.

— Socotești că e înțelept?

— Pari să șovăi. Te-ai pripit când m-ai poftit aici?

— Nu, nu e vorba de asta, spuse ea, încercând să mă liniștească pe mine și poate și pe ea însăși.

— Este un fel de răsplată?

— Nu există preț cu care să-ți pot plăti cunoștințele pe care mi le-ai dat. Dar nu mi-am închipuit niciodată...

Înghiți, în vreme ce mâna mea zăbovea în apa caldă mângâindu-i coapsa. M-am apropiat și mai mult și degetele mele se jucau cu cutele moi ale scoicii ei, lustruindu-i perla. Nu mai respira și își dădu capul pe spate, încleștându-și dinții și încercând fără sorți de izbândă să-și înăbușe un geamăt.

Apoi se ridică repede din baie ca Afrodita din spuma mării. Trupul îi strălucea și rotunjimile lui îmi dădeau fiori. Ieși din apă și își înfășură trupul ud într-un halat violet care i se lipi de piele.

— L-am văzut în Carmona, spuse ea.

— Zău? am întrebat eu, curios și înțelegându-i șovăiala.

Se întoarse și începu să-și perie părul lung în oglinda de pe măsuța de toaletă.

— După doi ani și jumătate, Tomás tot mai vrea să mă ia de soție. N-a încetat niciodată să mă numească „mireasa lui". Râse, parcă nevenindu-i să creadă.

— Știe despre... viața ta de aici, din Sevilla?

— I-am spus tot, cu gândul că o să-l alung, dar el zice că nu-i pasă câți bărbați am avut, dacă el va fi ultimul.

— Asta înseamnă adevăratul devotament.

— Ce știe Don Juan despre devotament?

— Nimic, am spus eu.

Gândurile mele se întorceau la pricina care mă mânase în iatacul Almei.

— Nu pot părăsi Sevilla și viața aventuroasă de aici, vorbi ea ca pentru sine, ca să ajung nevasta unui negustor din Carmona.

Discuția noastră a fost curmată de marșul înspăimântător al soldaților credincioși ai Inchiziției care răzbătea prin fereastra deschisă. Inchizitorul le cerea prietenilor și rudelor să se denunțe unii pe alții drept eretici – chiar și pe cei care țineau încă legile lui Moise, secta lui Mahomed și a lui Luther – sau drept *alumbrados*, vrăjitori, blasfemiatori și cititori de cărți neîngăduite. Alma se duse la fereastră și închise ușile de la balcon, apoi trase perdelele albe. Știam că încearcă să-și alunge amintirile, dar glasurile de afară tot pătrundeau prin crăpăturile ușilor grele. Rămase acolo, cu mâinile încleștate pe perdele.

L-am auzit pe inchizitor citind un nou edict care proclama că împreunarea între bărbați și femei în afara căsătoriei este un păcat de moarte. Această erezie, spunea el, va fi pedepsită cu o sută de lovituri de bici, amendă de o mie de *maravedis*, surghiun sau chiar mai rău. Toată lumea știa ce înseamnă mai rău. Mai știam de bună seamă că nu degeaba se oprise să citească edictul în fața locuinței unei curtezane vestite. Dar n-avea de unde să știe că și desfrânatul lui preferat era acolo.

În vreme ce zgomotul procesiunii se pierdea în depărtare, m-am strecurat în spatele ei și i-am pus mâna pe umăr. Ea întoarse capul și am văzut lacrimi șiroindu-i pe obraji.

— Ah, Don Juan, spuse ea întorcându-se cu totul și sărutându-mă pe gură așa cum făcuse în prima zi în caleașcă. Mă împinse îndărăt, spre pat. Hai să zămislim un suflet care să le înlocuiască pe cele izgonite de cei răi.

I-am zâmbit în vreme ce îi apucam bărbia cu degetele. După acea primă dimineață când îi spusesem limpede că eram doar profesorul ei, nu arătase niciodată că mă dorește.

— Scumpa mea Alma, am spus eu, știi că m-am jurat să nu las nici o urmă a legăturilor mele amoroase în afara amintirilor plăcute care, pesemne, rămân.

Am înțeles de ce mă dorea, căci moartea și viața sunt prinse într-un dans nesfârșit și patima este deseori ațâțată de dangătul morții. Negreșit, viața vrea să învingă. Asta cerea acum Alma sau viața care țipa în trupul ei. Mai curând sau mai târziu, această sete de viață copleșește fiecare femeie, chiar și pe cea mai devotată libertină cum era Alma.

— Poate că vei încălca și această regulă astă-seară?

— Din păcate, nu pot, am spus eu în vreme ce ne prăvăleam pe pat și trupul ei mi-l priponea pe al meu în așternuturi.

— Am vrut întotdeauna să aflu cum izbutești.

— Ce anume?

— Cum îți stăpânești sămânța?

— A, asta era!

— Am simțit deseori spasmele și fiorii bărbăției tale, dar n-ai lăsat niciodată să se scurgă seva plăcerii și nici nu te-ai înmuiat. Îmi apucă punga, care se umfla deja, trezindu-se la viață. Cum simți plăcerea supremă fără să-ți slobozești sămânța?

Am zâmbit, întrebându-mă dacă să-i spun o taină pe care n-o dezvăluisem nimănui, nici măcar marchizului. Datorită aventurilor ei de curtezană avea destulă experiență cu alți bărbați ca să știe că acest dar nu este prea cunoscut, poate chiar deloc. Și totuși dacă merita cineva să afle taina, acel cineva era Alma.

— Plăcerea bărbatului dansează pe marginea unei stânci, am început eu. Pe măsură ce se apropie tot mai mult, jucându-se, de marginea prăpastiei, el își poate înteți respirația și încorda mușchii din vintre pentru a nu cădea în adâncurile ei. În sfârșit, el poate sări cu aripile lui Dedal de pe stâncă, simțind plăcerea supremă, fiorul și zguduirea descărcării, fără să-și piardă sămânța sau să se înmoaie. Acesta este darul suprem și taina despre cum poate învăța un bărbat să zboare.

Văzând în minte imaginea unei păsări în zbor, m-am gândit la șoimul Doñei Ana zburând pe cerul nopții. Am alungat din minte această amintire și m-am întors la discuția noastră. Știam că acest dar tainic îmi îngăduise să ostoiesc dorința nesățioasă a oricărei femei – sau cel puțin așa credeam.

Almei nu i se aprinseseră doar ochii. Voia să mă mistuie și eu eram fericit să-i fac pe voie. Își lăsă halatul de mătase să cadă și apoi smulse hainele de pe mine de ziceai că degetele îi erau gheare. Am făcut dragoste de parcă ne-am fi luptat, ne-am stârnit unul pe celălalt și ne-am bucurat pielea, ne-am răsturnat unul pe altul, ne-am oprit, apoi ne-am rostogolit, fiecare încercând să obțină mai multă plăcere de la celălalt. Am crezut că Alma o să mă sfârtece din cap până-n picioare, atât de aprigă era foamea ei. Mi-am folosit unghiile ca să-i zgârii brațele și coapsele, s-o întorc și s-o mușc de ceafă, gest care face o femeie să-și arcuiască spatele ca o pisică.

M-am aruncat în brațele ei și vechea plăcere a țâșnit din nou. Nu era o închipuire, ci pofta trupească cea mai pură, dogoritoare, dătătoare de fericire. Doream cu deznădejde să dovedesc că titlul dat de infantă nu era greșit. Îmi voi dovedi – numai mie însumi – că rămâneam cel mai bun amant din toate regatele Spaniei și din toate ținuturile imperiului spaniol.

Și Alma mă folosea, strângând mușchii iscusiți ai scoicii ei pentru a mă ispiti să-mi slobozesc sămânța, fie din greșeală, fie crezând că plăcerea nu era deplină altminteri, fie pentru că eram în stare să mă împotrivesc dorinței trupului ei de a zămisli o nouă viață. Când plăcerea ajunse prea dogoritoare, m-am tras îndărăt, cedându-i acea partidă. Alma era cea mai pătimașă amantă pe care o avusesem și așa cum eu îl întrecusem pe marchiz, știam că acum ea mă întrecuse pe mine. Grecii antici credeau că plăcerea femeii este de zece ori mai puternică decât a bărbatului, dar, datorită darului meu sublim, izbutisem să fiu chit cu ele, trăind plăcerea supremă iarăși și iarăși. Cât timp putea dura dorința femeii, atâta timp putea dura și dorința mea. Și încă nu voiam să mă recunosc învins.

Să oferi plăcere unei femei care își cunoaște în întregime patima este altceva decât să faci dragoste cu o fecioară sau chiar cu o femeie matură a cărei pasiune rămâne pentru ea o taină. În vreme ce îi țineam mâinile deasupra capului, încătușată în temnița patimii, o sărutam și o ademeneam plimbându-mi limba pe fața, pe buzele și pe gâtul ei, ajungând la sâni, până ce începea să se zvârcolească sub mine. În vârtejul patimii nu poți scăpa de forță și în acest joc între a supune și a fi supus, obțineam cea mai mare plăcere. I-am supt sânii, nu ca un prunc, ci ca un lup, până când m-a implorat s-o devorez. Nu există pentru un adevărat *caballero* o binecuvântare mai mare decât aceea de a îngenunchea în fața altarului plăcerii unei femei. Limba și buzele mele mi-au îngăduit s-o fac să uite de ea, în vreme ce simțurile îmi rămâneau treze.

Abia atunci am îndrăznit să intru din nou în ea. M-am aruncat în plăcerea îmbrățișării ei nerăbdătoare și nu m-am stăpânit, așa cum aș face cu o femeie care are nevoie de încurajări tandre. Ne-am legănat împreună pe marea dorinței până când, în sfârșit, zvârcolindu-ne dintr-o parte într-alta, mă răsturnă pe spate și urcă la bord. Femeile șovăie să-și ia în stăpânire patima, dar cea care o face nu va mai fi niciodată la mâna nici unui bărbat. În vreme ce ea se mângâia și eu îi cuprindeam sânii, se cambră sălbatic și superbii mușchi ai șoldurilor ei se încleștară și se descleștară, ca ai unui Pegas în zbor peste Marea Egee. În sfârșit, se prăbuși peste mine și am crezut că a terminat.

Dar ea voia acum să-mi provoace mie plăcere și eu m-am supus de bună voie atingerilor și limbii ei. Un adevărat *caballero* trebuie să știe cum să dăruiască, dar și cum să primească, pentru că și a primi este un dar. Dacă nu știe cum să se lase pradă propriei plăceri, va rămâne întotdeauna un doctor care cercetează fără să pună inimă.

De data asta însă, în vreme ce îmi lăsam corpul în mâinile ei de curtezană pricepută, mintea mea nu adăsta în acea splendidă clipă, ci alerga de colo-colo, gândindu-se la Doña Ana. Curând, îmi pierdusem dorința și eram moale ca argila în mâinile Almei.

Aceasta era cea de a treia și ultima trădare din partea unui libertin, și inima mi se zbătea în piept, ca și gândurile mele. M-am ridicat și mi-am turnat vin într-un pahar de pe masa

de lângă patul Almei. Vedeam cum se învârte roata olarului din mintea ei, încercând să deslușească neobișnuita-mi lipsă de poftă.

— Te-ai obosit prea mult cât timp am fost plecată, spuse ea.

Am râs.

— Nu mai mult ca de obicei.

— Atunci ce să înțeleg?

— Pofta bărbatului se înalță și se prăbușește în valuri, ca și a femeii, am spus eu ascunzându-mă în spatele rolului meu profesoral.

— Nu l-am văzut niciodată pe Don Juan pierzându-și pofta.

Nici eu.

— Don Juan este un bărbat ca toți ceilalți bărbați, am spus eu încercând să mă arăt stăpân pe mine, deși eram asaltat de propriile îndoieli și învinuiri. Era prima dată când îmi pierdeam pofta și pierderea fusese pricinuită de amintirea unei alte femei, o femeie pe care nici măcar n-o sărutasem. Se petrecea ceva nou și înspăimântător. Deși mintea mea rămânea credincioasă marchizului, trupul meu era credincios numai Doñei Ana.

— Poate că îmi pierd eu dibăcia, spuse ea neliniștită.

— Nu cred, am spus. Dibăcia ta este mai mare decât îmi amintesc să fi fost vreodată.

— Nu mă mai găsești frumoasă? întrebă ea tot mai îngrijorată.

Este teama pe care trebuie s-o înfrunte toate femeile.

— Frumusețea ta este la fel de uluitoare ca în ziua în care te-am cunoscut.

— Atunci povestește-mi despre întâmplările neplăcute prin care ai trecut cât am lipsit. Vreau să învăț din ele, spuse ea cu șiretenie.

Era limpede că această curiozitate a ei mergea dincolo de dorința de a învăța.

— Știi că nu țin socoteala întâlnirilor mele amoroase și nici nu le dezvălui, am spus eu.

— Cine e?

— Despre cine vorbești?

— Ai întâlnit pe cineva... o persoană deosebită... nu-i așa? Femeia își poate ascunde simțămintele, bărbatul, nu. E Doña care a fost în casa marchizului în ziua de Corpus Christi. Doña... Ana, nu-i așa? Glasul ei era amenințător.

Dar dacă puteam ascunde adevărul de ea, poate că îl puteam ascunde și de mine însumi.

— Fiecare femeie cu care mă culc e deosebită. Nu le asemuiesc între ele.

Și atunci i se arătă adevărul și rosti, aproape pentru sine:

— Ești îndrăgostit, nu-i așa?

Râse, amuzată de acest gând.

Am râs și eu și m-am întors să mă îmbrac, în nădejdea că astfel îmi ascund neliniștea ce mi s-ar fi putut citi pe față.

— Poate că ai dreptate, Doña Alma. M-am obosit prea tare. Poate că am nevoie de o noapte de odihnă. Îți mulțumesc pentru bucuria acestei seri. A fost plină de învățăminte.

— Dar ești, nu-i așa? insistă ea.

— Îndrăgostit? am râs. Dragostea a fost întotdeauna departe de mintea mea.

— Nu iubești cu mintea, spuse ea.

— Un bun profesor învață întotdeauna de la elevii lui.

Dar nu se lăsă.

— A fost altfel să te culci cu o femeie pe care o iubești?

— Nici măcar n-am sărutat-o.

Păru foarte mirată, aproape ușurată, de această dezvăluire.

— Atunci poate că e doar o nebunie care se va risipi prima dată când îi vei săruta buzele.

— Mă tem că nu voi avea prilejul să descopăr asta, am spus eu.

I-am sărutat mâna și am plecat. Am pătruns în întunericul nopții, simțind oboseala de care vorbea Alma. Tot trupul îmi era amorțit, dar gândurile mele alergau încă de colo-colo. Chiar dacă simțămintele mele erau dragoste adevărată sau doar o nebunie, viața mea de libertin la Sevilla luase sfârșit.

Acum știu că trebuie să fug cât mai departe de umbra Doñei Ana. Lumea Nouă este singura mea nădejde de a scăpa de ea și de ruinele vieții mele de libertin. Este deopotrivă singura cale de a rămâne credincios omului care mi-a dat totul și care ar putea, dacă ar vrea, să-mi ia totul. Mă duc acum să-mi aranjez plecarea în Noua Spanie. Prima încercare o voi face la corabia din care încă am o parte și al cărei căpitan își mai amintește de aurul pe care i l-am dăruit.

8 iulie 1593, seara

O lume nouă

Când am ajuns la *San Miguel*, băiatul era tot acolo, ținând sub ochi corabia.

— Pleacă în curând, stăpâne. Acum își încarcă proviziile.

— Așa voi face și eu.

Marinarul care era atât de curios de aventurile mele se împiedică făcându-și drum ca să se ducă să-i spună căpitanului că mă întorsesem. Am deschis ușa micii cabine, întrebându-mă dacă mă va înfrunta cu un pistol. Spre mirarea mea, căpitanul Fadrique mă întâmpină cu un zâmbet prietenos.

— Don Juan, în sfârșit, ne putem face socotelile. Din păcate, nu v-am prețuit pe cât meritați. Iată-vă aurul, spuse el, arătând spre doi săculeți de pe masa lui.

I-am deschis și mi-am trecut mâna prin monede ca să mă încredințez că erau într-adevăr de aur. N-am fost dezamăgit. Apoi m-am dumerit de ce simțămintele lui se schimbaseră într-atât.

— Ca tovarăș și proprietar al corabiei *San Miguel*, trebuie să vă cer o nouă investiție.

Am șovăit, apoi am întrebat:

— Când pornește corabia?

— Ridicăm ancora peste opt zile de la Sanlúcar de Barrameda și pot să vă făgăduiesc din nou de zece ori banii pe care-i băgați în vas.

— De cât ai nevoie? am întrebat eu, deși știam că nu era înțelept.

— Șase mii de *escudos*, spuse el.

— Îți împlinesc cererea cu o condiție.

— Care?

— Să vă însoțesc pe dumneata și investiția mea până în Noua Spanie.

Își înclină capul într-o parte, mirat de această cerere neobișnuită, dar se grăbi să spună:

— Mă învoiesc. Plecăm peste două zile și ajungem la Sanlúcar de Barrameda peste alte șase zile. De acolo navigăm spre Canare, unde vom aștepta celelalte corăbii care străbat oceanul până la Veracruz.

— Mi-am dorit întotdeauna să văd țara aurului.

— Este o țară a aurului dacă aduci bani cu tine.

— Ne vedem duminică.

Dădeam să plec când strigă după mine:

— Don Juan... să nu întârzii din pricina... vreunei aventuri.

— Nu voi mai avea nici o aventură în Sevilla.

— Eu nu cred tot ce aud, zâmbi el, repetând vorbele pe care i le spusesem la întâlnirea noastră trecută.

În drum spre casă nu m-am gândit decât la Doña Ana. Dacă mă voi duce la celălalt capăt al lumii și voi descoperi că umbra ei m-a însoțit până acolo? Poate un bărbat să navigheze mai departe de inima lui? Pentru ca viața mea să fie din nou condusă de rațiune, trebuie să descopăr care sunt simțămintele mele față de ea și ale ei față de mine. Știu că Alma are dreptate. Nu e decât o nebunie și închipuirea asta se va spulbera prima dată când o voi săruta. Dacă această vrajă are nevoie de o sărutare pentru a se risipi, atunci trebuie să capăt o sărutare. Tot ce am trăit, viața pe care mi-am făcut-o, chiar și credința mea față de marchiz, atârnă de eliberarea mea de acest chin. O singură sărutare castă va fi de ajuns și, dacă va fi doar o sărutare, ea nu va însemna că-l trădez pe marchiz. Voi săruta mireasa în semn de rămas-bun și o voi lăsa să se ducă la altar.

Mă simt atras de Doña Ana de parcă aș fi un fluture de noapte care zboară fără noimă, lovindu-se de fereastră, iar ea ar fi flăcăruia care pâlpâie liniștit. Îmi voi lua curând, foarte curând, zborul în noapte. Dacă izbutesc să trec de străjile care păzesc fereastra iatacului ei, mă voi duce s-o văd mâine-seară, dar mai întâi am nevoie de ziua de mâine pentru a-mi ticlui planul. Iar în noaptea asta trebuie să dorm.

8 iulie 1593, noaptea

Un fluture de noapte atras de o flacără

Azi-dimineață m-am trezit de parcă aș fi auzit o bătaie în ușă; m-am ridicat în capul oaselor, știind limpede ce aveam de făcut. Eram din nou tâlhar, dar comoara pe care voiam s-o fur era doar o sărutare de adio.

Am cercetat zona din jurul locuinței Doñei Ana. După cum bănuiam, marchizul pusese o iscoadă pe acoperiș, de unde putea supraveghea curtea cu un palmier singuratic înalt, ușa și balconul. Din fericire, Carlos era un vechi tovarăș de-al meu de pe vremea când lucram în serviciul poștal personal al marchizului. Era cu zece ani mai în vârstă și acum avea o burtă mare și nasul roșu. Arăta chiar mai bătrân decât era de fapt și era de multă vreme iscoadă.

M-am prefăcut că fusesem trimis să primesc raportul.

— Marchizul vrea să știe ce mai e nou.

— E liniște, spuse Carlos. Nu știu de ce e îngrijorat marchizul. N-am văzut nimic într-o săptămână. Mi-ar plăcea o muncă mai palpitantă.

— Tuturor ne place asta, am spus eu binevoitor.

— Dar comandorul e plecat, adăugă el zâmbind, și marchizul nu vrea ca viitoarea lui mireasă să se țină de pozne, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Am râs.

— Neprihănirea unei femei este lucrul cel mai greu de păzit.

— Dumneata trebuie să știi asta, spuse el făcând cu ochiul. Îți simțim lipsa, Don Juan, și simțim și lipsa muscatului pe care-l furai.

Carlos era bețiv și din fericire pentru ceea ce aveam de gând să fac, nu putea refuza o băutură.

M-am întors la apusul soarelui cu un burduf cu vin, în care adăugasem o licoare de dormit, nevătămătoare, dar puternică, pe care o cumpărasem de la spițerie. Amestecul era astfel făcut încât să-mi dea un răgaz de opt ceasuri.

— În amintirea vremurilor de odinioară, am spus eu întinzându-i lui Carlos bășica neagră cu vin, dar să-l bei după ce ieși din rond. Marchizul n-ar vrea să bei în timpul rondului de pază.

— Mulțumesc, Don Juan! Mulțumesc! spuse el, scoțând dopul burdufului și adulmecând aroma dulce a vinului.

— Nu uita – să-l bei când ieși din rond.

— De bună seamă, și dumneata, și marchizul vă puteți bizui pe mine.

Rămăsese la fel de respectuos cu mine cum era pe vremea când marchizul îmi dăduse în grijă celelalte iscoade. Acum aveam titlu nobiliar, ceea îl făcea să fie și mai îndatoritor.

— Ia spune-mi, ai văzut pe cineva intrând sau ieșind din casă?

— Doar un vânzător ambulant de băuturi cu ciocolată. Dueña a cumpărat una de la el. Ciocolata este pentru femei ca vinul pentru bărbați. N-a putut să intre în casă până n-a sorbit-o pe toată.

— O femeie singură nu-și poate refuza niciodată isipita ciocolatei, am spus eu fluturând mâna în semn de rămas-bun.

Mai devreme îl trimisesem pe Cristóbal, cu o pălărie cu boruri mari care-i acoperea fața, să vândă ciocolată amestecată cu apă. Vărsasem licoare de dormit și în băutura *dueñei.*

Am plecat, dar m-am ascuns numaidecât de cealaltă parte a străzii, până când l-am văzut pe Carlos ridicând burduful cu vin deasupra capului și uitându-se în el. Îl strânse și un șuvoi de vin îi țâșni în gură, elixirul auriu licărind în ultimele raze de soare ale zilei. M-am dus acasă și am așteptat câteva ceasuri până la miezul nopții.

Bizuindu-mă pe simțul meu care-mi spunea că sosise momentul, mi-am luat calul, masca și un cadou pentru Doña Ana. Nu voiam să-mi fie recunoscută caleașca și de aceea am mers călare pe Bonita pe drumul scurt până la casa Doñei Ana. Am lăsat calul să pască în curte, în vreme ce eu m-am cățărat pe palmier, proptindu-mi cizmele de scoarță și ținându-mă cu mâinile de trunchi. Când am ajuns pe acoperiș, l-am văzut pe Carlos întins pe jos, cu burduful de vin gol lângă el. M-am uitat pe fereastra odăii *dueñei* și am văzut că dormea buștean în scaunul ei, cu capul rezemat de perete și cu lucrul în poală. De pe acoperiș, am coborât pe balcon, așa cum făcusem de atâtea ori când intram în casele oamenilor să fur. Printr-o crăpătură a perdelelor am zărit-o pe Doña Ana, așezată la o masă de scris. Frumosul ei păr negru era strâns într-un coc și purta o rochie roz care-i lăsa la vedere gâtul și umerii și pe care mi-am închipuit că o purta numai în zilele când comandorul era plecat. Peste rochie avea o pelerină galbenă cu dungi albastre, care îi alunecase de pe umeri. Își scosese crinolina și rochia îi atârna în jurul picioarelor. Când am bătut la fereastră, a tresărit și s-a întors. Am văzut pe fața ei spaima și, când a venit să vadă cine e, mi-am scos repede masca. Știam că nu este o femeie care să fugă din fața primejdiei și m-am dat înapoi ca s-o las să se apropie. A deschis ușa balconului fără să șovăie.

— Ce căutați aici?

— Păi... eu... Parcă eram la prima mea seducție, atât de greu îmi ieșeau vorbele din gură. Am venit... să vă văd.

— Trebuie să plecați imediat... înainte ca *dueña* mea...

M-am simțit încurajat de răsuflarea ei întretăiată.

— Maria doarme.

— Ce i-ai făcut?

— E ceva nevătămător. O licoare de dormit care...

— Dacă ați venit ca să mă înduplecați să-mi dăruiesc inima marchizului, vă pierdeți vremea.

— N-am venit să vorbesc în numele marchizului, ci în numele meu.

Își coborî privirea.

— De ce îmi tulburați liniștea la ora asta, Don Juan?

— Am încercat – din credință față de marchiz – să vă ocolesc și să îmi alung simțămintele, dar nu pot. V-am adus un cadou, am spus eu, începând să-mi deschei vesta.

Își duse mâna la gură, uimită și întoarse capul. Am zâmbit și am scos la iveală un mic porumbel alb.

— Ah! rosti ea și un zâmbet gingaș îi lumină chipul neîncrezător. Ce frumos e!

— Nu e la fel ca porumbeii ceilalți pe care-i am. E deosebit.

Doña Ana se uită dintr-o parte într-alta, apoi spuse:

— Intrați repede până nu vă vede cineva.

Rosti ultimele cuvinte tare, spre stradă și m-am întrebat dacă nu cumva încerca să dea de veste cuiva că eram acolo. Știam că aveam nevoie de sărutare repede, ca să rămân un bărbat liber. Mă conduse în odaia ei, unde era o platformă joasă cu perne de catifea roșii și galbene. În spate era o draperie mare de mătase și o oglindă cu ramă de lemn. O ușă din lemn de mahon ducea la iatacul ei. M-am gândit că aș putea căpăta sărutarea după ce va băga porumbelul într-o colivie mică, dar ea mă conduse la una mai mare, acoperită cu o frumoasă cuvertură din Indii, cu un model întortocheat. Firele de bumbac roșu, galben și verde erau împletite într-o duzină de diamante care alcătuiau un lanț neîntrerupt. Doña Ana trase cuvertura, mândră. În colivie, stătea tăcut șoimul ei cu scufia pe capul pe care și-l smucea, ascultând.

— Numai când are ochii acoperiți și nu vede, Phoenix nu se împotrivește captivității.

— Nu toți trebuie să rămână captivi, am replicat eu.

— Nu vreau să trăiesc ca într-o colivie într-o căsnicie lipsită de dragoste. Puteți fi încredințat de asta.

M-am aplecat ca să-i sărut buzele, atras de ele așa cum mareea este atrasă de lună. Usturimea provocată de palma ei pe obrazul meu mă aduse cu picioarele pe pământ. Știa într-adevăr să se apere.

— Nici nu vreau să trăiesc în minciună, căsătorindu-mă cu un bărbat și având o legătură amoroasă cu un altul. Singurul bărbat care-mi va săruta buzele va fi cel cu care voi alege să mă căsătoresc.

Își puse mănușa de șoimar și scoase pasărea din colivie. Am urmat-o spre ușă.

Am trecut pe lângă masa ei de scris; pe ea era un caiet în care însemnase ceva.

— Este jurnalul dumneavoastră?

Îl închise cu mâna rămasă liberă.

— E doar o poveste tristă pe care o scriu.

— Are un sfârșit fericit?

— Nu știu, spuse ea privindu-mă în ochi.

Deschise ușa balconului și am pășit afară, în întunericul nopții.

— Veniți cu mine într-o călătorie pe cer din vârful turnului Giralda?

— Nu pot.

Oftă și am înțeles că inima ei își dorea să plece.

— Vă e frică să sorbiți lumina lunii? am spus.

M-am uitat la ea și apoi la luna aproape coaptă.

— Nu mă bucur de darul fricii. Mie nu mi-a rămas decât deznădejdea.

— Atunci veniți cu mine, ieșiți din colivie pentru o noapte de libertate.

— S-ar putea să fim văzuți, spuse ea, de parcă ar fi auzit înțelesul mai adânc al vorbelor ei. Privi în spatele ei în casă, răsuflă adânc, apoi scoase scufia șoimului.

— Da.

Phoenix bătu din aripi și zbură în întunericul nopții. Mi-am pus din nou masca, am coborât și m-am ridicat pe șaua Bonitei ca s-o ajut pe Doña Ana. Ea a aruncat mănușa de șoimar pe pardoseala balconului și a coborât până la cal. Întrucât crescuse la țară folosea cu îndemânare frânghia, dar am fost și mai uluit că nu s-a așezat pe o parte în șa, ci a încălecat ca bărbații, strângând calul cu picioarele și lăsându-și rochia lungă să-i atârne peste șa. I-am simțit trupul în fața mea și am tras aer adânc în piept. Brațele mele erau lângă ale ei, ținând frâiele pe care le simțeam mai ușoare și cu pielea mai moale ca oricând.

Am îmboldit-o pe Bonita cu vorbe și am împins ușor călcâiul cizmei în coastele ei. A pornit la trap, apoi în galop. Ca să nu fim zăriți era mai bine să mergem repede, dar galopul ar fi putut însemna că vrem să fugim. Părul Doñei Ana răspândea parfumul florilor de iasomie pe care și le împletise în pieptănătură și din ea se desprindeau șuvițe care-mi atingeau fața și-mi gâdilau obrajii. Spatele ei cald și fesele moi lipite de mine săltau în galopul calului și îmi sileau picioarele să se încordeze în scările de metal. Am încetinit când ne-am apropiat de piața pustie de la Giralda, unde pietrele negre îndurerate ale catedralei erau acum tăcute.

Lăstunii se roteau deasupra catedralei, zburând în devălmășie ca liliecii. Porumbeii așezați pe capetele sfinților din jurul intrării boltite își luară zborul când ne-am apropiat. Un porumbel buimac zbură spre noi, apoi se retrase, bătând din aripi.

Am descălecat și mi-am scos cuțitul din cizmă. Cu ajutorul lui am reușit să sparg iute broasca ușii. Am ajutat-o pe Doña Ana să coboare, apoi cu tot cu cal ne-am strecurat pe sub intrarea joasă. Am ajutat-o să se urce din nou în șa și am încălecat în spatele ei. Într-una dintre cărțile din biblioteca marchizului citisem că turnul are treizeci și patru de rampe pe care muezinul le urca odinioară călare pe măgar de cinci ori pe zi pentru a-i chema la rugăciune pe dreptcredincioșii lui Mahomed. Clopotele noastre creștine erau acum bătute de un un ciocan controlat de un ceas înzestrat cu rotițe, scripeți și frânghii. Nu trebuia deci decât să-l ocolim pe paznicul de noapte, iar acesta nu-și va face rondul preț de câteva ore.

Am îmboldit-o ușor pe Bonita și aceasta începu să urce rampele în lumina firavă a lumânărilor. De îndată ce am ajuns puțin mai sus, am strâns coastele calului între coapse și el începu să galopeze. Am urcat iute celelalte rampe și am ajuns pe platforma din vârful turnului, gâfâind și ținându-ne bine ca să nu cădem. Nu voi uita niciodată priveliștea care se așternea dinaintea ochilor noștri.

În paradis

Am ascuns calul în îndărătul zidului pătrat de piatră din mijlocul platformei care sprijinea cel mai înalt balcon de deasupra. Nu apucasem să-mi vâr cuțitul la loc în cizmă și încă îl țineam între dinți, ca un pirat. Doña Ana îl apucă de mâner și mi-l scoase din gură.

— Fugi, Bonita, am spus eu în glumă, are un cuțit!

Calul nu păru tulburat, dar eu am alergat în spatele zidului de piatră și am urcat în fugă ultimele trepte spre vârful unde atârna tăcut clopotul cel mai de sus. Doña Ana nu era cu mult în urma mea. Când a ajuns în vârf, mi-am ridicat mâinile, în semn că mă dau bătut, și am râs amândoi.

Apoi văzu priveliștea și uită cu totul de cuțitul din mână. Se plimbă alene în jurul balconului agățat de bolta albastră, ca și cum i se îngăduise să intre în împărăția cerurilor și de acolo, cu orașul departe, sub noi, părea că eram cu adevărat mai aproape de Dumnezeu decât de oameni. Am tras adânc aer în piept și am privit splendoarea neasemuită din jurul nostru, încercând să-mi domolesc bătăile puternice ale inimii.

Încăperea cea mai de sus avea o balustradă de marmură peste care am privit în jos spre fleșele din vârful catedralei și spre zidurile palatului, apoi spre Torre del Oro și spre râul care sclipea în lumina lunii. Ne-am întors și am văzut primăria și Iglesia del Salvador. I-am văzut pe măturătorii de stradă stingând felinarele de pe străzile Génova, Alemanes și Francos, unde locuiau meșteșugari din toată Europa. În sfârșit, i-am arătat în ce direcție era *hacienda* ei, lângă Carmona. Extazul de pe chip îi dispăru, înlocuit de o căutătură gravă. Se uită la cuțitul din mâna ei și pipăi lama ascuțită cu degetul mare, apoi își atinse gâtul, amintindu-și.

— Ați fost foarte curajoasă, am spus.

— De ce ați venit la *hacienda* mea în noaptea aceea?

— Ca să vă seduc... și să vă mulțumesc că mi-ați salvat viața.

— Deci suntem chit.

— Voiam să știu ce fel de femeie este aceea care nu se teme de un bărbat mascat, furișat în caleașca ei.

— Și acum ce vreți?

— Nu știu, am spus.

Am dat să-i ating fața cu vârfurile degetelor, dar m-am oprit. Aproape că îi simțeam pielea catifelată prin aerul care despărțea trupurile noastre.

— Sunteți îndreptățită să mă întrebați, pentru că nici mie nu mi-e limpede ce m-a mânat aici.

— Nu mă voi căsători cu un bărbat care nu mă iubește, și inima neagră a marchizului nu este în stare să iubească.

— Am încercat să vă previn la capelă, pentru că văzusem ce avea de gând să facă marchizul pentru a vă cuceri. El i-a trimis pe tâlhari la *hacienda* dumneavoastră – ca să vă sperie și astfel să vă înduplece să părăsiți temnița în care vă ține tatăl dumneavoastră și poate să vă silească să vă căsătoriți cu el.

Ochii îi scăpărară a uluire când înțelese adevărul.

— Inima lui e mai neagră decât mi-am închipuit. Eu nu sunt decât o posesiune, ca pământul nostru pe care tatăl meu a fost silit să-l vândă.

— Îi datorez marchizului viața și chiar mai mult de-atât.

Mi-am apropiat fața de a ei, dorind cu patimă să-i sărut buzele măcar o dată. Am simțit lama ascuțită a cuțitului pe gât.

— Eu nu sunt precum celelalte doamne nobile cu care cochetați. Dacă îmi zdrobiți inima, mă voi răzbuna pentru mine și familia mea.

— Aveți același simț al onoarei ca tatăl dumneavoastră, am spus eu îndepărtându-mi falca de cuțit.

Mi-am ridicat mâna dreaptă, am apucat cuțitul și am încercat din nou s-o sărut. Ea se trase iute îndărăt și am simțit o durere ascuțită și apoi sângele umezindu-mi mâna.

— Ah, Madre Santa! rosti ea dându-și seama de ce făcuse și văzând tăietura șiroind de sânge de pe mâna mea. Trebuie să oprim sângele! spuse ea, îngrijorată. Își duse mâna jos la tivul juponului și îl sfâșie cu cuțitul. Îmi pare tare rău!

— Nu-i nimic, am spus eu. Începu să-mi bandajeze mâna cu fâșia de bumbac. A fost vina mea. M-ați prevenit și nu v-am ascultat.

— A fost din greșeală, spuse ea. N-am vrut să...

— Nu vă faceți griji. M-am ales cu răni mult mai grave de la potrivnici înzestrați cu mult mai puțină frumusețe. Am întins cealaltă mână ca să iau cuțitul și ea mi-l puse în palmă. L-am lipit de picior și l-am băgat înapoi în cizmă.

— Cum ați știut să descuiați broasca? întrebă ea. Sunteți tâlhar? Arătați ca un tâlhar. Zâmbi, iar eu mi-am ridicat masca.

Uitasem că o mai aveam pe față.

Am întors capul, întrebându-mă dacă trebuia oare să-i mărturisesc adevărul. M-am dus în cealaltă parte a balconului și am privit peste râu și peste Arenal, spre locurile unde fugisem din mănăstire.

— Îmi pare rău, spuse ea venind spre mine.

— N-am spus niciodată adevărul nici unei femei.

Mi-am amintit că ea nu dorea să trăiască în minciună. Nici eu.

— Am fost tâlhar, am recunoscut.

— Un hidalgo a ajuns tâlhar? spuse ea, nevenindu-i să creadă.

— Nu eram nobil pe atunci. Îi datorez titlul, ca și multe altele, marchizului.

— Părinții dumneavoastră nu erau nobili?

Începu să mă mănânce pielea capului și palmele îmi asudau.

— Ați vrea mai bine să credeți închipuirea, ca toate celelalte femei ?

— Adevărul este întotdeauna mai ispititor decât închipuirea. Vă rog, vreau să cunosc adevărul. Jur că va muri odată cu mine.

— Întregul adevăr rușinos ? am spus eu, încercând să aduc lumină asupra lui și a propriei mele neîncrederi.

— Fiecare amănunt rușinos, spuse ea, ridicând curioasă dintr-o sprânceană.

Simțeam o mare dorință să-i spun tot.

— Vă voi spune ceea ce n-am spus nimănui, nici măcar marchizului. Nici mie însumi.

Râse și sunetul se înălță, făcând stelele să tremure și să licărească pe cer.

I-am povestit despre mănăstirea de maici, despre măicuța Teresa, despre mănăstirea de călugări și despre frăția hoților. Ochii îi sticleau curioși și îmi sorbea fiecare vorbă cu buzele întredeschise. În cele din urmă, întrebă :

— Ați descoperit vreodată cine vă erau părinții ?

Băgase de seamă că lăsasem deoparte această parte însemnată a povestirii. Nu-i scăpa nimic. I-am povestit din nou ceea ce nu dezvăluisem nici unui suflet viu.

— M-am dus pentru ultima oară la confesionalul lui Padre Miguel și i-am spus că voi părăsi mănăstirea și s-ar putea să nu-l mai văd niciodată. A încălcat șovăielnic taina spovedaniei spunându-mi adevărul despre părinții mei în această ultimă întâlnire. Stăteam tăcut în genunchi pe perna de piele, privind prin paravanul de lemn, ascultând fiecare vorbă, pe când el îmi spunea ceea ce ținuse ascuns atâta vreme. Cu cincisprezece ani în urmă, o femeie îngenunchease pe aceeași pernă. Plângea mărturisind că dăduse naștere unui prunc în afara căsătoriei. Nu putuse să păstreze copilul și îl lăsase în grajdul unei mănăstiri pentru ca maicile să se îngrijească de el, întrucât ea nu putea. Mănăstirea o adăpostea pe Fecioara

apărătoare a orașului și ea nădăjduise că aceasta îi va ocroti și pruncul nou-născut. L-am întrebat dacă o recunoscuse pe mama mea și el a spus că da.

— Cine era ? întrebă Doña Ana, nemaiputând să-și țină în frâu curiozitatea.

— O prostituată pe nume Serena.

— Încă trăia ?

Doña Ana era la fel de nerăbdătoare să știe, cum eram eu atunci.

— Padre Miguel nu știa, dar a spus că auzise că plecase la Sevilla. L-am întrebat dacă mama îi dezvăluise numele tatălui meu. I-l spusese. În Săptămâna Mare, una dintre predicile părintelui Miguel despre Maria Magdalena o înduplecase pe Serena să se lepede de meseria ei. Sărutase crucea pe care el i-o întinsese și chiar se gândise să intre într-o mănăstire pentru femei pierdute. Dar hotărârea ei fusese zdruncinată de avansurile unui nobil cu numele Don Diego Tenorio.

— Don Diego *Tenorio* ? întrebă ea, recunoscându-mi numele de familie, ca și titlul nobiliar.

— Da. A venit la ea într-o noapte oferindu-i s-o facă amanta lui. De bună seamă că nu s-a ținut de cuvânt și a lăsat-o însărcinată.

— V-ați dus la el ?

— Nu voia să mă vadă. În sfârșit, după mai multe zile de așteptare, am pășit în fața caleștii lui argintii pe când ieșea din palat. Vizitiul a fost nevoit să oprească într-o clipită caii și caleașca s-a zgâlțâit și a dat înapoi. Unul din însoțitorii lui înarmați a scos o muschetă, dar n-am vrut să mă clintesc până nu vorbeam cu el. „Spune-i că sunt fiul lui și al Serenei, prostituata din Carmona“, am strigat. Nici măcar n-a tras perdelele caleștii și nici nu m-a privit în ochi când mi-a vorbit : „Spune-i că fiul unei prostituate are mulți tați“. A chicotit prefăcut și vizitiii și însoțitorii lui s-au luat după el. Înfrânt, m-am dat la o parte și am lăsat caleașca să treacă, roțile ei împroșcându-mă cu noroi pe pantalonii maro și pe picioarele desculțe. Casa lui a fost prima pe care am jefuit-o când am ajuns cățărător pe frânghie.

Doña Ana râse.

— V-ați găsit mama?

— Da, dar de data asta nu m-am mai grăbit să-i spun cine sunt, știind că trecutul nu este întotdeauna un oaspete binevenit. Am căutat o prostituată cu numele Serena, care este din fericire un nume rar. În cele din urmă, am găsit-o. Era căsătorită cu proprietarul unei taverne din Arenal, deși adevărata ei ocupație de atunci era să conducă o frăție a hoților.

— Nu mai era prostituată?

— Nu, era prea bătrână ca să se mai vândă, în schimb, aducea prostituate pentru taverna care slujea și drept bordel.

— Și ce i-ați spus?

— Am întrebat de unde este și a recunoscut că este din Carmona. Nu i-am spus niciodată ei sau soțului ei, Manuel, cine sunt, dar am întrebat-o odată dacă are copii. Chiar înainte de a vorbi, fața ei mi-a spus adevărul rostit de Padre Miguel, dar a schimonosit un zâmbet, cum trebuie să facă adesea prostituatele și a spus: „Copiii, dragul meu băiat, sunt o povară în meseria mea". Doña Ana îmi puse mâna pe braț. Soțul ei a fost cel care m-a învățat tot ce trebuie să știe un tâlhar și chiar ea mi-a dat această mască.

Doña Ana spuse:

— Mi-aș dori să vorbesc și eu cu mama. A mea a murit când m-a adus pe lume. Dar cel puțin eu am un tată, în vreme ce dumneavoastră nu aveți nici tată, nici mamă.

— Marchizul a fost ca un tată pentru mine. El m-a învățat să mă port ca un nobil și mi-a făcut rost de o scrisoare de la rege – dar cunoscându-l pe marchiz, nu pot fi pe deplin încredințat că e adevărată. Acum știți adevărul despre Don Juan, care, de fapt, nu e don, nu e nobil deloc. Și mai știți de ce n-am dezvăluit niciodată nimănui rușinoasa mea poveste.

Am întors capul, încredințat că, la fel ca toți ceilalți nobili, va disprețui un orfan de rând, un bastard, fiul unei prostituate.

Mi-a atins obrazul cu vârfurile degetelor și mi-a întors fața spre ea.

— Adevărul, spuse ea, este mai ispititor decât orice închipuire.

Își apropie buzele roșii sclipitoare de buzele mele, dar de data asta i-am cerut îngăduința:

— Se poate?

Dădu din cap și își umezi buzele care prinseră a străluci în lumina stelelor. Am sărutat-o ușor, apoi, când ea se topi în îmbrățișarea mea, am strâns-o la piept. Buzele noastre s-au unit și răsuflarea noastră era una singură. O mie de porumbei își luară zborul din pieptul meu. Ne-am sărutat o oră, după cum ni s-a părut, dar în fapt pesemne nu mai mult de un minut și, când buzele noastre s-au despărțit, i-am privit fața și ochii ei erau încă închiși gingaș.

Vraja nu s-a spulberat.

Inima mea era ca un clopot de biserică tras de un călugăr smintit. Nu puteam să tăgăduiesc. Nu era amăgire sau nebunie. Mă îndrăgostisem pentru prima oară după moartea Teresei și dragostea îmi alerga prin vine ca un torent de gheață. Ne-am îmbrățișat și eu țineam la piept trupul și sufletul Doñei Ana. Am privit stelele și ele păreau să strălucească mai tare decât le văzusem vreodată. Simțământul miracolului pe care-l trăiam se împletea cu o emoție puternică, pentru că nu mai puteam rămâne credincios și marchizului, și Doñei Ana.

În clipa aceea, unul dintre clopotele aflate mai jos în turn bătu, smulgându-ne din îmbrățișare. Zgomotul puternic o sperie pe Bonita, care necheză tare.

— Ce naiba...? l-am auzit pe paznic spunând și l-am văzut pornind să cerceteze catul de sub noi. Apăruse prea devreme.

— Coboară iute scările și ne întâlnim la catul de dedesubt, i-am spus Doñei Ana, care n-avea nevoie să-i spun de două ori.

Din balconul din vârf, am sărit pe cal, ajungând pe el mai întâi pe mâini, ca să-mi apăr genunchiul și alte părți mai ușor de vătămat. Taman în clipa aceea, paznicul dădu colțul unde era ascuns calul. Îl speriasem când îl încălecasem și se ridicase pe picioarele din spate. I-am dat pinteni Bonitei, în vreme ce paznicul alerga după mine, strigându-i pe apărătorii ordinii: *„Alguaciles! Alguaciles!“* Am înconjurat în galop terasa turnului de sub clopotele mari, cu el pe urmele mele. Am ajuns la scara din cealaltă parte și am întins un braț spre Doña Ana, care îl apucă și se săltă în șa. Paznicul dădea colțul la numai câțiva pași în urma noastră și se repezi spre noi. Apucă piciorul Doñei Ana, dar ea îi dădu peste mână și el și-o trase iute. Am lovit din nou cu călcâiele coastele calului care atâta aștepta ca să țâșnească înainte. Ne-am îndepărtat de el în galop și am pornit în jos pe rampele turnului.

Credeam că am scăpat, când l-am auzit trăgând clopotul, în vreme ce continua să strige după *alguaciles*. Am coborât într-un galop turbat rampele, aplecându-ne capetele ca să ne ferim de felinare, pe când goneam pe lângă fiecare colț. Nu mă temeam de paznic, ci de clopotul cu care dădea alarma. Am ajuns la piciorul turnului și ne-am apropiat de ușa joasă de lemn. I-am spus Doñei Ana să se ferească și, aplecându-ne într-o parte, am ieșit valvârtej taman în clipa când soseau un conetabil și șase ofițeri.

Am trecut în galop printre ei și am gonit pe străzile înguste și șerpuitoare din Bario Santa Cruz. Ne-au urmărit strâns, apropiindu-se tot mai mult. Iapa mea nu mai făcea față. Aproape ne ajunseseră. Dacă îmi recunoșteau chipul sau mai cu seamă chipul Doñei Ana, eram pierduți. Cunoșteam cotiturile întortocheate ale cartierului mai bine decât ei și am intrat pe o străduță lăturalnică, apoi pe alta, până când am auzit copitele cailor lor trecând spre Calljon del Agua. Pieptul calului meu ca și piepturile noastre săltau și abia ne mai trăgeam răsuflarea.

Am îndemnat-o pe Bonita să încetinească și am intrat în curtea din fața casei Doñei Ana, ducând calul sub balcon. Știam că *dueña* și Carlos dormeau buștean, dar am încercat să fac cât mai puțin zgomot ca să nu trezim vecinii.

Am ajutat-o pe Doña Ana să se urce în balcon și m-am cățărat în urma ei. Când am ajuns, am simțit un ghem în stomac. *Dueña* era trează și o certa în camera ei. Pesemne că sorbise prea puțin din ciocolată, mi-am dat eu seama pe când stăteam ascuns și ascultam cearta aprinsă dinăuntru. Ceea ce am auzit era un adevăr cutremurător – nu eram singurul care trăise în minciună.

Un copil născut din minciună și cruzime

— Vrei să distrugi viața ta? spuse *dueña* tremurând de furie.

— O să-i spui tatei? întrebă Doña Ana, pe un ton ciudat de calm, aproape nerăbdător.

— Marchiz află, nu căsătorește cu tine!

— Asta și nădăjduiesc.

Doña Ana aruncă o privire spre fereastră, dar nu părea să mă vadă în întunericul nopții, acum fără lună.

— N-am avut încotro, n-aveam ce altceva sa fac decât să nasc un scandal, continuă ea și fiecare cuvânt era plin de deznădejde.

Știam că spusele ei erau doar pe jumătate adevărate. Mi-am zis că nu putea să-și prefacă sentimentele când stătuserăm la porțile cerului.

— Marchiz distruge familia noastră, îi replică Maria.

— Nu poate să facă mai mult rău decât a făcut deja.

— Ba da, poate, spuse Maria pe un ton rău prevestitor și întoarse capul.

— Ce? Ce mai poate face?

— Nu pot să spun.

— Trebuie să-mi spui adevărul. Îți poruncesc! Spune-mi ce știe marchizul!

— Tatăl tău omoară la mine.

— Te rog, te implor!

— Nu pot. Maria începu să plângă. Nu pot, copila mea.

— Dacă mă iubești, spune-mi de ce viața mea nu-mi aparține.

Maria se prăbuși pe platformă și își încleștă mâinile la piept, legănându-se înainte și înapoi.

— Pentru că viața mea nu-mi aparține.

— Ce vrei să spui?

Maria continua să se legene ca un copil.

— Tata nu va afla niciodată, spuse Doña Ana, închizând ușile balconului și uitându-se prin ele.

Ușile erau șubrede și nu se închideau bine și am tras cu urechea, ca o iscoadă, văzând-o cum se așază lângă *dueña* ei, cu trupul țeapăn.

— Te implor, se rugă ea în vreme ce lacrimile i se rostogoleau pe obraji.

Maria se duse spre colivia lui Phoenix. Luă cuvertura din bumbac colorat pe care Doña Ana o folosea pentru a o acoperi.

— Primul tău scutec, spuse ea, ridicând țesătura aspră și uzată.

— Ce vrei să spui? Primul meu scutec îl mai am și acum. E din mătase.

— Doña Catalina țipa, spuse Maria, privind în depărtare. Pruncul ei se naște greu... două zile... trei zile... pruncul nu vine.

— Știu că mama a murit la naștere, spuse Doña Ana.

— Pruncul meu plânge...

— Pruncul tău?

Maria urmă de parcă n-ar fi auzit-o pe Doña Ana:

— Moașa se ascunde în odaie. E speriată. Închide ușa și o ține. Spune „Doña Catalina se duce la cer... și ia pruncul".

— Nu se poate, spuse Doña Ana.

Dar Maria continuă, vorbind rar, cu vorbe chibzuite.

— Tatăl tău dă buzna pe ușă. Are pumnal în mână. Vrea să omoare moașă. Pruncul meu țipă. El strigă: „Închide-i gura!" Eu legăn prunc, dar el țipă tot mai tare. El smulge prunc din brațele mele. Duce cuțit la prunc... Maria se sufoca de plâns, amintindu-și acea noapte cumplită. Apoi parcă e nebun. Lasă pumnal și ține prunc. Spune: „Pruncul meu trăiește. Pruncul meu trăiește". Îmi dă înapoi pruncul și spune: „Tu, doică – atât". Maria plângea și mângâia părul Doñei Ana. Eu legăn prunc și încerc ocrotesc, ca întotdeauna...

Doña Ana își acoperi gura în timp ce lacrimi tăcute îi șiroiau pe obraji.

— Cum de poate fi asta adevărat ? spuse ea. Deci tu... ?

Maria își coborî privirea.

— De ce nu mi-ai spus până acum ?

— Tatăl tău alungă pe mine dacă tu afli vreodată.

— De aceea a încercat să te vândă la piața de sclavi, nu-i așa ?

— Tocmai spus la el că vreau să merg cu tine când căsătorești.

— Se temea că îmi vei spune adevărul... Maria dădea din cap, încuviințând în tăcere. Și cine e tatăl meu ?

Maria își coborî din nou privirea.

— El, nu-i așa ?

Maria n-o privi în ochi.

— L-ai iubit ? întrebă Doña Ana.

Maria clătină din cap, aproape imperceptibil.

— Te-a siluit, nu-i așa ?

Maria nu tăgădui.

— Deci sunt un copil născut din minciună și cruzime.

— El om rău. Vreau să-l urăsc, dar el dăruit mie pe tine.

Doña Ana o privi șovăitoare.

— Te-a siluit.

— El ca un jaguar.

— De aceea mi-ai spus atâtea povești despre junglă ?

— Da.

— Dacă e ca un jaguar, spuse Doña Ana, femeia trebuie să fie ca pantera.

— Tatăl tău mi-a dat asta. Maria scoase o cruce albastră.

Mi-am întins gâtul ca să văd mai bine. Știam că eram în primejdie să fiu descoperit, dar nu mă puteam stăpâni. Voiam să aud tot ce spunea, nu ca o iscoadă, ci ca un îndrăgostit care arde de dorința de a ști orice amănunt despre iubita lui.

— E din țara mea. O port ca să-mi aducă aminte că e un om bun.

— A încercat să te vândă... să te ia de lângă fiica ta.

— Vrea doar să mă sperie. Nu face asta niciodată. Se teme că tu afli.

— Ei bine, acum am aflat, spuse Doña Ana, întorcându-i spatele mamei ei.

— Decât marchiz știe, spuse mama ei, mângâind din nou părul Doñei Ana. Și păstrează taina soției.

Știam că era adevărat și că, pentru a ascunde adevărul, a fost în stare să-l ucidă pe bărbatul care îi spusese taina celor două cadavre din sicriu – mamă și copil.

— Dacă știe, de ce vrea totuși să mă ia de soție ?

— Pentru că te iubește.

— El nu știe ce este dragostea. Nu vrea decât puterea.

— Dacă un bărbat vrea dragostea soției, ea are putere.

— Nu mă pot căsători cu el.

— Pentru tine e cea mai bună viață.

— Nu mă voi căsători cu el.

— Atâta vreme n-am vrut să spun că tu copilul meu. Dar cu marchiz, știu că vei trăi viața de nobilă, nu de sclavă.

— Dar eu nu sunt nobilă, spuse Doña Ana.

— Și tata, și mama – nobili. Tata era *cacique*. Eu fiică de căpetenie – de rege, spuse Maria, arătând mândră cu degetul spre cer. Și acum sunt sclavă. Își lăsă capul în jos. Dar tu nu ești sclavă. Tu, nobilă, din nou.

Ochii mamei ei scăpărară, victorioși.

— Și tu ? întrebă Doña Ana.

— Marchiz promis eu merg cu tine.

— Ca mama mea sau ca slujnica mea ?

— Tu și eu știm adevărul în inimă, spuse ea, bătându-se în piept cu degetele.

— Nu pot să fac asta, spuse Doña Ana, întorcându-se din nou cu spatele.

— Trebuie ! Crezi că Don Juan – o, da, mama ta știe totul – îți dă viață mai bună ? El uită pe tine prima oară când vede altă frumusețe. El niciodată căsătorește cu tine și te lasă cu inimă zdrobită. Crezi că bărbat care culcă cu neveste este credincios ție ?

În clipa aceea, am auzit țipătul șoimului ei și l-am văzut zburând înapoi, dar un zgomot de dedesubt mi-a abătut privirea de la cer. Era caleașca roșie de care mă temeam. Mi-am dat seama la vreme că nu aveam masca pe față și mi-am tras-o pe ochi, dar vizitiul își ridică privirea și mă văzu.

— Señor comandor! Un tâlhar pe balcon!

Comandorul scoase capul pe fereastra caleștii. Pentru a doua oară în noaptea asta, am sărit pe cal și am gonit pe străzi.

— Ia-te după el!

Caleașca trasă de doi cai a comandorului mă urmărea de aproape, dar eu puteam coti mai iute și am încercat să scap de el, gonind în galop pe străzile din Barrio Santa Cruz. În cele din urmă, făcând multe ocolișuri, am ajuns din nou în piața mea liniștită, unde m-am ascuns împreună cu calul în spatele ușii de lemn care ocrotea curtea tavernei Santa Cruz și odăile mele de deasupra. Am urcat scara în fugă și m-am ascuns în locuința mea neluminată. Am văzut caleașca dând ocol pieței, la lumina pâlpâitoare a felinarelor de stradă. Comandorul își ridică privirea spre ferestrele mele întunecate ca și cum s-ar fi uitat drept la mine, deși știam că nu putea să-mi vadă fața.

— Du-mă acasă! l-am auzit strigându-i vizitiului, stăpânindu-și cu greu furia din glas.

Comandorul plecă, știind că omul de la fereastră era mult mai primejdios decât orice tâlhar de rând, pentru că bunurile după care umbla el erau mult mai prețioase decât orice cupe de argint sau monede de aur.

Răzbunarea comandorului va trebui să aștepte o zi mai prielnică, dar mă îndoiesc că va aștepta mult. Și totuși nu mănușa aruncată de el îmi apasă inima astă-seară, ci cea aruncată de mama Doñei Ana. Ar putea un bărbat care se culcă mereu cu nevestele altor bărbați – aș putea eu – să-i fie credincios Doñei Ana?

9 iulie 1593, noaptea

Rămășagul dragostei

Toată noaptea m-am zvârcolit în pat, luptându-mă cu mine însumi, pentru că știam că mama Doñei Ana avea dreptate. Nu era cu putință să-i fiu credincios unei singure femei după ce atâtea mă iubiseră. Și chiar dacă aș putea, l-aș trăda pe marchiz. Și chiar dacă m-aș învoi să-l trădez, fără îndoială că el ne va urmări până la capătul imperiului ca să se răzbune. Ce viață voi putea să-i dăruiesc Doñei Ana? Mama ei cunoștea adevărul. Dragostea marchizului îi dădea Doñei Ana putere. Eu nu-i puteam cere să renunțe la tot pentru nebunia trecătoare a dragostei mele – o dragoste pe care ea s-ar putea să n-o împărtășească. Am auzit-o spunând cu gura ei că venise cu mine în turnul Giralda ca să scape de logodna cu marchizul. În acea sărutare din turnul agățat de cer numai eu mi-am arătat simțămintele? Ea știa de bună seamă că numai Dumnezeu ne vedea acolo. Dar poate că a cedat din ură față de marchiz, și nu din dragoste pentru mine. Obținusem sărutarea visată și acum trebuia să îmi iau rămas-bun pentru totdeauna de la mireasă.

Când în cele din urmă m-am dat jos din pat, nu eram mai odihnit decât fusesem noaptea trecută. M-am îmbrăcat și mi-am pus spada la cingătoare, nerăbdător să-mi iau rămas-bun de la marchiz și să mă duc în portul de unde *San Miguel* urma să plece în după-amiaza aceea. Când ieșeam, l-am găsit pe Cristóbal la masă jucându-se cu cărțile mele de joc. Era atât de prins de ce făcea, încât nu m-a văzut de la început. Juca un joc născocit de el, care se joacă de unul singur și în care potrivea figurile și numerele. Printre cele pe care le așternuse în fața lui l-am văzut pe Regele Potirelor, într-un desen înfățișându-l pe Carol cel Mare, pe Regele Spadelor, sub chipul regelui David al evreilor, pe Regele Monedelor, sub chipul lui Iulius Cesar și pe regina Potirelor sub chipul frumoasei Elena din Troia.

— Mă întreb, am început eu și, pentru că l-am speriat, cărțile i se împrăștiară pe podea, dacă vei învăța vreodată un joc care nu se joacă de unul singur.

— Îmi voi dărui inima unei femei, stăpâne, spuse Cristóbal cu o îndrăzneală neobișnuită, când și domnia voastră o să vă dăruiți inima.

— Dacă mă aștepți pe mine, s-ar putea să mori singur.

— Mă duc să pregătesc caleașca, spuse el, adunând cărțile.

— Adu și cufărul meu, am spus eu, căci îmi împachetasem hainele, aurul și acest jurnal în lada mare de lemn.

— Cufărul dumneavoastră ? spuse el, mirat și îngrijorat de porunca mea.

— Da, cufărul meu – pune-l în caleașcă.

— Da, stăpâne.

Când am ajuns la palatul marchizului, am fost condus imediat în cabinetul lui.

— Tocmai voiam să ies să te caut, spuse marchizul pe un ton amenințător. Pieptul lui uriaș și vesta căptușită îl făceau să semene cu un urs furios. Comandorul mi-a dat de veste că cineva încearcă s-o seducă pe Doña Ana. A urmărit un bărbat care a coborât din balconul ei noaptea trecută.

Îi simțeam privirea grea de inchizitor. De bună seamă că dragostea părintească îl împiedica să mă învinuiască fățiș.

— Și bănuiește deja cine ar putea fi ?

— Am ales să nu cred în bănuielile lui și de aceea te voi întreba dacă știi cine ar putea pune un preț atât de mic pe dragostea mea și pe viața lui, încât să facă înadins o asemenea prostie.

Mi-am ales vorbele cu grijă.

— Îmi închipui că sunt mulți cei care ar umări o femeie atât de frumoasă, dar n-ar fi deloc înțelept din partea lor să-și încrucișeze spada cu a voastră.

— Da, dar mulți bărbați nu sunt nici înțelepți, nici cu băgare de seamă când e vorba de femei, spuse marchizul. Să îmi dai de știre dacă afli ceva, orice. O voi păzi și eu cu strășnicie. Ți-am spus că nimic nu mă poate opri s-o păstrez și n-au fost vorbe-n vânt.

— Gelozia voastră este bine-venită pentru un soț, dar uluitoare pentru un libertin. Nu mi-am închipuit că o să vă văd vreodată atât de tulburat de simțul posesiunii. Dacă la asta te împinge dragostea, rămân la generosul spirit al libertinajului care nu dorește posesiune, ci doar plăcere.

— Când îți primejduiești inima, nu vrei s-o lași să fie străpunsă de spada unui alt pretendent, spuse el. Își scoase spada din teacă și îi propti vârful de pieptul meu. Jocul inimii este cel mai mare joc al vieții. Este cu mult mai primejdios decât cel mai mare rămășag sau cea mai mare miză la cărți, pentru că vei câștiga sau vei pierde însăși fericirea.

— N-am de unde să știu, pentru că nu m-am avântat niciodată să-l joc, am spus eu, încercând să-mi păstrez stăpânirea de sine.

— Trebuie măcar să pui rămășag pe o doamnă. Mâine-seară are loc petrecerea de la curtea regelui și Maiestatea Sa nu va mai încuviința încă o amânare.

Trase cu vârful spadei lui mânerul spadei mele și am fost nevoit să apuc mânerul de argint ca să nu-mi cadă spada pe jos, lucru neîngăduit pentru un *caballero*. Am ținut spada pregătită pentru a-i întoarce loviturile în vreme ce dădeam roată salonului.

— Nici regele, nici domnia voastră nu trebuie să aveți grija mea.

— Don Juan, ți-am povestit vreodată cum mi-am ucis propriul frate ?

Își repezi spada spre inima mea cu o asemenea forță, încât, dacă n-aș fi dat-o la o parte cu tăișul spadei mele, m-ar fi spintecat.

— Nu, niciodată, am spus eu în vreme ce continuam să ne luptăm.

Spadele noastre se încleștau și tăietura din mâna dreaptă pe care mi-o făcuse Doña Ana în noaptea dinainte încă mă înțepa și era taman mâna pe care mă bizuiam întotdeauna în lupta cu spada.

— Iubeam aceeași femeie. El era mai mare și urma să obțină totul, mai cu seamă dragostea ei.

— Ce s-a întâmplat ? am întrebat, mutând spada în mâna mai slabă.

Marchizul văzu bandajul de la mână și dădu din cap, dar nu-și opri atacurile.

— Ne duelam în joacă, așa cum fac adesea frații, dar spada lui n-a fost la fel de iute ca a mea.

Băgând de seamă pesemne că avea să câștige, marchizul se repezi asupra mea ca o furtună cu trăsnete și m-am văzut nevoit să mânuiesc spada cu o iuțeală deznădăjduită ca să-i abat loviturile. Sudoarea îmi îmbibase cămașa și îmi picura de pe frunte.

— Ce s-a întâmplat cu femeia pe care o iubeați amândoi ? am întrebat căutând să-mi recapăt suflul, ca și el, de altfel, deși nu opri nici măcar pentru o clipă duelul.

— Când ea a aflat… ce făcusem… ce se întâmplase… s-a călugărit… rușinându-se că provocase vărsare de sânge. Înainte de a pleca… mi-a spus… că îl iubea pe fratele meu… și că nu va putea niciodată… să-l iubească pe ucigașul lui… un diavol… ca mine. Și acum eu am ajuns… acel diavol.

— Dacă n-ați putut… să-i cuceriți inima, am spus eu simțindu-mi brațul slab la atacul lui, ce vă face să credeți… că puteți cuceri… acum… inima Doñei Ana ?

— Nu voi face… aceeași greșeală… de a-i spune… adevărul.

Marchizul era un spadasin desăvârșit și era stăpânit de dorința oricărui frate mai mic de a trișa. Trase în jos o vază ca să-mi distragă atenția și am izbutit să sar într-o parte chiar în clipa când s-a sfărâmat pe pardoseala de marmură.

Zâmbi și își opri pntru o clipă atacul, profesorul înlocuindu-l brusc pe asasin. Amândoi gâfâiam în căldura înăbușitoare din biroul lui.

— Ești foarte ager… ai fost întotdeauna cel mai bun elev al meu… aproape prea bun.

— Domnia voastră m-ați învățat… totul.

— Nu chiar tot. Își flutură spada spre mine și a trebuit să sar în firida de la fereastră în clipa când lama ei se înfigea adânc în lemnul moale al oblonului.

— Mai e ceva ?

Își continuă atacurile cu și mai multă îndârjire și eram silit să opresc cât de bine puteam fiecare lovitură, deși abia mai răsuflam și tot nu doream cu nici un chip să mă lupt cu el.

— Ți-am spus odată… că bărbatul care poate câștiga… orice luptă cu spada… este cel care nu are nimic de pierdut… nici viața lui. Am mințit… există un bărbat… care poate… să-l învingă.

— Bărbatul, am cutezat eu, împingându-l din locul unde îmi împungea pieptul cu spada, care este îndrăgostit ?

— Înveți repede… dar nu… orice bărbat. Dragostea… vezi tu… te poate face… viteaz… sau te poate face… laș… și nimeni nu știe… decât… atunci când este prea târziu.

Nu știam ce poate face dragostea din mine, dar nu voiam să aflu.

— Cred că… nu voi afla niciodată. Don Pedro… am venit… să-mi iau rămas-bun… părăsesc … Sevilla… pentru totdeauna.

Auzind asta, își coborî spada și mă privi mijind ochii.

— Îmi pare rău, spuse el recăpătându-și răsuflarea, dar poate că e mai bine.

— N-am încotro.

— Te duci în cealaltă jumătate a lumii.

— Nu mă pot căsători cu o femeie pe care n-o iubesc.

— Faci bine că pleci când încă se poate.

— Am o rugăminte, am spus.

— Spune.

— Penitentul din fața relicvariului era un preot pe nume Padre Miguel. A fost învățătorul meu. Ați putea vorbi cu inchizitorul să-l elibereze din Castillo de San Jorge ?

— Am aflat de la inchizitor că ai încercat chiar tu să-l eliberezi.

— N-am izbutit.

— Dragostea ta pentru el a fost vrednică de laudă, dar neînțeleaptă. Padre Miguel s-a otrăvit după ce ai plecat.

— Ce?! N-ar fi făcut asta niciodată.

— A făcut-o.

— De unde putea găsi otravă într-o celulă de închisoare? Știți la fel de bine ca mine cine e în spatele acestei nenorociri.

— Poate că dragostea ta pentru preot a stârnit ura inchizitorului. E în stare de orice pentru a-și distruge dușmanii – și prietenii lor.

Sângele îmi clocotea de furie și de dorința aprigă de răzbunare.

— Trecerea mea la inchizitor nu e chiar atât de mare, urmă marchizul, și am făcut tot ce am putut ca să-l opresc să vină să te ridice. De aceea voiam să te caut, ca să-ți spun să fugi din Sevilla și de aceea am spus că e mai bine să pleci.

— Am tras întotdeauna învățăminte de pe urma îndrumărilor domniei voastre.

— Adio, Don Juan.

— Adio, Don Pedro.

Când mă pregăteam să plec, m-am întors să-i arunc o ultimă privire marchizului, care se întorsese deja cu spatele. Am ieșit din salon și Fernando m-a condus. Dar ceva se întâmpla. Fernando era cu gândurile aiurea, neliniștit și nu mă privea în ochi.

— Adio, Fernando, am spus când am ajuns la poarta de fier. Părăsesc Sevilla. S-ar putea să nu te mai văd.

— Poate că voi merge și eu cu domnia voastră, spuse el încet, fără să zâmbească.

— Știi că nu-l poți părăsi pe marchiz.

— Trebuie să plec, spuse el pe un ton rău-prevestitor. Nu mai e cum era, Don Juan.

M-am oprit și i-am pus mâna pe umăr.

— S-a întâmplat ceva, Fernando?

Se uită în toate părțile, apoi șopti:

— Marchizul... este... se opri.

— Ce este?

— Carlos mi-a arătat o listă de nume, șopti Fernando.

— O listă de nume? am întrebat.

— Pentru inchizitor.

L-am privit uluit.

— Pentru inchizitor?

Fernando dădu ușor din cap.

Ne-am privit îngroziți. Am ieșit de-a-ndăratelea pe poartă, amețit și m-am urcat în caleașcă. Cum să rămân îndatorat și loial acestui ticălos, acestui om de nimic? Încercasem s-o înduplec pe Doña Ana să-l iubească pe marchiz, dar ea înțelesese ceea ce eu nu reușisem să văd – că nu era vrednic de dragoste sau de credință. Știam că nu va dura mult până când va fi și Doña Ana pe acea listă. Nu ar fi prima soție condamnată de soț pentru că nu-l plăcea. Nu puteam s-o las la mâna marchizului. Dar oare n-o voi salva de el, pentru a o părăsi apoi, așa cum o prevenise mama ei? Cum aș putea să-i rămân credincios o viață întreagă? Un singur om cunoștea răspunsul.

Taina căsătoriei

M-am aplecat ca să intru în Taberna del Pirata când clopotul catedralei bătea de patru ori. Corabia va ridica în curând ancora. Trebuia să urc la bord ca să nu pierd protecția marchizului, dacă nu cumva o pierdusem deja. Taverna era aproape goală, într-un colț erau câțiva marinari, toți cu capetele pe masă.

— Iată-te, spuse Manuel îmbrățișându-mă. Ai avut treabă.

— Am fost ocupat cu o femeie.

— Numai cu una?

Umplu o cană cu vinul casei și o puse pe masa dintre noi.

— Numai cu una.

— Oho! Pare o treabă serioasă.

— Am venit să-ți cer un sfat.

— Ai venit unde trebuia. Știi că sunt întotdeauna gata să-mi spun părerea despre orice și, pe lângă prețurile de pe aici, sfaturile mele sunt chiar ieftine.

— Manuel, vreau să aflu o taină. Vreau să știu cum te poți mulțumi cu o singură femeie.

— Don Juan să se mulțumească doar cu o femeie? spuse Serena coborând scara. Cu neputință! Dacă tu ai putea, orice bărbat ar putea și nu orice bărbat poate.

— Taina n-o poți afla dintr-un sfat, spuse Manuel. Ai nevoie de cunoștințe prețioase. Asta o să te coste pe puțin douăzeci de *escudos*.

— Nu poți să-i ceri douăzeci de *escudos*, spuse Serena jignită în bunul ei simț.

I-am aruncat o pungă cu monede, pe care a cercetat-o și s-a arătat mulțumit. Serena făcu ochii mari, apoi clătină din cap nemulțumită.

Manuel o privi cu sfială pe soția lui, apoi se întoarse din nou spre mine cu obișnuita lui încredere în sine.

— De bună seamă că doresc alte femei – ca orice bărbat. Își apucă testiculele ca să arate că nu era eunuc. Dar n-am nevoie să mă culc cu fetele de sus pentru că le pot pipăi pe toate pe pielea nevesti-mii. Și pot să cunosc toate bucuriile și necazurile lor din râsetele și lacrimile nevesti-mii.

Îmi răsună din nou în urechi râsul Doñei Ana și fața ei șiroind de lacrimi îmi pluti pe dinaintea ochilor. Dintr-odată, mi se lumină mintea.

— Deci taina căsătoriei, am spus, nefiind în stare să păstrez pentru mine gândul ce mă străluminase, înseamnă nici mai mult, nici mai puțin decât să iubești și să cunoști toate femeile printr-una singură.

— Vezi? Ai descoperit-o tu însuți, rosti el cu mândrie. Da, toate femeile sunt cuprinse în fiecare dintre ele, așa cum, fără îndoială toți bărbații sunt cuprinși în fiecare bărbat.

— Marchizul a avut dreptate, Manuel. Ești poet și filozof.

Își plecă fața nebărbierită, zâmbind.

— Cei mai mulți bărbați gustă doar un pic o femeie, dar, ca să cunoști cu adevărat trupul, inima și sufletul unei femei, îți trebuie o viață întreagă în care vei fi mulțumit. Cum stă scris în psalm? „Tu îmi întinzi masa în fața potrivnicilor mei; îmi ungi corpul cu untdelemn și paharul meu este plin de dă pe-afară. Da, fericirea și îndurarea mă vor însoți în toate zilele vieții mele.“ Această bunătate, această milă sunt ospățul mereu reînnoit al unei căsătorii binecuvântate.

— Bag de seamă că ești și predicator. M-am uitat în jur la marinari, lașii care fugeau de iubire, căutând alinare în vin, pentru că le era frică să joace totul pe cartea iubirii de care vorbea Manuel.

— Ei sunt turma mea, Don Juan, spuse el arătând spre marinarii beți.

— Să-ți mai dezvălui o taină, spuse Serena. Și sfatul meu e gratis, adăugă ea aruncându-i o privire mustrătoare soțului ei. Inima este întotdeauna necredincioasă și simțământul iubirii apare și dispare, dar adevărata dragoste nu este ceea ce simți, ci ceea ce faci.

— Și ceea ce nu faci, spuse Manuel râzând din toată inima.

Privindu-i și văzând dragostea lor împărtășită, mi-a încolțit un zâmbet pe față. Atâta amar de vreme dragostea mi se păruse o nebunie, dar acum înțelegeam noima ei. M-am gândit la Doña Ana și am simțit un nod în gât. Eram pregătit pentru rămășagul dragostei? Era un nou joc de noroc și nu-mi dădea chezășia fericirii, dar nu voi rămâne unul dintre lașii răspândiți de jur-împrejurul meu, care fug de iubire. Știam că nu poți fi cel mai bun amant al imperiului fără să cunoști adevărata dragoste. Și totuși nu îmi mai doream acest titlu găunos. Voiam doar ceea ce poate face cel mai obișnuit dintre soți – să fiu cel mai bun amant al propriei soții. Și știam ce soție îmi doream.

Am auzit zornăitul monedelor în punga din fața mea înainte de a o vedea. Manuel mi-o aruncase înapoi.

— Ai descoperit singur taina. Nu trebuie să plătești. La urma urmelor, am ajuns un proprietar onorabil – în cea mai mare parte a timpului – și nu pot primi bani pentru mărfuri care n-au fost vândute.

Am zâmbit și am spus:

— Socotește-l un bacșiș, Manuel. Tu și Serena – am privit-o, plecându-mi capul – ați fost ca un tată și o mamă pentru mine și, fiind orfan, acest lucru este neprețuit. Mi-am scos masca de piele din mânecă și i-am înapoiat-o Serenei, mulțumindu-i pentru ea. Trebuie să pun punct mascaradei și aventurilor mele de noapte.

— M-ar mira dacă un bărbat ca tine ar fi în stare să facă o asemenea jertfă, spuse Serena.

— Ce înseamnă un bărbat ca mine? m-am întrebat eu cu glas tare. Zarurile sunt aruncate. Toți bărbații sunt liberi să aleagă.

— Eu cred că este în stare, spuse Manuel sărind în apărarea mea. Doar a ținut piept farmecelor fetelor tale, nu-i așa?

Am zâmbit auzind această dovadă a statorniciei mele. M-am ridicat și m-am pregătit să plec.

— Dacă se află o femeie care să mă poate face să le uit pe toate celelalte, ei bine, cred că am găsit-o.

Când am ajuns la ușă, Serena m-a strigat:

— Don Juan!

M-am întors spre ea și ea mi-a pus întrebarea pe care mi-o pusese de atâtea ori de-a lungul anilor, dar la care nu primise niciodată un răspuns mulțumitor.

— De ce le-ai refuzat întotdeauna pe fetele mele?

Glasul ei era tăios, ca al unei mame care voia să știe ce cusururi aveau copiii ei.

Am răsuflat adânc.

— Doña Serena, mama era prostituată și le-am refuzat pentru a-i cinsti amintirea. Fața ei începuse deja să se îmblânzească, dar voiam să nu las nici o îndoială în mintea ei. Mama a fost silită să mă părăsească în șura mănăstirii, întrucât copiii „erau o povară în meseria ei". N-am vrut niciodată să oblig o femeie să ajungă într-o asemenea situație deznădăjduită. Ea n-a avut încotro, dar eu pot alege și astăzi am ales. Am zâmbit, am închis ochii și am dat să plec.

— Juan! am auzit-o pe Serena strigând.

M-am răsucit pe călcâie, simțind cum tot sângele mi se scurge din inimă și din cap. Am privit-o și ea s-a uitat repede la Manuel, apoi din nou la mine. Fața ei era liniștită și aproape recunoscătoare. Căuta vorbele potrivite și în cele din urmă le găsi:

— La Santísima Madre să te aibă în pază.

Am zâmbit larg.

— Îți mulțumesc. Voi avea nevoie.

Traversare sigură

Căpitanul Fadrique stătea la prova corabiei, așteptând nerăbdător sosirea mea. În jurul lui, corabia și întregul port erau în mare fierbere, toți forfoteau și se zoreau. Când am oprit caleașca, singurul lui ochi a scăpărat ca o monedă de aur.

— Ați izbutit să ajungeți, Don Juan. Vă așteptam.

— Nu merg cu tine, am spus. Se schimbă la față. Ne întâlnim însă la Sanlúcar.

Se simți ușurat că nu-mi luam înapoi investiția.

Știam că Doña Ana și cu mine vom fi mai la adăpost de necazuri dacă vom merge călare până la Sanlúcar și ne vom urca pe corabie în ultima clipă.

— Vom veni cu o barcă după ce vameșii și oamenii Inchiziției vor scotoci corabia.

Știam că marchizul va alerta toate autoritățile ca să ne prindă.

— Vom veni ?

— Voi călători cu o femeie.

— Numai cu una ? întrebă el răutăcios.

— Numai cu una și vom sta în cabina căpitanului. Este o doamnă nobilă, la urma urmelor, și doar n-o să dormim pe punte.

— Desigur, spuse el lingușitor.

Știam că va trebui să-mi țin spada la îndemână în timpul călătoriei noastre peste ocean.

— N-o să putem aștepta, așa că nu lăsați alte femei să vă întârzie.

— N-ai nici o grijă, am spus eu, știind că puteam ajunge călare la Sanlúcar mai repede decât va ajunge corabia pe râu și pe numeroșii săi afluenți.

La nevoie puteam sosi într-o zi sau două, dar n-aveam timp de pierdut. M-am dus acasă ca să pregătesc fuga.

Îndată ce se va lăsa întunericul, va trebui să găsesc o cale de a-i mărturisi Doñei Ana dragostea mea și de a-i spune că mama ei se înșelase. N-o voi uita când va trece pe lângă mine prima fată frumoasă – sau ultima. Până acum am gustat numai femeile pe care le-am cunoscut și de aceea am rămas întotdeauna cu burta goală. Sunt înfometat după un ospăț mai trainic, în care patima trupească și dragostea să fie servite la aceeași masă. Patima fără dragoste, înțeleg acum, nu e mai bună decât condimentele fără carne, decât gustul fără mâncare. Dar, după cum a dovedit-o sărutul pătimaș dintre Manuel și Serena, care ne-a făcut să roșim pe noi, libertinii invidioși, dragostea fără patimă este precum carnea fără condimente, hrănitoare, dar fără gust. Adevărata dragoste pătimașă de care vorbea Doña Ana va fi ospățul nostru mereu reînnoit. Dar va pregăti Dumnezeu o asemenea masă pentru mine în preajma dușmanilor mei ?

Aștept nerăbdător lăsarea întunericului și fiecare clipă mi se pare un veac. Poate că e doar frica mea, dar simt că se adună un întuneric mai adânc decât noaptea. Este doar nesiguranța care-mi oprește inima-n loc acum, când pun rămășagul sublim pe iubire ? Nici una dintre invitațiile ușuratice la plăcere sau chiar dintre întâlnirile tainice în care eram atât de priceput nu mă pregătise pentru încercarea de a mă dezvălui gol și lipsit de apărare.

10 iulie 1593, seara

Ispita Almei

La apusul soarelui, Alma a apărut la ușa mea, după ce încredințasem jurnalului întâmplările zilei, încercând zadarnic să-mi mut gândurile de la scurgerea înceată a orelor. Purta o rochie roșie, simplă, fără jupoane sau crinolină, de parcă și-o trăsese pe ea în grabă. Își făcea vânt cu evantaiul în locuința mea încinsă. Îi spuse *dueñei* ei:

— Lenora, te rog, lasă-ne singuri. Du-te să joci cărți sau alt joc cu Cristóbal.

Lenora chicoti și coborî la parter.

— Marchizul zicea că pleci – singur, zise Alma după ce ieși Lenora.

— Da, e adevărat, plec.

— Singur ? Ai renunțat la Doña Ana ? A reușit o sărutare să spargă vraja sau ai văzut că nu e nici o deosebire să te culci cu o femeie pe care o iubești ?

Ținuta Almei, cu spatele drept și cu sprâncenele ridicate îmi arăta mulțumirea ei.

N-am spus nimic.

— N-ai renunțat la ea, nu-i așa ?

Am continuat să tac.

— Nu pot să cred, spuse ea, punându-și evantaiul pe masă și, când se aplecă spre el, arcuindu-și spatele vorbea cea mai veche limbă din lume. Ca să nu lase nimic nerostit, își ridică fusta cu mâna stângă scoțând la iveală magnifica arcuire a șoldului gol. Era o priveliște splendidă care stârni un răspuns din partea vintrelor mele, dar am răsuflat adânc și mi-am amintit chipul Doñei Ana. Atingeam pielea Almei prin pielea

ei, sufletul Almei prin sufletul ei. Alma își întoarse spatele și gâtul pentru a se uita la mine, cu gura întredeschisă, spunându-mi cu ochii că mă dorește. Am zâmbit, dar, pentru prima dată în viață, nu pentru că eram mulțumit sau îmbiat.

I-am dat o palmă pe fundul gol.

— Au ! țipă ea supărată.

— Mă ispitești teribil, dar știu ce vor inima și mintea mea.

— Mintea și inima unui bărbat pot hotărî orice au chef, dar trupul lui va fi întotdeauna slab, spuse ea victorioasă și ușor disprețuitoare.

— Suntem mult mai slabi decât femeile, e adevărat, și nici bărbații, nici femeile nu-și pot tăgădui pofta trupească. Dar eu am ales dragostea.

— De ce ea ? De ce acum ? Te-ai fi îndrăgostit de ea dacă ai fi cunoscut-o acum o jumătate de an sau acum cinci ani ? Poate că inima ta pur și simplu s-a deschis acum și ea și-a croit drum înăuntru. Poate că Don Juan începe să îmbătrânească și jocul patimii nu-l mai atrage.

Am simțit înțepătura vorbelor ei, căci era limpede că încerca să sădească îndoiala în sufletul meu. Știam că se sfădea cu ea însăși la fel cum se sfădea cu mine, de vreme ce hotărârea mea arunca umbra îndoielii asupra a tot ce era legat de viața pe care o alesese – și de viața pe care o lăsasem în urmă.

Am răspuns la întrebarea ei cu o întrebare, așa cum fac toți profesorii când nu știu răspunsul:

— Cel iubit trezește dragostea sau cel care iubește și are dragoste de dăruit ? Amândouă sunt fără îndoială adevărate.

— Dar nu-ți dorești o persoană pe potriva ta ?

— Am găsit una.

— Cum ar putea fi Don Juan mulțumit cu oricare dintre fecioarele închise în spatele obloanelor din Sevilla ? Don Juan este o făptură a străzii și numai o femeie care cunoaște viața adevărată îl poate mulțumi pe deplin, spuse Alma.

— Ți-am spus că nu voi fi decât profesorul tău.

— Crezi că am venit la tine mânată de gelozie? întrebă ea pe un ton batjocoritor. Pur și simplu nu cred că marele Don Juan se va lepăda de viața sa pentru o singură femeie.

— Am descoperit că un bărbat poate cunoaște toate femeile prin fiica unui comandor. Și îmi închipui că o femeie poate cunoaște toți bărbații prin fiul unui negustor.

Aceste cuvinte o lovիră drept în inimă, dar punându-și masca pe care trebuie s-o poarte toate femeile de vânzare, răspunse:

— Eu cel puțin am izbutit să fac dragoste fără să-mi dăruiesc inima.

— Eu n-am făcut dragoste cu ea, am mărturisit.

Rămase cu gura căscată, dar văzu în asta scăparea ei.

— Când o s-o faci, vei vedea că nu este decât carne și oase, nimic altceva. Mica vrajă care te-a cuprins se va risipi și eu o să aștept în patul meu ca întotdeauna, cu carnea și oasele mele.

Își luă evantaiul și începu să-și facă vânt, redevenind încrezătoarea regină a Egiptului. Se opri la ușă și spuse:

— Dacă vrei s-o ai fecioară, grăbește-te. Marchizul vrea să facă nunta de îndată ca să preîntâmpine o răpire. Are de gând să-i ceară regelui să-i cunune la petrecerea de la curte de mâine-seară.

— Doña Ana știe?

— Pentru ea e o surpriză – cum este se pare și pentru tine.

N-a mai privit înapoi și păru să plutească pe coridor și pe deasupra scării pe măsură ce cobora. Inima îmi bătea atât de tare de parcă ar fi vrut să-mi spargă pieptul. Aveam răgaz doar o noapte și o zi s-o conving pe Doña Ana să fugă cu mine înainte de a fi cununată cu marchizul. Acum este în sfârșit îndeajuns de întuneric și pot zbura spre fereastra ei, ca șoimul Phoenix. Dar cineva bate la ușă. Cine oare mă mai vizitează în seara asta?

10 iulie 1593, noaptea

În numele Sfintei Inchiziții

Sunt anevoie de crezut întâmplările care s-au petrecut după ce am auzit bătaia în ușă. Voi scrie despre ele așa cum le-am trăit – cele mai mari suferințe s-au împletit cu cele mai mari plăceri ale vieții mele.

Tocmai voiam să deschid ușa când am avut o presimțire și m-am dus să mă uit pe fereastră. Acolo am văzut ascunsă într-o fundătură caleașca neagră fără ferestre a Inchiziției.

Soldații n-au așteptat să le deschid. Până să apuc să-mi iau spada, au spart ușa.

— În numele Sfintei Inchiziții, avem poruncă să-l arestăm pe Don Juan Tenorio.

— Cine a semnat porunca?

Soldatul o ridică.

— Însuși marele inchizitor. Pesemne sunteți om de seamă.

Am văzut în spatele sigiliului Sfântului Scaun scrisul regelui și am înțeles că nu mă mai bucuram de protecția lui. Petrecerea de la curte va avea loc abia în seara următoare. Încă nu se încheiase luna pe care mi-o dăduse ca răgaz pentru a-mi găsi o soție, dar cineva nu voia să mai aștepte să vadă cine va fi aleasa mea.

Am răsturnat masa în fața lor și m-am cățărat pe scara care ducea la acoperiș. M-am strecurat prin trapă și am dat să mă ridic. O lovitură cumplită s-a abătut peste capul meu și am căzut în nesimțire, doborât de o bâtă sau de patul unei muschete.

În vreme ce zăceam amețit, am visat că galopam pe un cal negru cu Doña Ana, spre Sanlúcar de Barrameda. Eram îmbrăcat cu straie negre și mă dădeam preot iezuit. Am ajuns la locul de întâlnire și am ajutat-o să coboare de pe cal. Îi simțeam mâna catifelată strângând-o pe a mea. Țărmul era învăluit în ceață și noi vâsleam spre corabie. De îndată ce am ajuns, ne-au aruncat o frânghie pe care am prins-o și am răsucit-o în jurul încheieturii. Am tras și am tras, dar nu izbuteam să urcăm. Mi-am ridicat privirea spre corabie și, de acolo, se uita la mine fața inchizitorului.

M-am trezit înspăimântat și mi-am dat seama că eram legat de roata de tortură din Castillo de San Jorge, cu încheieturile și gleznele întinse de funii groase. Nu aveam pe mine decât o pânză albă înfășurată în jurul vintrelor. Mi-am smucit picioarele și brațele, dar nu le puteam clinti. Spițele roții mi se înfigeau în spinare. M-am uitat în jur îngrozit, dar n-am văzut nici un doctor sau un slujbaș, nici un alt membru al tribunalului. Nu erau acolo decât un călău uriaș cu glugă neagră și inchizitorul însuși. Fața lui palidă cu favoriți lungi și ochi mici se întoarse încet spre mine, cu un rânjet.

— A, în sfârșit, poate să înceapă interogatoriul. Stai bine, dragul meu Juan? Am comandat asta anume pentru plăcerea ta, spuse el mângâind roata de lemn pe care zăceam. Am vrut să fii înțepat de spini cum am fost eu în toți acești ani. Începem?

Am simțit o durere ascuțită în genunchi și apoi în restul mădularelor, în vreme ce călăul întorcea roata. Am scrâșnit din dinți și am închis ochii luptându-mă cu funiile, încleștându-mi degetele în jurul legăturile strânse; încheieturile și palmele mă usturau, fiecare clipă era pentru mine un minut și fiecare minut mi se părea cât zece.

— Mulțumitor, l-am auzit pe Fray Ignacio spunând, în vreme ce durerea ascuțită era înlocuită de una surdă. Acum poate că îmi vei spune ceea ce vreau să știu: numele – vreau numele femeilor pe care le-ai pângărit, adulterinele și târfele care au trădat Taina Sfântă a Căsătoriei.

— Nu pot trăda... încrederea lor, am spus eu, mai degrabă resemnat decât cutezător.

Inchizitorul își înclină capul și își încleștă fălcile. Scoase un brici dintre veșminte și am auzit cum l-a deschis. Am văzut capul călăului căutând spre inchizitor, uluit fără îndoială să-l vadă alegându-și singur unealta de pedeapsă. Așa ceva nu se mai pomenise.

— Am dreptul la judecată, am șuierat, cuprins de teamă.

— N-ai nici un drept! strigă el. Dacă n-ar fi fost marchizul, te-aș fi... Se opri, privind spre călău și dându-și seama că fusese auzit cum răstălmăcise dreptatea. Lasă-ne singuri.

— Să plec? spuse călăul neînțelegând acea poruncă ciudată.

— Pleacă!

Călăul se grăbi să iasă și am auzit ușa grea de lemn închizându-se în urma lui.

Pe fața inchizitorului se lăți rânjetul lui obișnuit. Se învârti în jurul meu.

— A trecut atâta vreme, atâta amar de vreme, Juan – *Don* Juan, spuse el chicotind. Atâta amar de vreme ai atins atâtea femei cu aceste mâini, ai pângărit atâtea cu pielea asta.

Își răschiră degetele precum picioarele unui păianjen deasupra pieptului meu de parcă încerca să le simtă pe acele femei prin mine.

— Ia spune-mi, cum este să le posezi, să-ți înfigi ghearele în carnea lor? Ce le făceai? Te înfruptai din ele? Își făcu mâna pumn și își umezi buzele. Le-ai supt nădușeala, sângele și lacrimile? Spune!

— Nu spun nimic, am făcut prostia să rostesc.

Făcu ochii mari de furie. Amintindu-și de cuțitul din mână, îl ridică asemenea unui obiect sacru și vorbi de parcă se adresa însăși crucii.

— Răbdare, răbdare, trebuie să aibă și Don Juan ceva de pierdut și pentru un *galanteador* viața nu mai merită să fie trăită după scopire. Dar n-ai grijă, le voi îndepărta pe rând, astfel încât pierderea bărbăției să țină mult și să fie dureroasă. Ieși din transă și se uită la mine:

Moartea ta va pune capăt păcatului în Babilon și arderea ta pe rug va băga spaima în inimile tuturor păcătoșilor pentru totdeauna.

Ținea delicat mânerul de fildeș al cuțitului, ca pe o pană, și îl strecură în sus pe coapsa mea până sub pânza de pe vintre. Am simțit lama ascuțită acolo unde pielea era mai moale. Nădușeala îmi brobonea tâmplele. Am închis ochii.

— Atunci omorâți-mă, am spus. Păru uluit și mi-am continuat șiretlicul. Ați spus-o chiar domnia voastră – pentru un *galanteador* viața nu mai merită să fie trăită după scopire.

— Toate la vremea lor, spuse el scoțând cuțitul și, trecându-i vârful ascuțit peste corpul meu, făcu să-mi sângereze pielea de pe coaste. Mai întâi, voi privi cum suferi și îmi vei spune ce vreau să știu și abia după aceea te voi nenoroci și nu vei mai simți plăcerea niciodată. Se duse la ușă să-l cheme înapoi pe călău. Răsucește roata, porunci el.

În vreme ce mâinile și picioarele îmi erau scoase din încheieturi încet-încet, el rosti în urechea mea :

— Să începem. Vorbi în calitate de judecător : Don Juan, ești învinuit de preacurvie și de erezie, pentru că ai spus că faptele tale nu sunt un păcat. Continui să socotești că pângărirea fecioarei logodite Doña Ana, fiica lui Don Gonzalo de Ulloa, nu a fost un păcat în fața lui Dumnezeu și a regelui ?

Vorbele lui mă încredințau că marchizul încuviințase arestarea mea, dacă nu cumva chiar el o pusese la cale. Puterile începeau să mă lase, dându-mi seama că nimeni nu va veni să mă salveze. Nu părăsisem la timp Sevilla și marchizul voia să mă pedepsească sau chiar să mă omoare. Va folosi totodată acest prilej pentru a afla dacă mireasa lui era încă neatinsă. Nu era un tribunal obișnuit. Era cruciada nebuniei în slujba geloziei. N-am răspuns, știind că orice vorbă m-ar fi condamnat.

— Ai pângărit-o pe Doña Ana ? strigă inchizitorul.

— Nu, am spus eu, abia respirând și gemând încet.

— Minți ! strigă el.

— E adevărat, am reușit să îngaim.

De data asta călăul nu se opri.

Durerea se întețea neabătut și mai slăbea când bestia fără chip încerca să apuce mai strâns lemnul roții. Pe când mintea mea dădea să iasă din trup și să înțeleagă ce se întâmplă, mi-am amintit dintr-o povestire despre tortură, pe care o citisem în biblioteca marchizului, că *proto* se desfășura în trei pași. Prima dată, îmi vor fi scoși umerii din încheietură ; pe urmă, coatele și genunchii ; iar la sfârșit, toate vertebrele șirei spinării, în vreme ce trupul îmi va fi întins îngrozitor, cu cincisprezece centimetri, lăsându-mă schilod pentru totdeauna.

Simțeam că sunt sfârtecat și durerea ascuțită se prefăcea într-o arsură sfâșietoare în fiecare încheietură, dar mai ales în piciorul vătămat. Am izbutit să îndur o vreme durerea, pe când călăul trăgea și trăgea, privind peste umăr ca să vadă dacă aveam de gând să mă dau bătut. Patul de ace îmi străpungea carnea de pe șira spinării. Mi-am mușcat limba până mi-a dat sângele, dar n-am vrut să îi fac pe plac inchizitorului și să urlu.

În cele din urmă, am simțit că m-au părăsit puterile, iar durerea mă duse în pragul delirului. În acest delir, am văzut-o pe Doña Ana pogorându-se asupra mea și sărutându-mi trupul, oprind cu brațele ei funiile. Îmi șoptea la ureche că dragostea mea nu va pieri niciodată – că dragostea este singura și adevărata nemurire. Vorbele ei îmi dădură noi puteri și m-am încordat, luptându-mă cu funiile, oprind roata. Călăul mă privi uluit și își reînnoi sforțările, dar totodată începea să se risipească și puterea Doñei Ana. Simțeam cum îmi sunt smulși umerii din încheieturi. Știam că nu voi mai avea sorți de izbândă dacă brațele îmi vor fi smulse și nu le voi mai putea folosi.

— Ajuuunge ! am strigat eu declarându-mă învins. Vă spun tot ce vreți să știți. Am simțit cum strânsoarea funiilor slăbește și durerea aceea sfâșietoare încetează.

— Ești gata să spui adevărul și să-ți mărturisești păcatele ? mă întrebă inchizitorul cu un rânjet victorios.

— Da, voi mărturisi adevărul.

Știam că m-ar fi putut lăsa să mor în camera de tortură, dar cruciada pe care o purta nu-i îngăduia asta. Voia să mă folosească drept pildă și avea nevoie de o mărturisire, dincolo de pedeapsa camerei de tortură, pentru autodafe. Avea de asemenea nevoie de o erezie și mai mare pentru a îndreptăți arderea mea pe rug și nu mă îndoiam că va găsi una. Și totuși mărturisirea mea ar putea însemna deopotrivă eliberarea și condamnarea mea. Dar nu aici, nu așa.

— Îngăduiți-mi o judecată dreaptă și vă voi spune vouă și lumii adevărul.

— N-avem vreme să chemăm un apărător.

— N-am nevoie de apărător. Mă voi apăra singur, dacă va fi nevoie de apărare.

— N-avem vreme, spuse el nerăbdător.

Mai era o singură nădejde. Trufia, cel mai mare dintre cele șapte păcate de moarte.

— Se teme profesorul că elevul ar putea spune lucruri la care el nu poate răspunde? l-am înfruntat eu.

Ochii inchizitorului scăpărară.

— Dă-i hainele și du-l în camera inchizitorială. Nu ne va lua multă vreme.

Plecă să-și pună veșmintele pentru judecata mea, care știam amândoi că va fi o întrecere în apărarea credinței – a lui și a mea.

Când am coborât de pe roată, picioarele nu m-au mai ascultat și m-am prăbușit pe pardoseală. M-am ridicat cu mare greutate, sprijinindu-mă de masă. La fel de greu mi-a fost să mă îmbrac pentru că îmi tremurau mâinile. Degetele groase ale călăului m-au ajutat la nasturi, căci nu izbuteam să-i închei. Am fost scos din camera de tortură de șase străji care își țineau arcurile aducătoare de moarte ațintite asupra mea.

Îmi tremurau picioarele, nesigure, în vreme ce ei mă grăbeau pe coridoarele întunecate ale castelului. Fiecare pas pe pardoseala de piatră îmi zdruncina trupul chinuit de durere. Umezeala îmi pătrundea în încheieturile slăbite și frigul mi se cățăra ca un șarpe rece pe șira spinării. Torțele de pe pereți aruncau umbre în jurul nostru și luminau fețelor soldaților cu o licărire roșie de iad.

Când am ajuns la tribunalul secret al Inchiziției, trei dintre străji, fiecare cu câte o cheie în mână, s-au apropiat de ușă și le-au răsucit în broască. Ușa s-a deschis larg dând la iveală o încăpere mare luminată de torțe, cu ferestrele și pereții acoperiți cu draperii negre. Mi-am ridicat privirea și am văzut că tavanul era boltit și că pe el fusese pictată odinioară o frescă ale cărei culori de-abia se mai zăreau din pricina umezelii dinăuntru. Deslușeam totuși portretele regilor și sfinților din Vechiul Testament. În mijloc era înfățișat regele evreu Solomon, împărțind dreptatea celor două mame care cereau același prunc. Un soldat își pregătea spada pentru a tăia în două copilul. O mamă stătea în picioare și dădea din mâini nepăsătoare, lăsând să fie jertfit pruncul, în vreme ce cealaltă era în genunchi, implorând să fie dat copilul mamei mincinoase pentru ca el să rămână în viață. Înțelepciunea regelui Solomon primise moartea și eu va trebui să fac la fel.

Pe când înaintam în încăpere, abia târându-mi picioarele, am văzut o masă lungă de lemn la care ședeau ceilalți membri ai tribunalului, cu robe albe și glugi care le ascundeau fețele. Un grefier ședea în fața unui registru, pregătit să scrie fiecare cuvânt și gest ce-mi dovedeau vinovăția.

În fața mea, pe un tron simplu din lemn și piele ședea Fray Ignacio. Își îmbrăcase veșmintele negre, inchizitoriale, și la gât avea o eșarfă roșie. Din pălăria lui neagră se înălțau două pene roșii. În spatele meu erau șase străji, cu arcuri pregătite să-mi împlânte săgețile în spinare dacă aș fi încercat să fug.

— Stai jos, rosti el aspru și m-am așezat pe unul dintre scaunele de lemn din mijlocul încăperii mari și goale. Să terminăm repede, pentru că faptele tale, Don Juan, vorbesc de la sine. Sunt o hulă adusă lui Dumnezeu și regelui. Mai mult, ai tăgăduit că preacurvia și adulterul sunt păcate, prefăcându-le în virtuți. Această odioasă erezie este o blasfemie adusă sfintei taine a căsătoriei. Înainte de a se hotărî pedeapsa, trebuie să aud mărturisirea ta și numele complicelor tale pentru a le pedepsi și pe ele.

— Sfinția Ta, am spus, n-am făcut virtuți din preacurvie și adulter. Acestea au fost doar niște căi. Virtuțile sunt plăcerea și pofta trupească pe care le socotesc la fel de sacre ca suferința și celibatul cărora vă supuneți de bunăvoie.

— Mărturisești că pofta trupească este un păcat de moarte care năruie însăși împărăția lui Dumnezeu?

— Pofta trupească despre care vorbesc nu e nimic altceva decât dorința și nevoia care împing bărbatul și femeia unul în brațele celuilalt – de pildă soțul și soția. Nu Dumnezeu Însuși a făcut bărbatul să dorească femeia – trup din trupul lui – și femeia să-l dorească pe bărbatul ei? N-a spus Însuși Dumnezeu: „Rodiți și înmulțiți-vă?“ Credeți că El se aștepta ca noi să facem asta privindu-ne în ochi? Ne-a făcut din carne.

— Carnea noastră e țărână și cenușă, putregai și viermi, îngropăciune și uitare. Carnea noastră este vremelnică și păcătoasă și, dacă ne lăsăm pradă poftelor ei, ea ne va aduce în cele din urmă pedeapsa veșnică – așa cum ți-a adus-o ție.

— De ce credeți că Îl putem cunoaște pe Dumnezeu numai prin suferință, dar nu și prin plăcere? Credeți cu adevărat că flagelându-vă trupul cu funii veți fi mai mult pe placul Domnului decât dacă l-ați bucura cu mângâieri drăgăstoase?

— Mântuitorul a pătimit pe cruce pentru păcatele noastre și noi trebuie să ne jertfim și să suferim ca El.

— Pentru voi exista doar Răstignirea. Pentru mine există și Învierea. Credința noastră ne arată cum să biruim suferința și moartea prin bucurie și o nouă viață, dar voi cunoașteți doar calea suferinței, de aceea vă flagelați și îi torturați pe alții pentru a-i duce în raiul vostru rău.

— Credința noastră? spuse el, furios. Credința ta nu este credința mea și nici credința Sfintei noastre Biserici.

— Poate că a fost credința Mântuitorului. El a fost iubitor cu prostituatele și neîndurător cu fățarnici ca voi care se cred deasupra celorlalți oameni!

— Cum de cutezi?

— Voi, am spus eu simțind că furia lui e în mâinile mele, le-ați ascuns credincioșilor adevărul. Ați mințit neîngăduind plăcerea și patima. Oricine poate vedea în Evanghelia după Matei că Maria nu și-a tăgăduit pasiunea, că Iosif a „cunoscut-o“ și că Domnul nostru Isus Christos a avut nu mai puțin de patru frați. Marele păcat este că voi și Biserica voastră ați făcut ca acest măreț model al virtuții femeiești să rămână neprihănit pentru totdeauna – înfierând dorința femeii ca fiind un păcat.

— Ereticule! Cum cutezi să tăgăduiești fecioria Mariei? Tăgăduiești însuși adevărul religiei noastre.

— Voi și doctrina voastră ați tăgăduit adevărul feminității Mariei și ați hotărât că dorința tuturor femeilor e păcătoasă.

— Blasfemie!

— Când adevărul este blasfemie, minciuna ajunge dogmă.

— Ești posedat de demonul diavolului, Asmodeus, prințul desfrâului! Trebuia să-mi fi dat seama. Trebuia să fi văzut mâna celui viclean cu ani în urmă.

— Da, așa socotiți, nu-i așa? Ați făcut din orice dorință un demon ce trebuie scos din trup.

— Mă rog lui San Miguel să mă ajute să-l slobozesc pe acest păcătos din ghearele lui Asmodeus o dată pentru totdeauna. Cu spada ta vitează, izbăvește acest suflet de puterea dușmanului așa cum ai făcut în marea bătălie împotriva balaurului, bătrânul șarpe numit Diavolul sau Satana care ispitește întreaga lume. Alungă-l. Se apropie încet de mine și începu să-i vorbească demonului care mă poseda, în singura limbă pe care o înțelege diavolul: *Asmodeus! Exorcizamus te, omnis immunde spiritur…*

Știam că vorbele pe care le voi spune mă vor condamna la arderea pe rug și totuși am continuat să aduc mărturie că îl văzusem pe Dumnezeu în femeie și că plăcerea este sacră.

— În dorința unei femei este Creația însăși. A o cunoaște înseamnă a cunoaște chipul, coapsa și pieptul Domnului…

— *Omnis satanica potestas, omnis incursio infernalis adversarii…*

— Nu stă scris că noi suntem alcătuiți după chipul Domnului? Doar un prost poate să creadă că numai chipul bărbatului este după chipul Domnului…

— *Omnis legio, omnis congregatio et secta diabolica…*

— Inchiziția încearcă să pună stavilă cunoașterii acestui adevăr – că orice om poate atinge divinitatea…

— *In nomine Domini Jesu Christi…*

— În clipa supremă lepădăm povara timpului, a despărțirii, a dorului…

— *Eradicare et effugare a Dei Ecclesia ab animabus ad imaginem Dei…*

— În vreme ce veșnicia palpită în noi…

— *Conditis ac pretioso divini Agni sanguine redemptis…*

— Și ne unim cu toată creația și cu Dumnezeu Ziditorul…

Auzind această erezie supremă, mă pălmui peste față cu o ultimă nădejde că va putea să înfurie demonul și să-l scoată din mine. L-am apucat de încheietură cu mâna dreaptă și cu mâna stângă mi-am scos cuțitul ascuns în cizmă. Răsucindu-l pe inchizitor, am deschis cuțitul și i l-am lipit de gât. L-am folosit ca scut între mine și străjile, care au fost luate pe nepusă masă.

— Nu puteți exorciza un om, i-am șoptit în ureche, de el însuși.

Străjile stăteau acolo neputincioase și nu dădeau atacul pentru că inchizitorul își ridică mâinile oprindu-i să-și folosească arcurile.

— Deschideți ușa! am strigat.

— Deschideți-o! stărui inchizitorul, îmboldit de tăișul ascuțit al cuțitului meu.

— Dacă ne urmăriți, o să-l omor pe inchizitor, am spus trântind ușa în urma mea.

L-am târât pe inchizitor cu mine pe coridor până la o fereastră de la care am văzut noaptea întunecoasă și, în curtea de dedesubt, caii și caleașca fără ferestre care mă adusese acolo.

— Cuțitul tău îmi zgârie gâtul, protestă el.

— Nu vă place durerea decât când v-o pricinuiți singur și nici sângele când este al vostru, nu-i așa? am spus eu, împingând și mai adânc lama tăioasă.

Fiecare părticică a trupului meu râvnea să-i sfârtece beregata, să-l răzbune pe Padre Miguel, dar nu voiam să mă cobor până la asemenea abisuri ale infernului. I-am dat brânci pe jos și, fără să mai rostesc o vorbă, am sărit de la fereastră drept pe unul din caii de dedesubt și i-am tăiat hamurile de piele care-l țineau legat de ceilalți cai și de caleașcă.

— Închideți poarta! strigă inchizitorul pe când mă îndreptam în plin galop spre ieșire.

Canaturile mari de lemn începură să se închidă. Una dintre străji își aținti arcul spre mine. Când am trecut pe lângă el, l-am lovit cu piciorul în piept, răsturnându-l înainte de a apuca să slobozească săgeata. Calul făcu un salt peste mica bucată de drum rămasă între canaturi, frecându-și coapsele de lemnul porții. Am auzit în spate strigătul inchizitorului:

— Trageți în el! Folosiți tunurile!

Știam că micile tunuri pe roți puteau fi îndreptate cu ușurință spre mine și spre calul meu și ne puteau omorî fără greș.

Am trecut cu cea mai mare iuțeală podul plutitor, sub o ploaie de săgeți și de muschete. În vreme ce mă îndreptam spre nord de-a lungul râului ca să scap înconjurând zidurile orașului, tunurile începură să-și slobozească ghiulelele și salvele lor aprinseră cerul ca niște artificii aducătoare de moarte. Exploziile au speriat calul și eu mă lipisem cu burta de spinarea lui, ținând strâns frâiele. Ghiulelele, deși mici, ar fi putut scufunda o corabie sau ar fi putut fărâma zidurile orașului pe care inchizitorul chipurile îl apăra de păcat. În cele din urmă, am izbutit să ieșim din bătaia lor și tunurile au tăcut. Știam că inchizitorul își va trimite soldații Domnului după mine, așa că mi-am urmat drumul spre cealaltă parte a orașului și spre Puerta de Carmona.

Am ajuns la poarta orașului și am cercetat drumul spre Carmona. Știam că voi fi în mare primejdie dacă mă voi întoarce, dar știam totodată că nu puteam părăsi Sevilla fără a încerca s-o iau pe Doña Ana cu mine. Nu știam câtă vreme zăcusem în nesimțire în camera de tortură înainte de a mă trezi. Câtă vreme pierdusem? Mai aveam răgaz înainte ca ea să se cunune cu marchizul la petrecerea de la curte, care urma să aibă loc duminică seara?

Am întrebat un bărbat care ieșea din oraș:

— Ce zi e azi?

— Ziua Domnului, răspunse el mirat că nu știam și inima îmi tresări înțelegând că pierdusem doar o zi în beciurile Inchiziției.

— Cât e ceasul? am întrebat neliniștit.

— Giralda a bătut de zece.

Petrecerea regală începuse deja, dar poate că încă nu avusese loc cununia. Dacă voi izbuti să mă furișez prin Real Alcázar, mai aveam o ultimă nădejde s-o văd pe Doña Ana înainte de a fi prea târziu. Am încercat să-mi liniștesc calul care abia mai răsufla și am trecut la pas prin poarta orașului ca să nu trezesc bănuieli. Străjilor nu le-a trecut prin cap că un nobil ar putea fi un proscris și și-au văzut de vorbă. Am iuțit apoi calul, pentru a face cel mai mare rămășag, cel al dragostei. Cu zarurile sau cu cărțile de joc în mână n-am simțit niciodată asemenea furnicături și usturimi, de parcă mă înțepau zeci de ace în deznădăjduita mea așteptare.

Mărturisirea de la Alcázar

Am gonit la galop pe Callejon del Agua până la grădinile Alcázarului și salturile calului îmi zdruncinau încheieturile vătămate. M-am oprit în partea cea mai îngustă a străzii. M-am ridicat pe șa, ca un acrobat de circ. M-am apucat de o prăjină de steag și am încercat să mă trag în sus, deși mușchii îmi zvâcneau întruna. Am izbutit să-mi pun un picior pe un balcon de cealaltă parte a zidurilor grădinii. Ceea ce aș fi izbutit lesne înainte de a fi tras pe roată, îmi storcea acum ultimul strop de vlagă și de voință. Mi-am îndemnat calul să plece ca să nu poată fi găsit. La început, doar s-a uitat la mine, dar în cele din urmă, spre ușurarea mea, a priceput și a pornit pe o străduță lăturalnică. Din balcon m-am cățărat, la fel de lesne și dureros, pe acoperiș. M-am uitat în sus, la lună, care era aproape plină și m-am rugat ca Doña Ana să vină în grădină să-i soarbă razele.

Mi-am aruncat privirea peste stradă către zidul înalt. Parea că o prăpastie adâncă mă despărțea de grădina palatului. Știam că în seara aceea nu eram în stare să sar și am băgat de seamă că de jur-împrejur străjile stăteau de pază. Regele și căpetenia străjilor nu voiau să mai pătrundă cineva înăuntru. M-am uitat în jur căutând deznădăjduit ceva care să mă ajute să trec dincolo. Pe acoperiș am găsit o scară lungă de lemn, ca un pod mobil, dar era grea și a trebuit s-o apuc strâns ca să nu o scap în stradă. Nu știam dacă va ajunge în cealaltă parte, și o împingeam cu brațele întinse ca lanțurile unui pod mobil. Un val de ușurare îmi străbătu brațele când capătul scării ajunse în cele din urmă de cealaltă parte, pe marginea zidului de piatră. Pe amândouă marginile abia de stătea pe zid cât lățimea unui deget. Era șubredă și ca vai de ea. Dar n-aveam încotro și am pășit pe o treaptă. Lemnul fărâmicios crăpă. M-am aruncat în față, dar m-am oprit. Trebuia să merg pe parii lungi și subțiri, încercând să nu cad. Picioarele îmi tremurau și scara se clătina. Mi-am târât pe rând câte un picior, căci dacă le-aș fi ridicat m-aș fi prăbușit.

Încet-încet, am făcut un sfert din drum, apoi jumătate. M-am uitat la strada care era departe sub mine și mi-am spus că mai bine să nu mă mai uit în jos. Mi-am închipuit că sunt ușor ca o pasăre pe o creangă. Dacă pășeam un deget pe de lături, cădeam.

Când mai aveam un pic până la capăt, o caleașcă intră pe stradă. Am încremenit. Se apropia tot mai mult. Dacă vizitiul ar ridica privirea și m-ar vedea, ar vesti fără îndoială straja cea mai apropiată. Mi-am ținut răsuflarea. Vizitiul își ridică ochii, dar era pe jumătate adormit sau poate că nu-mi deosebi trupul printre constelațiile de pe cerul nopții, pentru că a trecut pe sub scară fără să mă vadă.

Acum mai aveam doar câteva picioare până la zid. Și în clipa aceea, scara a alunecat sau lemnul a crăpat. Am sărit spre zid, apucându-mă de pietrele masive cu mâinile goale. Am auzit străjile alergând spre mine și lovind în neștire zidul cu picioarele, în încercarea de a găsi puncte de sprijin. Mâinile mă dureau și degetele începură să-mi alunece. Cu ultimele puteri, m-am aburcat pe zid. Străjile strigau cercetând scara și unul dintre soldați alergă să-i dea de veste căpitanului. M-am ascuns în spatele crenelurilor, dar știam că grădina va fi în curând năpădită de străji în căutarea celui care pătrunsese pe furiș. Și nu mai aveam masca la mine ca să-mi ascund chipul. Sorții de a o găsi pe Doña Ana și de a scăpa cu viața scădeau cu fiecare clipă.

Nu puteam decât să mă odihnesc și să-mi trag răsuflarea. Mai aveam încă mult până la capătul drumului. M-am aplecat ca să ajung la singura creangă aflată la îndemână, dar am

descoperit prea târziu că nu era destul de groasă. Am căzut ca un bolovan într-un tufiș. Pe lângă că mă dureau și erau vlăguite, mădularele mele erau pline de răni. M-am târât afară din tufiș și apoi m-am ridicat în picioare. Dacă nu era deja prea târziu, oricum nu mai aveam multă vreme.

M-am furișat pe aleile pietruite, spre palat și spre Jardín de las Damas, văzându-mă nevoit să mă opresc de mai multe ori când auzeam pașii grei ai străjilor pornite în căutarea mea. Torțele care luminau aleea m-au ajutat să mă dumiresc încotro s-o iau, dar din pricina lor trebuia să am și mai mare grijă să nu fiu văzut.

În vreme ce bâjbâiam, am trecut pe lângă palmieri înalți cât turnul Giralda, între care unul îmi fusese de ajutor la ultima mea fugă. Scrutând întunericul, am văzut mătrăguna otrăvitoare, cu florile sale lungi atârnând într-o leneșă splendoare, și chiparoși ca niște flăcări ce păreau santinelele regelui. Toate se arătau ca niște umbre sau pete negre, pentru că orice culoare pierise înghițită de bezna nopții. Când am răsuflat adânc, ca să mă liniștesc, am simțit mirosul iasomiei care înmiresma aerul.

Nu trecuse nici o lună de când fugisem taman din grădina asta. Cum de se schimbase atât de mult într-un răgaz atât de scurt ? Viața unui bărbat lâncezește în desfrâu vreme de două decenii și apoi, dintr-odată, râsul dragostei schimbă totul. În urmă cu patru săptămâni, nu știam că îmi lipsea ceva în viață și astă-seară, căutând-o deznădăjduit pe Doña Ana, îmi dădeam seama că, dacă îmi va aluneca printre degete, o voi căuta veșnic în îmbrățișările zadarnice ale altor femei.

Poarta Marchena era prea bine păzită ca să pot intra, dar am izbutit să mă strecor prin cealaltă poartă de lângă pavilionul de vară, repetând șiretlicul cu portocala putrezită aruncată într-un tufiș. De îndată ce am trecut de poartă, mi s-a tăiat răsuflarea – lumina lunii scotea la iveală spatele unduios al Doñei Ana. Era îmbrăcată în negru, de parcă ar fi fost în doliu, și părul lung îi era strâns sever într-un coc. Preț de o clipă m-am întrebat dacă nu era și aceasta o nălucire ca aceea care mă salvase în camera de tortură. Și-a întors fața și am văzut lacrimi sclipindu-i pe obraz. Mi-am dat seama atunci că este aievea.

— M-am rugat să vă găsesc sorbind razele lunii, am șoptit.

— Don Juan! rosti ea, neîndoios tulburată fiindcă nu se aștepta să mă vadă. Își ascunse brațul la spate.

— Ce aveți în mână? am întrebat eu trăgându-i ușor brațul.

Un fior de groază m-a cutremurat văzând ce era. Un pumnal bătut cu nestemate.

— E al tatei, rosti ea liniștită.

Își coborî privirea spre el. Nestematele sclipiră lugubru.

— Ați fi...?

— N-aș fi avut curaj, recunoscu ea.

— Nu curajul, ci deznădejdea vă face să vă gândiți la o asemenea faptă.

— Nu pot trăi tot restul vieții fără dragoste.

— Nici eu, am spus.

Mă privi drept în ochi, încercând să deslușească înțelesul vorbelor mele. I-am luat fața în mâini și am sărutat-o pe gură, lung și apăsat, și buzele ei mi-au alungat durerea din trup.

— Te iubesc, Doña Ana, și vreau să mă căsătoresc cu tine, să te iau cu mine și să începem o nouă viață, departe de marchiz.

Fața îi era scăldată în lumina lunii și ochii ei mă străpungeau la fel ca în prima zi când mă privise în caleașcă.

Am auzit glasuri în depărtare și ne-am uitat să vedem dacă venea cineva. Își strecură pumnalul în mâneca rochiei. Am condus-o în pavilionul de vară, ca să nu fim descoperiți. Singura lumină din încăperea întunecată venea de la torțele care pâlpâiau afară și singurul sunet venea de la fântâna care clipocea în mijlocul pavilionului. Ne-am așezat unul lângă altul pe banca de marmură de la fereastră și mi-am rostit mărturisirea:

— Am arvunit o corabie care pleacă peste cinci zile de la Sanlúcar în Noua Spanie.

Pe fața ei se ivi flacăra speranței, dar lumina dispăru și își coborî privirea, amintindu-și pesemne vorbele mamei ei.

— Și iubirea ta, Don Juan, ai jurat-o fără îndoială multor altor femei pe care le-ai sedus și le-ai părăsit? Voi fugi de un bărbat pentru a fi părăsită de un altul?

— De la moartea Teresei n-am mai spus nici unei femei că o iubesc – până în clipa aceasta.

— Cum aș putea crede că nu te joci doar cu inima mea și că nu mi-o vei zdrobi de îndată ce mă vei avea trup și suflet?

— Îți jur că n-am mințit niciodată o femeie ca s-o cunosc. Pentru mine plăcerea nu a izvorât din minciună, ci din adevărul gol-goluț. Numai atunci când femeia își deschidea de bună voie brațele simțeam plăcerea adevărată. Dar de când te-am văzut în caleașcă, n-am mai simțit nici o plăcere – chipul fiecărei femei se preface în chipul tău și în gura ei răsună râsul tău.

— Nu știu ce să înțeleg din vorbele tale. Par sincere, dar așa par fără îndoială vorbele multor bărbați. Cum să fac ca să mă încred în tine?

— Singura cale prin care te poți încrede într-un bărbat sunt faptele lui.

— Faptele tale n-ar face nici o femeie să se încreadă în tine.

— Nu trebuie să mă judeci după trecut, ci după prezent. N-am venit la tine mai curând, pentru că am fost arestat de Inchiziție – cu învoirea marchizului care vrea să mă țină departe de tine. Abia am izbutit să scap, dar în loc să fug ca să-mi salvez viața, m-am întors ca să ne salvez viața amândurora. Îți jur că îți voi dărui orice plăcere și voi îndura orice suferință când ne vom uni trupurile și sufletele. Nu este doar poftă trupească, este adevărata dragoste pătimașă pe care n-am cunoscut-o până acum, nici măcar cu Teresa.

— Pot oare să cred că ești cu adevărat alt om?

— Dacă un păgân poate descoperi că există un singur Dumnezeu, nu poate un libertin să descopere că pentru el nu există decât o singură femeie?

— Doña Ana! Ești acolo? se auzi vocea bubuitoare a marchizului. Señor comandor, ar trebui să-ți păzești mai bine fiica.

— A dispărut, șopti Don Pedro, pe când vorbeam cu regele, răspunse tatăl ei, înfuriat de glasul marchizului, dar și îngrijorat pentru fiica lui.

— Marchizul îi va cere regelui să vă cununați astă-seară, i-am șoptit Doñei Ana.

— Astă-seară? șopti Doña Ana nevenindu-i a crede. Ce mă fac?

Gândurile îmi alergau nebunește, căutând o pricină care să-l facă pe marchiz să amâne nunta.

— Spune-i marchizului că vrei o nuntă nobilă pentru încununarea dragostei tale și că vrei să fie de față toată lumea – vineri, înainte de a se întoarce regele la Madrid. Până atunci noi vom fi în drum spre Sanlúcar și de acolo, spre Noua Spanie. În ochii ei răvășiți se deslușeau neîncrederea, nădejdea și teama. Nu te voi părăsi când va trece pe lângă mine prima fecioară... sau ultima, am spus eu, răspunzând vorbelor mamei ei.

— Ai auzit? Știi tot?

— Da, am spus. Știu tot.

— Și încă vrei să te căsătorești cu mine?

— Nu tânjesc să mă căsătoresc cu titlul tău nobiliar, ci cu trupul și sufletul tău.

— Doña Ana! Regele așteaptă.

Glasul marchizului răsună din apropiere. Era în pragul pavilionului de vară.

Doña Ana se ridică să plece înainte de a fi descoperiți.

— Scrie-mi, am rugat-o, ținând-o de mână. Folosește porumbelul. Este un porumbel mesager. Trimite-mi-l și te voi elibera din colivie.

Duel pe acoperișurile Sevillei

După mărturisirea pe care i-am făcut-o Doñei Ana, m-am strecurat spre calești. Străjile nu-și închipuiau că intrusul era îmbrăcat ca un nobil și de aceea nu-mi aruncară nici o privire. Văzând că nu se uită nimeni, m-am ascuns sub caleașca arhiepiscopului. Am mers așa până ce a ieșit pe porțile palatului și m-am furișat jos de îndată ce a încetinit. Străzile erau pustii la ora aceea târzie și din fericire mi-am găsit calul furat ascuns într-o fundătură. Am pornit călare spre singurul loc unde m-am gândit că aș fi la adăpost – la Convento de San José del Carmen. În această nouă și însemnată mănăstire din Sevilla fusese trimisă Priora Francisca în nădejdea că le va oferi maicilor îndrumări și va înstăpâni disciplina. Nu știam cum mă va primi după atâția ani sau dacă mă va adăposti. Dar nu cunoșteam pe nimeni altcineva care să mă adăpostească și nici un alt loc în care inchizitorul nu s-ar putea gândi să mă caute.

Voi avea nevoie de cal ca să fugim la Sanlúcar, armăsarul negru fiind mult mai iute decât iapa mea maronie. Dar deocamdată era mai înțelept să umblu pe acoperișuri și nu pe străzi și de aceea voi lăsa calul în grajdul mănăstirii.

Intrarea era mult mai largă decât cea de la mănăstirea unde crescusem, dar n-am putut să nu mă gândesc la noaptea în care bătusem la ușă ca să-mi deschidă Priora Francisca. Atunci am văzut-o ultima dată. Am bătut din nou la ușă și am așteptat neliniștit. Am auzit zgomot de pași mărunți pe pietre și bocănitul unui baston. Ușa se deschise și își ridică privirea spre mine o Priora Francisca mult mai bătrână și mai plăpândă.

— Cu ce vă pot fi de folos? rosti ea cu un glas mai blând decât mi-l aminteam.

Poate că era doar strălucirea lunii, dar parcă era înconjurată de un nimb luminos.

— Priora Francisca, am rostit eu ca o profesiune de credință, dar ea a luat-o ca pe o întrebare.

— Da.

— Sunt Don Juan.

Un fior îmi străbătu șira spinării. Se uită la mine, încă neînțelegând, pentru că veșmintele mele de nobil ascundeau cine eram cu adevărat: pruncul care a fost lepădat în șură.

Ridică din sprâncene, uluită și ochiul ei stâng nu mai părea mai mare decât cel drept. Un zâmbet i-a îmblânzit chipul.

— Am crezut că te-am pierdut, copile.

— M-am întors, Madre, măcar pentru o vreme, și trebuie să vă cer ajutorul.

— Intră, intră, spuse ea.

Am adus calul în curte pe poarta mare de lemn și ea a închis-o în urma mea.

— Mă ascund de Inchiziție.

Știam că îi ceream să se pună în mare primejdie din pricina mea și am șovăit puțin înainte de a-i spune ce doresc. M-a privit de parcă își amintea ce se întâmplase cu ani în urmă și, înainte de a apuca să mai spun ceva, îmi porunci:

— Vino cu mine.

După ce am băgat calul în grajd, m-a condus la căsuța goală în care locuise odinioară paznicul mănăstirii. Din fericire pentru mine, sărăcia tot mai mare a ordinului maicilor nu le mai îngăduia să țină un portar.

— Nu vă voi primejdui mult timp pe sfinția voastră și mănăstirea.

— Aici vei fi la adăpost, spuse ea.

— Madre, am fost arestat...

— Rogu-te, copile, nu mai vorbi despre lucruri legate de Sfântul Scaun. Numai Dumnezeu poate să judece, spuse ea zâmbind, apoi plecă.

M-am dus la fereastră. De aici paznicul vedea cine se ivea la poartă și pentru că era o căsuță cu un cat, avea gratii de fier, dintre care multe ruginite. După ce am încovoiat una dintre ele, m-am strecurat afară. Nu trebuia să-mi fac griji că ușa mănăstirii era încuiată și nu aș fi putut să vin și să plec după voie. Aveam nevoie de un adăpost, dar nu-l puteam folosi încă. Mai întâi, trebuia să aflu dacă Doña Ana se cununase cu marchizul și să aștept mesagerul ei.

Îmi recăpătasem puterile și am sărit de pe un butoi pe plăcuța din fier forjat cu numele unei prăvălii, care ieșea din zidul acesteia, și de acolo pe un balcon. Odată ajuns pe balconul cu obloanele trase, am izbutit să mă urc pe acoperișul clădirii. De acolo, aproape de cer și departe de primejdiile legii, am sărit de pe un acoperiș pe altul, înapoi spre casă; nădejdea îmi dădea curaj și îmi domolea durerea. Când am ajuns la clădirea de peste drum de locuința mea, am cercetat să văd dacă soldații Inchiziției stăteau de veghe. Încă nu sosiseră și poate că mă căutau la țară, unde se ascundeau de obicei fugarii. Am coborât prin trapă în odaia mea și am izbutit să-mi iau înapoi cingătoarea de piele în care îmi țineam spada și pumnalul.

L-am găsit pe Cristóbal în odăița lui, plângând, socotind fără îndoială că murisem, dar poate și pentru că își pierduse slujba.

— Cristóbal, am șoptit. Se uită la mine de parcă eram o stafie. Am fugit. Sunt în viață.

Făcu ochii mari și rămase cu gura căscată de uimire, apoi răsuflă ușurat și bucuros. Știam că mă pot încrede în Cristóbal așa cum mă încred în mâna mea dreaptă într-un duel și i-am spus ce trebuia să facă.

— Du caleașca în care se află cufărul meu și celelalte obiecte de preț la taverna din fața mănăstirii San José del Carmen și ia-ți o odaie acolo. Adu-mi doi desagi de pus la șa cu aur, haine de schimb și jurnalul meu.

Voiam să încredințez hârtiei ticăloșiile pe care le trăisem și dragostea pe care o descoperisem – în caz că fuga noastră ar fi dat greș.

— Da, stăpâne.

— Mai e ceva. Vreau să afli dacă Doña Ana s-a cununat astă-seară cu marchizul sau dacă nunta a fost amânată. De îndată ce afli, să mergi mâine pe stradă cântând și când mă voi uita din locul unde mă voi ascunde pe acoperiș, arată-mi un deget dacă s-au cununat și două degete dacă nu.

— Stăpâne...

— Da, ce este? am spus, pentru că voiam să plece cât mai iute.

Rușinat, Cristóbal spuse:

— Nu știu... să cânt.

Abia m-am stăpânit să nu-l pocnesc.

— Dar să fluieri știi?

— Da, spuse el.

— E bine și-atât, dar după ce vom fi la adăpost, primul lucru pe care-l vei face va fi să înveți să cânți. Nu înțeleg cum poate trăi un om fără să cânte. Acum, du-te, am spus.

Se supuse și eu m-am întors în ascunzătoarea mea.

Am acoperit scara cu o tapiserie, m-am ridicat prin trapă și am închis-o. Apoi am sărit peste stradă pe un alt acoperiș și m-am ascuns acolo așteptând să-l aud fluierând pe Cristóbal și să văd fluturând aripile porumbelului. Știam că era primejdios să rămân acolo, dar primejduisem deja totul și nu aveam de ales, trebuia să aștept o veste de la Doña Ana ca să aflu dacă îmi împărtășește dragostea și vrea să fugim împreună. Ascunzătoarea îmi va îngădui să văd dacă se ivesc soldații Inchiziției.

Am stat treaz toată noaptea și ziua următoare, așteptând. Pofta trupească te mână la fapte, dar dragostea cere o răbdare nesfârșită și mă simțeam ca un animal închis într-o cușcă. În sfârșit, după-amiază am auzit fluieratul. Privind pe deasupra zidului, l-am văzut pe Cristóbal. Am așteptat o clipă care mi s-a părut cea mai lungă a vieții mele. În cele din urmă, ridică două degete. Îmi tresări inima de bucurie. Deci mai aveam sorți de izbândă.

Cu greu îmi stăpâneam bucuria, cocoțat acolo pe acoperiș, așteptând răspunsul Doñei Ana. N-am pierdut vremea, pentru că puneam la cale fiecare pas al fugii noastre. Nu voiam să grăbesc plecarea Doñei Ana. Trebuia să am grijă să fie lipsită de primejdii.

Noaptea își lăsă din nou mantia. Mâncasem doar două piersici pe care le furasem de la un vânzător ambulant în drum spre casă. Nu aveam nici un bănuț și știam că nu trebuie să fiu văzut; de aceea, fusesem silit din nou să fur. Voi amâna până în ultima clipă plecarea spre Sanlúcar. Tocmai când mă părăsise orice nădejde, am auzit sunetul pentru care mă rugasem.

Era fluturarea aripilor porumbelului care cobora pe streașina acoperișului meu. Am sărit înapoi peste stradă și am înșfăcat pasărea. Am căutat un răvaș legat de piciorul ei, dar nu era nici unul.

— Știam că te vei ascunde aici ca un șobolan în cala unei corăbii, rosti o voce.

Îmi îngheță sângele în vine. L-am văzut pe comandor ieșind din întuneric, cu spada trasă.

Trebuia să te străpung atunci, în piața de sclavi. Știam ce urmărești și acum am dovada, smulsă din mâna fiicei mele.

Ridică o bucată de hârtie – scrisoarea. Îmi împărtășea ea dragostea? Voia să fugă cu mine? Trebuia să citesc acea scrisoare.

— Atunci știți, Señor comandor, că o iubesc pe fiica voastră și că nu doresc să mă lupt cu tatăl ei.

— Nu are nici o însemnătate ce dorești dumneata, rosti el printre dinți și se repezi la mine cu spada.

M-am ferit la timp și am spus:

— Fiica voastră va avea o viață nefericită cu marchizul. Eu îi pot oferi o viață mai bună.

— Mai bună? Tu, care îi pângărești pe Dumnezeu și pe rege, care pângărești tații și soții cu destrăbălarea ta? Un bărbat care pune plăcerea înaintea datoriei nu poate oferi nimic unei soții.

— Nu e nădejdea fericirii mai bună decât făgăduiala suferinței? Vă voi arăta ei și vouă că pot fi credincios.

Porumbelul gânguri de pe zidul acoperișului.

— Nu vei apuca ziua aceea, spuse el aspru și, fără să clipească reteză gâtul porumbelului cu spada.

Penele lui încă pluteau în aer, când mă atacă din nou. Eram cu spatele la zid și am fost nevoit să scot și eu spada ca să împiedic ca lovitura lui să mă umple de sânge precum cornul unui taur.

— Ești vrednic să fii ars pe rug!

Spadele noastre se încrucișară din nou. Stăpân pe sine și cu lovituri bine socotite, țintea spre inima mea, spre cap și spre vintre. Abia izbuteam să-i abat fiecare lovitură, dar nu voiam să-l atac, de teamă să nu-l rănesc pe tatăl femeii iubite. Repezea asupra mea lovitură după lovitură. Îndemânarea mă părăsi din pricina nopții nedormite și mădularele îmi erau încă slăbite de roata de tortură. Abia am izbutit să-i opresc tăișul gata să-mi străpungă pieptul. Mânerele spadelor noastre se încleștară. Mi-am dat seama cât de vlăguiți îmi erau mușchii când mă azvârli la pământ. Pe când mă prăvăleam, am izbutit să mă rostogolesc pe spate și să sar în picioare. Am folosit acest prilej pentru a mă urca pe zid. Îmi simțeam picioarele ca de plumb, dar adunându-mi puterile, am sărit peste strada îngustă. Am ajuns pe coama acoperișului și am alunecat pe țiglele putrede. Comandorul mă privea cum mă luptam și cum am izbutit să mă ridic.

— Nu vreau să-l rănesc pe tatăl femeii iubite, i-am strigat. Vă implor să puneți capăt unui duel care îi va zdrobi inima fiicei voastre.

Fața îi era răvășită de furie și nu voia să asculte îndemnul meu la pace. Se avântă într-un salt peste abisul străzii pentru a continua lupta. Când cizma lui lovi cu putere marginea vechilor țigle ale acoperișului, ele se sfărâmară și comandorul căzu, de parcă un chepeng s-ar fi sfărâmat sub picioarele lui. Se agăță cu o mână de țiglele alunecoase, în vreme ce picioarele și mâna înarmată îi atârnau în gol. M-am repezit spre el și i-am apucat brațul ce începea să-i alunece. La margine am izbutit să-mi proptesc tocul cizmei stângi de zidul jos de stuc. Ne-am oprit din alunecare și încet-încet, am izbutit să-l ridic. Pe când se proptea pe picioare, nădăjduiam că gestul meu de bunătate îi va potoli furia. Mă înșelam.

În vreme ce eu eram cu spada coborâtă, lipsit de apărare, el prinse prilejul pentru a mă zgâria cu vârful spadei – două mici tăieturi pe piept, sub gât, unde aveam vesta descheiată.

— Crucea este semnul, spuse el cu un zâmbet răutăcios, pe care-l crestez potrivnicilor mei înainte de a-i ucide.

După spada marchizului, spada comandorului era poate cea mai temută în Sevilla, aducându-le multora moartea timpurie. Mă atacă din nou și de data asta m-am apărat. Am simțit arsura tăieturilor și am văzut că sângele începea să-mi treacă prin cămașă. Ne-am luptat din nou și eram atât de istovit, încât îmi simțeam spada grea ca un bolovan. Gemeam la fiecare ploaie a nesfârșitelor atacuri ale spadei lui agere. Nu-mi mai rămăsese zdravănă decât mintea – deși amorțită – și tălmăceam gândurile comandorului înainte de a le duce la împlinire. Am încercat să îmi țin firea, deși frica și deznădejdea mă copleșeau, îngreunându-mi și mai mult mădularele.

Mi-am aruncat trupul peste un abis mai mic spre un alt acoperiș, dar mi s-au înmuiat genunchii. De data asta, comandorul se afla chiar în spatele meu. M-am rostogolit și m-am ridicat taman la vreme pentru a-i abate spada de la gâtul meu. Pe când mă ataca sălbatic, m-am rostogolit de pe coama acoperișului, ca un animal care încearcă turbat să fugă. M-am ghemuit, apoi am zvâcnit în sus și ne-am duelat din nou, dacă se mai putea numi duel. Pentru că nu voiam să atac, mă apăram întruna și eram în primejdie de a fi lovit de moarte.

Am sărit pe un alt acoperiș, apoi pe un altul, apropiindu-ne de casa lui. Poate că fugeam cu nădejdea că fiica lui se va băga între noi, așa cum făcuse în piața de sclavi, și va înmuia inima de piatră a tatălui ei. Comandorul avea îndemânarea unui soldat care trăiește cu spada în mână, dar acum arma lui cea mai de temut era neînfricata uitare de sine cu care se arunca în luptă. Avea un singur țel – să ucidă sau să moară atacând. Îmi ținti inima și de-abia am izbutit să-i dau spada la o parte, apoi a încercat să-mi sfârtece pântecul. Ataca fără încetare, pândindu-mi orice clipă de slăbiciune. Dar și el începea să dea semne de oboseală și, mai mult, de nerăbdare.

Am ajuns la ultima casă și ne luptam pe acoperișul înclinat din fața propriului lui balcon. Ca și mai înainte, mă apăram, dar de data asta stăteam pe marginea țiglelor rotunjite, iar în spate se deschidea hăul spre curte. Oricine ar fi căzut de acolo ar fi murit pe loc.

Râse văzându-se biruitor și duelul nostru se opri pe moment.

— Acesta este sfârșitul, Don Juan.

M-am uitat peste umăr, peste mica *plaza*, la ferestrele casei lui, rugându-mă să-mi vină în ajutor Doña Ana. Ca și cum această privire îl încredința de vinovăția mea, urlă ca un jaguar și se repezi din nou la mine. Am încercat să nu mă clatin pe picioare. Mă silise să ne încrucișăm mânerele spadelor și mă împingea în spate, spre moarte, în vreme ce tălpile mele alunecau pe țigle.

Cu coada ochiului am zărit lumină în odaia Doñei Ana. Știam că, dacă pierdeam acest duel, pe lângă faptul că n-o voi mai vedea niciodată pe Doña Ana, ea va fi ucisă de mâna marchizului sau de propria ei mână. L-am împins îndărăt pe comandor și i-am răspuns la fiecare lovitură a spadei lui. Gândul de a mă ucide îi tulburase mințile și uită să se apere, să facă pași măsurați, în clipa potrivită sau să atace cumpănit. Se avântă nebunește spre margine și își pierdu firea, făcând un pas în gol. Dacă aș fi vrut să-l omor, acum ar fi fost cel mai nimerit prilej, dar mi-a venit gândul salvator. Cu ultimul dram de putere și de îndemânare mi-am răsucit încheietura mâinii și spada, executând fără greș Cleștele Carranza. I-am smuls mânerul spadei din mână, dezarmându-l, în sfârșit. Spada zăngăni izbindu-se de țigle și alunecă de pe acoperiș.

Știam că pentru el era o rușine greu de îndurat, dar am încercat să-i ofer un armistițiu onorabil.

— Señor comandor, nimeni nu va afla vreodată de acest duel și, dacă totuși cineva va afla, voi spune că v-ați milostivit de mine și m-ați lăsat să trăiesc.

Azvârli scrisoarea mototolită pe jos, în semn de capitulare. Am îngenuncheat s-o iau. Mi-a strigat:

— Dar nu vei trăi!

Mi-am ridicat privirea, am văzut pumnalul cu nestemate sclipindu-i în mână și am sărit într-o parte. Tăișul lui trecu la numai un fir de păr de pieptul meu. Înfierbântat, comandorul nu și-a putut opri avântul și, spre groaza mea, căzu de pe acoperiș, în *plaza* de dedesubt, cu o pocnitură surdă, înspăimântătoare. L-am privit cum zăcea fără viață, cu fața în sus, cu ochii larg deschiși, cu gura căscată și brațele întinse, de parcă ar fi întrebat pe tăcute: „De ce? De ce? De ce?“ Abia când am auzit un bărbat strigând: *„Alguaciles! Alguaciles!“* mi-am amintit de iscoada pusă de marchiz nu departe de locul unde ne duelaserăm. Nu era Carlos. Am luat scrisoarea de pe țiglele acoperișului. Abia după ce am fugit peste multe străzi, m-am oprit s-o citesc. Inima îmi bătea cu iuțeala aripilor unui liliac.

Iubitul meu Don Juan,

Îți scriu cu mare neliniște, întrucât soarta mea îmi pare pecetluită, de parcă aș fi vândută la piața de sclavi. Mă tem că nu am scăpare și că voi fi silită să mă căsătoresc cu marchizul, dar, slavă Domnului, cununia s-a amânat pe vineri. Scriu totuși cu firava nădejde că mă poți elibera din captivitate. Nu știu dacă dragostea pe care spui că mi-o porți este sinceră, dar știu că simțămintele mele pentru tine nu m-au lăsat să dorm din noaptea când a avut loc petrecerea marchizului. Am încercat să-mi tăgăduiesc simțămintele, cum știu că ai făcut și tu. Credința, a ta față de marchiz și a mea față de tata, ne cere s-o facem, dar nu mă mai pot înșela pe mine însămi și nici pe tine. Te iubesc și m-am rugat să avem încă răgaz să fugim. Am implorat-o pe Sfânta Fecioară Maria să-ți ții cuvântul dat și să mă duci departe înainte de a descoperi marchizul planul nostru.

M-am prăvălit pe spate, doborât de bucuria de a-mi vedea dragostea împărtășită. Dar bucuria mi-a fost de îndată umbrită de spaimă – eram vinovat de moartea tatălui ei. Cum voi putea s-o duc departe, când trupul tatălui său zăcea în fața ei ? Mi-am coborât privirea spre veșmintele mele și am văzut pata de sânge de pe tunică și stofa sfâșiată în locul unde mă străpunsese spada comandorului. Era oare o dovadă mai grăitoare a vinovăției mele ?

Cu inima îndurerată și cu aceste gânduri în minte, mi-am dat seama că Doña Ana nu va putea pleca înainte de a-și îngropa tatăl. Va trebui să aștept și voi aștepta oricât. Am fugit înapoi, pe acoperișuri, spre Convento de San José del Carmen, plănuindu-mi deja întoarcerea pentru a răspunde în persoană scrisorii și pentru a dovedi că îmi voi ține cuvântul.

Știu însă că mâine va fi o zi cumplită pentru ea, după ce astă-seară va descoperi că tatăl ei e mort și va bănui poate că vinovat este bărbatul iubit. Singura mea nădejde este ca dorința ei de a ierta să fie mai mare decât aceea de a se răzbuna.

12 iulie 1593, noaptea

Iatacul Doñei Ana

M-am apropiat cu băgare de seamă de casa Doñei Ana, știind că este înțesată cu ofițeri, soldați și preoți. M-am ascuns în spatele unui zid ca să nu fiu văzut de iscoada marchizului. Voiam să fiu cât mai aproape și să găsesc cel mai mic prilej pentru a-i vorbi. Caleașca marchizului stătea ca o santinelă la ușa ei. Se temea, fără îndoială pe bună dreptate, că vinovat de moartea tatălui Doñei Ana era celălalt pretendent, care aștepta s-o răpească. Fusese încunoștințat pesemne de fuga mea și îmi dejucase planul. Din ascunzătoarea mea de pe acoperișul de peste drum m-am uitat pe fereastra iatacului și l-am văzut pe marchiz pășind încoace și-ncolo prin odaie. Doña Ana ședea pe pat și plângea cu fața ascunsă în mâini. Am plâns cu ea și pentru soarta ei. Cum să dau ochii cu ea ? Cum să-i spun adevărul ?

Și totuși trebuia să-i spun. Desfrâul se hrănește din taine, dar dragostea are nevoie de sinceritate pentru a supraviețui. Dar nu știam cum să-i spun. Gândul că îi voi înfrunta ochii pătrunzători mă făcea să tremur mai tare decât o făcuse spada tatălui ei. Îi voi lămuri totul – cum tatăl ei mă silise să ne duelăm, cum încercasem să împiedic duelul, cum încercasem să-i pun capăt, cum mă urmărise, cum se repezise la mine cu pumnalul și cum murise din pricina propriului său șiretlic. Am stat ghemuit pe acoperiș toată ziua, așteptând să plece marchizul ca să pot mărturisi adevărul. Rana pe care mi-o făcuse tatăl ei mă ustura și mi-am ținut apăsată mâna peste tunica sub care îmi încropisem un bandaj de bumbac. Știam că trebuia să mă fi dus la un doctor să-mi curețe rana cum se cuvine, s-o coasă și s-o bandajeze, dar nu voiam să fiu văzut sau să scap prilejul de a vorbi cu Doña Ana.

Spre mirarea mea, cadavrul comandorului a fost scos din casă în aceeași după-amiază. Era acoperit cu un giulgiu negru și așezat pe un car funerar. Marchizul, Doña Ana și escorta lor de soldați și preoți mergeau în calești în urma lui. Voiau să-l îngroape cât mai iute. Marchizul grăbise pregătirile de înmormântare pentru a scurta doliul Doñei Ana, ca să se poată cununa.

Am așteptat până seara, când s-au întors. Chipul ei acoperit cu văluri și umerii ei încovoiați erau pumnale înfipte în inima mea. În sfârșit, noaptea târziu, caleașca marchizului plecă. Sosise clipa. Mă voi furișa pe lângă iscoada marchizului care stătea la pândă cu ochii-n patru, chiar de va trebui să mă prefac în șoim ca să scap de ea. Dar cum? Balconul ei era chiar sub ochii iscoadei. Taman în clipa aceea, am văzut un porumbel luându-și zborul de pe cerceveaua unei ferestre dintr-o latură a casei care nu dădea spre *plaza*, fereastra odăii tatălui ei. Pe acolo va trebui să pătrund. M-am strecurat prin spatele iscoadei și, la adăpostul întunericului, m-am cățărat pe acoperiș. M-am lăsat în jos și am bătut în fereastră cu genunchiul, cercetând tot timpul strada de sub mine ca să mă încredințez că nu mă vedea nimeni. Îmi simțeam brațul de parcă era din nou pe roata de tortură și nu știam cât voi mai putea face față.

Taman când mi-am simțit degetele alunecând, am auzit-o șoptind „Don Juan“. Mi-a deschis fereastra și m-a lăsat să intru.

— Ești teafăr? Am crezut că...

— Am stat ascuns în așteptarea ta, la Convento de San José del Carmen. Aș fi venit mai curând, dar...

Mă conduse pe ușa care despărțea odaia comandorului de a ei. Am avut grijă să rămân nevăzut până când a tras draperiile grele de catifea roșie și a zăvorât ușa.

Feriți acum de priviri străine, ne-am îmbrățișat. Ea plângea încet la pieptul meu, unde era încă proaspătă rana făcută de tatăl ei.

— Îmi pare nespus de rău, am spus. Nespus, nespus.

— Tata m-a găsit scriind scrisoarea și mi-a smuls-o din mână.

Acum era clipa potrivită să-i spun. Am deschis gura, dar nu-mi puteam aduna curajul. M-am întors cu spatele la ea, sfâșiat de vinovăție și de teama că, dacă va afla adevărul, mă va urî.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Ți-ai schimbat simțămintele față de mine?

— Nu, am spus, întorcându-mă repede spre ea, pentru că nu voiam să creadă una ca asta, dar tot nu aveam curaj să-i spun.

— Atunci ia-mă în brațe, a spus ea.

Ne-am îmbrățișat agățându-ne unul de celălalt ca naufragiații care se agață de scândurile plutitoare ale unei epave.

— Moartea tatălui tău... am început, în sfârșit.

— O voi răzbuna.

M-am desprins de ea și, ținând-o de umeri, am văzut pe chipul ei acea privire pe care o văzusem în noaptea în care îmi lipise un cuțit de gât în turnul Giralda.

— Hai să alegem iertarea și nu răzbunarea, am spus în vreme ce începeau să-mi asude palmele.

Am privit în ochii ei negri, cuprinși de tristețe și de înflăcărare.

— Dacă mă iubești, mă vei ajuta.

— Te iubesc cu adevărat, am spus.

Dar tocmai dragostea mă făcuse un laș. Nu puteam să-i spun că eu eram cel pe care va trebui să-l omoare ca să-i răzbune moartea.

— Te rog, vino cu mine la Sanlúcar până nu e prea târziu.

— Onoarea tatei îmi cere să-l găsesc pe ucigașul lui.

— Trebuie să ajungem la vreme la corabia care pleacă spre Noua Spanie. Trebuie să pornim cel mai târziu mâine-noapte.

— Atunci ne întâlnim mâine la miezul nopții, după ce îi voi răzbuna moartea sau voi lăsa pedepsirea ucigașului în mâinile Domnului.

Adevărul va trebui să aștepte până ce înflăcărarea ei se va domoli și ne vom găsi amândoi la adăpost pe pământul Noii Spanii.

— Nu ne putem întâlni aici, am spus. Iscoadele…

— Să ne întâlnim la capela familiei mele. Am cheia, spuse ea, luând-o de pe masa de scris și lipind-o de piept. Pot să te aștept înăuntru și să-mi iau rămas-bun de la tata. Dacă mă va opri cineva, voi spune că durerea mă împinge să stau la căpătâiul lui.

— Da, am spus. Era un plan strălucit. Ne întâlnim la capelă.

— Dar Maria… mama mea… ce se va întâmpla cu ea?

— Lasă-i un bilet în care îi vei spune că ai fugit de marchiz, dar că vei trimite după ea de îndată ce ne vom așeza undeva. Uite o pungă cu aur ca să aibă din ce trăi și cu ce să-și plătească drumul. Nu trebuie să-i spui unde mergem, ca nu cumva să ne dea pe mâna marchizului.

— Ah, Don Juan, ți-ai ținut cuvântul, spuse ea.

Mă îmbrățișă și începu să plângă încetișor. Trupul ei, ca o ceară moale, se lipi asemenea unei peceți de trupul meu.

— Trebuie să plec, am spus mai mult pentru mine decât pentru ea.

— Poate că mila te va face să rămâi, a spus Doña Ana, făcând ochii mari și desfăcându-și ușor buzele. Nu vreau să fiu singură la noapte.

Am șovăit, dar îmi oferi buzele și închise ochii. Nu puteam s-o refuz fără s-o resping. Am sărutat-o ușor și am tras în piept răsuflarea ei. Parcă i-aș fi sorbit sufletul. Își încleșta mâinile în părul meu, ținându-mi buzele apăsate de ale ei. Își scoase apoi agrafa de fildeș din coc și își scutură coama mătăsoasă. Mi-am trecut degetele prin ea și apoi le-am coborât pe arcuirea gâtului ei până la umeri și brațe. Ne-am unit palmele și mi-am împletit degetele cu ale ei, încercând zadarnic să-mi opresc tremurul mâinilor.

Patima ni se revărsa de pe buze și m-a tras pe patul ei. Am început să ne dezbrăcăm nerăbdători unul pe celălalt,

la lumina pâlpâitoare a lumânărilor și umbrele noastre se uneau pe perete. Am tras unul câte unul șnururile care-i încheiau rochia știind că nu scosesem nicicând la iveală o comoară atât de prețioasă; fiecare bucățică a trupului ei îmi cucerea privirea, mâinile și gura care îi venerau întreaga ființă. Mi-am păstrat lenjeria de corp în nădejdea că ar putea înceti furtuna care mă răvășea. Își întinse degetele delicate peste pieptul meu și atinse pansamentul de bumbac care-mi acoperea rana.

— Ești rănit.

— Se va lecui, am spus neliniștit, luându-i degetele într-ale mele și sărutându-le.

Trupul ei era auriu pe cearșaful alb luminat de lumânări. Eram copleșit de simțămintele pe care le trăisem în acea primă noapte cu Teresa. Eram speriat, extaziat, nu mai aveam nimic pregătit dinainte și nici o pricepere. Trupul meu tremura lângă trupul ei. Am privit-o în ochi, întrebător, neștiind cum să-mi arăt tandrețea pe care o simțeam pentru ea și de care ea avea atâta nevoie în această noapte scăldată în lacrimi. Buzele îi tremurau și se arcuiră într-un surâs în vreme ce o lacrimă i se prelinse pe obraz. Îmi cercetă fața cu vârfurile degetelor, coborând pe povârnișurile pielii aspre și ale oaselor tari. Îmi simțeam inima frângându-se de plăcere la atingerea ei vrăjită. Ochii ei erau abisuri întunecate în care te puteai prăbuși fără scăpare. Mi-am pus mâna pe inima ei și ea o apăsă tare și mă trase spre ea.

— Făgăduiește-mi că nu mă vei părăsi niciodată.

— Îți făgăduiesc.

N-am șovăit o clipă. Mai bine aș fi murit decât să plec de lângă ea de bună voie.

Mintea nu-mi călăuzea mâinile sau buzele. Inima era cea care aprinde pielea ei în sute de culori ale plăcerii. Cu ochii închiși, îi cercetam cu mâinile și buzele fiecare rotunjime. Trupul ei se unduia ca apa sub trupul meu înfierbântat, dăruindu-se generos. Nu mă mai săturam de ochii ei, de mirosul ei, de învolburarea trupului ei încleștat de al meu.

Am sorbit ca un om mistuit de sete care a găsit Fântâna Vieții Veșnice. Sorbea nesățioasă aer să-și umple pieptul, iar răsuflarea nu putea înăbuși muzica extazului. Bucuria auzului și a văzului, a gustului și a atingerii, toate se împleteau într-o sărbătoare a simțurilor, Binecuvântatul Ospăț al Adevăratei Iubiri Pătimașe.

Încet și smerit, am pătruns în ea. Știam că va trebui să mă leg cu lanțuri de fier dacă chipul ei se va schimonosi de durere, dar, când a țipat, a făcut-o numai ca să mă tragă și mai adânc în ea. Eram primul bărbat și prima femeie. Era Căderea, dar și Izbăvirea noastră.

Nu voiam să posedăm, să cunoaștem și nici măcar să dăruim sau să primim. Trupurile noastre erau unul singur, unite prin dragoste și poftă carnală – care, înțeleg acum, nu este nimic altceva decât jumătatea sacră a iubirii. Un fulger ne zguduia trupurile și nu știam unde se sfârșea pielea mea și unde începea pielea ei. Pluteam peste ea, cu aripile sufletului meu arcuite, în vreme ce ale ei se înălțau pentru a le întâmpina pe ale mele. Simțisem sufletele multor femei, dar niciodată nu-mi simțisem sufletul. Ne agățam unul de celălalt, scăldați în nădușeală și lacrimi; plăcerea era atât de puternică, încât ne ardea, dragostea atât de adâncă, încât ne cutremura. Se lăsă înapoi pe așternutul cald și eu odată cu ea. Simțeam și auzeam inimile bătându-ne laolaltă, trupurile tremurând, de nestăpânit. Din creștet și până în vintre eram sfâșiat în două și de data asta nu mi-am reținut sămânța, știind că nu simțeam doar momentul Plăcerii Supreme, ci Veșnicia însăși.

În dimineața următoare, m-am trezit cu fața scăldată în lumina soarelui. Zăceam precum Cain slobozit de blestem. Niciodată nu mă trezisem cu soarele pe față, întins în pat lângă o femeie. Am privit-o pe Doña Ana, care încă dormea, și am zâmbit, cuprins de o fericire adâncă. Parcă am fi navigat în jurul lumii în întunericul nopții și ajunseseră acasă. În vreme ce zăceam întins, mi-am amintit că între noi încă nu-și croise drum adevărul și știam că nu mai puteam amâna să-i spun că eu pricinuisem moartea tatălui ei. Dragostea ne face curajoși când îi apărăm pe cei pe care-i iubim, dar ne face slabi când trebuie să îi înfruntăm. Trebuia să-mi fac curaj. Am început s-o sărut ca s-o trezesc.

Când buzele mele se desprinseră de obrazul ei lin, pe fața ei înflori un zâmbet.

— Doña Ana! se auzi prin ușă vocea mamei ei. A venit marchizul să te vadă!

Am sărit amândoi din pat și am început să ne îmbrăcăm iute.

— Mamă, nu sunt îmbrăcată.

— Zice că trebuie să-ți vorbească de îndată.

— Te rog, spune-i că o să cobor în câteva clipe. Pe când ne îmbrăcam la repezeală, ea văzu locul unde bandajul de bumbac se desprinsese de pe rană.

— Semnul tatei! spuse ea, acoperindu-și gura cu mâna.

— Da, am mărturisit. Tocmai voiam să-ți spun …

— Tu?

— Era înnebunit de ură. M-am rugat de el să nu ne duelăm.

— Mi-ai ucis tatăl… spuse ea ridicând pumnii.

I-am înșfăcat brațele ca s-o opresc. Se auzi din nou o bătaie stăruitoare în ușă, dar acum prin ea pătrundea vocea marchizului.

— Doña Ana, deschide ușa!

— Pleacă, îmi porunci ea în șoaptă.

— Îți voi spune totul la noapte.

— Nu pot, spuse ea, scuturând din cap și dându-se îndărăt.

— Îți pot spune cum s-a întâmplat toată nenorocirea asta… Am fost întrerupt din nou de bătăi furioase în ușă. Ea îmi arătă fereastra, abia stăpânindu-și furia. În vreme ce deschideam geamul și ieșeam, am șoptit: Îți voi scrie.

Am ajuns jos taman când trecea o caleașcă. M-am strecurat pe stradă și am văzut oameni uitându-se pe fereastră ca să vadă ce căzuse de pe acoperiș. M-am întors repede la mănăstire și adineauri i-am scris Doñei Ana o scrisoare, care, mă rog lui Dumnezeu, îi va lămuri toate întâmplările acelei nopți tragice. I-am jurat că dragostea mea este la fel de sinceră și am implorat-o să vină la miezul nopții la capela tatălui ei. Mă rog lui Dumnezeu ca toate vorbele mele să străpungă prin durerea și furia ei și să-i ajungă la inimă. Eu, unul, nu pot să ies la lumina zilei căci aș putea nimici firavii sorți de izbândă pe care i-am avea, dar i-am dat scrisoarea lui Cristóbal, care se va duce la ea deghizat. I-am spus să-i dea scrisoarea numai Doñei Ana. L-am implorat să facă întocmai.

14 iulie 1593, dimineața

Un rămas-bun

Astă-seară cineva a bătut la ușa mănăstirii. Nădăjduiam să fie un răvaș de la Doña Ana, dar mi-am luat spada, știind că ar putea foarte bine să fie soldații sau agenții Inchiziției. M-am ascuns, iar Priora Francisca a deschis ușa. Era Alma.

— Cine ești ? întrebă Priora Francisca bănuitoare, în vreme ce eu ascultam la fereastră.

— Chiar vreți să știți ? întrebă Alma, ridicând dintr-o sprânceană și arătându-și corsajul.

— A venit la mine, am spus, și Priora Francisca își făcu cruce. Nu vă faceți griji, nu va sta mult.

— Nădăjduiesc că nu, spuse stareța și plecă, arătând că, deși datorită evlaviei ei devenise o sfântă, nu se schimbase cu totul.

— Am venit să-mi iau rămas-bun, mă vesti Alma în vreme ce o conduceam în odaia portarului.

— De unde ai știut că sunt aici ?

— Mi-a spus Cristóbal.

— Și cum l-ai găsit ?

— M-a ajutat Colette, spuse ea zâmbind.

— Noroc că Inchiziția nu știe nimic despre frământările inimii.

— Cum ai ajuns să te ascunzi la carmelite ?

— În trecut, drumurile noastre s-au împletit, am spus. Dar povestește-mi despre viitorul tău. Ai spus că ai venit să-ți iei rămas-bun. Pleci și tu ? Înapoi la Tomás ?

— De unde știi ?

— Uneori chiar și un bărbat știe ceea ce o femeie nu recunoaște nici față de ea însăși, am spus eu zâmbind.

— A venit la Sevilla și a văzut că sunt curtezană. Poate că m-am înșelat asupra lui, socotind că viața noastră împreună ar fi lipsită de pasiune. M-a cerut de soție chiar în pat și acum așteaptă răspunsul meu.

— Veți locui în Carmona?

— Tomás a promis că mă duce la Paris. Trebuie să trăim undeva unde să uităm trecutul și lumea strâmtă a onoarei și rușinii.

— La Paris? am întrebat eu. Acolo sunt cele mai grozave curtezane.

— Poate, spuse ea nepăsător. Dar pentru mine nu va însemna nimic, ca soție și mamă.

— Deci acesta este sfârșitul unei cariere scurte, dar strălucite. Am bănuit că nu te vei mulțumi să trăiești o viață liberă pentru totdeauna.

— Nici eu n-am crezut că voi fi fericită cu un bărbat atât de bun și de prietenos. Voiam să cunosc toți bărbații, așa cum tu voiai să cunoști toate femeile, dar acum vreau să cunosc un singur bărbat și inima lui bună.

— Îmi închipui că toți bărbații pot fi cunoscuți printr-un singur bărbat, am spus.

— Nu te voi uita niciodată, spuse ea, privindu-mă în ochi cu admirație și totodată cu recunoștință și, ciudat, chiar cu dragoste.

Îmi jurase în mai multe rânduri că nu dorea decât s-o instruiesc în artele decadente, dar pesemne că, atunci când seducția este adevărată și dezvăluirea sinceră, nu se poate ca pofta trupească să nu ducă într-o bună zi și la dragoste.

— Încearcă să mă uiți, am spus. Doar ce ai învățat despre trupul și sufletul tău are însemnătate.

— M-ai învățat multe, spuse ea, continuând să mă privească.

— Ai învățat singură, am spus eu.

Se întoarse spre mine și i-am așezat mâna pe punga mea moale.

— Încă o lecție, Don Juan? întrebă ea. Înainte de a le părăsi pe toate celelalte?

Trupul meu răspundea deja la atingerea ei. Mâinile mele voiau să îmbrățișeze frumosul ei trup; degetele mele tânjeau după ea. Dar m-am stăpânit, de parcă voința mea era ca un lanț de oțel care-mi întindea trupul. Trupul meu nu va muri niciodată pentru toate celelalte femei înainte ca eu să mor. Nu, va trebui să mă bizui întotdeauna pe voință. Le voi vedea pe toate celelalte femei ca într-un tablou, plăcute ochiului, dar cu neputință de atins. Le voi privi trupurile cu ochii blânzi ai unui artist care prețuiește fiecare rotunjime sau cută, și nu cu ochii reci ai unui măcelar care se uită numai ca să se înfrupte. Am oftat și am spus:

— Nu pot.

— Don Juan a murit! declară Alma, clătinând din cap căci nu-i venea să creadă. Don Juan a murit! Trăiască Don Juan!

Apoi spuse „O sărutare de bun-rămas“ și buzele ei le-au atins pe ale mele. M-am tras îndărăt, dar nu mi-am desprins buzele. Dacă voi avea fericirea de a mă căsători cu Doña Ana, nu voi mai săruta niciodată o altă femeie și aceasta era sărutarea cu care îmi luam rămas-bun de la toate femeile ale căror buze le cunoscusem în atâția ani. Am sărutat-o pe Alma pentru ultima oară.

Am auzit zgomot de pași în fața ferestrei. M-am uitat, dar n-am văzut pe nimeni. Odaia portarului era un adăpost bun, dar nu era bine ascunsă.

— Trebuie să părăsești de îndată Sevilla, spuse Alma cu îngrijorarea unei bune prietene. Cu fiecare clipă de zăbavă, îți primejduiești și mai mult viața. Chiar merită ea un asemenea sacrificiu?

— Îți mulțumesc.

Am zâmbit, recunoscător pentru grija pe care mi-o arăta și știind că Doña Ana merita din plin sacrificiul oricărei prevederi.

Apoi Alma plecă. Nici unul din noi n-a mai avut nevoie să mai spună vreun cuvânt. Știam că era ultima oară când ne vedeam. Mi-am dus la buze degetele Almei. Le-am simțit tinere și feciorelnice, ca prima oară când m-a sărutat Teresa și am încercat să-i întorc stângaci sărutarea. Era ca și cum i-aș fi înapoiat Almei fiecare sărutare, în vreme ce buzele mele erau pregătite pentru a săruta tot restul vieții o singură femeie. Dar oare ea mă mai dorea? Mă rog Domnului ca scrisoarea mea s-o încredințeze că îi spun adevărul.

Aproape de miezul nopții, mă voi duce la capela familiei ei nădăjduind că o voi găsi acolo. Plec pentru a lăsa în urmă foamea care împinge un om să înhațe la nesfârșit ceea ce are deja și pentru a scăpa de gelozia care împinge un om să înșface ceea ce nu i se cuvine. Trebuia să las jos pana și să iau spada, cu gândul că o voi putea folosi pentru a ne apăra pe mine și pe Doña Ana în călătoria noastră. Oricare ne va fi soarta, nu îmi pare rău că m-am lipsit de nesfârșitele pofte ale unui libertin pentru puținele clipe de fericire ale unui îndrăgostit. Fátima a avut dreptate. Plăcerea unei singure sărutări pline de dragoste este cu mult mai mare decât o mie de nopți cu o necunoscută. În desfrâu am aflat natura schimbătoare a vieții care ne folosește pentru nesfârșitul ei joc impersonal. În Adevărata Dragoste Pătimașă am descoperit că, deși existența noastră este poate doar o răsuflare a veșniciei, acest adevăr face ca viața să fie de neprețuit și să aibă un rost.

Acum voi descoperi dacă Doña Ana a ales dragostea în locul urii, iertarea în locul răzbunării. Am totul de pierdut, dar și mai mult de câștigat. Dacă dragostea este de partea noastră, nu putem fi opriți – nici măcar de către inchizitor sau de către marchiz.

14 iulie 1593, noaptea

Ultima noapte: ultima însemnare

Nota editorului: Însemnările lui Don Juan s-au terminat aici, dar, conform traducătorului, jurnalul conținea și câteva pagini cu un scris mai puțin elegant. Era, se pare, scrisul vizitiului lui Don Juan, Cristóbal. Le-am inclus integral aici.

Tremur în vreme ce scriu aceste pagini, dar stăpânul meu mi-a dat acest jurnal în acea ultimă noapte ca să nu-l fure cineva. Vreme de cincizeci de ani l-am păstrat într-o ascunzătoare din patul meu. Acum, înainte de a muri, trebuie să mărturisesc ce i s-a întâmplat stăpânului chiar în noaptea aceea. Fiecare clipă mi-a rămas întipărită în amintire. Văd acum totul ca și cum s-ar fi întâmplat chiar azi.

Stăpânul meu m-a oprit să vin cu el. Dar, temându-mă că mă va părăsi pentru totdeauna, pentru prima oară nu i-am ascultat porunca. A plecat călare pe calul negru spre Convento de San Francisco când bătea clopotul bisericii. M-am luat după el cu caleașca și Bonita abia izbutea să țină pasul cu el. Am tras în fața mănăstirii, apoi l-am urmat neliniștit înăuntru.

Poarta de fier a capelei era deschisă, dar n-am văzut pe nimeni. Am trecut pe lângă un confesional cu perdelele trase. În biserică era întuneric. M-am tras îndărătul unui stâlp de piatră, dar m-a oprit ceva. M-am întors. O statuie de lemn a lui San Miguel, cu aripi mari, se înălța deasupra mea. Avea ochii goi și ținea în mână o lance lungă, ascuțită. Lancea de metal îndreptată spre cer părea înfricoșător de adevărată. Am plecat de acolo cât am putut de iute.

În sfârșit, l-am văzut pe stăpânul meu în fața altarului. Avea spada în mână. Apoi am văzut armata pe care o înfrunta. Erau doi soldați cu arbalete și șase nobili, oameni ai Inchiziției, cu spadele și pumnalele scoase. În spatele lor era inchizitorul. Lumânările aruncau umbre pe fața lui rea. Iată ce-a spus, cuvânt cu cuvânt:

— Martorii au fost chemați, mărturiile au fost făcute și sentința a fost rostită. Don Juan, ai fost găsit vinovat în fața Inchiziției de păcate de moarte împotriva lui Dumnezeu și a omului. Nu vei scăpa din nou de mânia Domnului.

Am stat să mă uit ca un laș cum îl atacau pe stăpânul meu. Este adevărat că nu aveam nici o armă pentru a lupta, dar și astăzi mi-e rușine că am stat acolo stană de piatră.

Stăpânul meu s-a repezit mai întâi la arcași. A străpuns un soldat pe când acesta își ridica arma și arbaleta i-a căzut din mâini înainte de a apuca să slobozească săgeata. Stăpânul meu și-a scos repede spada și i-a folosit mânerul pentru a doborî arbaleta celuilalt soldat. Săgeata era cât pe-aci să-l nimerească. În vreme ce soldatul încerca să pună o altă săgeată stăpânul meu s-a repezit la el ca un taur înfuriat și l-a umplut de sânge. Apoi s-au năpustit agenții.

Stăpânul știa că nu se putea lupta cu șase oameni într-un loc deschis. A fugit spre scara acoperită până la balcon. Agenții veneau în urma lui, strigând victorioși. Socoteau că stăpânul meu fugea de frică și îl încolțiseră. Dar bătălia nu se terminase. Stăpânul i-a așteptat la capătul tunelului unde putea să se lupte cu ei pe rând. Chiar deasupra balustradei am văzut fețele primilor doi agenți când s-au prăbușit. Al treilea era mai îndemânatic. S-a luptat cu stăpânul îndeajuns de multă vreme pentru ca tovarășii lui să apuce să fugă de pe scară. Stăpânul lupta acum cu toți patru deodată pe balconul lat, dar eu nu vedeam încleștarea lor. Spadele se încrucișau și zăngănitul lor răsuna în întreaga biserică. Mă ghemuiam de spaimă la fiecare lovitură.

Inchizitorul stătea nu departe de locul în care mă ascundeam. Urla ca o fiară. Avea fața schimonosită de furie pentru că nu-l omorâseră încă pe stăpân. A înșfăcat un pumnal de la un soldat mort și s-a furișat pe o scară din cealaltă parte.

L-am văzut atacându-l pe stăpân pe la spate, cu pumnalul ridicat deasupra capului. Dar privirile agenților îl vestiseră pesemne pe Don Juan, pentru că s-a întors și a apucat mâna inchizitorului înainte de a apuca să lovească. Îi răsuci brațul și îl învârti ca într-un dans și acum pumnalul era în mâna stăpânului meu, lipit de beregata inchizitorului.

— V-am crutat viața o dată, dar n-o voi mai face a doua oară, îi spuse el inchizitorului. Opriți această baie de sânge până nu mai mor și alții – cu dumneata cu tot.

— Omorâți-l! strigă inchizitorul.

De ce nu-i tăia stăpânul meu beregata ? În loc să facă asta, el îl ținea pe inchizitor cu o mână, iar cu cealaltă se lupta cu pâlcul de agenți rămași. Vedeam numai vârfurile spadelor lor spintecând aerul.

Văzând că stăpânul era nevoit să se apere, inchizitorul îl înșfăcă de braț. Se luptară corp la corp lângă balustradă, până când Fray Ignacio îl încovoie pe stăpânul meu peste balcon. Pumnalul lui era lipit de pieptul stăpânului. Nimeni nu cuteza să atace, pentru că inchizitorul era între ei. Lupta se dădea numai între inchizitor și stăpânul meu. Inchizitorul împinse pumnalul spre inima stăpânului și cu mâna rămasă liberă îl apucă de gât și încercă să-l împingă peste balustradă. Era cu neputință ca stăpânul să mai reziste multă vreme. Spinarea lui era îndoită, gata-gata să se frângă. De bună seamă că vor cădea amândoi, morți. Vedeam cum alunecă trupul stăpânului. Cu un urlet deznădăjduit, își strecură spada între stâlpii de lemn ai balustradei balconului și se încordă. Inchizitorul se rostogoli peste stăpânul meu și căzu de la balcon de la înălțimea a trei oameni. Urla, azvârlind din picioare și din mâini. Gemând cumplit, se opri în lancea statuii lui San Miguel. Lama ascuțită de metal îi străpunse coapsa și ieși pe cealaltă parte. Fața lui încremenise de groază.

Mi-am dus mâna la gură, temându-mă că o să vărs. Lupta se opri pentru o clipă. Toți ochii priveau în jos spre inchizitor, dar curând spadele se încleștară din nou. Și în scurtă vreme, se auzi un nou țipăt când unul dintre agenți căzu în cap de la balcon. Am mai aruncat o privire spre inchizitor. Picioarele îi atârnau din lance. Gemea de durere, cu ochii ieșiți din cap. Gura îi era căscată. Celălalt nu mișca.

Stăpânul se năpusti în jos pe scară, cu cei trei agenți rămași pe urmele lui. Auzeam urletele și încleștarea spadelor de pe scară. Stăpânul ieși gâfâind, dar nu avu timp să se adune. Cei trei îl încolțiră în capelă, lângă confesional. Am fugit înapoi și m-am ascuns după un alt stâlp.

Cel mai vârstnic și mai îndemânatic dintre ei îl atacă. Ceilalți doi se țineau deoparte, așteptând. Stăpânul și potrivnicul lui se învârteau în cerc căutând prilejul să atace. Au continuat să-și schimbe poziția spadelor. Agentul atacă și stăpânul meu îi abătu lovitura. Spadele lor loveau în sus și-n jos. În cele din urmă, stăpânul își trase cotul în spate, călăuzind spada celuilalt. Agentul se lăsă călăuzit, rămânând cu pieptul descoperit. Înainte de a lovi, stăpânul șovăi o clipă. Mi s-a părut chiar că îl văd clătinând din cap cu părere de rău. Își vârî spada pe sub spada adversarului lui și îl străpunse. Acesta căzu ca o boccea neagră lângă statuia de marmură a unei femei care se ruga în genunchi.

Stăpânul privi în jos spre el și apoi spre ultimii doi agenți.

— Nu s-a vărsat destul sânge? Trebuie oare să rămână soțiile voastre văduve și copiii voștri orfani în nopatea asta?

Agenții se priviră speriați. Își coborâră spadele și pumnalele și ieșiră în fugă din biserică.

Nu-mi venea să cred. Stăpânul meu era învingător! Stăpânul meu era viu! Dar nu scoase un strigăt victorios, ci îngenunche lângă cadavrul potrivnicului său. Își scoase capa și îi acoperi fața. Tocmai voiam să mă duc la el, când m-am oprit văzând o femeie pășind în lumina lumânărilor. O văzu și stăpânul meu.

— Ai venit? spuse stăpânul meu coborându-și spada.

— Trebuia să vin, spuse femeia, dar nu-l privi.

Era Doña Ana, dar ceva nu era cum trebuie. Fața ei era rece ca o stană de piatră.

— Ai primit scrisoarea mea? întrebă el cu îngrijorare în glas.

Ea o ridică, mototolită în pumn și strigă:

— Da, am primit scrisoarea ta – ai scuipat pe mormântul tatei și m-ai scuipat pe mine!

Azvârli hârtia în pieptul lui.

Stăpânul o prinse. Se grăbi s-o despăturească.

— Asta nu-i scrisoarea mea – e un fals.

— Nu mai vreau s-aud vorbele tale viclene! Viața mea e plină de minciună și trădare, dar ajunge! spuse ea. Glasul i se liniști. N-am putut crede ce scria în scrisoare și m-am dus la mănăstire să aflu adevărul. Acolo, am văzut cu ochii mei că vorbele tale au fost mincinoase și faima ta adevărată. Te-am văzut sărutând-o pe târfa aia!

Își smulse din mânecă un pumnal cu nestemate și-l ridică deasupra capului. Voia să-l împlânte în pieptul stăpânului meu!

— Ucide-mă dacă vrei..., spuse el, oferindu-și inima neocrotită. Mâna ei se opri... Dar îl vei ucide pe singurul bărbat care te iubește numai pe tine. Ceea ce ai văzut era o sărutare de adio. A fost ultima sărutare pe alte buze decât ale tale.

Brațul Doñei Ana începu să tremure și apoi se lăsă jos. Lacrimi îi țâșniră din ochi. Se aruncă în brațele stăpânului și armele lor căzură pe pardoseala de marmură. Dar un alt glas răsună în biserică și îi smulse din îmbrățișare.

— Îmi pare rău că am un singur plumb pentru amândoi, spuse marchizul ieșind din confesional.

Pesemne că stătuse ascuns acolo tot timpul, așteptând ca stăpânul să fie ucis de Inchiziție. Intră în capelă ținând în mână ceea ce părea un pumnal, dar era de fapt un pistol.

— S-o împușc pe cea care îmi respinge dragostea sau să-l împușc pe cel care m-a trădat?

— Don Pedro... rosti stăpânul meu.

Se desprinsese din brațele Doñei Ana și se întorsese spre marchiz.

— Care plumb vă va răni de moarte pe amândoi?

— Rogu-vă, Don Pedro...

— Da, roagă-te! spuse marchizul, țintind spre inima stăpânului meu. Dar nu te va ajuta cu nimic. Clătină din cap. N-am vrut să te omor, Don Juan.

— Mi-am dat toată silința, Don Pedro, să nu mă îndrăgostesc de ea, pentru că era a voastră... dar am dat greș.

— Ai dat greș față de mine de prea multe ori. Marchizul ridică piedica pistolului. Știu că azi-dimineață ai fost în odaia Doñei Ana. Știu că ai pângărit-o. E-adevărat? Ai siluit-o pe mireasa mea! E-adevărat?

Îi răspunse Doña Ana:

— Nu mă voi căsători niciodată cu dumneata – nici dacă ucizi o mie de bărbați.

Marchizul își întoarse pistolul spre ea. Doña Ana nu se clinti.

— N-ai de ales! Tatăl tău mi te-a dat mie!

— Tata e mort.

— Da, el l-a ucis!

— Nu am primit să mă lupt cu el. A murit căzând în propria-i capcană. Stăpânul meu se întoarse spre Doña Ana. Trebuie să mă crezi.

Doña Ana își plecă privirea, dar nu se clinti.

— Doar n-ai de gând să asculți minciunile lui, dezvinovățirile și trădarea lui! strigă marchizul, îndreptând din nou arma spre stăpân. Am știut că tu erai, dar n-am vrut să cred. Câte nopți n-am stat treaz gândindu-mă să te ucid, dar n-am putut? În noaptea asta mă voi răzbuna. Îndreptă pistolul spre Doña Ana țintindu-i inima.

— Doar nu o veți ucide pe femeia pe care o iubiți, spuse stăpânul meu. Eu am fost cel care v-a trădat. Răzbunați-vă pe mine.

Doña Ana închise ochii, dar nu-și coborî capul și nici nu-și ocroti pieptul.

Fața marchizului era schimonosită de furie. Nu-i răspunse stăpânului, țintind în continuare spre Doña Ana.

— Dacă eu nu pot să te am – mâna îi tremura când începu să apese pe trăgaci – nimeni nu te va avea!

Stăpânul se aruncă în fața Doñei Ana în clipa în care împușcătura răsună și străfulgeră în capelă. I-am văzut prin fum prăbușindu-se înlănțuiți peste mormântul tatălui ei. Abia atunci am zărit inelul de sânge care se lățea pe spinarea stăpânului meu în locul unde pătrunsese plumbul. Ea îl îmbrățișă și el își ridică ușor capul ca s-o privească. Nu îi vedeam fața, dar vedeam privirea ei.

— Madre Sagrada! strigă Doña Ana.

Trupul stăpânului se prăbuși pe pardoseală și ea se prăbuși odată cu el. Îl cuprinse în brațe și îi mângâie obrazul. Îi spuse printre lacrimi:

— Tu... m-ai... salvat.

Abia am auzit răspunsul șoptit al stăpânului:

— Nu... tu... m-ai salvat pe mine.

— Nu mă părăsi... nu mă părăsi, se rugă ea.

— Niciodată, a fost ultima vorbă a stăpânului pe care am auzit-o în vreme ce trupul lui se lăsă moale în brațele ei.

Marchizul stătea și se uita la ei cu pistolul fumegând în mână. Se va răzbuna și pe Doña Ana? Mai avea spada. De parcă neînfricarea stăpânului meu se înălțase din trupul lui și intrase într-al meu, mi-am făcut curaj pentru prima dată în viață. M-am uitat în jur și am văzut arbaleta soldatului care nu apucase să tragă. Am înșfăcat-o. Îmi tremura mâna, dar mi-am domolit-o și l-am ochit pe marchiz. Mă privi mirat când am făcut un pas înainte.

— Nu mă siliți să vă omor, i-am spus marchizului.

Privi îndărăt spre trupul stăpânului meu. Am apucat-o de braț pe Doña Ana.

— Haideți, am îndemnat-o.

— Nu pot să plec.

— Trebuie, am spus, cu arcul îndreptat spre marchiz.

Sângele îmi zvâcnea în mădulare. Am ridicat-o pe Doña Ana în picioare în vreme ce ea se agăța de trupul stăpânului meu. Marchizul avea o căutătură ciudată.

— Vă omor, i-am spus. Mi-am omorât propriul tată când m-a atacat și te voi ucide și pe dumneata.

Degetul meu apăsă pe trăgaciul de metal rece. Cuvintele mele erau mai curajoase decât mă simțeam, dar marchizul nu se clinti.

Doña Ana plângea și privea îndărăt. Am târât-o afară din capelă. Când am ieșit, am aruncat o ultimă privire spre stăpânul meu prin poarta de fier. L-am văzut pe marchiz îngenunchind lângă trupul lui. I-am auzit răsuflarea întretăiată de hohote de plâns și i-am văzut pieptul lat tremurând. Am scos-o în grabă pe Doña Ana și am urcat-o în caleașcă.

Când am ajuns la casa ei, coborî încet. Era ca o stafie. Nu se uită la mine și nici la *dueña* ei îngrijorată când intră pe ușă. *Dueña* și cu mine ne priveam în tăcere. Atunci mi-am dat seama că mă făceam vinovat de trădarea stăpânului. Mă trimisese mai devreme să-i duc scrisoarea. Sperase că ea va dezvălui adevărul. Îmi spusese să i-o dau Doñei Ana – numai Doñei Ana. Marchizul avea două străji la ușă. Le-am mituit ca s-o cheme pe Doña Ana. Dar a apărut *dueña* ei. I-am arătat scrisoarea și i-am spus că nu i-o voi înmâna decât Doñei Ana în persoană. *Dueña* mi-a smuls-o din mână. Sunt încredințat că ea i-a dat scrisoarea marchizului.

M-am întors cu caleașca la mănăstire. Acolo am găsit jurnalul lăsat de stăpânul meu. Luase doar doi desagi cu aur și își lăsase restul averii în cufăr, la mine. Spusese că dacă ar fi luat totul le-ar fi încetinit fuga. Îmi spusese într-un bilet să-i păstrez jurnalul la loc sigur și cum să-i rânduiesc treburile. Am citit în noaptea aceea fiecare filă a jurnalului. În încercarea de a-i dezvălui adevărul, i l-am dus Doñei Ana acasă în ziua următoare. De data asta i l-am dat chiar ei. Mi l-a înapoiat cu un bilet. Curând după aceea, am auzit că Doña Ana intrase în Convento de San José del Carmen împreună cu *dueña* ei.

Stăpânul a lăsat și o scrisoare împreună cu jurnalul. Îmi scria să-i duc scrisoarea Doñei Elena, care o va înmâna regelui. Scrisoarea dezvăluia actele de trădare ale marchizului împotriva Coroanei. Fernando mi-a spus mai târziu că, după ce s-a văzut cu străjile regale la ușă și și-a dat seama că îl păștea execuția, marchizul s-a împușcat în față. L-am văzut în visurile mele îndreptând același pumnal spre capul lui și auzeam o împușcătură de pistol ca în noaptea aceea cumplită. Luându-și singur viața a săvârșit cel mai mare păcat și n-a putut fi înmormântat în capela familiei lui. N-am fost la înmormântare, dar am auzit că a fost la El La Puerta Osario.

Inchizitorul a rămas în viață, dar groaznica boală cunoscută sub numele de cangrenă i s-a răspândit din rană în tot trupul. În saloanele minciunilor se spuneau tot felul de povești despre cum a căzut la pat o lună, cu friguri și amputări. Doctorii i-au tăiat mădularele rând pe rând. Dar boala s-a răspândit întruna, ca lepra, atingându-i și inima.

Am început să mă duc pe la Taberna del Pirata, în amintirea stăpânului și într-o noapte m-am întâlnit cu un gardian al Inchiziției. Mi-a spus că a fost lângă el până la sfârșit. În ultima lună de viață, inchizitorul avea vedenii. I se părea că demonii îi sfârtecă trupul cu ghearele. Când i-au tăiat cu fierăstrăul ultimul mădular, a strigat de mai multe ori: „Înapoi, Asmodeus! Înapoi, Prinț al Întunericului!“

Nu am fost singurul care venea la Taberna del Pirato, în amintirea stăpânului. Manuel a prefăcut până la urmă bordelul într-o *casa de conversación*. Frumoasele femei care lucrează acum acolo aduc mângâiere prin vorbele lor. N-am fost niciodată la ele, așa că nu pot jura că nu-și deschideau și brațele pentru a alina singurătatea unora dintre mușteriii lor. Manuel spune adesea că el are cea mai onorabilă tavernă, unde se respectă cel mai mult legea, din tot Arenalul, dar ca să fiu drept, asta nu spune prea multe.

Trupul stăpânului meu n-a fost găsit niciodată. Sunt încredințat că Inchiziția s-a temut de puterea moaștelor lui. Temerile ei erau îndreptățite. Câteva săptămâni la rând, mâinile unor femei îndurerate, cu văluri pe față, care treceau prin fața casei pe jos sau în calești, aruncau trandafiri la intrarea noastră. Unii spun chiar că a trecut și una dintre caleștile regale în drum spre Madrid. Nimeni nu știe dacă mâna care a aruncat trandafirul prin perdea aparținea unei doamne de companie sau infantei înseși.

Au umblat luni de zile zvonuri cum că Don Juan ar fi fost văzut în viață. Ca și Sfânta Fecioară el a fost zărit în marele nostru regat de atâția oameni și în atâtea locuri, încât nu se poate să se fi înșelat cu toții. Taberna del Pirata o ținea tot într-o *fiesta* – pentru unii era un priveghi în așteptarea întoarcerii lui. Răsunau chitarele și mulțimea cânta și dansa. Până și eu am încercat să cânt un pic. Manuel și Serena au agățat o nouă plăcuță cu noul nume al tavernei, dat în cinstea stăpânului. Am fost acolo în ziua în care au înlocuit vechea placă de lemn crăpată. Cea nouă era din mahon. Cu litere aurii stătea scris TABERNA DEL BÚHO, porecla lui de pe vremea când era tâlhar și se furișa noaptea, pe tăcute, în casele bogătașilor. Dar stăpânul meu nu s-a mai întors niciodată la noi.

Biletul pe care mi l-a lăsat era și testamentul lui. Mă îndruma să dau o treime din aurul lui stareței Francisca pentru supa cu care mănăstirea îi hrănea pe cei nevoiași. Cu o altă treime urma să cumpăr libertatea și traversarea mării până acasă a sclavei Fátima. El a scris așa: „Ea m-a ajutat să-mi lepăd lanțurile și de aceea sunt obligat să fac același lucru pentru ea". M-am dus la ducesa Cristina să-i spun rugămintea lui. A fost mirată, dar s-a învoit, de dragul vechiului ei prieten. Mi-a dat un preț bun, pentru că soțul ei se întorsese de la Neapole pentru totdeauna, cu toți slujitorii și sclavii lui.

Nu voi uita niciodată privirea de pe chipul Fátimei când i-am spus de darul stăpânului meu. S-a uitat la mine de parcă nu-i venea să creadă. Pe obraji îi șiroiau lacrimi tăcute. Am dus-o cu caleașca la corabie și i-am deschis ușa. Era o femeie liberă și a coborât semeață. Mă uitam după ea cum se urcă în corabie și am văzut cu ochii minții adeverindu-se visul stăpânului meu. După lunga călătorie pe mare până în Mozambic, poate că își va ține soțul de mână și va auzi râsetele fiilor ei dansând în jurul lor.

A fost ultima oară când am slujit ca vizitiu. Ultima treime din aur Don Juan mi-a lăsat-o mie ca să-mi înfirip un negoț și să fiu propriul meu stăpân. Am folosit banii pentru a deschide o prăvălie de cărți și o legătorie, negoț care-mi place și azi. De-a lungul anilor am citit multe cărți, dar mă întorc mereu la jurnalul stăpânului, așa cum mă întorc mereu la psalmi. Am încercat zadarnic să imit felul lui de a scrie. Am fost nevoit să mă feresc întotdeauna de slujbașii Inchiziției și lista lor de cărți neîngăduite, pentru că aveam în prăvălie cărți pentru toate gusturile. După moartea inchizitorului, furia Sfântului Scaun s-a mai domolit, cel puțin pentru o vreme. Sevilla era din nou o minune.

Acum, când fac această mărturisire, sunt pe patul de moarte, Colette îmi îngrijește trupul vlăguit. Fața ei, deși brăzdată de riduri, este încă frumoasă. Jurnalul stăpânului mi-a dat curajul s-o pețesc cu inima curată și s-o iubesc toată viața. N-aș vrea să-i întinez însemnările cu întâmplările vieții mele de țăran. Vreau totuși să aduc mărturie că citirea lui m-a schimbat pentru totdeauna. Colette și cu mine ne-am bucurat de ospățul căsniciei binecuvântate în toți acești numeroși ani. El ne-a ocrotit și pe mine m-a împiedicat să-mi irosesc viața în lașitate. Fără cuvintele stăpânului meu, n-aș fi avut niciodată curajul să-mi dezvălui în fața ei inima lipsită de apărare.

După ce voi muri, Colette vrea să-și trăiască ultimele zile într-o mănăstire, slujindu-l pe Dumnezeu și îngrijind bolnavi. Nu știam cui aș putea să-i încredințez acest jurnal. Și atunci Sfânta Fecioară Maria a adus-o pe Doña Alma înapoi la Sevilla, de unde pleca din nou în Noua Spanie. La bătrânețe, toți ne întoarcem la amintirile despre tinerețea noastră. Trecerea anilor a fost blândă cu ea. Deși viața își lăsase urmele, fața ei era tot frumoasă și părul ei cărunt era tot lung și legat cu o panglică roșie. Ochii albaștri îi scânteiau ca în noaptea în care s-a ascuns în caleașca stăpânului meu.

Am șovăit înainte de a-i spune de jurnal, pentru că el îi va arăta rolul pe care l-a avut sărutarea ei în moartea stăpânului meu. Dar e o femeie cultivată și înțeleaptă, căsătorită cu un negustor bogat care are pământuri în Indii. Jurnalul va fi la adăpost în mâinile ei. În vreme ce îi spuneam taina jurnalului, a ridicat din sprâncenele pensate și a făcut ochii mari. I-am spus că, dacă se va întoarce în această dimineață, îi voi da această comoară neprețuită. Am rugat-o s-o ascundă până în ziua când cuvintele lui Don Juan nu vor mai fi o erezie. A râs și a spus că nu va veni nicicând o asemenea zi, dar mi-a făgăduit că ea și urmașii ei vor adăposti jurnalul vreme de douăsprezece generații.

S-a dovedit că nu eram singurul care avea o taină. Alma mi-a dezvăluit că primise vești, cu mulți ani în urmă, de la unchiul ei, doctorul Pablo, care continua să le îngrijească pe călugărițele carmelite. Îi spusese că după numai trei luni la mănăstire, Doña Ana părăsise sfântul ordin. Se spunea că fugise cu un preot – sau cu un bărbat deghizat în preot – și plecase cu el în Indii. Acum, când citesc pentru ultima oară jurnalul stăpânului meu, îmi închipui că nimeni altul decât însuși Don Juan a sedus-o în confesional. Parcă-i văd pe calul acela negru, ajungând la corabia care-i aștepta la Sanlúcar de Barrameda.

Poate că văd asta numai ca să-mi ușurez vinovăția sau pentru că nu vreau să cred că stăpânul meu a murit. Și totuși această imagine mă face să zâmbesc în vreme ce aștept în primele raze de lumină ale zorilor întoarcerea Doñei Alma. Sfârșesc cu cuvintele ei, însemnate chiar în acest jurnal: „Don Juan a murit! Trăiască Don Juan!“

Glosar și note

Femei părăsite – Conform lui Andrés Navagero, ambasadorul Republicii Veneția, Sevilla era aproape total sub stăpânirea femeilor (Andrés Navagero, *Viaje por España*, 1524-1526 [Madrid, 1983]). Pe lângă primejdiile călătoriilor pe mare și emigrația în pământurile nou cucerite, războaiele nesfârșite din Europa, precum și sărăcia făceau să existe multe văduve și femei părăsite. În cea de a doua jumătate a secolului, treizeci la sută din gospodăriile din oraș erau conduse de femei. *Cf. Oamenii mării din Spania* de Pablo Emilio Pérez-Mallaína.

Alcázar – din cuvântul arab *al qasr*, palat sau fortăreață. Alcázar din Sevilla este unul dintre palatele regelui.

Alumbrados – În sens literal, „illuminati“, aceasta era denumirea dată misticilor care au apărut în secolul al XVI-lea în Spania și care susțineau că îl cunosc pe Dumnezeu fără intervenția Bisericii și a sfintelor sale taine. Deși unii *alumbrados* căutau doar să mediteze asupra iubirii Domnului, unii foloseau patima trupească pentru a cunoaște Dragostea Divină. S-a afirmat că unii confesori „posedați de demonul poftei trupești“ foloseau limbajul erotic al scrierilor mistice pentru a-și atrage penitenți. Nu este surprinzător că Don Juan a fost solidar cu atitudinea lor, având în vedere credința lui în întruparea divinului.

Arenal – Un cartier situat în afara zidurilor orașului, foarte aproape de port, vestit pentru săracii, prostituatele și criminalii săi.

Autodafe – Ceremonie publică în care ereticii condamnați își recunoșteau vinovăția. Era urmată de executarea pedepsei și, când fapta incriminată era îndeajuns de gravă, aceasta însemna arderea pe rug.

Evanghelia după Matei – Don Juan se referă fără îndoială la versetul 1:25: „când s-a trezit din somn, a făcut cum îi poruncise îngerul Domnului și a luat la el pe nevasta sa. Dar n-a cunoscut-o până ce ea a născut un fiu“.

Lupte cu tauri – În Secolul de Aur, la luptele cu tauri participau o duzină sau chiar două duzini de tauri, și cei care se luptau cu ei nu erau profesioniști instruiți, ci doar nobili care-și demonstrau curajul. Pericolul era mult mai mare decât azi. În *Narațiunile* lui Luis de Cabrera, citim: „Taurii s-au purtat bine. Au omorât cinci, șase bărbați și au rănit mulți alții". Pe atunci, caii erau prea puțin protejați și deseori erau și ei scăldați în sânge și omorâți. Astăzi este criticată cruzimea luptelor cu tauri dar, în epoca în care a fost scris acest jurnal, nu existau asemenea reticențe. Era considerată o competiție curajoasă și eroică între om și fiară și, după cum ne amintește citatul din Cabrera, mulți toreadori și-au pierdut viața împreună cu taurii.

Caballero – Cavaler sau nobil. Termenul provine de la cuvântul „cal", referindu-se la acei nobili îndeajuns de bogați pentru a deține cai și a lupta călare.

Cacique – Termen folosit pentru o căpetenie de trib indiană. Când spaniolii au debarcat în Caraibe, primele triburi pe care le-au întâlnit foloseau acest cuvânt pentru căpeteniile lor. Spaniolii îl foloseau pentru a se referi la căpeteniile altor triburi indiene din toată America Latină.

Calle Susona – Este greu de stabilit dacă povestea relatată de Don Juan despre evreica Susona care a dat numele acestei străzi este adevărată sau apocrifă. Au circulat multe povești („defăimări nobile") despre comploturi și revolte ale evreilor care duceau deseori a persecutarea și în cele din urmă la exilarea lor. Mărturii scrise din secolele al XV-lea–al XVI-lea arată însă că un craniu, aparținând sau nu unei evreice, a fost expus pe această stradă.

Carmelita – Este vorba fără îndoială despre Teresa de Jesus, cunoscută și sub numele de Teresa de Ávila și mai târziu de Sfânta Teresa. A trăit în acea perioadă întemeindu-și mănăstirile, și marchizul parafrazează afirmația ei despre Sevilla: „Nu știu dacă este din pricina climei din această țară, dar am auzit că demonii de aici au mai multe mâini pentru a ispiti bărbații".

Cleștele Carranza – Această mișcare secretă în lupta cu spada era una de încercuire și se dovedea a fi eficientă în dezarmarea adversarului. Don Jerónimo de Carranza este considerat părintele școlii spaniole de luptă cu spada; elevul lui Don Luis Pacheco de Narváez l-a denumit *El Primer Inventor de la Ciencia de las Armas* (primul inventator al științei armelor.) Școala spaniolă de luptă cu spada se baza pe știința geometriei și avea cunoștințe profunde despre filozofia umanistă și învățăturile mistice, la mare preț în epocă. Carranza scria: „Spadasinul de rând se vădește lesne când, în clipe de mânie și dușmănie, uită de îndemânarea pe care și-a proclamat-o, printr-un comportament și atacuri vulgare". Apoi a adăugat: „Dacă îndemânarea unui spadasin este « născocită », în vreme de primejdie, acesta este trădat de falsa lui îndemânare".

Casa de conversación – O „casă de conversație" era echivalentă cu un bordel, dar femeile le ofereau plăcere bărbaților atât prin conversația și compania lor, cât și dăruindu-și trupurile. Erau răspândite pe atunci în Spania, mai ales în cartierele celor bogați, dar se pare că nu și în Arenal.

Celestina – De obicei, o femeie mai bătrână care ajuta bărbații să seducă femeile contra unei sume de bani, deseori ducând bilețele de dragoste sau complotând pe alte căi.

Conquistadores – Exploratorii și soldații care au cucerit cea mai mare parte a Americilor și o mare parte din Pacificul Asiatic pentru Spania între secolele al XV-lea și al XVII-lea, incluzându-i pe vestiții Hernán Cortés și Francisco Pizarro.

Conversos – Evrei convertiți la creștinism, deseori sub amenințarea morții.

Corral de la Mancebías – casă de toleranță.

Pachet de cărți de joc – Culorile cărților de joc spaniole și italiene erau diferite de cele franceze și engleze: Potire (Cupe), Spade (Pici), Monede (Carouri) și Măciuci (Trefle). Se crede că sistemul latin (spaniol) a apărut primul, evoluând probabil din pachetele de cărți cu patru culori, cu cărți de curte, din lumea musulmană. Jocurile de cărți erau extrem de populare în Spania și chiar și servitorii și săracii erau pasionați de ele.

Don – Echivalentul titlului englez „Sir", cavaler sau lord.

Dueña – Slujnică și doamnă de companie a unei femei nobile. Magdalena Ruiz a fost dueña lui Isabel Clara Eugenia și este zugrăvită în cel puțin unul dintre portretele regale. Era pitică și ușor retardată și a fost descrisă și de alții în afară de Don Juan ca fiind cam săracă cu duhul.

Escudo – Similar ca valoare cu un ducat (în engleză, *doubloon*), era o monedă de aur echivalentă cu treizeci și cinci de reali de argint și conținând 3,4 grame de aur. Într-un an, majoritatea lucrătorilor câștigau mai puțin de cincizeci de *escudos*.

Exoricizamus – Inchizitorul încearcă să-l exorcizeze pe Don Juan folosind expresia latină *Ritus Exorcizandi Obsessos a Daemonio*.

Traducerea cuvintelor inchizitorului ar fi aproximativ aceasta: „Vă izgonim pe voi, toate duhurile necurate, toate puterile satanice, toate atacurile dușmanilor din infern, toate legiunile, toate grupurile și sectele diabolice, în numele și prin puterea Domnului Isus Christos. Îți poruncim, pleacă și zboară departe de biserica Domnului, de sufletele făcute de Dumnezeu după chipul Său și izbăvite de sângele nepreţuit al Mielului Divin".

Evantaie – În perioada aceea, femeile își foloseau evantaiele pentru a le transmite iubiților sentimentele și patimile lor. Acoperirea feței însemna că femeia respectivă voia să se întâlnească sau să stea de vorbă cu un bărbat.

Agenți – O unitate de voluntari onorifică și, conform legendei, deseori nemiloasă, care împlinea voința inchizitorului. Mulți nobili alegeau să slujească drept agenți ai Inchiziției, pentru că primeau deseori în schimb imunitate în tribunalele laice și de asemenea își puteau folosi poziția pentru a-și demonstra puritatea sângelui.

Adepții lui Luther – Regele Filip al II-lea a luptat împotriva învățăturilor eretice ale lui Luther care se răspândeau în toate imperiile sale și mulți adepți ai lui Luther au fost arși pe rug. În 1557, luteranii au fost demascați și persecutați în Sevilla și în Valladoid. În epoca lui Don Juan, majoritatea luteranilor arși pe rug erau străini, deseori marinari sau negustori care călătoreau prin Spania.

Fray – Călugăr; frate.

Galanteador – Bărbat galant sau seducător; denumire dată pe atunci bărbaților care seduceau soții, văduve și fecioare. Succesul lor era asigurat și de numărul mare de văduve și femei părăsite.

Hacienda – Moșie sau fermă mare.

Atârnarea pe cruce – Această pedeapsă destul de neobișnuită trebuie să fi fost practicată de ordinele religioase ale epocii, de vreme ce avem dovezi din partea biografului Maicii Jerónima de la Fuente că și ea a folosit această practică religioasă.

Hermana – Maică (denumire dată în acest text călugărițelor).

Hidalgo – Sensul literal este „fiul cuiva" și era clasa nobiliară cea mai de jos.

Sfântul Scaun al Inchiziției – Inchiziția a fost înființată în Spania pe 1 noiembrie 1478, de către Ferdinand și Isabela, ca mijloc de a uni Spania prin catolicism. După ce evreii și musulmanii din Spania au fost izgoniți sau forțați să se convertească, Inchiziția a fost folosită pentru a-i persecuta pe acei *conversos* (evrei) și *moriscos* (musulmani) care își păstrau vechea credință. Tribunalele Inchiziției au fost folosite în cele din urmă împotriva altor eretici, incluzând protestanții și, uneori, ca o poliție a moralității publice. În afară de cei schingiuiți sau uciși, generații întregi ale unor familii au fost distruse de suspiciunea de erezie, acuzație care se transmitea la nesfârșit asupra copiilor. Procedurile Inchiziției erau secrete și oamenii erau deseori denunțați, întemnițați și chiar torturați fără ca ei să știe de ce erau acuzați și fără a fi confruntați cu acuzatorii lor. Vecinii și chiar membrii unei familii erau încurajați să se denunțe unul pe celălalt, sub amenințarea damnării veșnice. Istoriografia recentă a pus sub semnul întrebării unele aspecte ale „legendei sinistre" despre Inchiziție și a comparat metodele sale de tortură cu tribunalele laice ale vremii. Pare însă evident că Fray Ignacio s-a dispensat de multe dintre procedurile birocratice menite să controleze abuzul de putere care era probabil inevitabil într-un tribunal secret. O problemă mult dezbătută este și aceea a numărului oamenilor condamnați sau uciși în existența sa de trei secole și jumătate; fără îndoială câteva mii au avut de suferit din cauza sa. Felul în care a manipulat ea mentalitatea spaniolilor a avut o mare influență asupra civilizației spaniole. Congregația Sacră a Inchiziției Universale, autoritatea Vaticanului pentru apărarea Bisericii de erezie încă există, deși a fost redenumită Congregația Pentru Doctrina Credinței. A fost condusă de cardinalul Joseph Ratzinger până la întronarea sa ca papa Benedict al XVI-lea, pe 7 mai 2005.

Onoarea – *Sustentar la honra* („păstrarea onoarei") era o preocupare centrală în viața Spaniei secolului al XVI-lea. Cuvintele marchizului erau foarte apropiate de cele ale lui Tirso de Molina, călugărul și dramaturgul care l-a făcut celebru pe Don Juan: „Un spaniol nu va întârzia niciodată moartea celui care l-a insultat". Onoarea ținea de calitățile personale ale unui bărbat, în special de curaj și de poziția lui socială în ochii celorlalți. Cartea de legi castiliană descria natura complexă a onoarei și importanța sa covârșitoare: „Onoarea înseamnă reputația dobândită prin rangul (unui bărbat), prin faptele sale nobile și prin meritele lui... Sunt două lucruri care se echilibrează unul pe altul: uciderea unui bărbat și pătarea reputației lui, căci un bărbat care și-a pierdut bunul nume, chiar și fără vina lui, nu mai are nici un merit și nici onoare; pentru el e mai bine să moară decât să trăiască". (*Las Siete Partidas*, Cartea II, secțiunea XIII, articolul IV). În epoca lui Don Juan, mulți scriitori începuseră să critice obsesia onoarei, o țintă vagă care se bizuia pe opiniile schimbătoare ale celorlalți.

Hospital de las Cinco Llagas – Spitalul Celor Cinci Răni era cel mai mare spital din Europa pe vremea aceea.

Infanta Doña Isabel Clara Eugenia – Infanta este fiica unui rege spaniol care moștenește tronul; este de obicei fiica cea mai mare. Nu se știe de ce Filip al II-lea nu și-a căsătorit fiica cea mare mai curând. După cum sugerează Don Juan, motivul ar fi putut să fie lipsa unei alianțe politice adecvate, deși faptul că era preferata tatălui ei era probabil și un avantaj, și un dezavantaj, din cauza reticenței lui de a o lăsa să-l părăsească după ce rămăsese văduv. La șase ani după noaptea petrecută cu Don Juan, Doña Isabel a fost în sfârșit cununată cu vărul ei arhiducele Albert de Habsburg și tatăl ei i-a numit coregenți ai Țărilor de Jos (Belgia, Olanda și Luxemburg). Era una dintre cele mai puternice femei din lume pe vremea aceea, a doua după regina Elisabeta a Angliei. Se spune că își conducea soțul cu o mână de fier. Neobișnuitul crucifix pe care Don Juan îl descrie deasupra patului infantei poate fi văzut astăzi în dormitorul ei din El Escorial, celebra mănăstire-palat a regelui Filip al II-lea.

Iglesia – Biserică.

Inchizitor – Inchizitorul general, numit și Marele Inchizitor, era conducătorul Inchiziției și unul dintre cei mai puternici oameni ai imperiului. Autoritatea lui era întrecută doar de cea a regelui. În subordinea lui erau numeroși inchizitori, dar Fray Ignacio de Estrada avea în mod categoric o autoritate mai mare decât ceilalți inchizitori din Sevilla.

Saloanele minciunii – Aceste *mentideros* erau bodegi populare unde oamenii se duceau să afle ultimele bârfe despre aventurile *galanteadori*-lor, precum și să se pună la curent „cu intențiile Marelui Turc, cu revoltele din Olanda, cu starea de lucruri din Italia și cu ultimele descoperiri făcute în Indii [Americi]“ (*Linán y Verdugo, Guia y avisos de foarsteros que vienen a la Corte*, aprox. 1620).

Poșta îndrăgostiților – Don Juan se referă probabil la obiceiul mesajelor cusute în îmbrăcăminte de spălătoresele care se adunau la râu sau poate la rețeaua de „celestine“, în general femei mai vârstnice, care înmânau deseori mesaje amanților.

Moriscos – Descendenți ai maurilor musulmani, *moriscos* se convertiseră la creștinism cu câteva generații înainte de epoca lui Don Juan. Chiar și după convertire, mulți *moriscos* refuzau să fie asimilați și continuau să fie o amenințare, pentru că regele se temea că s-ar putea alia cu musulmanii din nordul Africii. Au fost alungați în cele din urmă din Spania în mai multe etape, între 1609-1614. Porecla dată comandorului „ucigașul de *moriscos*“ face fără îndoială referire la Sfântul Iacob, apostolul care a devenit un erou simbolic în războiul împotriva musulmanilor și a fost poreclit „ucigașul de mauri“.

Noua Spanie – Acest viceregat era condus din Mexico City de azi și includea Mexicul, cea mai mare parte a Americii Centrale și o mare parte din sud-vestul Statelor Unite, incluzând o parte sau tot teritoriul statelor de azi California, Nevada, Utah, Arizona, New Mexico, Texas, Colorado și Wyoming, pe lângă Filipine, care a luat numele regelui Filip al II-lea. Spania a pierdut majoritatea coloniilor sale din America de Nord în 1821, când a recunoscut independența Mexicului.

Antonio Pérez – Don Juan se referă la ministrul de externe al lui Filip al II-lea, care a intrat în dizgrația regelui în urma unei serii complexe de intrigi de curte și a fost închis în Castilia. A fugit în Aragon și apoi, trecând Pirineii, în Franța. Se pare că marchizul l-a ajutat pe Pérez să evadeze din închisoare și să fugă departe de mânia regelui.

Portughezii – Filip al II-lea a devenit rege al Portugaliei în 1580, unind ambele imperii sub o singură domnie. Portughezii, care aveau multe colonii în Africa, au fost unii dintre cei mai activi participanți la comerțul transatlantic cu sclavi.

Priora – Stareță, conducătoarea unei mănăstiri de călugărițe.

La Puerta Osario – „Ușa oaselor“ era un cimitir pentru săraci și sinucigași aflat în afara orașului.

Reales – Monede de argint echivalente cu 34 *maravedis* de alamă. La sfârșitul secolului al XVI-lea, cu un real se putea cumpăra o ostie sau o cărticică de circa 100 de pagini. Reprezenta câștigul pe o zi al unui lucrător obișnuit.

Relaxare – Acest eufemism era folosit de Inchiziție cu referire la faptul că preda deținuții autorităților laice pentru arderea pe rug. În felul acesta, Inchiziția își putea nega rolul în uciderea oamenilor.

Interogatoriu – Eufemism pentru tortură.

Sanbenito – Togă pe care erau siliți s-o îmbrace condamnații la moarte, ca parte a blamării lor publice.

Lumânări secrete – Acestea erau fără îndoială lumânări de Sabat pe care evreii le aprind în fiecare seară de vineri. Era una dintre practicile pe care multe femei *converso* le mențineau după ce se converteau public la creștinism.

Sevilla era din nou o minune – „Cine n-a văzut Sevilla, n-a văzut o minune“ era o expresie răspândită în epocă. Inchiziția din Spania a fost desființată printr-un decret în 1834. Puterea și autoritatea sa au crescut și au scăzut de-a lungul timpului au variat de la un loc la altul, în funcție de convingerile fiecărui inchizitor și de puterea de contracarare a autorităților laice.

Sopa boba – „Supa de mănăstire“ era adusă, în timp ce se cânta Angelus, din mănăstirile de călugări și de maici din tot orașul. Potopul de aur și de argint din Indii a produs o inflație care a făcut ca prețul pâinii și al altor alimente esențiale să fie inaccesibil celor mulți.

Plăcerea supremă – Pare a fi o referire la orgasm, dar expresia nu există în nici o altă lucrare contemporană, deci înțelesul său nu poate fi determinat cu precizie.

Taberna – Tavernă.

Toreador – Acești luptători cu taurii erau total deosebiți de matadorii de azi: erau nobili călare care înfruntau taurii. Ținta lor era să înfigă vârful de oțel al unei lănci de lemn, denumită *rejon*, în spinarea taurului. Aceste arme, de circa un metru, îl obligau pe toreador să se apropie foarte mult de taurul care ataca pentru a-l lovi. Toreadorul care reușea să înfigă cele mai multe tăișuri (să adune *rejon*-urile cele mai deteriorate) era declarat învingător. De obicei, uciderea taurului era lăsată în seama oamenilor de rând care lucrau în arenă. Dar dacă taurul „jignea“ toreadorul azvârlindu-l din șa, toreadorul era obligat să ucidă taurul și codul cavaleresc interzicea să-i sară cineva în apărare.

Tusona – Cea mai înaltă clasă de curtezane. Sensul său literal era „bucle de aur“, cu referire la cel mai distins ordin cavaleresc (Toisón de Oro), al cărui Mare Maestru era Filip al II-lea.

Supremul dar – Deși învățătura secretă a lui Don Juan nu este foarte clară, se pare că el reușește să aibă orgasm fără să ejaculeze, practică bine-cunoscută în Orient și pe care s-ar fi putut s-o învețe din cărțile aduse de Marco Polo, dacă nu chiar din vasta lui experiență.

Zambomba – Această „pocnitoare“ folosită de Crăciun era alcătuită dintr-un vas de argilă îmbrăcat în piele. Un bețișor ieșea prin mijloc și era mișcat în sus și-n jos, producând un zgomot ca de fierăstrău.

Zarabanda – Acest dans avea la bază dansul maur din buric și fără îndoială elemente din ceea ce au devenit azi sevillana și flamenco. Era cunoscut pentru mișcările cu încărcătură sexuală, unduiri ale corpului, cochetării și texte obscene. Șocant era că maicile dansau *zarabanda* în procesiunea Corpus Christi, fapt consemnat în cronicile din acel an. (*Cf. Historia de Sevilla: La Ciudad del Quinientos*, de Francisco Morales Padrón).

Mulțumiri

Trebuie să încep cu extraordinarul meu redactor Emily Bestler, care m-a inspirat prin instinctul, clarviziunea și harul ei de-a lungul procesului de publicare a *Jurnalului pierdut*. Ajutorul ei de nepreţuit mi-a împlinit cele mai profunde visuri de scriitor. Apoi, trebuie să-mi exprim eterna recunoștință față de draga mea prietenă, confidentă de nădejde și strălucit agent literar Heide Lange. Înțelepciunea și generozitatea ei nu încetează să mă uimească și să-mi îmbogățească scrisul. Încrederea ei în muza mea mi-a dat curajul să risc alchimia ficțiunii.

Întrucât am fost editor, cunosc eforturile eroice și speranța neabătută de care ai nevoie pentru a publica o carte și sunt profund recunoscător excepționalei echipe de la Atria/ Simon & Schuster. Le mulțumesc pentru încrederea lor și îmi exprim în mod deosebit admirația pentru creativitatea următorilor: Judith Curr, Gary Urda, Carolyn Reidy, Michael Selleck, Kathleen Schmidt, David Brown, Christine Duplessis și Jeanne Lee. Aș vrea de asemenea să le mulțumesc pentru ajutorul primit lui Sarah Branham, Jodi Lipper, Laura Stern, Alex Cannon și Lindsay North.

Re-crearea istoriei necesită consultarea multor specialiști. Marele meu prieten Antonio Doblas este mai mult decât un ghid incomparabil al Sevillei. El este un călător în timp care a făcut ca tablourile să devină tridimensionale, permițându-mi să trec prin ziduri și să pătrund în viața intimă a nobililor și a oamenilor de rând. El este deținătorul secretelor unuia dintre cele mai fascinante și mai frumoase orașe pe care am avut privilegiul de a le explora. Îi sunt de asemenea profund îndatorat talentatului și pasionatului meu ghid din Madrid, Hernán Satt, al cărui entuziasm pentru roman și pentru dezvăluirea tuturor posibilităților lui l-a îmbunătățit în nenumărate privințe. Chipurile zărite la Prado împreună cu Hernán sunt una dintre amintirile mele preferate din călătoria făcută în căutarea lui Don Juan. Le sunt recunoscător, de asemenea, oficiilor de turism din Sevilla și întreaga Andaluzie. Le mulțumesc lui Antonio Martín-Machuca, Fernando Hernandez, Rocio Naronjo Molina, Amanda Corbett, Juanjo Dominguez și Beatriz Arrilla. Totodată trebuie să le mulțumesc colegilor mei Michelle DeFields-Gambrel și Jay Dautcher pentru cercetările lor minuțioase, pentru lectura lor atentă și pentru colaborarea lor continuă.

Numeroși universitari și specialiști în istoria Spaniei, catolicism, lupte cu spada și Inchiziție mi-au oferit îndrumările și cunoștințele lor aprofundate, incluzându-i pe profesorii Sara Nalle, William Christian, Robert Orsi, Antone Blair, Paul MacDonald, Drea Leed și William Monter. Dacă există acuratețe istorică în repovestirea istoriei lui Don Juan, ea se datorează erudiției lor. Dacă au mai rămas erori, ele au apărut exclusiv din cauza mea. Profesorul Nalle în mod special a făcut mari eforturi pentru a asigura acuratețea informațiilor. Generozitatea, erudiția și obsesia ei față de „cultura materială“ spaniolă au îmbogățit cartea în multe privințe și totodată ea a garantat că Don Juan a mâncat smochina coaptă în luna în care a fost scris jurnalul. În plus, ziaristul și editorul Fietta Jarque m-a ajutat la începerea cărții. Datorită încurajărilor și îndrumărilor ei, această carte este mai mult decât o schiță.

Aș vrea de asemenea să mulțumesc câtorva mentori ai mei: arhiepiscopului Desmond Tutu, Yogachaya B.K.S. Iyengar și maestrului taoist Mantak Chia, care mi-au arătat că pasiunea și compasiunea sunt expresii ale iubirii și că dorința și senzualitatea trebuie să facă parte din spiritualitate. Aș vrea de asemenea să mulțumesc Institutului Esalen, lui Gordon Wheeler și Nancy Lunney-Wheeler care m-au găzduit, ajutându-mă astfel să duc la capăt *Jurnalul pierdut*. Fără generozitatea lor, mă îndoiesc că mi-aș fi găsit timp și un loc potrivit pentru ca Don Juan să scrie prin intermediul meu.

Cartea a beneficiat de timpul și priceperea unor cititori incredibili care au fost *compañeros*, colaboratori și „complici“, între care Gordon Wheeler, Hassan Carroll, Monique Scheer, Heather Kuiper, Loren Rauch, Debora Bubb, Rachel Bagby, Jessie Chaffee, Ana Munsell, Linda Acredelo, Susan Goodwyn, Joshua Leavitt, Marlene Adelstein, Phyllis Tickle, Mark Nicolson, Karen Abrams și Richard Abrams. De asemenea, vreau să le mulțumesc scriitorilor și redactorilor de peste ocean Ian Paten, Beth Thomas, Marilyn Schwartz și Sybil Pincus. Pentru că m-au ajutat să-l aduc pe Don Juan în fața cititorilor vreau să le mulțumesc lui Megan Beatie, Lynn Goldberg, Marc Nichoson, Rachel Masters și Steve O'Keefe. Pentru ajutorul dat în aducerea lui Don Juan în fața spectatorilor, îi mulțumesc lui Rich Green de la Creative Artists Agency.Vreau totodată să-i mulțumesc lui James Frey pentru lecțiile și prietenia lui, lui Robert McKee pentru informațiile oferite despre desfășurarea unei povestiri, lui Pilar Alessandra pentru extraordinarele ei cunoștințe de tehnică a narațiunii și pentru cele privind imperativele unei povestiri, și în mod special lui Frank McCourt pentru sprijin și inspirație.

Publicarea acestui roman a fost rezultatul unei colaborări cu adevărat internaționale. Vreau să-i mulțumesc talentatului și fermecătorului Teri Tobias de la Sanford J. Greenburger Associates, precum și îngerilor mei păzitori Lynn Franklin și Todd Siegal. Păstrez ca pe o amintire prețioasă relația noastră plină de satisfacții. Sunt onorat să lucrez cu unii dintre cei mai buni profesioniști din lumea editorială (în ordine alfabetică a țărilor): Roberto Feith, Julia Michaels și Gabriela Javier de la Objetiva (Brazilia), Jordon Antov, Katerina Antova și Anelia Andovna de la Bard (Bulgaria), Anik Lapointe de la RBA Libros (Catalonia), Wenjuan Wu de la Shanghai 99 (China), David Kim de la Random House

Koreea (Coreea), Charlote Weis de la Politikens Forlag (Danemarca), Touko Siltala și Kiti Kattelus de la WSÖY (Finlanda), Nathalie Fiszman de la Éditions du Rocher (Franța), Bernhardt Matt și Julia Bauer de la Heyne (Germania), Angela Sotiriou și Athanassios Psichogios de la Psichogios (Grecia), Oded Modan de la Modan (Israel), Carla Tanzi și Maria Paola Romeo de la Sperling & Kupfer (Italia), Kirsty Dunseath de la Weidenfield and Nicolson (Marea Britanie), Gerd Moss, Guri Pfeifer și Tone Torp de la Damm (Norvegia), Heleen Buth și Sander Verheijen de la Unieboek (Olanda), Manuela Cardoso de la Presença (Portugalia), Robert Chojnacki și Katarzyna Wydra de la Znak (Polonia), Denisa Comănescu de la Humanitas Fiction (România), Nikolai Naumenko de la AST (Rusia), Dejan Papik de la Laguna (Serbia), Berta Noy de la Planeta (Spania), Magnus Nytell de la Forum (Suedia), Emily Chuang de la Crown Publishing (Taiwan) și Judit Rozsa-Simon și Tamás Földes de la Gabo (Ungaria). Vă mulțumesc tuturor pentru că ați crezut în Don Juan și în interesul cititorilor de azi față de el.

Dar mai ales vreau să-mi exprim imensa recunoștință față de mama mea, Patricia Abrams, și față de iubita mea soție, Rachel. Nu le pot mulțumi îndeajuns pentru profunda lor cunoaștere a inimii omenești, pentru inteligența lor de cititoare și pentru dragostea lor. Sunt cu adevărat binecuvântat să am o mamă care, împreună cu tatăl meu, mi-a dăruit dragostea pentru cărți și pentru înțelepciunea conținută de ele. Și scumpa mea Rachel, am scris această carte pentru a ne consolida dragostea noastră de o viață și atașamentul meu față de tine. Atât cât am reușit în aceste pagini să redau din adevărata dragoste pătimașă, am învățat de la tine și împreună cu tine.

Nota autorului

Jurnalul pierdut al lui Don Juan are la bază numeroasele legende despre Don Juan și relatarea unui învățat din secolul al XIX-lea, Louis Viardot, care a susținut că Don Juan a existat, fiind un nobil care a trăit în Sevilla și a fost ucis la Convento de San Francisco, în speranța că astfel se va pune capăt faptelor sale scandaloase (vezi *Études sur l'histoire des institutions, de la littérature et des beaux-arts en Espagne*, p. 344). Am dorit să scriu această carte nu doar pentru a-l reînvia pe unul dintre cei mai mari amanți din istorie, ci și pentru a arăta adevăratele sale motivații; am dorit de asemenea să scriu o carte care să cerceteze relația încordată dintre pofta trupească și dragoste și care să încerce să răspundă întrebării cum își poate găsi un bărbat sau o femeie satisfacția de o viață într-o singură legătură asumată.

Dacă vreți să aflați mai multe despre originea *Jurnalului pierdut* și mitul lui Don Juan, ca și despre alte romane în curs de apariție, vizitați www.LostDiaryofDonJuan.com sau www.DouglasCarltonAbrams.com.

Cuprins

Nota editorului 5
Zvonuri și minciuni 9
O scânteie de patimă 11
Dorința unei femei 17
Nimeni nu va ști niciodată 27
Nu orice bărbat cu mască este tâlhar 38
Dragostea îngerilor Lui 43
Cum mi s-a arătat Domnul 51
Asta nu pot face cu nici un preț 59
Ca sarea pe pământ 64
Un bărbat nu este doar ce este din naștere 73
Educația unui libertin 82
Aur în vinele Sevillei 97
Piața de sclavi 105
Taberna del Pirata 111
Tainele nu rămân îngropate pentru totdeauna 124
O mie de nopți cu un străin 132
Corpus Christi 140
Lupta cu taurii 157
Păcatele trupului 164
Cel mai mare păcat 172
Presimțirea Almei 175
Balul mascat 177
Invitația ducesei Cristina 185
Adevărul 196

Știe ceva care ne-ar putea duce la pieire 203
Întoarcerea Almei 213
O lume nouă 230
Un fluture de noapte atras de o flacără 233
În paradis 239
Un copil născut din minciună și cruzime 248
Rămășagul dragostei 253
Taina căsătoriei 260
Traversare sigură 264
Ispita Almei 266
În numele Sfintei Inchiziții 269
Mărturisirea de la Alcázar 281
Duel pe acoperișurile Sevillei 287
Iatacul Doñei Ana 297
Un rămas-bun 305
Ultima noapte: ultima însemnare 309

Glosar și note 321
Mulțumiri 331
Nota autorului 335

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului
literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România,
Cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001,
B.C.R. Unirea, București

Tehnoredactor
MANUELA MĂXINEANU

DTP
DUMITRU OLTEANU

Corector
CARMEN BOTOȘARU

Apărut 2007
BUCUREȘTI – ROMÂNIA

Lucrare executată la C.N.I. „CORESI" S.A.

Douglas Carlton Abrams, unul dintre cei mai cunoscuți și mai bine vânduți scriitori la ora actuală în America și în Europa, s-a născut în 1967 în Statele Unite. Vreme de zece ani a fost editor la University of California Press și Harper San Francisco, timp în care a editat numeroase cărți de nonficțiune pe teme de interes, de la politică la spiritualitate, care au devenit bestselleruri și au primit numeroase premii. De curând a fondat agenția literară și media Idea Architects, care s-a impus deja pe piața de carte, Abrams fiind unanim recunoscut drept unul dintre cei mai creativi oameni din industria editorială. Este coautorul a numeroase cărți despre dragoste, sexualitate și spiritualitate, unele scrise în colaborare cu arhiepiscopul Desmond Tutu, Yogacharya B.K.S. Iyengar și maestrul taoist Mantak Chia. Romanul său de debut, ***Jurnalul pierdut al lui Don Juan*** (*The Lost Diary of Don Juan*, 2007), a avut o geneză lungă, autorul documentându-se vreme de cinci ani. La începutul lui 2007, declarat „anul Don Juan“ în Spania, Abrams, împreună cu douăzeci de ziariști din zece țări, a făcut un tur al Sevillei pe urmele pașilor eroului său. Romanul a avut lansări concomitente în douăzeci și șapte de țări din cele două Americi, Europa și Asia, bucurându-se de un uriaș succes la public.

Jurnalul pierdut al lui Don Juan **este unul dintre cele mai aclamate bestselleruri internaționale ale momentului și, în primele câteva luni de la apariție, a fost tradus în peste treizeci de țări.**

În vreme ce Inchiziția își întinde umbra asupra unei Spanii care se închină la zeul aurului, Don Juan, un *caballero* pentru care viața nu merită trăită în absența iubirii pătimașe, sfidează moartea cu fiecare nouă aventură pe care o consemnează într-un jurnal secret. Bărbații îl consideră un demon, femeile, un înger venit să le elibereze din coliviile aurite ale unor căsnicii lipsite de pasiune. Povestea ne poartă pe urmele faimosului hidalgo pe străduțe dosnice, prin obscure taverne unde se adună briganzi și prostituate, prin budoarele de un lux decadent ale unor faimoase curtezane, în aburii grei de alcool și alcov. Duelurile, comploturile, jocurile de noroc, senzualitatea în ritm îndrăcit de sarabandă colorează tabloul unei lumi seducătoare și fascinante.

„Țesut cu minuție din fire purpurii ca sângele și strălucitoare ca aurul, ***Jurnalul pierdut al lui Don Juan*** e covorul fermecat ce ne poartă într-o palpitantă aventură picarescă spre alte vremuri și spre alte lumi. Cartea, asemenea eroului ei, ne seduce pentru totdeauna.“

New York Times

„Senzuală, cinematografică, împletind intriga socială cu analiza psihologică, povestea lui Don Juan sfidează timpul.“

Kirkus Reviews

„Un roman superb despre tainele sufletului omenesc sfâșiat între iubire și dorință.“

Publishers Weekly

ISBN 978-973-689-175-5

9 789736 891755